ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX
ARTHUR ROBERT BUTZ

Începem, prin episodul acesta, un lung serial în care vom publica una dintre cele mai importante cărţi din panoplia istoricilor revizionişti: ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX, de Arthur Robert Butz, care a fost tipărită într-o ediţie în limba engleză, în 1976, una în limba franceză, în 2002, şi o alta în limba germană, apărută în 1977 şi interzisă în 1979, fiindcă de la Bismarck încoace, nemţii au fost dresaţi să fie foarte obedienţi (citeşte: slugarnici)! În curând va fi publicată şi în limba română. Până atunci, îl pregătim pe cititor cu apariţia sa în varianta electronică.

În mai multe articole de-ale mele, am făcut referire la această lucrare remarcabilă prin onestitatea, curajul şi efortul documentar – toate depuse de autor pe altarul aflării Adevărului, Adevăr acoperit de oculta internaţională prin perfida propagandă privind existenţa unui Holocaust unic al jidanilor (cuvântul „jidani" este forma fonetică, istorică, ştiinţifică provenită din germanicul din *Das Jüden*). Într-adevăr, a existat un holocaust unic al lor: unic prin faptul că reprezintă cea mai mare escrocherie imaginată de mintea jidanilor, manifestată îndeosebi în secolul XX. Dar, aşa cum am mai semnalat – pe urmele altor autori – escrocheria care clama cuvântul *„holocaust"* şi sintagma *„6 milioane de evrei ucişi"* a fost declanşată, după izvoarele publicistice descoperite cu acribie ştiinţifică de către cercetătorii oripilaţi de dimensiunea acestei propagande insidioase, nemaipomenit de perfide şi eminamente false, încă de pe la anul 1865 (cf., de exemplu, aici:http:// relhit. wordpress.com/2011/05/30/)! Desigur, aceste cercetări şi informaţii sunt de dată recentă, fiind necunoscute de către Arthur R. Butz la vremea când îşi publicase cartea.

Desigur, cine este mai curios şi mai nerăbdător să

cunoască adevărul, îşi poate procura cartea de aici: Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*: *The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry*.

Impunerea studierii escrocheriei „holocaustului" în învăţământul românesc de către ex-ministrul „ţărănist" – actualmente năpârlit în „liberal" – Andrei Marga constituie o agresiune axiologică inadmisibilă, care trebuie înlăturată, iar autorul ei, ex-marxistul şi filosionistul Andrei Marga, să sperăm, pedepsit cât mai curând posibil. Pentru a ne impune guvernanţilor trădători acest deziderat, este necesară cunoaşterea adevărului despre

„Mistificarea secolului XX"!

„*Citeşte şi dă mai departe*!" 11 februarie 2014

Vasile I. Zărnescu

Autorul

Născut şi trăit la New York, Arthur Robert Butz a obţinut o licenţă şi un master în electrotehnică la M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology) din Boston. În 1965 a fost declarat Doctor în Geniu electric al Universităţii din Minesota. Din 1966 este profesor la Northwestern University din Evanston (Illinois), predă electrotehnică şi informatică, publicând numeroase lucrări tehnice de specialitate.

Din 1980 face parte din comitetul consultativ şi redacţional *Journal of Historical Review*, publicat de Institute for Historical Review din Newport Beach, California.

Pentru scrierile sale, Arthur Robert Butz a fost defăimat şi ostracizat de cercurile sioniste din S.U.A. şi din alte ţări.

Prezentarea autorului şi a lucrării

Pentru autorul lucrării *The Hoax of the Twentieth Century* (Înşelătoria secolului XX), pretinsa exterminare fizică a jidanilor europeni pe timpul celui de Al Doilea

Război Mondial constituie ceea ce putem numi o minciună istorică, un mit, o impostură sau mistificare, păcăleală sau înşelătorie. „*Hoax*” se traduce prin „mistificare”, „păcăleală”, „înşelătorie”, eventual prin „farsă”, „glumă” sau „cacealma” – dar aceste ultime sensuri, după cum vom vedea, nu se potrivesc în cazul de faţă. În unele dintre ţările lumii, această înşelătorie a devenit un „adevăr oficial”, decretat prin lege de Ministerele Adevărului, protejat de baionetele armatelor, de gazele lacrimogene ale poliţiilor, de securitate şi aparatul judiciar, de omnipotenţa televiziunii, a presei şi a celorlalte mijloace de (dez) informare.

Înşelătoria a luat forma unei idolatrii obligatorii, a unei superstiţii religioase sau *tabu*, cu profunde implicaţii sociale.

Versiunea cuşer a celui de Al Doilea Război Mondial, cum o putem numi, este singura autorizată în şcoli, universităţi, în lumea editorială şi comerţul de carte, în tribunale, presă, televiziune etc. Holocaustul sau *Şoah*-ul a devenit idolatrie, comerţ, industrie, afacere de miliarde, prin intermediul căreia omenirea este încătuşată în lanţurile celei mai detestabile sclavii care a existat vreodată.

Istorici şi autorii care consideră că, în realitate, nemţii nu au exterminat, nici nu au încercat să extermine pe jidani, şi-au dat ei înşişi numele de revizionişti ai istoriei oficiale. Aceşti autori consideră că germanii nu au fabricat şi nici nu au utilizat camere de gazare sau camioane de gazare, în vederea uciderii jidanilor. Pe baza cercetării lor ştiinţifice, istoricii revizionişti au tras concluzia că jidanii europeni morţi între 1939 şi 1945, au murit din aceleaşi cauze ca şi ceilalţi muritori, din motivele pentru care se moare în orice război: foame, bombardamente, epidemii, mai ales a tifosului, cvasi-endemic pe atunci în Europa de

Est.

Rezultatele cercetării istorice, tehnice şi general ştiinţifice ale revizionismului istoric arată că numărul jidanilor morţi pe timpul războiului este departe de a atinge cifra extravagantă de şase milioane. Mult mai probabil este că această cifră nu atinge un milion de morţi. Conflictul gigantic al războiului mondial s-a soldat, însă, cu măcelărirea mai multor zeci de milioane de oameni, membri ai câtorva zeci, poate chiar sute de popoare: germani, ruşi, polonezi, cehi, slovaci, maghiari, sârbi, croaţi, sloveni, bosniaci, austrieci, români, bulgari, ucraineni, albanezi, bieloruşi, lituanieni, letoni, estoni, finlandezi, uzbeci, calmuci, indieni, jidani, englezi, americani, canadieni, greci, marocani, algerieni, congolezi etc. Ca în orice război modern, populaţia civilă a fost la fel de greu încercată ca şi militarii. Copiii au plătit şi ei cu un număr impresionant de vieţi. Mulţi copii de jidani au murit, dar şi mulţi copii germani sau japonezi au fost ucişi cu fosfor aprins sau cu foc nuclear. A devenit un obicei de a spune despre copiii jidani, la fel de inocenţi ca toţi ceilalţi copii, că ar fi fost deportaţi pentru simplul fapt că erau jidani.

Dacă acceptăm acest limbaj şi această formulă, putem spune cu tot atâta dreptate că, deşi perfect nevinovaţi, copiii germani sau japonezi au fost ucişi, la rândul lor, pentru simplul fapt că erau germani sau japonezi. În deceniile cinci şi şase ale secolul trecut, cel mai cunoscut revizionist a fost francezul Paul Rassinier. Opera lui de istoric şi lupta lui pentru adevăr sunt demne de toată admiraţia. Rassinier, însă, a studiat numai anumite aspecte ale Marii Minciuni şi înşelătorii. El nu a avut timpul necesar, nici voinţa de a prezenta o sinteză. Fost deţinut în lagărele de concentrare germane, de unde s-a eliberat în stare de invaliditate sută la sută, autorul

faimoasei *Minciuni a lui Ulise* a murit în anul 1967.

* * *

Sinteza aşteptată peste treizeci de ani a fost publicată în anul 1976, de către profesorul şi cercetătorul american Arthur Robert Butz. Ea este atât de completă şi de puternică încât vreme de aproape patruzeci de ani a descurajat orice alt istoric revizionist să scrie o capodoperă comparabilă cu *The Hoax of the Twentieth Century*. Pentru a fi drepţi, trebuie să adăugăm că primul succesor al lui A.R. Butz este A.R. Butz însuşi. O serie de texte, publicate mai târziu de către Butz, pe diverse aspecte complementare, întregesc piesă cu piesă capodopera din 1976. Una dintre cele mai bune dovezi că *The Hoax* era încă din 1976 o justă sinteză o constituie faptul că fiecare dintre adăugirile ulterioare şi-au găsit locul lor firesc în cadrul edificiului de ansamblu. Niciuna dintre aceste adăugiri nu a obligat la o modificare a structurii generale, fie a tezei, fie a cărţii.

Pentru a înfrunta şi a învinge monstruosul tabu, era nevoie de un spirit şi de un caracter de excepţie. Arthur Robert Butz este un spirit ştiinţific, dublat de un analist de texte şi de un istoric. Formaţia lui de bază este ştiinţifică, specialitatea informatică de înalt nivel. Analiza textelor nu este specialitatea sa, deşi, ca informatician, este adesea nevoit să analizeze texte şi documente. El nu este un istoric profesionist, lucru pe care ţine să îl sublinieze. Experienţa a dovedit, însă, că pe terenul dificil şi periculos pe care l-a ales, autorul nostru poate face de râs sau provoca gelozia cohortelor de universitari sau cercetători ştiinţifici, istorici profesionişti cei mai mulţi, care şi-au pus lacăt la gură, ceară în urechi, plumb pe ochii şi pe creier, lăsând impostura, minciuna şi înşelătoria să se propage, deşi misiunea lor constă tocmai în a apăra, a feri omenirea de astfel de infecţii intelectuale.

Caracterul lui A.R. Butz este dintre cele mai rar întâlnite; suntem în faţa unui om de ştiinţă capabil de a se lansa într-o cercetare din cele mai îndrăzneţe şi revoluţionare cu toată moderaţia, prudenţa şi înţelepciunea de rigoare. Suma cunoştinţelor acumulate în aproximativ cinci ani, care i-au permis să realizeze capodopera de faţă este impresionantă. În această materie extrem de complexă şi de bogată, autorul a introdus criteriile ferme de ordine logică ale gândirii europene. Talentul lui de a expune este dublat de arta de a convinge. Nu întâmplător, unul dintre principalii autori exterminaţionişti, Pierre Vidal-Naquet, scrie că A.R. Butz este „principalul şi cel mai abil revizionist", adăugând: „[…] dacă ar trebui să dăm un premiu minciunii, aş zice că lucrarea lui Butz […] reprezintă în anumite puncte o reuşită colosală ce-ţi îngheaţă inima, îţi face pielea de găină şi îţi scoală părul de pe cap: cititorul este condus în mod convingător, pas cu pas, la ideea că Auschwitzul este o rumoare lansată cu dibăcie, din care propagandiştii de meserie au făcut, încetul cu încetul, un adevăr. S-a ajuns, astfel, la buna-vestire al cărei evanghelist stângaci este Faurisson. În termenii lui Zola, nu Faurisson, ci Butz ar putea fi definit ca „diabolicul muncitor al erorii judiciare". Cum să-l respingem pe Butz? Lucrul este posibil, bineînţeles, ba chiar foarte simplu, cu condiţia de a cunoaşte dosarul, lucru însă foarte greu şi de lungă durată. […] Când o poveste fictivă [ca cea a lui Butz] este scrisă în mod convenabil, nu găsim în ea însăşi mijloacele de a o distruge" 1. Suntem tentaţi să-l comparăm pe Butz cu cel mai bun ghid posibil, pentru explorarea unei lumi extrem de ostile. Deşi cunoaşte terenul, el avansează cu precauţiune, pas cu pas, ca şi cum descoperă totul alături de cititor. Adesea întrerupe înaintarea şi face un scurt bilanţ. Înainte de a reporni la drum, consultă din nou

busola, controlează împrejurimile, simte dificultăţile şi obstacolele posibile, preîntâmpină modestia şi ezitarea noastră, fără să ocolească întrebările pe care e limpede că le-a prevăzut. La întrebările noastre răspunde fie imediat, fie mai târziu, în care caz răspunsul va veni negreşit la locul şi momentul potrivit. La sfârşitul fiecărei etape, a fiecărei pagini sau grup de pagini îl auzim, parcă, impulsionând pe cei descurajaţi, motivând pe cei şovăielnici, ridicând moralul fataliştilor care cred că răul vine de la Cel de Sus şi trebuie suportat până la a doua venire a Mântuitorului: «Nu vi se pare că am avansat?

Amintiţi-vă obstacolul ameninţător, care părea imbatabil. Uite că l-am depăşit! Credeaţi că suntem ca măgarul în ceaţă, la miezul nopţii. Iată că ceaţa se ridică, orizontul se luminează!» La capătul lecturii care a fost o veritabilă iniţiere în subtilităţile istoriei postbelice, ghidul nostru înţelept, prudent şi diplomat se retrage cu tact, lăsându-ne altfel decât ne-a găsit, cititorul având sentimentul că a înţeles, că ştie ceva, că a ieşit din ignoranţă, că este pe drumul luminii. În câteva fraze, ghidul nostru face bilanţul, fiecare constată că promisiunea a fost ţinută. La începutul aventurii intelectuale revizioniste, într-o scurtă declaraţie, el ne anunţase ceea ce urma să descoperim împreună. La sfârşit ne aminteşte drumul făcut împreună, pe care fiecare ar vrea să-l continue. Fără îndoială, fiecare îl va continua în felul şi pe propriile lui picioare, căci multe sunt de revizuit în cadrul vieţii publice ca şi al parcursului iniţiatic al fiecăruia, revizionismul fiind, pe de altă parte, starea naturală a lui *homo sapiens*, fiinţă ce învaţă, deci revizuieşte, cât trăieşte.

Cât trăim învăţăm, adesea renunţăm la învăţăturile greşite, adică revizuim, revizuim permanent, revizuim fără încetare. Să vedem însă acestea mai de aproape.

Titlul şi, în ediţiile ulterioare, subtitlul2 acestei lucrări au aceeaşi francheţe americană ca o frază din capitolul III: „*The thesis of that book is that story of Jewish extermination in World War* II *is a propaganda hoax*” (Teza acestei cărţi este că povestea exterminării jidanilor în timpul celui de Al Doilea Război Mondial este o înşelătorie imputabilă propagandei). Pe un ton la fel de direct, autorul scrisese o altă frază remarcabilă: „Cel mai simplu dintre motivele de a fi sceptic cu privire la alegaţiile despre exterminare este cel mai simplu motiv care poate fi conceput: la sfârşitul războiului, ei erau în continuare prezenţi”. Cine erau aceşti „ei”? Cei care pretind că ar fi fost exterminaţi! Din fericire, nu au fost exterminaţi, ceea ce este o veste foarte bună.

Încă din primele rânduri, autorul anunţă tonul general al cărţii: „Această versiune atât de populară a celui de Al Doilea Război Mondial este mincinoasă. Ea nu este decât o variantă a extravagantelor poveşti jidoveşti din care este alcătuit Talmudul”.

Versiunea rabinică a istoriei celui de Al. Doilea Război Mondial îndrăzneşte prezentarea sorţii jidanilor ca aceea a unui popor excepţional, pe care dumnezeul său, incredibil de pervers, l-a supus unor suferinţe excepţionale; în acest scop, dumnezeul lor pervers ar fi decis ca „poporul său ales” să fie dat pe mâna forţelor satanice ale naţional-socialismului german. Aceste talmudisme sunt expresia unui delir, în cadrul căruia nu poate fi vorba de istorie, ci de poveşti incredibile, genul de poveşti pe care le descoperim răsfoind Vechiul Testament. Chiar în absenţa oricărei intenţii scandaloase sau mercantile, rar se întâmplă ca astfel de invenţii să conducă la altceva decât bani, gheşefturi şi publicitate.

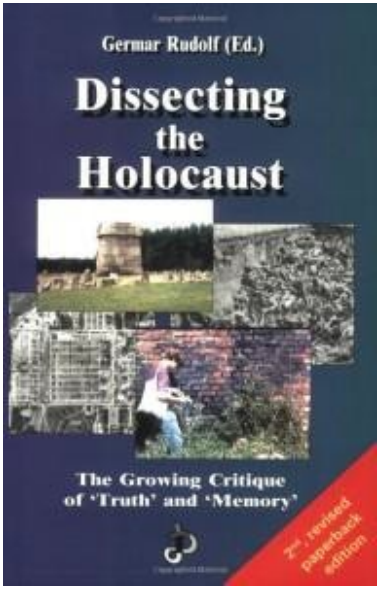

Pe ultima pagină a cărţii sale, Butz evocă „Tratatul de la Luxemburg” (1952), care a fixat colosalele „despăgubiri” financiare pe care guvernul Germanei postbelice a acceptat să le plătească jidanilor pentru „actele criminale inexprimabile” presupuse a fi fost comise de către cel de AL Treilea Reich, contra jidănimii; în treacăt fie spus, aceste despăgubiri sunt prevăzute să dureze până în 2030 şi nu constituie decât o parte din contribuţiile nemţilor şi ale întreprinderilor germane vărsate lui Shylock. La capătul lucrării sale, A.R. Butz conchide că aceste pretinse crime sunt „în mare parte o mistificare, una sionistă în special”. El nu este, însă, un om care să gândească „jidan” şi să scrie „sionist”. Dacă vrea să pună în cauză pe „jidani”, el va scrie „jidani”, iar dacă vrea să spună „sionişti”, spune efectiv „sionişti”. Una dintre cele mai preţioase demonstraţii ale sale este că

„Holocaustul” a fost urzit şi lansat de către mediile specific sioniste. De asemenea, el demonstrează că mascarada judiciară a procesului de la Nürnberg este, mai

curând, opera unor influente personalităţi sioniste nu numai jidoveşti, înainte de a fi opera guvernului american sau a procurorului Jackson. Pe această bază, ca american practic, Butz arată că, întrucât este vorba de o înşelătorie urmată de o escrocherie, Statul Israel datorează mulţi bani Germaniei. *Par pari refertur*! *A lot of money*, scrie el ca unul ce practică litota.

Se înţelege că un francez, un român sau un european ar putea găsi cam abruptă această francheţe americană. În cazul lui Butz, însă, tonul acesta nu este perceptibil decât la începutul şi la sfârşitul discursului său, care, dimpotrivă, este o demonstraţie înceată, sigură, imbatabilă. Opera cercetătorului american este o întreprindere de demolare şi de reconstrucţie. Arthur R. Butz pune capăt mitului „Holocaust", săpându-i rădăcina până la fundaţii, arătând că suntem în faţa unui edificiu de minciuni, fiecare dintre acestea fiind mai absurdă şi mai periculoasă decât celelalte. Nu mai puţin însă, el întocmeşte lista suferinţelor efective îndurate de jidani între 1939 şi 1945, reamintind măsurile luate de nemţi contra unei minorităţi pe care adesea şi pe bună dreptate o considerau ostilă, ba chiar în război deschis contra Germaniei, graţie mijloacelor de temut de care dispunea pe plan internaţional. Butz descrie realitatea politicii care tindea către o „soluţie finală teritorială" (*territoriale Endlösung*) a permanentei „chestiuni jidoveşti" (*Jüdenfrage*). Soluţia finală germană a problemei jidoveşti implica găsirea unui teritoriu pentru jidanii din întreaga lume, un teritoriu care, din motivele cunoscute, nu putea fi Palestina. Acest teritoriu trebuia, însă, găsit undeva, el fiind o condiţie a „renaşterii jidoveşti" în viziunea socialist-utopică a naţional-socialiştilor germani. La un moment dat, după victoria germană asupra Franţei, s-a crezut că acest teritoriu ar putea fi insula Madagascar. Desfăşurarea tot mai tragică a

războiului mondial a făcut, însă, imposibilă această soluţie. Autorul evocă realitatea soluţiilor „provizorii” ale problemei jidoveşti, de exemplu închiderea în ghetouri, uneori în lagăre de concentrare, centre de tranzit sau lagăre de muncă forţată, fără să uite niciun moment adevărul elementar pe care mulţi îl pierd din vedere chiar şi atunci când îşi dau aerul că vorbesc despre el: „În timpul războiului, a fost război!”. Deliberat tautologică, formula se dovedeşte plină de miez. Dacă autori precum Reitlinger, Hilberg sau Dawidowicz au dat o imagine complet falsă despre tratamentul jidanilor de către germani, între 1939 şi 1945, aceasta este din cauza faptului că au făcut abstracţie de război şi de necesităţile lui. Aceşti autori şoatici nu au vrut să vadă că, pentru autorităţile celui de AL Treilea Reich, prima şi cea mai mare grijă a fost câştigarea războiului economic şi militar, nu persecutarea jidanilor. Principalele măsuri adoptate cu privire la aceştia se explică prin necesitatea asigurării securităţii soldatului sau civilului german în timp de „război total” şi prin nevoia vitală de a găsi o mână de lucru cât mai abundentă posibil. Mai târziu, în lagărele în care jidanii erau amestecaţi cu reprezentanţi ai multor altor popoare, din cauza epidemiilor care loveau deopotrivă germanii ca şi prizonierii sau mâna lor de lucru, s-au construit crematorii. Este de-a dreptul incredibil că autorii exterminaţionişti refuză să admită necesitatea crematoriilor pentru combaterea epidemiilor, mai ales a tifosului exantematic.

Orice război implică „ororile specifice războiului”. În acest război pe care atâţia dintre ei l-au dorit, jidanii şi-au plătit partea lor de victime. Ei nu au fost, însă, singurii care au suferit efectele celui de Al Doilea Război Mondial şi este absurd ca istoricii

„Holocaustului” să nu sublinieze că, între 1939 şi

1945, au căzut victime de toate naţionalităţile. Ba chiar, în ce-i priveşte pe cei învinşi, foarte multe victime au căzut în timp de „pace” 3, după semnarea capitulării necondiţionate. Cine vrea să judece lagărul de concentrare, de muncă şi de tranzit de la Auschwitz, nu îl poate izola pe acesta, ca şi cum el s-ar găsi pe planeta Marte. Orice judecată cu privire la lagărul Auschwitz presupune replasarea acestuia în istoria războiului şi în aceea a tuturor lagărelor de concentrare germane, engleze, franceze, americane, sovietice şi altele, înainte, în timpul şi după cei şase ani dintre 1939 şi 1945. Viziunea iudeocentrică şi fixistă a istoriei jidanilor nu permite înţelegerea acestei părţi din istoria generală a omenirii.

Capacitatea de analiză a lui A.R. Butz este evidentă. Spiritul lui de sinteză este, însă, şi mai evident, arborii nu îi pot ascunde niciodată pădurea. Textul sau faptul de studiat este, totdeauna, replasat în contextul său. Din păcate, sensul noţiunii de „context” s-a degradat, răstălmăcit şi pierdut în bună măsură astfel încât el desemnează, astăzi, consideraţii foarte confuze şi depărtate de cuvântul, subiectul sau evenimentul studiat. Pentru autor, „contextul” este, în primul rând, ceea ce este mai apropiat, ceea ce a făcut posibil, a condiţionat sau a influenţat obiectul analizei. În primul rând, este vorba de contextul imediat, de exemplu cuvintele din jurul cuvântului studiat, subiectele din jurul subiectului studiat, faptele din jurul faptului studiat. Din aproape în aproape, contextul presupune enumerarea completă a faptelor, personajelor, a situaţiei sau epocii considerate. Pentru a da un exemplu, în acest sens trebuie înţeleasă admirabila *Anexă E* despre „Rolul Vaticanului”. În cadrul controversei privind „tăcerea Papei Pius al XII-lea” cu privire la „Holocaust”, s-au publicat o mulţime de lucrări.

Invităm pe autorii acestor lucrări să citească *Anexa E*

a lucrării de faţă. Graţie acestei lecturi, ei vor lua cunoştinţă de propriile lor lipsuri, de lipsa capacităţii de analiză şi a viziunii sintetice, calităţi care i-au permis lui Butz să rezolve falsa enigmă a tăcerii Papei. Dacă Pius al XII-lea nu a vorbit niciodată, nici în timpul războiului nici după acesta, despre exterminarea jidanilor sau camerele de gazare, este pentru că acestea nu au existat sau că, în orice caz, Papa avea serioase motive de îndoială cu privire la existenţa lor. Îndoiala sau certitudinea Papei face din acesta un „revizionist" mai aparte, totuşi revizionist în sensul deplin al cuvântului. Enigma tăcerii Papei nu-i o enigmă, ea se explică dacă înţelegem că nu avem ce spune despre ceea ce nu există, sau despre ceea ce, din diverse motive, nici măcar nu poate exista. Dacă o crimă este în mod sigur sau foarte probabil de ordinul ficţiunii, ea nu poate fi denunţată ca şi cum s-ar fi produs în realitate. A acuza pe cineva de o crimă ce nu există revine la a minţii sau a calomnia, iar a acuza de aşa ceva un învins înseamnă a te dezonora. Cu privire la acest subiect, Pius al XII-lea nu a vrut să mintă, nici să calomnieze, să se dezonoreze.

Felul în care autorul întreprinde munca lui de cercetare şi de găsire a adevărului, încetineala savantă sau metodică de care dă adesea dovadă i-ar putea deconcerta pe unii cititori, care s-ar putea întreba unde vrea să ajungă? Ce înseamnă acest pasaj care prezintă aparenţele unei pure digresiuni? Când vom regăsi firul roşu al discursului? Cititorii americani vor protesta, obişnuiţi cum sunt cu lecturi confortabile, rezumative şi digestive („*digests*"). Obişnuiţi să uite unde merg şi să nu ajungă niciunde, mulţi cititori europeni se vor opinti, împiedica şi, probabil, renunţa să ducă lectura până la capăt. Şi unii, şi ceilalţi vor fi în pagubă. Autorul ştie foarte bine că cel care merge încet ajunge sigur la ţintă. Butz este foarte bine dotat cu umorul anglo-saxon care se asociază perfect cu o

anumită încetineală şi care displace spiritului latin.

Iată un exemplu din acest lung, lent, dar genial raţionament care, în 1975 – 1976, l-a dus pe autor la o concluzie foarte îndrăzneaţă, confirmată într-o formă providenţială, câţiva ani mai târziu, de un eveniment neprevăzut.

Către sfârşitul capitolului al II-lea, o întreagă secţiune a cărţii este consacrată rolului industrial al lagărului Auschwitz. Autorul face o serie de consideraţii tehnice despre benzina şi cauciucul sintetic, despre polimerizare sau vulcanizare, ne întreţine pe tema sodiului sau a butadienei. Cititorii grăbiţi se vor întreba neliniştiţi: sunt oare în faţa unui vorbă-lungă pedant şi ridicol? Chiar am căzut pe proverbiala prostie academico-universitară şi politehniciană, care nu ştie de unde vine nici unde vrea să ajungă? După cum vom vedea, aceştia sunt în fals, iar răbdarea şi efortul lecturii, ca orice sacrificiu, vor fi răsplătite.

În capitolul următor, autorul va vorbi despre criza cauciucului din Statele Unite, după Pearl Harbor (7 decembrie 1941), când o mare parte a flotei americane a fost distrusă de japonezi. America a fost ruptă de Malaezia şi Indochina, de unde cumpăra 90 la sută din cauciucul necesar celor mai diverse întrebuinţări. Un eveniment neprevăzut a pus America în faţa nevoii urgente de a produce cauciuc sintetic. Care este, însă, ţara care la vremea respectivă era cea mai avansată în acest domeniu? Răspunsul este Germania.

Apoi, autorul îşi pune altă întrebare. În care punct al Germaniei, sau al teritoriilor dominate de ea, s-a dezvoltat mai mult cercetarea şi producţia de cauciuc sintetic? De data asta, răspunsul este Auschwitz. La Auschwitz, oraş din Silezia de Nord, anexat după război de către Polonia, exista un important complex industrial unde se fabrica

benzină sintetică şi unde se construise o foarte modernă uzină de cauciuc sintetic numit „Buna” (cuvânt compus din butadienă şi sodiu sau natriu, al cărui simbol chimic este „Na”). Ajuns aici, autorul are forţa şi curajul de a trage concluzia că, în mod absolut sigur, americanii au acordat o foarte mare atenţie celor ce se petreceau la Auschwitz, atât în ce priveşte benzina sintetică, cât şi în ce priveşte cauciucul sintetic. Împingând şi mai departe analiza, autorul consacră un foarte serios comentariu supravegherii sau spionajului prin fotografii aeriene. Dată fiind calitatea fotografiilor aeriene de atunci, autorul formulează ipoteza că serviciile americane de spionaj industrial au recurs neapărat şi la această sursă de informaţii. El adaugă că, până în momentul redactării cărţii sale (1975), aceste fotografii nu au fost încă publicate. Concluzia pe care o trage autorul este că, dacă, în 1942, la Auschwitz, ar fi avut loc, într-adevăr, o exterminare fizică a jidanilor, serviciile de informaţii americane nu puteau să nu ştie asta. Pentru a completa gândirea autorului asupra acestui punct, precizăm că ceea ce spune el despre spionajul industrial şi fotografiile aeriene din 1942 este şi mai valabil pentru anii 1943 şi 1944. Dacă fotografiile aeriene ar fi confirmat zvonul exterminării în cadrul unor enorme „uzine ale morţii”, ele ar fi fost publicate de mult. Dacă la 30 de ani după război aceste fotografii încă nu au fost publicate, înseamnă că ele nu confirmă zvonul exterminaţionist, nu întâmplător lansat cu sprijinul şi cooperarea serviciilor aliate de informaţii.

În februarie 1979, la aproape trei ani după apariţia *înşelătoriei secolului XX*, care ocazionase nelipsitele proteste rituale şi ale jidovimii americane, A.R. Butz a avut satisfacţia să vadă că C.I.A. publică, în sfârşit, fotografiile aeriene de la Auschwitz4.

Fotografiile, însă, au dovedit, în mod absolut

convingător, că Auschwitzul nu a fost decât un ansamblu de lagăre de concentrare, alături de care nemţii au construit şi exploatat un enorm complex industrial. Clădirile crematoriilor erau absolut banale, înconjurate de spaţii verzi frumos concepute şi bine întreţinute, fără urmă de nesfârşitele mulţimi de „victime” despre care propaganda mincinoasă pretinde că aşteptau ceasuri întregi afară, pentru a pătrunde în clădirile crematoriilor, unde, chipurile, urmau să fie gazate şi, apoi, incinerate. În jurul crematoriilor nu se vedea niciun fel de coadă, niciun fel de activitate deosebită şi cu atât mai puţin suspectă. Fotografiile nu prezintă nici măcar enormele movile de cărbuni sau de cocs necesare incinerării pentru miile de oameni zilnic, după cum pretinde făcătura exterminaţionistă. Lucru şi mai tulburător, două dintre clădirile crematoriilor nu numai că nu erau ascunse, dimpotrivă, se găseau lângă terenul de fotbal al deţinuţilor, pe care în fiecare duminică aveau loc mai multe meciuri în cadrul campionatului intern Auschwitz. Fotografiile arătau clar când şi cum fusese bombardată zona industrială Auschwitz şi de ce lagărele de concentrare nu fuseseră luate la ţintă şi ele. Dacă lagărele ar fi fost bombardate, foarte mulţi deţinuţi ar fi pierit tocmai pentru că erau „concentraţi”, iar supravieţuitorii nu ar mai fi putut dispune de dormitoare, toalete, spălătorie, bucătărie, infirmerie, cluburi pentru amatorii de muzică etc. În eventualitatea distrugerii crematoriilor, cadavrele celor decedaţi ar fi trebuit înhumate într-un pământ în care pânza freatică era foarte la suprafaţă. Din această cauză, cadavrele infectate de tifos ar fi contaminat apa din zonă, care ar fi devenit, astfel, nelocuibilă.

Cu ocazia publicării acestor fotografii, s-a descoperit că, între 27 decembrie 1943 şi 14 ianuarie 1945, Aliaţii au executat treizeci şi două de misiuni deasupra lagărului. Nu toate, însă, de bombardament, după cum vom vedea.

Cele mai multe dintre aceste misiuni au fost pur şi simplu de informare, de spionaj industrial prin fotografiere.

Publicarea fotografiilor aeriene a confirmat pe deplin teza lui A.R. Butz, chiar dacă, în neştiinţa lor comodă şi călduţă, autorii au reuşit să fie ridicoli prin adăugarea unor săgeţi care indicau, chipurile, amplasarea vestiarelor (sic) şi a „camerelor de gazare” (*resic*). Cititorul dotat cu

un minimum de spirit critic pufneşte în râs la vederea săgeţilor desenate cu meşteşug artistic pe nişte fotografii ce nu au nevoie de niciun fel de adăugire. Naivitatea dublată de perfidie a celor doi salariaţi şi ucenici vrăjitori C.I.A. este o altă problemă. Cei din serviciile secrete nu prea citesc istorie, cu atât mai puţin istorie revizionistă, închipuindu-şi că ei înşişi fac istoria, iar noi trebuie să o înghiţim gata făcută, fără întrebări, ca la împărtăşanie. Autorul avusese dreptate pe toată linia, iar adversarii adevărului s-au ridiculizat recurgând la simple copilării.

Arthur R. Butz arată aceeaşi clarviziune şi în legătură cu alte subiecte. În 1982, el a ţinut o conferinţă al cărei text este inclus în acest volum [*Supliment B*] şi care cuprinde o serie de constatări care îi confirmă teza. În introducerea acesteia, el a avut ideea foarte judicioasă de a evoca un precedent important în istoria marilor înşelătorii, textul pretinsei „donaţii a împăratului roman Constantin cel Mare”, descoperită, chipurile, în secolul al IX-lea. El o face pentru a arăta cum şi în ce fel această enormă înşelătorie, de o importanţă capitală pentru interesele papalităţii, a putut fi dezvăluită abia în secolul al XV-lea, de către Laurent Valla. De fapt, împăratul Constantin, autor al Edictului de la Milano, din anul 313, nu a donat niciodată papalităţii Imperiul Roman. Textul aşa-zisei „donaţii constantiniene” nu era decât un fals, conceput destul de stângaci şi de grosolan. Minciunile de acest gen nu ar fi putut lua minţile unui om cu scaun la cap.

Dacă ele se menţin, însă, uneori vreme de secole – cazul „donaţiei constantiniene” –, este pentru că un anumit tip de putere sau de societate are nevoie de aşa ceva. De îndată de această nevoie dispare, se creează condiţiile pentru ca minciunile în cauză să dispară şi ele. De altfel, A.R. Butz arată că cei care încearcă să demaşte minciuna

acumulează adesea o mulţime de argumente de valoare inegală, în vreme ce câteva argumente numai, dar precise, sunt absolut suficiente. După acest lung preambul, autorul revine la inima subiectului său, enumerând opt motive simple, pentru care pretinsa exterminare a jidanilor nu a putut avea loc.

Rezumăm.

Dacă în plină Europă, într-un interval de trei ani, germanii ar fi ucis, într-adevăr, milioane de oameni, un eveniment atât de extraordinar nu ar fi putut trece neobservat. Vaticanul, însă, nu a văzut nimic. Crucea Roşie nu a văzut nici ea, deşi asta îi era treaba principală. Rezistenţa germană anti-nazistă nu l-a menţionat nici ea. Jidanii europeni nu dispuneau de informaţii în această privinţă şi nu credeau zvonurile absurde şi discordante privind o exterminare de proporţii industriale. Jidanii din afara Europei (mai ales din Statele Unite şi din Palestina), organismele lor internaţionale, nu s-au comportat ca unii care credeau poveştile alarmante, pe care ei înşişi le îngogonau şi le propagau. În aceeaşi situaţie s-au aflat şi cele patru guverne aliate principale, fără să mai vorbim de cele mai puţin importante, aflate încă la remorca lor. În acest punct, autorul plasează parabola elefantului miraculos care merită să fie citată.

Ceea ce suntem obligaţi prin lege să credem este că „acest eveniment de dimensiuni geografice continentale, care a durat trei ani, din punctul de vedere al timpului, şi care s-ar fi soldat cu câteva milioane de victime” s-a putut petrece fără ca nimeni să-şi fi dat seama: nici Vaticanul, nici Crucea Roşie, nici jidanii ca persoane private, nici jidanii ca organizaţii, nici guvernele aliate, nici nemţii adversari ai nazismului, nimeni! Absolut nimeni! Asta e ca şi cum mi s-ar spune că nu am observat elefantul din pivniţă, deşi cobor acolo de mai multe ori pe zi, ba după o

sticlă de vin, ba după legume proaspete, ba după murături etc. Şi, totuşi, elefantul este acolo, cum ne obligă să credem legile holocaustice sau ordonanţele de urgenţă guvernamentale. Mai mult, pe când eram în salon cu prietenii şi invitaţii, elefantul s-a urcat la etaj, el ştie cum, aşezând cu trompa bibelourile din vitrină, fără să mai socotim cum a urcat pe scara îngustă şi cam şubredă pentru el, cum a închis şi deschis o serie de uşi, cum de l-a ţinut parchetul… Apoi, tovarăşul elefant sovietic, sau poate anglo-american, în orice caz aliat, a coborât în Piaţa Amzei, în plină zi, s-a servit cu o cutie de tutun marinăresc dintr-o vitrină, şi-a aprins luleaua în faţa Bibliotecii „Sadoveanu”, pufăind holocaustic către templul de vizavi, şi-a cumpărat ziarele preferate (*New York Times*, *Pravda*, *Le Monde*) şi s-a întors la Grădina Zoologică din Băneasa, fără ca bucureştenii să fi băgat ceva de seamă, ocupaţi cum sunt să bage mai ales „la ghiozdan”, sau să tragă către măseaua de minte, care întârzie să apară.

În concluzie, dacă genocidul jidovesc ar fi existat, cel puţin cele opt instanţe nu aveau cum să nu-l vadă. De vreme ce ele nu au văzut nimic, concluzia este simplă: genocidul sau holocaustul nu a existat. Cei care insistă, se încăpăţânează, continuă şi persistă să creadă în realitatea holocaustului sunt în situaţia celor ce cred în invizibilitatea şi isprăvile năstruşnicului elefant democrat şi interaliat. O fi, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, nu-i aşa? Iată că povestea unui elefant spune mai mult decât discursurile tâlharopoliticienilor, legile scelerate, crimele rituale din Nagasaki sau Târgovişte, ordonanţele de urgentă neputinţă guvernamentală, universităţile, şcolile muzeele şi bibliotecile devenite altare ale minciunii şi abatoare ale adevărului, instrumentele tăierii cerebrale împrejur ale

întregii omeniri.

* * *

The Hoax suferă, totuşi, de unele imperfecţiuni. Prima ediţie nu a fost foarte comercială, nici luxoasă. Din lipsă de bani, s-a ales o hârtie de proastă calitate, textul a fost imprimat cu caractere tipografice mici, greu lizibile de cei cu ochelari. Masa volumului părea indigestă, titlurile intermediare erau rare, nimic nu orienta cititorul în lectură, în priceperea demonstraţiei. Stilul general era destul de plat, iar vocabularul nu foarte căutat. Autorul este perfect conştient de aceste lucruri, după cum se vede din prefaţa lui la ediţia franceză.

A. R. Butz îşi califică analiza de „orizontală", prin opoziţie cu analiza „verticală" a altor autori revizionişti. Ceea ce vrea el să spună prin această „orizontalitate" este că a avut permanent în vedere ansamblul întregului subiect, în vreme ce alţi autori revizionişti nu au luat în consideraţie decât anumite aspecte ale aceluiaşi subiect. Luând exemplul pretinsei camere da gazare naziste, autorul admite că acest aspect al „Holocaustului" nu prea l-a interesat, ba chiar spune că cei ce se interesează numai de acest lucru se pot abţine de a-i citi cartea. Nu mai puţin, însă, el nu îşi imaginează că o persoană serioasă s-ar putea aventura într-o controversă cu privire la camerele de gazare fără să ia prealabila precauţie a unei vederi de ansamblu a interpretării „Holocaustului" pe care, deocamdată, nu o găsim nicăieri expusă mai succint decât în cartea de faţă.

Distincţia între analiza „orizontală" şi cea „verticală" este, însă, abstractă. Când autorul analiza tipul de cauciuc sintetic pe care germanii voiau să îl producă, sau când vorbea despre polimerizare şi vulcanizare, când arăta combinaţiile de butadienă şi sodiu din „Buna", nu cumva era mai curând pe „verticală", decât pe orizontală? Nu

cumva ar fi mai corect de spus că de-a lungul sintezei lui magistrale şi fără egal, autorul procedează la o serie de expuneri, comentarii şi interpretări specifice, care ţin mai curând de „verticala” analizei decât de „orizontala” sintezei. Invers, cercetătorul ştiinţific care decide să abordeze vastul subiect al „Holocaustului” sub unghiul specific dar unic al camerei de gazare, lucrează oare numai pe „verticala” analizei, ignorând „orizontala” sintezei? Nu cumva, la rândul lui, şi acesta are, în felul său, perspectiva orizontală şi sintetică a aşa numitului „Holocaust”?

Judecând după propriul meu caz, eu nu am luat cunoştinţă de sinteza americanului nostru (1976) decât după ce îl citisem pe Rassinier, la începutul anilor ’60 şi după ce, confruntat cu masa gigantică a Marii Minciuni, luasem decizia să o atac în punctul cel mai fragil, acela al camerei de gazare năzdrăvane sau magice, despre care atâţia vorbesc, dar nimeni nu este în stare să ne furnizeze fotografia, desenul tehnic şi instrucţiunile de folosire ale acestui obiect, oricât de complicat ar fi el. Pentru mine, *The Hoax* nu a jucat rolul unei lecturi de iniţiere, ci, mai curând, acela al unei providenţiale confirmări. În faţa colosului Marii Minciuni, am înţeles rapid că picioarele acesteia sunt „scurte”, cum se zice, de argilă sau de mămăligă, cum se spune de asemenea. În ideea mea, picioarele de argilă mămăligoasă, adică punctul cel mai sensibil al Holocaustului era reprezentat de camera de gazare, din care cauză am concentrat atacurile mele contra acestui punct. Se înţelege, însă, că spectatorul sau cititorul care nu a văzut şi nu înţelege încă ceea ce vreau să spun prin expresia „picioare de argilă” s-ar putea mira că loviturile mele ţintesc nu prea departe de nivelul pământului, că am tendinţa să privesc numai în jos. Totuşi, la rândul meu am văzut monstrul în întregul lui. De altfel,

date fiind formidabilele ei dimensiuni, cum mi-ar fi putut scăpa Gigantica Minciună? Înţelegând că punctul cel slab al întregii înşelătorii constă în faimoasele „camere de gazare”, nu mai puţin invizibile decât „elefantul holocaustic”, am concentrat pe acest punct cele mai multe dintre loviturile mele. Cel ce înfruntă pe exterminaţionistul Achille, trebuie să urmeze exemplul revizionistului Paris, să ţintească săgeata drept în călcâiul holocaustic.

Destul, însă, cu imaginile şi comparaţiile. A.R. Butz a vrut să dovedească, celor de bună credinţă, că genocidul sau „crima fără precedent”, imputată învinsului de către învingător, nu a existat. Dacă această crimă este imaginară, înseamnă că aproape nu mai este nevoie să spunem că şi *arma crimei* este tot imaginară. Invers, dacă *această armă* este imaginară, *crima este şi ea tot imaginară*. Rezultatul este identic, deşi metodele cu care a fost atins sunt diferite.

Puterea inteligenţei lui Arthur R. Butz este poate prea abstractă. Singurul lagăr de concentrare vizitat de către autorul *înşelătoriei secolului XX* este cel de la Dachau. În legătură cu pretinsa cameră de gazare omucidă din acest lagăr, Butz nu a scris aproape nimic, atâta doar că, după chiar opinia acuzatorilor, „camuflată în sală de duşuri”, aceasta nu ar fi fost terminată, deci nu ar fi fost utilizată. Notăm aceeaşi indiferenţă şi faţă de alte câteva contingenţe materiale. Printre argumentele esenţiale ce pot fi invocate pentru a susţine inexistenţa camerelor de gazare germane, existenţa „în carne şi oase” a celor din penitenciarele americane nu este chiar lipsită de însemnătate. Este suficient să vezi o cameră de gazare americană, să îi studiezi modul de funcţionare, pentru a înţelege că presupusa cameră de gazare germană şi presupusul ei mod de funcţionare sunt pur şi simplu ficţiuni. A.R. Butz este, însă, american. Cum se face că nu

a utilizat şi acest argument?

Nemulţumit de a nu fi putut studia de aproape nicio pretinsă cameră de gazare „nazistă”, cum de nu s-a informat despre niciuna dintre camerele de gazare cu care sunt înzestrate multe dintre penitenciarele ţării sale? Dacă ar fi făcut-o, ar fi înţeles imediat cât este de dificil să execuţi un singur om cu acid cianhidric (cazul insecticidului Zyklon), fără să te gazezi tu însuţi. Ar fi înţeles, de exemplu, că nimic nu este mai periculos decât să pătrunzi într-o cameră de gazare americană după o execuţie, ar fi înţeles, de asemenea, măsura extraordinară în care cadavrul celui gazat nu poate fi atins fără o serie de măsuri draconice prealabile. Ar fi constatat că numai graţie unei foarte complicate ventilaţii, medicul şi cei doi ajutori îmbrăcaţi în cauciuc şi cu mască de gaze pe figură, pot pătrunde în camera de gazare şi manipula un cadavru foarte periculos, deşi mort de-a binelea! Ar fi luat cunoştinţă de povestirile groteşti ale membrilor *Sonderkommando*-urilor care pretind că intrau în camerele de gazare „naziste” fără mască de gaze pe figură, manipulând neglijent, cu ţigara în colţul gurii, sute şi mii de cadavre infectate cu acidul cianhidric foarte higroscopic, ce se depune la rădăcina oricărui fir de păr, la încheieturi şi pe orice cută epitelială. Înţelegând asta, „spovedania” lui Rudolf Hess, pe care temnicerii şi călăii i-au smuls-o, se prăbuşeşte de la sine şi odată cu ea atâtea alte şi alte spovedanii şi mărturii, toate „sub jurământ”, bineînţeles. Nu numai „spovedaniile” sau „mărturiile sub jurământ” s-ar prăbuşi, ci atâtea alte „dovezi”, altfel spus întregul edificiu al Marii Minciuni postbelice, sovieto-americane-anglo-franceze şi, mai ales, sioniste.

Revenind la faimoasa „donaţie constantiniană”, revizionştii istorici ai vremii lui Laurent Valla au considerat necesar să invoce o multitudine de argumente

pentru a dovedi o cuvioasă şmecherie creştină, o înşelătorie catolică. Deşi modest, derizoriu şi material, un singur argument ar fi fost suficient pentru demascarea minciunii papale: o simplă monedă romană de după împăratul Constantin cel Mare ar fi putut arăta că, după Constantin, Imperiul Roman a avut în fruntea lui alţi împăraţi, nu vreun papă oarecare. Numeroase monede cu efigia succesorilor lui Constantin cel Mare dovedeau că textul faimoasei donaţii, „descoperite" în secolul al IX-lea, nu poate fi decât un fals, o înşelătorie. Cel mai umil dintre numismaţii şi colecţionarii vremii ţinea în mână dovada irefutabilă a înşelătoriei. Niciuna dintre monedele romane nu poartă efigia vreunui papă. Toate poartă efigia unui împărat.

În acelaşi fel, astăzi, ne sunt suficienţi ochii şi un minimum de cunoştinţe practice pentru a vedea că pretinsa cameră de gazare de la Auschwitz, capitala „Holocaustului", vizitată zilnic de mii de turişti şi de pelerini, nu este decât o cameră de gazare Potemkin5. Celelalte pretinse camere de gazare „naziste", ori nu le mai vizitează nimeni, ori se spune că nu au fost terminate, deci nu au putut fi folosite. Istoricii nu îndrăznesc să arate, însă, un desen, o machetă, o reprezentare oarecare a acestei arme diabolice. Uneori, câte un candid îşi imaginează că vede o „cameră de gazare".

Apropiindu-se, însă, aceasta dispare. Nu fusese decât o nălucă, *o fată morgana*.

Pretinsa cameră de gazare „nazistă" este un fel de apa morţilor a istoriografiei jidoveşti.

A. R. Butz nu s-a gândit la preţiosul argument pe care îl avea la îndemână, aşa cum nici Laurent Valla, care, fără îndoială, văzuse şi ţinuse în mână o mulţime de monede romane, nu s-a gândit că acest fapt este argumentul suficient ce i-ar putea permite să ucidă legenda

mincinoasă, sau chiar să ucidă de două ori (*overkill*) minciuna istorică pe care o combătea.

* * *

Aceste rezerve nu micşorează întru nimic stima şi consideraţia mea pentru opera marelui american care este Arthur Robert Butz. Clădită pe stânca adevărului, opera va supravieţui fără îndoială autorului ei. Va fi ea ceea ce Thucydide numea un „dobândit pentru totdeauna" (*kiêma as ei*)? Ar merita să fie. Vreme de decenii, niciun istoric nu a încercat să o conteste. În oceanul de texte şi publicaţii antirevizioniste, nicio carte sau articol nu a putut da o replică acestei excepţionale opere de referinţă a revizionismului istoric contemporan. *The Hoax of the Twentieh Century* reprezintă drumul cel mai scurt, necesar şi obligatoriu pentru cel ce vrea să înţeleagă cum a fost posibilă şi cum de subzistă în continuare isteria holocaustică ce a invadat planeta Pământ după ultimul Război Mondial. Din păcate, durata înşelătoriei atacate şi demascate de istoricii şi cercetătorii ştiinţifici revizionişti este asigurată pentru încă o bună perioadă de supremaţie sinistro-idolatrică în secolul XXI. Nici măcar creierul şi reuşita excepţională a americanului Arthur Robert Butz nu a putut veni de hac colosalei imposturi şi înşelătorii a pretinsului „Holocaust" jidovesc. Evenimente care nu vor depinde de calitatea lucrărilor cercetătorilor ştiinţifici, nici de voinţa lor sau a altora, vor decide singure cu privire la momentul când înşelătoria şi impostura vor lua sfârşit.

Ne putem întreba dacă o astfel de idolatrie se va sfârşi sau nu vreodată. Pentru jidani, idolatria „Holocaustului" sau „Şoah" este pe cale să înlocuiască *Thora* şi *Talmudul* la un loc. Idolatria a devenit sacră. Ea serveşte deopotrivă Dumnezeul lor, pe Mamona, Viţelul de aur devenit taur bătrân, veşnica mânie jidovească, colosala lor sete de răzbunare. Societatea de consum în care trăim

şi pofta ei de profit se acomodează perfect cu idolatria holocaustică. Pentru moment, nici această societate, nici idolatria ei port-drapel nu dau semne de epuizare totală.

Au trebuit douăzeci şi şase de ani pentru ca *The Hoax of the Twentieh Century* să fie tradusă şi publicată în franceză. Versiunea germană a apărut la un an după cea engleză (1977) şi a fost interzisă în 1979. Versiunea românească este gata de tipar după treizeci şi opt de ani de la versiunea iniţială, în engleză americană. Vreme de ani şi ani, încercările de publicare s-au lovit de lipsuri materiale, de represiunea poliţiei gândirii, indolenţa pseudo-intelectualităţii, relativa indiferenţă, nu însă şi impermeabilitatea marelui public.

Revizionismul istoric este marea aventură intelectuală a epocii postbelice. Robert Faurisson, octombrie 2002

NOTE

1. Pierre Vidal-Naquet, *Les Assassins de la mémoire*, La Découverte, Paris, 1987, pp. 13, 74.

2. *The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* (Procesul presupusei exterminări a jidănimii din Europa).

3. Afirmaţia este valabilă inclusiv pentru noi, care, la 70 de ani după război, încă nu recunoaştem justeţea şi necesitatea lui. Nu mai vorbim de prizonierii întemniţaţi de guvernele iudeo-bolşevice de la Bucureşti, după întoarcerea din prizonierat, de falsificarea istoriei naţionale, îndoctrinarea sau tăierea cerebrală împrejur a tinerilor în şcoli şi universităţi etc. (N.T.).

4. Dino A. BRUGNON şi Robert G. POIRIER, *The Holocaust Revisited*: *Analysis of the Auschwitz-Birkenau Extermination Complex*, Central Intelligence Agency, Washington, DC, 1979.

5. Potemkin, general favorit şi amant al ţarinei

Ecaterina a II-a, pentru care a cucerit Crimeea şi a împins graniţele imperiului până la Nistru. Teritoriile cucerite fiind relativ pustii, inventivul general a avut ideea potemkiadelor, construind sate şi palate din mucava pentru a arăta drăguţei ţarine altceva decât teritorii pustii. Trepăduşii lui Ceauşescu au practicat şi ei potemkiadele, mergând până la vopsirea frunzelor din copaci, a copitelor şi coarnelor vacilor, cu ojă de unghii. Camerele de gazare mincinoase, cu care suntem păcăliţi de la război încoace, sunt potemkiadele celor ce au câştigat războiul, dar au pierdut încrederea şi stima posterităţii. (N.T.).

Episodul 1

Prefaţă la ediţia franceză din 2002

Munca mea de cercetare ştiinţifică a subiectului cunoscut sub numele de „Holocaust" jidovesc a început în 1972. Între timp s-au scurs încă douăzeci şi şase de ani de la publicarea acestei cărţi în Anglia, în 1976, sub titlul *The Hoax of the Twentieth Century*, „Înşelătoria secolului al XX-lea", douăzeci şi cinci de ani de la apariţia celei de a doua ediţii britanice, revizuite, şi a primei ediţii americane, tradusă acum într-o versiune franceză, încorporând încă trei conferinţe, rostite în 1979, 1982 şi 1992.

Un sfert de secol după apariţia ei, constat cu plăcere că această carte prezintă un real interes pentru cititorii din diverse ţări. Totuşi, vechimea acestui text şi progresele substanţiale ale revizionismului istoric contemporan, mai ales în Franţa, impun un scurt comentariu cu privire la valoarea cărţii de faţă pentru cititorii de astăzi. Cum se face că după atâţia ani de la apariţia ei, această lucrare nu este încă perimată? Ce poate spune ea generaţiei actuale de tineri cititori şi cercetători ştiinţifici? Nu, cumva, se impune revizuirea ei, pentru a ţine cont de evoluţia cercetării ştiinţifice din ultimele decenii, în materie de istorie? Din perspectiva la care s-a ajuns astăzi, această

carte prezintă anumite lipsuri. Un anumit număr de oameni, între care eu însumi, ar putea să o scrie astăzi ceva mai bine decât a fost cazul în urmă cu câteva zeci de ani. Recunoscând aceste lipsuri, trebuie să arăt că munca mea de cercetare ştiinţifică s-a desfăşurat într-un cadru izolat. Am lucrat aproape singur, fără să beneficiez de vreun ajutor. Cu excepţia lui Wilhelm Stäglich, corespondenţii mei de dinaintea apariţiei cărţii de faţă nu au jucat un rol important în revizionismul istoric, situaţie care a rămas neschimbată. Textele de tendinţă istorică revizionistă erau foarte rare, fără să mai vorbim că unele dintre ele nu prezentau nivelul ştiinţific necesar. Desigur, în afară de Stäglich, exista Paul Rassinier şi Thies Christophersen. Pe atunci, scrierile lui Rassinier, vechi deţinut politic la Buchenwald, prezentau dublul interes de a constitui atât o sursă directă şi o experienţă personală, cât şi o expunere cu caracter istoric. Între timp, interesul lui Rassinier se limitează aproape exclusiv la calitatea lui de sursă directă. Thies Christophersen şi Wilhelm Stäglich, doi germani care au trăit la Auschwitz, contau, de asemenea, ca surse directe, deşi, între timp, Stäglich a publicat o monografie istorică a lagărului Auschwitz. Oricât am lua, însă, în consideraţie aceşti trei autori, încă nu putea fi vorba de un edificiu istoric complex şi profund, lucru pe care îl voi explica.

Stilul cărţii mele nu străluceşte printr-o eleganţă deosebită. Ca şi în cazul celor mai mulţi dintre autorii de formaţie tehnică, sub aspectul expunerii şi al expresiei, stilul meu pare să fie sec, fără artificii şi rafinamente artistice. Cu toate lipsurile lui, el a fost, însă, suficient pentru a duce la bun sfârşit cercetarea ştiinţifică întreprinsă. Afirmaţia că lucrarea de faţă este cea mai bună în genul ei nu este exagerată câtă vreme continuă să fie singura de acest gen. Dacă ar trebui să o compar cu

lucrările celorlalţi autori revizionişti, aş spune că metoda mea de cercetare a fost mai curând orizontală, în vreme ce a lor mi se pare verticală.

Cercetătorii ştiinţifici de după mine au ales subiecte precise pe care le-au aprofundat, lucru pe care eu nu l-am făcut. Metoda lor de cercetare ştiinţifică pe verticală pare să se opună metodei mele, mai curând orizontală. În ceea ce mă priveşte, am încercat să tratez toate aspectele semnificative ale problematicii respective.

Chestiunea camerelor de gazare este una printre multe altele.

Am încercat să arăt atât ceea ce s-a petrecut efectiv, cât şi ceea ce nu s-a petrecut. Am subliniat importanţa sionismului şi a mişcărilor legate de acesta, am examinat politica Aliaţilor, supusă influenţelor jidoveşti incontestabile. Utilizarea anumitor surse, precum procesele de la Nürnberg, rapoartele Crucii Roşii, a documentelor Vaticanului şi a articolelor din presa vremii pare normală astăzi. Lucrul nu era la fel de evident acum câteva zeci de ani. Pentru a facilita înţelegerea primelor procese de crime de război din istoria omenirii, am recurs la precedentul foarte util al proceselor creştine de vrăjitorie, din Evul Mediu.

Subliniez un alt aspect al cărţii de faţă, unul care ar putea fi contestat, întrucât, la prima vedere, pare ridicol. Am considerat lagărele de concentrare ca instituţii specifice, existând în locuri specifice, evenimentele petrecute acolo derulându-se într-o crono-spaţialitate reală. Spaţio-temporalitatea efectivă şi reală a fenomenelor istorice nu poate fi ignorată, diluată sau spălăcită prin spovedanii sau mărturii aleatorii, sub jurământ sau fără de jurăminte. Dacă este obiectivă cu adevărat, realitatea rămâne obiectivă, cu sau fără jurăminte. Prin „spaţiu real” înţeleg spaţiul în care

evoluăm cu toţii, în care ceea ce se petrecea la Auschwitz avea loc în chiar momentul în care preşedintele Roosevelt participa la reuniunile sale, eu mergeam cu ghiozdanul la şcoală, iar soarele se învârtea pe bolta cerească.

Obiectivitatea realităţii nu se dovedeşte prin spovedanii şi jurăminte. Toate acestea sunt evidente. Dacă unora li se pare bizar că le prezint ca pe o perspectivă originală, îi rog să mă asculte până la capăt. Pe atunci, în anii ’70 ai secolului XX, literatura holocaustică îmi lăsa impresia că deşi evenimentele erau descrise ca reale, presupuse a fi existat ca atare, ele ar fi putut tot atât de bine să fie produsul imaginaţiei pure, pentru a nu spune că păreau să se fi petrecut de-a dreptul pe planeta Marte. De unde această impresie? Din faptul că respectivii povestitori se abţineau să-şi înscrie zisele într-un context mai larg. După cum o amintesc cititorilor, în capitolul V, nu trebuie uitat nicio clipă că „pe timpul celui de Al Doilea Război Mondial eram cu toţii în război”. La război, se ştie, nu-i ca în timp de pace, după cum „iarna nu-i ca vara”, cum spun unii înţelepţi. Să luăm prezentarea pe care am făcut-o lagărului Auschwitz, principalul lagăr de „exterminare”, pe cât se zice. Am început prin a descrie Auschwitz-ul ca un lagăr care îndeplinea toate funcţiunile lagărelor germane tipice, care, însă, nu erau calificate drept „lagăre de exterminare”. Am încercat să arăt natura acestor funcţiuni, am prezentat o hartă care indica locurile unde se găseau aceste lagăre, am descris aspectele unice prezentate de Auschwitz şi motivele pentru care Aliaţii aveau tot interesul să afle ce se petrece acolo. Am publicat fotografiile crematoriilor lagărului Auschwitz şi cele ale crematoriilor altor lagăre. De asemenea, am publicat o hartă a regiunii Auschwitz şi un plan al părţii numite „Birkenau”, din cadrul complexului kibutznic Auschwitz. Acest plan şi diferitele hărţi arătau cititorului locurile

exacte din Europa, Polonia şi Auschwitz unde se spunea că s-ar fi găsit faimoasele camere de gazare. Am luat, apoi, cazul specific al jidanilor din Ungaria, pe care l-am examinat nu numai din punctul de vedere al celor ce se spuneau despre lagărele germane, ci şi din perspectiva celor ce se petreceau în ţara lui Horthy. Cazul jidanilor maghiari se prezenta ca o problemă atât din perspectiva celor petrecute în Ungaria, cât şi din punctul de vedere al celor întâmplate la Auschwitz. Am ales o perspectivă specială în examinarea evenimentelor petrecute la Auschwitz, anume punctul de vedere al Aliaţilor, care, pe atunci, erau foarte interesaţi de zona industrială Auschwitz, ţintă care trebuia bombardată şi care trebuia, mai ales şi mai întâi, fotografiată!

Aviaţia americană fotografiase lagărul Auschwitz, după cum fotografiase fiecare metru pătrat al Europei în general şi al Germaniei în special. Unele dintre aceste fotografii au fost publicate la trei ani după apariţia cărţii mele, confirmând concluziile acesteia. Acum însă, nu vreau să insist asupra acestui aspect. Ceea ce mă interesează este metoda. Cu tot scepticismul unora, ea era pe atunci singura capabilă să replaseze lagărul Auschwitz în contextul său istoric. Desigur, o parte din ceea ce am spus, pe această temă, fusese deja expus în lucrări mai vechi, care încercaseră să explice cum ieşise la suprafaţă secretul

„Exterminărilor”. Era vorba de bucăţi sau „cioburi” care trebuiau recuperate din diversele povestiri, expuneri sau mărturii, considerate de mine surse care trebuie exploatate. Pare evidentă necesitatea utilizării unei hărţi a regiunii Auschwitz, a unui plan al lagărului Birkenau. Harta şi planul respectiv le-am stabilit pe baza mai multor surse, fără să mă servesc de lucrările clasice asupra „Holocaustului”, cele ale lui Hilberg sau Reitlinger. M-am

servit de o carte germană consacrată procesului gardienilor de la Auschwitz, care a avut loc la Frankfurt, între 1963 şi 1965. Hilberg, Reitlinger şi alţi autori din aceeaşi şcoală fuseseră foarte zgârciţi în materie de hărţi şi de fotografii. Simplificând, aş spune că aceştia vindeau fie cărţi formate exclusiv din fotografii sau imagini, fie cărţi numai în proză, care nu se sprijineau pe vreo imagine. Niciuna dintre aceste cărţi, niciunul dintre autori nu însoţea textul de revelaţia fotografiei, nu o lumina pe aceasta cu necesarele explicaţii, la obiect, ale textului.

Sunt îndreptăţit să cred că analizele mele au provocat unele anchete pe subiecte precise, chiar dacă acest lucru nu este încă recunoscut. Scepticismul meu privind realitatea unui misterios „industriaş german" care, după Congresul jidovesc mondial, ar fi furnizat, în 1942, unele informaţii de la Cartierul general al lui Hitler, unde s-ar fi discutat despre exterminarea jidanilor, a suscitat anchete discrete privind identitatea acestuia. Walter Laqueur şi Richard Breitman, în *Breaking the Silence* (1986), au propus numele lui Eduard Schulte, fără să convingă, însă, pe nimeni. De asemenea, întrucât punctasem inerţia Aliaţilor cu privire la Auschwitz, Laqueur (în *The Terrible Secret*, 1980) şi Martin Gilbert (în *Auschwitz and the Allies*, 1981) au încercat în zadar să o explice.

Cartea de faţă a pus pentru prima oară problema necesarei existenţe a fotografiilor de recunoaştere aeriană din 1944 şi a eventualei utilităţi a acestora pentru subiectul nostru6. Ea trebuie să fi provocat publicarea fotografiilor C.I.A. din 1979. Se înţelege, însă, că acest lucru nu va fi recunoscut cu uşurinţă. Am analizat aspectele specifice ale pretinsului proces de exterminare de la Auschwitz, arătând că orice fapt banal, transportul, selecţia, duşurile şi îmbăierea, tunsul părului, insecticidul

Zyklon B, crematoriile etc., necesită o dublă explicaţie, fiecărui lucru real şi relativ normal dându-i-se o interpretare *sui generis*. Astăzi, acest lucru aproape că nu mai trebuie semnalat, deşi el nu şi-a pierdut întru nimic valoarea lui, confirmată de cercetarea ştiinţifică ulterioară.

Punctul forte al acestei cărţi este că părţile ei istorice se acordă perfect între ele, fără să lase loc vreunui mister în zonele importante sau fundamentale. Acest lucru trebuie înţeles din perspectiva târguielilor şi tergiversărilor istoricilor oficiali, care nu ne prezintă decât mistere peste mistere, precum „cine, când şi cum a dat ordinul de exterminare?”

Dacă un astfel de ordin a fost dat cu adevărat sau nu? De ce Aliaţii nu şi-au dat seama de ceea ce, chipurile, se petrecea la Auschwitz? De ce Papa Pius al XII-lea nu a condamnat exterminarea jidanilor, nici măcar după ce nemţii au fost izgoniţi din Roma? De ce presa aliată nu a acordat o mai mare importanţă informaţiilor despre extermina-rea jidanilor, vorbind despre asta numai din vârful buzelor, în paginile interioare ale marilor ziare? Analiza „orizontală” a acestei cărţi rămâne, deocamdată, singura în cadrul producţiei istorice revizioniste, structura ei istoriografică fiind, încă, pe deplin valabilă, lucru dovedit de studiile de specialitate ulterioare, pentru care cercetătorii nu au mai avut a se preocupa de replasarea lor într-un context mai larg, limitându-se la a recomanda cititorilor lectura cărţii de faţă. Fără să fie perfectă, cartea mea a permis aceasta. Lucrul este dovedit de faptul că istoricii revizionişti care vorbesc despre limitele acestei cărţi nu se grăbesc să scrie una mai bună, de o amploare comparabilă, fără să mai vorbim de faptul că nici măcar nu se profilează vreo candidatură în acest sens. Un exemplu ar putea fi discuţia pe marginea invizibilelor camere de gazare de la Auschwitz. Cartea de faţă este prea veche

pentru cei care vor să cunoască ultimele noutăţi pe tema aceasta, lectura ei nefiind absolut necesară. Există scrieri mai recente şi mai precise, mai ales cele ale profesorului Robert Faurisson. Nu ne putem, însă, aventura într-o controversă pe această temă, fără a avea o idee precisă despre contextul istoric general pe care îl furnizează această carte.

În consecinţă, nu îmi imaginez existenţa unui revizionism al Holocaustului fără o carte precum cea de faţă, deşi recunosc că nu este nevoie să o citäm la tot pasul. Deocamdată, în genul ei, această carte continuă să fie unică. Nu ar strica una mai bună. Lucrul acesta ar pune, însă, două probleme. Mai întâi, dacă o astfel de carte ar ţine cont de tot ceea ce se ştie în momentul de faţă, ea ar depăşi cu mult întinderea rezonabilă a unui singur volum, motive pentru care nu intenţionez o aducere la zi a cărţii de faţă. Ideea acestei actualizări ar duce, obligatoriu, la scrierea unei alte cărţi. Pe de altă parte, tendinţa conservării conţinutului şi a structurii ei de origine ar putea compromite însăşi ideea aducerii ei la zi. Cel mai bun instrument pentru a ţine cititorii la curent cu ultimele cercetări istorice revizioniste este o culegere de texte de diverşi autori, nu o carte redactată de o singură persoană7.

În al doilea rând, se pune problema paradoxală că slăbiciunea unei cărţi poate explica în bună măsură forţa ei. Din punctul nostru de vedere de astăzi, putem spune că prezenta lucrare prezintă unele stângăcii în diverse puncte. Lucrul se explică prin aceea că nu mi-am scris cartea în calitate de expert. Am scris-o ca pe orice operă de cercetare ştiinţifică, eu însumi fiind pe cale de a înţelege, după cum ar face orice cititor doritor să se informeze. Ca atare, această carte stabileşte un fel de egalitate colegială între autor şi cititor, o relaţie comună

sau un fel de înţelegere mutuală care s-ar pierde într-o carte redactată de pe poziţiile expertului care se adresează neofitului. Aceasta explică efectul călduros, complicitatea şi intimitatea exercitată de această carte, care rămâne contemporană cu ea însăşi, continuând să „aibă dreptate”.

În consecinţă, nu este cazul să i se facă niciun fel de toaletă sau revizuire importantă. Faptul că această carte este încă extrem de actuală se datorează, mai ales, deformărilor şi falselor reprezentări impuse de mijloacele de (dez) informare, de şcoală şi de universitate.

Rezultatul brigandajului pseudo-ştiinţific este că milioane de oameni sunt atât de puţin informaţi încât un punct de vedere de acum câteva decenii are pentru ei valoarea unei revelaţii. Consider că această carte s-a bucurat de tot succesul care putea fi sperat în împrejurările actuale. Nu mai puţin, însă, succesul ei este acela al revizionismului holocaustic general, care nu poate fi atribuit unei persoane. Practic, succesul ei este un fenomen care nu putea să nu intervină, la dezvoltarea căruia nu am făcut decât să iau parte. Am abordat acest subiect în conferinţa reprodusă în *Suplimentul A*. Pentru a fi, însă, mai clar, trebuie să insist asupra faptului că jidanii au jucat un rol important din acest punct de vedere, astfel că o parte din merit revine acestora. Ei sunt cei care, în 1977, au revelat lumii întregi existenţa acestei cărţi necunoscute la data respectivă. Cine şi-ar fi putut imagina o publicitate atât de masivă pentru o carte scrisă de un autor necunoscut, publicată de un editor neînsemnat, abia disponibilă în Statele Unite? Utilizând puterea şi influenţa de care dispun în presă şi în alte mijloace de (dez) informare, jidanii au încercat şi încearcă să facă din „Holocaust” subiectul prioritar, dacă nu unic, pentru întreaga omenire. „Holocaustul” ni se serveşte la micul dejun, la prânz şi la cină, în zori de zi sau miez de noapte,

în variante pentru preşcolari, pensionari şi celelalte categorii de oameni ai muncii şi ai naţionalităţilor conlocuitoare, cum se spunea pe vremea regretatului

„Odios”, pe când românii se temeau că până şi fierul de călcat sau aspiratorul le-ar putea ţine o predică holocaustică despre retribuţia după nevoia proletară cea mare, a clasei foarte muncitoare. Cititorii mai tineri şi-ar putea imagina că „holocaustomania” contemporană este elementul principal al vieţii noastre publice nu de la împuşcarea bietului „odios”, nici de la Al. Doilea Război Mondial, ci de la… ,’48 sau… ’84, dacă nu chiar de la Adam şi Eva, cum pretinde Tanti Biserica. De fapt, în ceea ce-o priveşte pe Tanti America cel puţin, la ea acasă, holocaustomania a început în 1978, când postul de tembeliziune publică NBC a difuzat foiletonul dramatic intitulat *Holocaust*. Nu s-au găsit decât grupuri de jidani (declaraţi oficial ca atare sau, oricum, foarte cameleo-vizibili) spre a menţine în Universitatea Northwestern (Illinois) interesul studenţesc pentru munca mea pe tema holocaustică, gen de dependenţă mutuală care nu se produce şi nu se menţine decât atunci când se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple.

Pe vremea când am scris această carte exista, probabil, o duzină sau nici măcar atâta de cercetători ştiinţifici serioşi, pe care îi cunoşteam sau nu, dedicaţi trup şi suflet revizionismului ştiinţific al „Holocaustului”. Între timp, aceşti cercetători ştiinţifici au devenit atât de numeroşi încât nu m-aş încumeta să întocmesc nici măcar o listă aproximativă. Cât despre cititorii literaturii revizioniste pe marginea „Holocaustului”, aceştia se numără cu milioanele în diversele limbi ale lumii. După cum se ştie, succesele revizionismului istoric au fost încununate cu numeroase omagii. Printre acestea, unul dintre cele mai spectaculare este Memorialul Holocaustic

de la Washington. În februarie 1992, apelul american pentru fonduri holocaustice, semnat de Miles Lerman.

„Preşedintele Campaniei naţionale”, cita „revizioniştii” printre cei contra cărora Muzeul avea să îşi îndrepte artileria lui grea, de hârtie creponată. Se ştie că muzeul în chestie şi-a deschis porţile în aprilie 1993, cu o solemnitate demnă de cauze mai bune, scopul lui fiind „respingerea tentativelor revizioniste de a reduce dimensiunea Holocaustului” 8. Ca şi cum aceasta nu era de ajuns, cea de a 104-a sesiune a Congresului american a votat, fără opoziţie, o rezoluţie centrată exclusiv pe două probleme. Se „deplânge” revizionismul şi se „aprobă opera vitală întreprinsă de muzeu” 9. Ironia destinului istoric face că stupidul muzeu şi altele asemenea sunt monumente care omagiază mai curând revizionismul istoric al minciunii

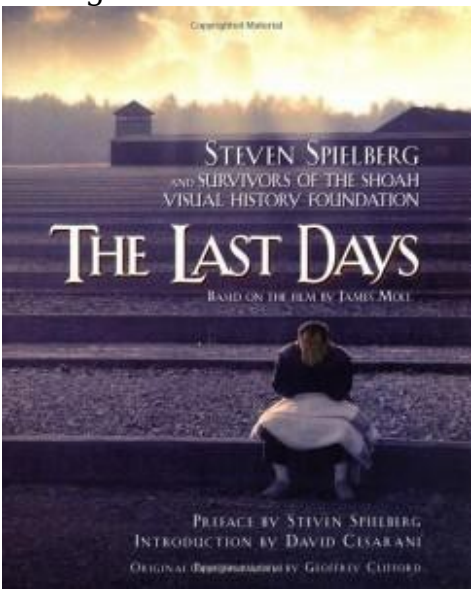

Muzeul în chestiune nu a fost ultimul monument de acest gen. În 1996, senatorii jidani Barbara Boxer şi Arlen Specter au înmânat un cec de un milion de dolari

realizatorului jidan Steven Spielberg, subvenţie din partea Statului, pentru „Fundaţia de istorie vizuală a supravieţuitorilor Şoah-ului”. Proiectul constă în înregistrarea pe bandă video a poveştilor

„Supravieţuitorilor” „Şoah-ului”, acesta fiind cuvântul ebraic utilizat în locul celui, demonetizat între timp, şi impropriu de „Holocaust”. Specter a explicat că milionul de dolari va servi pentru a face faţă succeselor considerabile ale cercetării ştiinţifice a istoricilor revizionişti11.

Un alt exemplu este proiectul memorialului holocaustic de la Berlin. Campania publicitară lansată în iulie 2001, destinată a colecta fonduri, a evocat şi ea pericolul revizionismului istoric12.

Printre istoricii revizionişti, cazurile de apostazie sau renegare au fost foarte rare. Cele mai cunoscute sunt ale personalităţilor publice care, fără să fie cu adevărat cercetători ştiinţifici revizionişti, au făcut în mod public unele observaţii favorabile acestora.

Exemplul cel mai cunoscut datează din 1996 şi l-a avut ca protagonist pe un preot catolic, abatele Pierre. În ciuda rapidităţii cu care acesta a revenit asupra cuvintelor favorabile exprimate în favoarea revizioniştilor, vechii lui stăpâni nu i-au iertat niciodată erezia holocausto-idolatrică13.

Acest episod din foiletonul judiciaro-sionist, pe alocuri sângeros (Garaudy-La Vieille Trupe-Librăria Românească Antitotalitară din Paris), arată terorismul intelectual şi dificultăţile poliţieneşti cu care sunt confruntaţi istoricii şi cercetătorii ştiinţifici revizionişti.

O probă decisivă a succesului istoricilor revizionişti este faptul că, în ultimii ani, mai multe ţări europene au adoptat legi care penalizează ideile revizioniste despre

„Holocaust”. Până ce mişcarea de idei revizionistă a

înregistrat succesele din anii ’70 ai secolului trecut, genul acesta de scrieri circula liber în Europa. Ca urmare a legilor scelerate, de tipul Fabius-Gaysot din Franţa, a Ordonanţei 31/2002 din România şi a altora de acelaşi tip, europenii de astăzi nu pot lua contact cu mişcarea de idei revizionistă decât prin cărţile tipărite în ediţii private, minuscule, *hors commerce*, respectiv prin versiunile disponibile pe internet, stocate pe vreun computer aflat la capătul pământului. Motivul fiind clar, a fost sesizat până şi de cei mai candizi dintre ultimii „şloimi ai patriei”, grupa mică, de la ultimele grădiniţe multilateral dezvoltate ale epocii ceauşiste. După exemplul democraţiilor decadente occidentale, regimurile politice din fostele colonii şi gubernii sovietice, din Europa de Est, vor să împiedice, cu orice preţ, contactul cititorilor cu ideile novatoare, cu Adevărul. Se încearcă blocarea unui curent de idei prin teroare poliţienească neo-stalinistă. Istoria, însă, nu poate fi oprită în loc. Cine seamănă vânt culege furtună.

Plătit cu marginalizarea lor socială, cu libertatea şi chiar cu viaţa, succesul cercetării ştiinţifice a istoricilor revizionişti este incontestabil. După minciuna şi impostura sovietocomunistă, monstruoasa minciună holocaustică este în comă agonizantă. Deşi în agonie, balaurul holocaustic dispune încă de o forţă considerabilă. Cât va dura aceasta? Iată o întrebare la care vom căpăta răspuns în anii ce vin.

MULŢUMIRI

Textul acestei lucrări ţine cont de preţioasele sugestii şi critici formulate de un anumit număr de persoane. Bineînţeles, îmi asum, însă, singur şi în totalitate răspunderea pentru eventualele erori de fapte şi de interpretare. De asemenea, doresc să fac faţă singur eventualelor probleme decurgând din reacţiile pe care această carte le-ar putea suscita, motiv pentru care mă abţin să-i numesc – cum s-ar cuveni într-o lume normală –

pe cei care m-au ajutat.

În ceea ce priveşte instituţiile, mulţumesc Arhivelor Naţionale ale Statelor Unite, U.S. Army Audio-Visual Agency, Forreign Affairs Document and Reference Center al Departamentului de Stat american (Washington), Muzeului de Stat din Auschwitz

(Państwowe Museum d'Oswiecim, Polonia), Bibliotecii Universităţii din Chicago şi Center for Research Libraries din Chicago.

Doresc să mulţumesc mai ales membrilor personalului *Imperial War Museum* din Londra, Biroului naţional al Crucii Roşii olandeze din La Haye şi Bibliotecii Northwestern

University, în special serviciului de împrumuturi interuniversitare din Evanston. Aceste persoane şi instituţii m-au ajutat în munca mea, deşi nu erau obligate să o facă, fără să cunoască, bineînţeles, natura exactă a muncii mele de cercetare ştiinţifică. NOTE

6. Fără a o dovedi, unii afirmă că Jakob Javits, căpitan american ajuns senator, ar fi utilizat aceste fotografii în 1944, cerând bombardarea lagărului Auschwitz. (Cf. Scrisorile publicate de săptămânalul jidănesc new-yorkez *Forward*, 23 febr. 2001, p. 10, şi 6 apr. 2001, p. 16). Dacă afirmaţia este adevărată, fotografiile respective au fost uitate, până ce eu însumi am postulat existenţa lor. Înclin să cred că afirmaţiile din *Forward* nu sunt veridice.

7. Ernst Gauss (ed.), *Disseting the Holocaust*: *The Growing of „Truth" and „Memory"*, Theses and Dissertation Press [PO Box 64], Capshaw [Alabama, 35742, USA], 2000. Este vorba de o versiune îmbogăţită a unui text publicat iniţial sub titlul *Grundlagen für Zeitgeschichte*: *Ein Handbuch über strittige Fragen des 20 Jahrhunderts*, Grabert, Tübingen, 1994, carte confiscată şi distrusă de către autorităţile care deţin puterea în actuala

Germanie.

8. *Chicago Tribune*, 23 aprilie 1993, secţiunea 1, p. 18.

9. Rezoluţia 193 a Senatului american, votată la 9 noiembrie 1995 şi Rezoluţia 316 a Camerei Reprezentanţilor, votată la 16 aprilie 1996.

1.

10. Unul dintre cele mai revelatorii detalii este că muzeul, care a înghiţit milioane de dolari şi a făcut o monstruoasă publicitate, nu a reuşit să dea o descriere, măcar, a faimoasei camere de gazare. Robert Faurisson a comentat faptul, relatând picanta sa întâlnire cu Michael Berenbaum, directorul muzeului. *Cf. Pas de chambre à gaz nazie à l'Holocaust Memorial Museum de Washington*! („Muzeul Memorial din Washington nu dispune de o cameră de gazare nazistă", 30 aug. 1994), în Robert Faurisson, *Écrits révisionnistes* (1974 – 1998), Vichy, 1999, vol. IV (1993 – 1998), pp. 1606 – 1607.

11. *Boston Globe*, 24 iulie 1996, p. A6. Spielberg a intrat în „*Şoah-business*" (formulă pe tiparul expresiei americane „*There is no business like show business*") prin filmul *Lista lui Schindler*, care nici el nu ne-a arătat o cameră de gazare. Judecând după scenele filmului şi după alte filme ale cineastului, nu aş atribui acest eşec eventualei delicateţi sufleteşti a lui Spielberg. Ca om de spectacol, el a înţeles că descrierea unei gazări cu Ziklon B, conform născocirii mincinoase şi posibilităţilor fizice, ar fi prea de oaie, chiar şi pentru el. Episodul muncitoarei jidoavce, executate pentru că şi-a depăşit norma de muncă, face parte dintre măgăriile standard în astfel de spectacole. O scenă de gazare prezenta riscul de a arăta spectatorilor enormele dificultăţi tehnice ale unei astfel de execuţii, practicată până de curând în multe dintre penitenciarele americane. Oare de ce a renunţat Justiţia

americană la execuţiile prin gazare?

12. *New York Times*, 18 iulie 2001, p. A6.

13. *New York Times*, 1 mai 1996, p. A6; *Boston Globe*, 23 iulie 1996, p. A5.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 23 – 33.

Cuvânt înainte

Ca mai toţi americanii, ale căror opinii s-au format după cel de Al Doilea Război Mondial, până nu de mult credeam şi eu că, între 1939 şi 1945, Germania s-ar fi pretat la unele violenţe nemaiauzite, care ar fi cauzat moartea unui număr impresionant de oameni. Era şi este încă vorba de o idee larg împărtăşită de opinia publică occidentală de după 1945. Împărtăşeam această impresie ca toată lumea, nu făceam excepţie de la regulă. Împărtăşeam această opinie în general, în ceea ce credeam că constituie partea ei esenţială, fără să pierd din vedere că lista crimelor pe care germanii le-ar fi comis, în timpul războiului, se subţiază dacă examinăm dovezile şi argumentele antitezei exterminaţioniste, din operele istoricilor şi cercetătorilor ştiinţifici „revizionişti”. Un examen critic elementar arată că majoritatea crimelor pe care „intelectualii” le consideră dovedite (de exemplu, abajururile care ar fi fost fabricate din pielea deţinuţilor) sunt, de fapt, pure ficţiuni, fără legătură cu realitateaa. Acelaşi lucru putem spune despre acuzaţiile de violenţe gratuite şi alte tratamente inumane aplicate, chipurile, prizonierilor de război americani şi britanici. Problema „crimelor de război” se complică enorm dacă luăm în consideraţie, după exemplul revizionişţilor, brutalităţile comise de aliaţii occidentali nu numai pe timpul războiului propriu-zis, ci şi după încetarea acestuia. Oricât ar fi ea, însă, de minuţioasă, o cercetare de acest tip nu contrazice neapărat legenda celor „şase milioane” de jidani ucişi, mai

ales, în „camere de gazare”. Legenda respectivă continuă să treacă drept fapt indiscutabil. Există lucrări revizioniste care nu pun în cauză decât unele din erorile admise, în general, de toată lumea, care acceptă sau par să accepte realitatea „camerelor de gazare”. Majoritatea oamenilor cu pretenţii intelectuale şi de educaţie pare să accepte teza exterminaţionistă a „camerelor de gazare”. Profesorii specializaţi în cultura şi civilizaţia germană cred în realitatea „camerelor de gazare” cu seninătatea cu care acceptă Piramida lui Keops. Ziariştii americani de toate culorile, progresişti sau conservatori care adoptă poziţii foarte diferite cu privire la cel de Al Doilea Război Mondial şi oportunitatea participării Americii la el, care se contrazic pe o mulţime de alte subiecte, ajung ca prin minune la un acord total de îndată ce este vorba despre „Holocaust”.

Având în vedere exploatarea comercială a acestei scorneli de către mai toţi oamenii politici contemporani, rolul ei în sprijinul necondiţionat, total şi ilogic, pe care Statele Unite îl acordă Israelului, vreme îndelungată am avut îndoieli privind această chestiune. Puţini observatori demni de tot respectul, ale căror opinii nu se putuseră forma în întregime după cel de Al. Doilea Război Mondial, negau acestei legende, în mod clar şi explicit, până şi cea mai mică umbră de adevăr. John Beaty este un american distins şi erudit, mobilizat înainte de intrarea Americii în război la Serviciul de Informaţii Militare al Statului Major General al Pentagonului. Colonel la sfârşitul războiului, Beaty a fost unul dintre cei doi redactori ai raportului secret cotidian intitulat G2, publicat zilnic la ora 12, destinat să furnizeze Administraţiei americane, inclusiv Casei Albe, o idee precisă cu privire la situaţia lumii, aşa cum era ea percepută de Serviciile Speciale americane cu patru ore înainte de publicare. În cartea sa Iron Curtain

Over America (1951), John Beaty pune într-o situaţie dificilă şi ridicolă legenda celor „şase milioane”. Din păcate, el rămâne la câteva remarci sumare, pe baza cărora nu se pot trage concluzii definitive. Dar întrucât vin de la unul din oamenii cei mai bine informaţi, cu privire la starea lumii în timpul războiului, observaţiile lui nu pot fi ignorate. Specialitatea mea nefiind istoria, m-am pus pe studiul textelor englezeşti care combăteau născocirea „holocaustului”. Acestea erau, însă, atât de puţin convingătoare încât mai curând confirmau, nu infirmau scorneala. Ceea ce am putut reţine din ele se reducea la controversa, importantă şi ea, dacă au fost şase, cinci, patru sau trei milioane de victime. Am aflat, însă, că, în franceză sau germană, ar exista publicaţii mai interesante. Cunoştinţele mele în limbile respective nu-mi permiteau decât cel mult lectura unor articole de matematică. Am sfârşit prin a-mi spune că dacă publicaţiile franceze sau germane ar avea mai multă valoare decât cele englezeşti, ele ar fi fost traduse de cineva. Pradă îndoielilor, la începutul lui 1972 m-am pus pe lectura câtorva cărţi consacrate

„Holocaustului”, admiţând realitatea acestuia într-un mod mai sistematic decât lucrările anterior consultate. Pe de altă parte, lectura mea devenea din ce în ce mai atentă, mai sistematică, mai akribeică. Mă interesau cu deosebire argumentele partizanilor

„Holocaustului”. Din fericire, una dintre primele cărţi citite a fost The Destruction of the european Jews, de Raul Hilberg. Lectura ei a fost un adevărat şoc. Cartea lui Hilberg a reuşit ceea ce literatura contrară nu reuşise. Deşi partizan al „Holocaustului”, Hilberg m-a convins că legenda celor şase milioane de gazaţi este o impostură. În plus, lectura cărţii sale m-a ajutat să ajung a simţi, a mirosi de departe mentalitatea cabalistică ce a imprimat

minciunii forma ei de acum standardizată. Cei care vor să facă experienţa trezirii brutale la realitate, vor citi cu interes şi câştig cartea lui Hilberg, mai ales paginile 567 – 571 (ediţia americană). Scepticismul meu privind autenticitatea „Holocaustului" ieşise din faza defensivă. Totuşi, informaţiile mele la începutul lui 1972 erau departe de a fi complete, iar cunoaşterea generală a subiectului nu-mi permitea să trag o concluzie. Am luat decizia de a consacra timpul liber documentării în această problemă. Subiectul devenea pasionant, descoperirile pe care le făceam îmi întăreau decizia şi întreţineau entuziasmul. După care mi-am procurat o serie de texte în diverse limbi şi am consacrat întreaga vară 1972 redactării unui expozeu cu privire la mistificarea sau înşelătoria istorică al cărei mecanism intern îl demontasem şi îl înţelegeam. Concluzia la care ajunsesem în 1972 traversează această carte ca un fir roşu, contrazicând minciunile pe care societatea mi le băgase pe gât. Subiectul mă pasiona. În ciuda apelurilor la prudenţă şi a consideraţiilor de ordin practic, am consacrat acestui subiect timpul necesar, toate gândurile şi puterea mea de înţelegere, ajungând la progrese considerabile faţă de literatura existentă. Conştiinţa acestui fapt mă îndemna să insist, să merg până la capăt. Consideram ca primordială exigenţa intelectuală de a aduce concluziile mele la cunoştinţa publicului, astfel încât acesta să judece el însuşi ideile mele despre monstruoasa înşelătorie de după ultimul Război Mondial. După zecile de ani de propagandă şi de minciuni, subiectul nu putea fi tratat într-un articol de revistă sau într-o broşură, nici într-o conferinţă sau mai multe. El nu putea fi expus decât într-o carte pe deplin consacrată lui şi numai lui. Zis şi făcut. În substanţa ei, cartea a fost scrisă în vara lui 1972. Apoi, a fost revăzută şi ameliorată în 1973 şi 1974. O călătorie în Europa, în cursul lui 1973, şi alta la

Washington, în acelaşi an, m-au ajutat să înţeleg mai bine anumite aspecte. Practic, la sfârşitul anului 1974, cartea era terminată.

Unii pot spune că nu sunt calificat pentru o cercetare în materie de istorie, că nu am dreptul să public în acest domeniu. Totuşi, când un intelectual, de orice specialitate, înţelege că, dintr-un motiv sau altul, ştiinţa istoriei acceptă o minciună monstruoasă, datoria lui este denunţarea acesteia, oricare i-ar fi propriile competenţe. Dacă, eventual, concluziile sale contrazic pe cele ale ştiinţei oficiale, lucrul nu are nicio importanţă şi nu trebuie să îl demoralizeze. În ceea ce mă priveşte, nu este cazul, întrucât istoricii oficiali nu vor să facă examenul critic al „Holocaustului", să-l examineze sub toate planurile, nu numai din perspectiva cărţii de faţă. Aparent, istoricii oficiali par să confirme şi să participe la minciuna holocaustică, prin lucrări consacrate, de fapt, altor probleme. Niciunul nu s-a învrednicit să scrie un studiu istoric, în care să demonstreze, pe bază de documente irefutabile, fie existenţa „Holocaustului", fie inexistenţa lui b. Dacă el a avut loc cu adevărat, scrierea uneia sau a mai multor cărţi, care să arate clar cum s-au petrecut lucrurile, nu ar trebui să fie dificilă, în niciun caz imposibilă. Întrucât o astfel de carte nu a fost scrisă, nimeni nu poate spune precis cine a organizat genocidul, care sfere sau resorturi administrative ale puterii germane ar fi fost implicate în aşa numitul

„Holocaust".

Printre istoricii oficiali, nu s-a găsit unul care să abordeze pe plan tehnic problema

„Holocaustului": care au fost mijloacele tehnice utilizate în scopul respectiv. Nu cumva unele dintre acestea, crematoriile, de exemplu, ar putea avea altă explicaţie? Dacă teza holocaustică stă cu adevărat în

picioare, de ce nu se face lista tehnicienilor implicaţi în această întreprindere, de ce nu cunoaştem numărul victimelor din diversele ţări, inclusiv data execuţiei lor? De ce nu se prezintă dovezile tezei oficiale, cu indicarea motivelor pentru care trebuie să admitem autenticitatea documentelor produse în cadrul unor procese de excepţie, ilegale. Niciun istoric oficial, din nicio ţară, nu a găsit de cuviinţă să întreprindă această muncă. Constatând falimentul istoriei oficiale, refuzul persistent al istoricilor plătiţi pentru a-şi face datoria în mod cinstit, oameni de alte specialităţi s-au consacrat necesarei munci de dezinfecţie intelectuală. Cu aceste câteva remarci preliminare, invit cititorul la studiul atent al mistificării, al ÎNŞELĂTORIEI SECOLULUI XX.

Evanston, Illinois, august 1975 e

Secţiune 1.05 NOTE

a. La fel se pune problema în legătură cu oribila scorneală despre „săpunul fabricat din grăsime de jidani”. Vedeţi, de exemplu, aici: Prof. univ. dr. Şerban C. Andronescu.

„Săpunul R.I.F. – o legendă fabricată (1)”, Art-Emis, 18 Noiembrie 2010, pe http://www.art-emis.ro/analize/151-sapunul-rif-o-legenda-fabricata1.html; şi aici: Mark Weber, *Simon Wiesenthal*: *Fraudulent* ’Nazi *Hunter*, pe http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal. shtml; *Simon Wiesenthal*: *impostorul nr. 2*, pe http://ro. altermedia. info/România/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/. (N. red.

Secţiune 1.06 – V.I.Z.).

b. În răstimpul deceniilor scurse de la apariţia remarcabilei cărţi a lui Arthur Robert Butz, ÎNŞELĂTORIA SECOLULUI XX, alţi autori oneşti şi curajoşi au început să demaşte această „cea mai mare înşelătorie” din Istoria lumii – „cea mai mare înşelătorie” întrucât o depăşeşte pe

aceea cu „donaţia Împăratului Constantin”. Dintre aceştia, enumerăm câţiva: Robert Faurisson, Les Victoires du révisionnisme, December 11, 2006, pe http://robertfaurisson. blogspot.ro/2006/12/les-victoiresdu-revisionnisme.html;

„Auschwitz Survivor Claims Elie Wiesel is an Impostor”, March 4, 2009, pe http://www.henrymakow.com/translated from the hungarian.html?; Germar Rudolf.

„Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of Truth and Memory”, pe http://www.barnesreview.org/dissecting-the-holocaust-the-growing-critique-of-truth-andmemory-p-228.html? cPath = 82; Carlo Mattogno, Auschwitz: Open Air Incinerations, http://www.barnesreview.org/auschwitz-open-air-incineraţions-p-241.html? cPath = 82; Santiago Alvarez, Pierre Marais, The Gas Vans: A Critical Investigation, pe http://www.barnesreview.org/the-gas-vans-a-critical-investigation-p-536.html? cPath = 82; Germar Rudolf, Carlo Mattogno: *Auschwitz Lies-Legends*, *Lies*, *and Prejudices on the Holocaust*, accesibilă pe http://holocausthandbooks.comzindex. php? page id = 18; David Hoggan, The Myth of the Six Million (1969), pe https://archive.org/details/The Myth of the SixMillion 117; Debating the Holocaust: A New Look At Both Sides, pe http://www.*amazon.com*/*Debating-Holocaust-Look-Both-Sides*/*de*/*1591480051*/*ref* = *pdsim b 2*;

Richard Harwood: Did Six Million Really Die? The Truth at Last, pe https://www.vho.org/shopzindex. php? main page = product info & products id = 329; Don Heddesheimer: *The First Holocaust-Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One*, pe http://holocausthandbooks.comzindex. php? page id = 6.

De asemenea, acribia cercetătorilor revizionişti au dus la descoperirea faptului că propaganda holocaustică a început cu un secol înainte de a se „statua" această născocire la Procesul de la Nürnberg: vedeţi aici: *„140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6.000.000 Before The Nürnberg Trials Began"* („140 de apariţii ale cuvântului Holocaust şi ale numărului 6.000.000 înainte ca Procesul de la Nürnberg să înceapă"), pe http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6.000, 000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began. php; aici: *„256 references to 6.000.000 Jews prior to the Nürnberg Trial announcement"*; iar aici se atestă că cea mai veche – descoperită până acum! – referire la născocirea cu cele „6 milioane de evrei" datează din 1869: *„256 Erwähnungen von 6.000.000 Juden vor Bekanntmachung durch die Nürnberger Prozesse"*, pe http://criticomblog. wordpress.com/2013/04/19/256 erwahnungen-von-6 –.000 –.000-juden-vor-bekanntmachung-durch-die-nurnbergerprozesse/.

După cum se vede, Perfidul Albion s-a făcut vectorul acţiunii sioniste de denigrare a României prin propaganda jidănească proholocaust, folosind faimoasa *Encyclopaedia Britannica*, unde, în volumul 25, ediţia 1902, se pretinde că şi România participă, alături de Rusia, la „degradarea sistematică a şase milioane de jidani": „While there remain în Russia and Rumania over six millions of Jews who are being sistematically degraded…"

— „Atâta timp cât rămân în Rusia şi în România peste şase milioane de jidani, care sunt în mod sistematic degradaţi…" Probabil că din *Encyclopaedia Britannica* a plagiat această idee şi culturnicul acad. Răzvan Theodorescu atunci când a declarat în Parlament că „în România nu a fost holocaust, dar ea a participat la

holocaust” (cf. http://www.cdep.ro/piş/steno/steno.stenograma? ids = 5307 & idm = 3, 04 & idl = 1).

c. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 35 – 38. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 1.07 CAPITOLUL I

PROCESELE, JIDANII, NAZIŞTII

I. 1. Procese, îndoieli, nelămuriri

Procesele „criminalilor de război” organizate de câştigătorii ultimei conflagraţii mondiale, contra germanilor în principal, dar şi contra a numeroşi japonezi, francezi, români, unguri etc., au constituit un precedent de o incalculabilă importanţă şi o manifestare a voinţei puterilor victorioase de a înfiinţa un fel de competenţă juridică specială, instaurată prin legi şi acorduri care nu existau în momentul în care respectivele legi şi acorduri ar fi fost, după cum se pretinde, violate de puterile Axei. Astfel, în ciuda onorabilelor convenţii europene, respectate vreme de secole, prizonierii germani, civili şi militari, mulţi dintre ei personalităţi dintre cele mai remarcabile, au trecut printr-o penibilă captivitate în mâinile Aliaţilor şi au avut parte de o moarte violentă, la sfârşitul unor procese anormale, de excepţie.

Lumea civilizată nu mai văzuse ceva care să semene cu „procesele” organizate, între 1945 şi 1949, de către inamicii Germaniei din timpul războiului. Ne putem gândi, desigur, la cazul Ioanei d’Arc. Deşi de aceeaşi natură, acesta nu priveşte, însă, decât o prizonieră izolată, nu un întreg sistem politico-statal. În plus, pentru a se putea spăla pe mâini în faţa istoriei, englezii, care, de fapt, organizaseră procesul eroinei şi sfintei fecioare franceze, au făcut tot posibilul şi chiar imposibilul ca procesul Ioanei d’Arc să îmbrace caracterul de combatere a ereziei şi vrăjitoriei, două crime deja repertoriate şi proscrise de

jurisprudenţa vremii. În plus, procesul se desfăşura în faţa unei instanţe creştine, a Bisericii imparţiale şi universale, conform unor reguli preexistente de procedură şi de administrare a probelor.

Statele Unite au fost veritabilul inspirator al procesului de la Nürnberg. Totuşi, publicul american a fost totdeauna divizat cu privire la justeţea organizării unor astfel de

„Procese", opiniile cu privire la sentinţele respective au variat şi ele. În general, imediat după război, americanii erau în favoarea „proceselor", cu excepţia, însă, a unor importante personalităţi care vedeau altfel lucrurile. În toiul campaniei electorale din 1946, cu puţin înaintea spânzurării principalilor conducători nazişti (Göring, Ribbentrop şi ceilalţi), senatorul Robert A. Taft a pronunţat un discurs atacând baza juridică a procesului şi sentinţele abia pronunţate. Se pare că acest discurs a deservit partidul său (Republican) în alegerile din acel an. Zece ani mai târziu, opinia publică evoluase. John Kennedy, candidatul care avea să câştige curând preşedinţia Americii, a publicat o carte intitulată *Profiles în Courage*, care conţinea o serie de portrete pe care viitorul preşedinte le considera curajoase, inclusiv pe acela al senatorului Taft, elogiat pentru faptul de a fi fost contra montajului politico-judiciar de la Nürnberg, opinie împărtăşită la vremea respectivă de un număr important de americani14.

Răpirea lui Adolf Eichmann, în 1960, procesul care a urmat la Ierusalim şi marea publicitate din jurul acestei afaceri au inversat din nou direcţia de mişcare a simpatiilor şi antipatiilor opiniei publice. Spectaculoasa inversare, răsturnare chiar, a opiniei publice a fost explicată în fel şi chip. Ceea ce trebuie reţinut este că în ambianţa unei perioade de pace, fără urmă aproape din

isteria care dominase anii războiului, atenţia lumii întregi a fost polarizată pe o poveste deosebit de macabră: asasinarea, în camere de gazare, mai ales, a mai multor milioane de jidani (în general se vorbea de şase milioane), de toate vârstele şi profesiile. Această vastă întreprindere de asasinate ar fi avut drept scop să debaraseze Europa de jidani. Cartea lui Gerald Reitlinger, *The Final Solution* (ed. a II-a, în 1968), prezintă în detaliu o înscenare pe care lumea o credea realitate. În aceeaşi direcţie a fost orientată şi cartea lui Raul Hilberg, *The Destruction of the european Jews* (1961). Am mai putea aminti câteva cărţi de aceeaşi factură: *The Holocaust* (1968), a lui Nora Levin, mai multe cărţi semnate de Léon Poliakov sau recenta *The War Against the Jews*, *1933 – 1945*, publicată de Lucy S. Dawidowicz în 1975.

Să revenim, însă, la procesul de la Nürnberg şi la celelalte, câte au fost, pe acelaşi calapod, într-o ţară sau alta15. Orice om cinstit trebuie să recunoască lipsa oricărui fundament juridic al acestor procese. Cu toate acestea, se pare că un număr important de oameni le consideră justificate, întrucât nu ar fi fost vorba de judecarea unor excese, cum se comit adesea în timp de război. Natura extraordinară a crimei – exterminarea jidanilor din Europa – implica, pentru ei, natura extraordinară a „justiţiei”. Justiţia de la Nürnberg a fost, însă, atât de extraordinară încât nu s-a pus problema stabilirii cu adevărat a ceea ce a avut sau nu a avut loc. Oricât de extraordinare ar fi ele, înainte de a fi pedepsite, crimele trebuie stabilite cu adevărat, demonstrate cu dovezi valabile, irefutabile.

Scopul meu, în această carte, nu este de a stabili gradul de cruzime care ar putea justifica gradul de iregularitate juridică. Voi insista mai ales asupra unui punct despre care nu prea se vorbeşte şi care nu este

important. Oricine îşi poate da seama că fără elementele furnizate pe parcursul diverselor procese din Galaxia Nürnberg, astăzi nu ar exista nicio dovadă importantă în sprijinul tezei că ar fi existat cu adevărat un program de exterminare a jidanilor. Cei care se îndoiesc de aceasta ar face bine să examineze sursele de care s-au servit Hilberg şi Reitlinger pentru a-şi scrie cărţile. Dacă procesele respective nu ar fi avut loc, partizanii tezei exterminaţioniste nu ar putea să dovedească nimic, nu ar putea furniza nicio dovadă valabilă privind existenţa unui program de exterminare a jidanilor. Decizia de a organiza tribunale excepţionale pentru judecarea exterminării jidanilor nu trebuia luată înainte de a stabili cu precizie că, într-adevăr, a avut loc această exterminare. Suntem îndreptăţiţi să credem că justiţia excepţională de la Nürnberg a fost pusă în scenă tocmai în scopul fabricării de „dovezi”, pe baza cărora să se lanseze, apoi, legenda camerelor de gazare, a mitului holocaustic.

Cei pentru care exterminarea jidanilor este deja o certitudine, vor fi desigur surprinşi. Trebuie să le-o spunem, însă, iar ei trebuie să ne asculte, altfel nicio formă de viaţă socială nu mai este posibilă pe lume. Există numeroase argumente care contrazic teza exterminării jidanilor. Unele dintre aceste argumente sunt atât de simple încât vor surprinde pe cei ce şi-au făcut din teza exterminaţionistă o dogmă, o credinţă, o idolatrie. Cel mai simplu motiv de a fi sceptici cu privire la teza exterminaţionistă este că, la sfârşitul războiului, jidanii erau pretutindeni printre noi, nu lipseau de nicăieri: nici dintre cei găsiţi în lagărele de concentrare, nici din populaţia civilă din oraşele sau localităţile mai mici sau mai mari, nici din ţările ocupate vremelnic de Germania, nici din Germania însăşi.

Această afirmaţie trebuie nuanţată. Să ne imaginăm

că un observator din Europa de Vest, la curent cu situaţia jidanilor de dinainte de război, îşi propune să facă un studiu al acestei populaţii, către sfârşitul lui 1946, în etapa când Europa de Est era inaccesibilă. Un astfel de observator-cercetător ar fi găsit comunităţile jidăneşti din Italia, Franţa, Belgia, sau Danemarca aproape intacte (această chestiune va fi abordată pe larg ceva mai departe). Pe de altă parte, observatorul sau cercetătorul nostru ar fi constatat lipsa unui număr important de jidani din Luxemburg, Olanda sau Cehoslovacia, ţară încă accesibilă occidentalilor în 1946. Situaţia jidanilor din Germania şi Austria era confuză. Majoritatea acestora emigraseră înainte de război, fără să putem spune cu precizie nici numărul lor, nici ţara de destinaţie. În orice caz, mulţi dintre cei rămaşi, probabil majoritatea, nu mai locuiau la aceeaşi adresă. Numeroasele absenţe care s-ar fi constatat în Germania şi Austria ar fi fost compensate de către jidanii din lagărele de concentrare (aproximativ 250 00016) şi de cei emigraţi în SUA, Palestina sau alte ţări. Către sfârşitul lui 1946, elementele la dispoziţia unui astfel de observator ar fi constituit argumente foarte puternice contra zvonurilor exterminaţioniste, cărora li se făcuse o mare publicitate spre sfârşitul războiului şi pe durata procesului de la Nürnberg. De-a lungul sfertului de secol ce s-a scurs după procesul de la Nürnberg17, sentimentul de îndoială cu privire la realitatea exterminării s-a întărit şi a devenit pentru mulţi cercetători o certitudine absolută că germanii nu au avut niciun program de exterminare a jidanilor ca jidani.

Curentul intelectual de revizuire a celor afirmate de învingători (cu privire la exterminarea jidanilor pe timpul războiului) imediat după război şi pe parcursul Procesului de la Nürnberg s-a întărit în toţi aceşti ani deşi, practic, foarte puţini au fost autorii care au scris în acest sens. Nu

cunosc decât un singur autor serios18, francezul Paul Rassinier, mort în 1967. Acesta a publicat în 1949 prima parte a *Minciunii lui Ulise*, în care povesteşte viaţa sa de prizonier politic de stânga la Buchenwald şi Dora, din 1943 până în 1945. Deşi primită cu destulă simpatie, cartea a indispus pe mulţi, care însă nu au îndrăznit să se manifeste în mod deschis. Anul următor, însă, în 1950, Rassinier a publicat şi partea a II-a a *Minciunii lui Ulise*, un studiu critic al literaturii concentraţionare în care pune la îndoială existenţa camerelor de gazare. „Este încă prea devreme pentru a pronunţa o concluzie definitivă cu privire la camerele de gazare”, considera Paul Rassinier în 1950. *Minciuna lui Ulise* a provocat o violentă campanie de presă contra lui Rassinier. S-a ajuns la un proces în care autorul, prefaţatorul şi editorul au fost mai întâi achitaţi, apoi condamnaţi la amenzi, închisoare cu suspendare şi plata unor despăgubiri usturătoare. În ultimă instanţă, după un slalom judiciar de mai mulţi ani, Curtea Supremă franceză a achitat atât autorul, cât şi prefaţatorul (Albert Paraz, N.T.) şi editorul. În 1955, cele două părţi ale *Minciunii lui Ulise* au fost republicate într-o a II-a ediţie, cu care ocazie au fost introduse fragmente din ce în ce mai critice cu privire la

„Camerele de gazare”. Ediţia cea mai curentă astăzi (1974 – 1975, N.T.) este cea de a V-a din 1961, destul de greu de procurat şi ea. În acelaşi an (1961) Rassinier a mai publicat un mic volum complementar: *Ulise trădat de ai săi* (*Ulysse trahi par les siens*), volum care reuneşte trei eseuri, din care vedem cum, când şi de ce Rassinier a adoptat poziţii din ce în ce mai critice şi mai negative18 cu privire la camerele de gazare. Ultimul capitol cuprinde textul unei conferinţe ţinută de Rassinier în mai multe oraşe din Germania şi Austria, la începutul lui 1962, cu puţin înaintea declanşării afacerii Eichmann. După câtva

timp, tot în 1962, Rassinier a publicat *Veritabilul Proces Eichmann*, un studiu general despre pretinsele camere de gazare în context istoric şi politic. La acea dată, în 1962, Rassinier ajunsese la o concluzie definitivă cu privire la aşa numita exterminare a jidanilor. După el, este vorba de o *„minciună istorică, cea mai tragică şi mai macabră impostură a tuturor timpurilor"* 19. Pentru a ajunge la această concluzie, Rassinier a adoptat două metode fundamentale: metoda materialistă şi studiul demografic. Prin metoda materialistă înţelegem studiul dovezilor executării masive a jidanilor prin gazare sau alte mijloace, despre care se pretinde că ar fi fost folosite de germani de-a lungul războiului. Practic, metoda materialistă înseamnă examinarea şi analiza dovezilor, argumentelor şi mărturiilor prezentate în cadrul proceselor pentru crime de război şi contra „omenirii". Metoda materialistă mai înseamnă analiza acestor dovezi aşa cum au fost ele interpretate în cadrul literaturii exterminaţioniste, de un Hilberg sau Reitlinger de exemplu, sau aşa cum au fost adesea completate cu elemente de probă sau dovadă similare. În *Veritabilul Proces al lui Eichmann*, Rassinier a făcut o primă tentativă de examinare a problemei demografice, pe care o va aprofunda doi ani mai târziu (în 1964)

În *Drama Jidanilor* Europeni20. În 1965, Rassinier publică *Operaţiunea Vicarul*, o critică a piesei lui Rolh Hochhuth, *Vicarul*.

Precizăm că este necesară verificarea şi controlul manierei în care Rassinier utilizează şi interpretează sursele de care dispune. Unele dintre acestea pot fi identificate, altele sunt îndoielnice. Uneori Rassinier comite anumite erori, fără consecinţe cu privire la concluziile sale. O astfel de eroare, de exemplu, este prezentarea lui Hanson Baldwin, de la *New York Times*, ca

„expert în materie de populaţie jidovească”. Nu cred că *New York Times* a avut vreodată, printre cadrele sale, un expert în acest domeniu. O altă eroare de apreciere a lui Rassinier este ideea lui că majoritatea jidanilor americani sunt anti-sionişti, că susţin American Council for Judaism, organizaţie antisionistă care nu a avut niciodată o importanţă politică reală. Rassinier rămâne, însă, un pionier curajos într-un domeniu necunoscut. Cu toate imperfecţiunile operei sale, orice om de bună credinţă care va citi vreuna dintre cărţile lui va deveni cel puţin sceptic cu privire la teza exterminaţionistă.

Tradus destul de repede în germană, spaniolă şi italiană, Rassinier a trebuit să aştepte mulţi ani traducerea în engleză21.

După Rassinier, Josef Ginsburg (sub pseudonimul J.G. Burg) a publicat trei cărţi: *Schuld und Schicksal* (1962), *Sündenböcke* (1967), şi *NS-Verbechen* (1968). Cărţile lui Ginsburg nu sunt rezultatul unei cercetări personale aprofundate. Opiniile sale se bazează pe ceea ce a citit în ziare şi pe experienţa personală de deportat cu întreaga familie, pe timpul războiului, în teritoriile din Răsărit, ocupate deopotrivă de nemţi şi de români. După război, Ginsburg şi întreaga sa familie au emigrat în Israel, unde a devenit anti-sionist, din care cauză s-a reîntors în Europa, stabilindu-se ca legător de cărţi la München. El consideră că numeroşi jidani au murit din cauza efectelor combinate ale politicii naziste generale şi a condiţiilor dificile din timpul războiului; totuşi, crede el, guvernul german nu a plănuit niciodată exterminarea jidanilor din Europa. Cât despre cifra rituală de şase milioane, Ginsberg se exprimă cu un dispreţ total. El nu este sigur de existenţa

„Camerelor de gazare”, dar crede că foarte mulţi jidani au pierit din cauza epidemiilor, pogromurilor, a raidurilor aeriene şi a execuţiilor de partizani. El dă o

estimare maximă posibilă de aproximativ trei milioane de victime, prevenindu-ne. Însă. că cifra reală ar putea fi mult mai mică. Din cauza eforturilor şi a pasiunii sale pentru adevăr, om de talie măruntă şi ajuns la o vârstă înaintată, Ginsburg a fost violent bătut de un comando sionist, în cimitirul jidănesc din München, cu ocazia unei vizite la mormântul soţiei sale.

În 1969 a apărut, în SUA, *The Myth of the Six Million*, semnată Anonim. Putem vorbi favorabil despre această carte, care mi-a semnalat, pentru prima dată, existenţa lui Paul Rassinier. Ea conţine, însă, o serie de erori grave care arată că nu este suficient ca ideea generală a unei cărţi să fie justă pentru ca, în final, cartea rezultată să fie într-adevăr impecabilă. Cei ce au utilizat anumite argumente din această carte, în cadrul unor controverse publice, au înţeles probabil că este în interesul lor şi al adevărului istoric să se informeze mai bine şi pe cât posibil la surse serioase, demne de crezare.

Etapa următoare a fost marcată de publicarea, în Germania, a cărţii lui Emil Aretz, *Hexen-Einmal-Eins einer Lüge*. Se pare, însă, că abia a doua ediţie a acestei cărţi (München, 1973) s-a bucurat de o difuzare cât de cât semnificativă.

Critica pe care Aretz o face exterminărilor nu trece mult de Rassinier, pe care, de altfel, se sprijină, furnizând, însă, şi unele elemente noi. Interesul major al acestei cărţi stă în pledoaria caldă şi curajoasă în favoarea poporului german. Absurda şi injusta continuare a proceselor tip Nürnberg în Germania, absenţa oricărei prescrieri a presupuselor crime (care putea fi aşteptată din partea unei societăţi normale, de oameni liberi, cu depline drepturi cetăţeneşti) a avut o consecinţă care încă nu a fost pusă suficient în lumină: participanţii la război şi martorii încă în viaţă ai evenimentelor s-au abţinut să facă vreo

declaraţie, să scrie, să povestească, să ţină conferinţe cu privire la cele petrecute cu adevărat pe timpul războiului. Cei mai mulţi au preferat să îşi prelungească anonimatul, să nu atragă atenţia asupra lor, să nu se manifeste în niciun fel. Câţiva oameni de mare curaj s-au găsit totuşi. Cel mai important dintre aceştia pare să fie Thies Christophersen, autorul broşurii *Die Auschwitz Lüge*. Christophersen a fost la Auschwitz, între ianuarie şi decembrie 1944. Mărturia sa cuprinde o serie de amintiri de cel mai mare interes, exprimând convingerea că la Auschwitz nu a avut loc niciun fel de exterminare. A fost publicată abia în 1973, la aproape 30 de ani după război. Anul următor a fost tradusă în engleză. Christophersen a fost urmat de Wilhelm Stäglich, doctor în drept, magistrat în timpul războiului, mobilizat în final într-o unitate antiaeriană nu departe de Auschwitz, fapt care i-a permis vizitarea lagărului cu diverse ocazii22.

La sfârşitul lui 1973, Austin J. App, profesor de engleză, la pensie, în Maryland, a publicat o scurtă broşură *The Six Million Swindle*. Anul următor, 1974, Wolf Dieter Rothe a publicat un prim volum din studiul său *Die Endlösung der Judenfrage*. Ceva mai târziu, tot în 1974, Richard Harwood publică, în Anglia, o broşură intitulată *Did Six Million Really Die*? Broşura lui Harwood este convingătoare, deşi are câteva puncte slabe

— Între altele cititorul este rugat să-l citească pe Rassinier, pentru a-şi face o idee definitivă. În numărul din noiembrie 1974 al influentei reviste britanice *Books Bookmen*, Colin Wilson a făcut o recenzie favorabilă acestei broşuri, declanşând o controversă care s-a prelungit mai multe luni în paginile publicaţiei respective.

La începutul lui 1975, Harry Elmer Barnes traduce şi publică într-o mică editură americană *The Drama oh the european Jews*, de Paul Rassiniera.

Secţiune 1.08 NOTE

14 KENNEDY, *Profiles în Courage*, pp. 216 – 219 în ediţia din 1955; pp. 236 – 239 în ediţia din 1964, Memorial Edition.

15. Procesul banditesc al mareşalului Ion Antonescu şi al celorlalţi patrioţi români se înscrie perfect în această categorie. (N.T.).

16. GRAYZEL, *A History of the Jews*, Jewish Publication Society of America, Filadelfia, 1947, p. 792.

17. Ca, de altfel, şi de-a lungul celor aproape 40 de ani de după publicarea acestei cărţi. (N.T.).

15.

18. Autorul se înşală. Rassinier nu a fost singurul. Putem adăuga elveţianul Gaston-Armand Amaudruz cu volumul său *Ubu la Nürnberg* şi francezul Maurice Bardèche cu două cărţi: *Nürnberg sau Pământul Făgăduinţei* şi *Nürnberg sau falsificatorii de bani*, ambele apărute în 1950. În plus, în toată etapa de după ultimul Război Mondial, G.A. Amaudruz a publicat la Lausanne revista bilunară *Courrier du Continent*, pentru care

„Tribunalul" de la Nürnberg a fost a fost o instituţie inter-aliată de linşaj judiciar al poporului german, de manipulare şi dezinformare a întregii lumi, o insultă şi o ruşine pentru omenire. (N.T.).

19. RASSINIER (1961), pp. 9, 175; (1962), p. 112.

20. Din păcate, *Drama jidanilor europeni* nu este disponibilă în română. Drama lor este, însă, reală, profund resimţită de unii ca nevoie ardentă de o dramă dramatică, motiv de jelanii, de cereri peste cereri... de „despăgubiri", din partea unui popor sau altul. Drama, însă, nu pică totdeauna din cer, chiar de o cauţi cu lumânarea. În cazul de faţă, cu cât priveşti mai atent, cu atât e mai clar că dramă-i nu-i dramă. Dramă-i când îi dramă, dar şi mai dramă când îţi crapă buza după dramă! Ca-n povestea lui

Păstorel, la impozitele socialiste după venit: *„N-am venit că am venit, am venit că n-am venit*!”, ceea ce, recunoaştem, este o dramă pentru percepţia ahtiată, prin definiţie, după venituri. Pentru cei la care ne-am putea gândi, lipsa dramei este exact o problemă de venituri. Conştientizarea de către omenire a dramaticei dedramatizări va avea consecinţe dramatice pentru veniturile unui anumit Stat, născut dintr-o dramă fictivă. Pentru omenire, însă, consecinţele nu pot fi decât fericite, ceea ce, după 70 de ani de tragică minciună, este chiar o veste bună. Nu va fi chiar prima dramă ce sfârşeşte-n în comedie. (N.T.).

21. Între timp, cele mai multe dintre cărţile lui Rassinier au fost traduse în numeroase limbi. În limba română, deocamdată, a fost tradusă numai *Minciuna lui Ulise*, Editura Citeşte şi dă mai departe, filiala Internet a Librăriei Româneşti Antitotalitare din Paris. (N.T.).

22. *Nation Europa*, vol. 23, oct. 1973, p. 50, aug. 1975, p. 39. Agresiunea contra lui Ginsburg este bine cunoscută, fiind menţionată de App, p. 20.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 39 – 45. N. red. – V.I.Z.

I. 2. Câţi jidani?

În acest capitol introductiv ne limităm la trecerea rapidă în revistă a principalelor probleme în materie de demografie. Abia, apoi, vom arăta în ce fel trebuie considerate aceste probleme, rămânând ca pentru întregul răspuns cititorul să parcurgă întreaga carte. Problemele inerente unui studiu demografic comportă o serie de aspecte dificile. Toate datele iniţiale de după război, cu privire la jidanii din Rusia, Polonia, România, Ungaria, Bulgaria şi alte ţări, provin exclusiv din surse private jidăneşti, sau din surse comuniste. Apoi, se pare că se

poate ajunge la rezultatul dinainte dorit, cu condiţia de a consulta surse convenabil alese, printre cele de dinainte şi de după război.

Conform studiului realizat în 1939 de către Arthur Ruppin, profesor de sociologie jidovească la Universitatea Ebraică din Ierusalim, numărul total al jidanilor din lume, în 193823, ar fi fost de 16.717.000. Mort în 1943, Ruppin era şi este considerat expertul cel mai avizat în materie, lucru normal dacă avem în vedere numeroasele lucrări publicate pe această temă. Se înţelege, însă, şi motivul pentru care alte sursele anterioare războiului au tendinţa de a nu se depărta prea mult de estimările lui Ruppin. Estimarea Comitetului jidovesc american pentru anul 1933, publicată în *World Almanac* din 1940, este de 15.315.359. Pentru anul 1945, acelaşi *World Almanac* publică o estimare de 15.912.089 (p. 367). Almanahul nu indică nicio sursă. Se pare că această estimare se bazează pe un fel de recensământ religios. *World Almanac* din 1946 dă pentru anul respectiv (1946) o estimare de 15.753.638, cifră confirmată de ediţiile almanahului din anii următori: ediţia 1947, p. 478, ed. 1948, p. 572, ed. 1949, p. 289. World *Almanac* din 1948 (p. 249) ne dă, de asemenea, estimarea Comitetului jidovesc american pentru 1938 (sic) de 15.688.259, în vreme ce World *Almanac* din 1949 (p. 204) raportează, din nou, cifrele Comitetului jidovesc american, calculate în 1947 – 1948: 16.643.120 în 1939 şi 11 266.000 în 1947.

Faţă cu toate aceste cifre, nu putem să nu ţinem seamă şi de estimările lui Hanson Baldwin, expert militar al ziarului *New York Times*, publicate într-un articol din 1948, în legătură cu războiul israelo-arab care sta să izbucnească la acea dată.

Estimările lui Baldwin se bazează pe informaţiile disponibile la sediul Naţiunilor Unite mai ales. Ele dau o

cifră cuprinsă între 15 până la 18 milioane de jidani pentru întreaga lume. De asemenea, în articolul său din *New York Times*, Baldwin furnizează o serie de cifre precise cu privire la jidanii din Palestina sau din Orientul Apropiat, arabii din Palestina sau în întregul lor, numărul total de musulmani24 etc.

Această scurtă prezentare ne dă o idee despre incertitudinile oricărui studiu demografic. Dacă privim bine cifrele şi încercăm să pătrundem cu adevărat în inima subiectului, constatăm că cifra de 11 la 12 milioane pentru populaţia mondială jidovească de după război trebuie neapărat acceptată şi susţinută dacă vrem să menţinem teza exterminării. Această cifră este, însă, foarte vulnerabilă în două puncte. Primul se referă la ansamblul statisticelor pentru Statele Unite, al doilea la ansamblul statisticilor pentru Europa Orientală. Ambele, dar mai ales ultimul aspect prezintă incertitudini insurmontabile. Să ne ocupăm mai întâi de Statele Unite. Cifrele recensământului populaţiei americane sunt următoarele25:

ANUL	POPULAŢIA
1920	105.710.620
1930	122.775.046
1940	131.669.275
1950	150.697.361
1960	179.300.000

Cât priveşte populaţia jidovească a Statelor Unite, Jewis Statistical Bureau (filială a C. J.

A. sau a Synagogue of America), al cărui director este H.S. Linfeld, dă următoarele cifre26:

ANUL	POPULAŢIA jidovească
1917	3.388.951
1927	4.228.029
1937	4.770.647
1949	5.000.000
1961	5.530.000

Toate cifrele privind populaţia jidovească a Statelor Unite provin de la aceeaşi sursă (Linfield). Creşterea populaţiei jidoveşti a Statelor Unite este de 40, 8 între 1917 şi 1937, în vreme ce creşterea totală a populaţiei americane între 1920 şi 1940 este de 24, 6. Diferenţa este explicabilă întrucât imigraţia jidănească a fost considerabilă în perioada respectivă. Totuşi, imigraţia jidovească în Statele Unite pune probleme specifice. Pentru anii 1938 – 1943 şi 1946 – 1949 (anii finali incluşi), *American Jewis Yearbook* indică o imigraţie jidănească netă de 232.191 de persoane27. Se pare că nu există niciun fel de cifre pentru anii 1944 şi 1945. De remarcat, însă, că exact în aceşti ani, 1944 şi 1945, au fost admişi, într-un număr excepţional de mare, foarte mulţi jidani, „în afara procedurii normale de admitere a imigranţilor”.

S-a pretins că ar fi vorba numai de 1.000 de jidani pătrunşi în America prin această procedură excepţională, un grup compact cazat în lagărul de concentrare de la

Oswego (statul New York) şi care, în mod normal, nu erau susceptibili de a fi acceptaţi în Statele Unite. Era vorba, din câte se spune, de un gest special din partea Statelor Unite, pentru a uşura problema refugiaţilor. Acest episod apare, însă, în ochii multor cercetători drept extrem de bizar şi de suspect. În loc de a încerca rezolvarea misterului prin găsirea amplorii imigraţiei jidoveşti este, poate, preferabil să presupunem că creşterea populaţiei jidoveşti între 1937 şi 1957 a fost cel puţin egală cu creşterea aceleiaşi populaţii între 1917 şi 1937. Această supoziţie este cât se poate de rezonabilă, mai ales dacă ţinem seama de unele fapte precise. Printre acestea, motivele care au determinat 1, 5 milioane de jidani să emigreze în Palestina, pe durata războiului şi după aceea, motive care, fără îndoială, au determinat pe mulţi să aleagă Statele Unite ca destinaţie! Pe de altă parte, lucru şi mai important, nu exista nicio limită naţională sau rasială în ceea ce priveşte imigrarea jidanilor, limite ce existau şi există încă pentru orice alţi candidaţi la stabilirea pe pământ american.

Conform presupunerii noastre legitime şi rezonabile, în anul 1957 ar fi trebuit să avem

6.678.000 de jidani şi nu doar 5.300.000, cum se pretinde. Faţă de cifra oficială pentru anul 1957, ar fi vorba, deci, de aproximativ 1.400.000 de jidani trecuţi sub tăcere. Pentru motivele arătate, avem convingerea că, de fapt, sunt trecuţi sub tăcere mult mai mulţi. Între anii 1937 şi 1957, jidanii au cunoscut cele mai mari deplasări de populaţie din întreaga lor istorie. Pe de altă parte, schimbând modul de calcul, am putea adopta cifrele statistice la nivelul lor inferior şi presupune că cei 4.770.647 de jidani din 1937 au sporit în acelaşi ritm ca întreaga populaţie americană între 1940 şi 1960. Dacă luăm în calcul această a doua ipoteză, numărul total al

jidanilor americani în 1957 ar fi trebuit să fie de 6.500.000, la care, desigur, mai putem adăuga cel puţin 300.000 pentru cei nou sosiţi în America, în acest interval. Obţinem, astfel, un total de 6.800.000 de jidani americani în anul 1957. Oricare ar fi, deci, metoda de calcul, se ajunge cam la acelaşi rezultat. Statisticile americane pe anul 1957 trec sub tăcere un număr de aproape 1, 5 milioane de jidani.

Principalul neajuns al statisticilor populaţiei jidăneşti din Statele Unite este rata de creştere inexplicabil de joasă între 1937 şi 1939, lucru cu atât mai greu de înţeles cu cât ţinem seamă mai mult de mişcarea record a jidănimii mondiale în aceşti ani şi de politica americană extrem de liberală în ceea ce priveşte imigrarea jidanilor. Aspectul cel mai delicat al problemei demografiei jidăneşti se întâlneşte, însă, în Europa de Est. Pentru a evita orice confuzie, se cuvine să ţinem seamă de importantele schimbări de frontiere care au avut loc în Europa Orientală în secolul XX.

Figura n° 1 reprezintă o hartă a Europei în ajunul Primului Război Mondial (1914 – 1918), iar figura n° 2 reprezintă harta Europei în ianuarie 1938. Cea de a doua figură reprezintă, deci, Europa de după tratatele de la Versailles şi Trianon, înainte ca Hitler să înceapă achiziţiile sale teritoriale. Figura n° 4 reprezintă harta Europei postbelice. Principala schimbare de frontiere, după Al. Doilea Război Mondial a fost deplasarea către Apus a frontierei sovietice, prin anexarea celor trei ţări baltice (Lituania, Letonia, Estonia) şi a unor importante teritorii din România, Polonia, Cehoslovacia, Prusia Orientală. Polonia a primit, în schimb, restul Prusiei Orientale şi anumite părţi din Germania Orientală, astfel că graniţele ei s-au deplasat spre Apus, de parcă ar fi fost pe rotile.

H. S. Linfield şi American Jewis Committee au

publicat, în World *Almanac* din 1948 (p. 249), estimări cu privire la populaţia jidovească a Europei Orientale în 1938. Cifre cu privire la etapa de după război (1948) au fost publicate în acelaşi *World Almanac* (1949), p. 204:

	1938	1948
Bulgaria	48.398	46.500
Ungaria	444.567	180.000
Polonia	3.113.900	105.000
România	900.000	430.000
U.R.S.S.	3.273.047	2.032.500
TOTAL	7.7799 12	2.794.000

Totalul pierderilor jidoveşti în Europa Orientală ar fi fost, deci, de 4.985.912 persoane. Cifrele pentru U.R.S.S., în ambele cazuri, cuprind atât jidanii din cele trei republici baltice, cât şi pe cei din Asia sovietică. Cifrele pe 1938 corespund destul de bine cu cele publicate de profesorul Ruppin, nu mult înainte de izbucnirea celui de Al. Doilea Război Mondial. În măsura în care legenda exterminării se sprijină pe statistici ale populaţiei, ea se sprijină exact pe acestea sau pe altele echivalente. Din păcate, aceste cifre sunt lipsite de orice semnificaţie. Observatorul şi cercetătorul occidental nu dispune de nimic pentru a controla veridicitatea acestor cifre, ca să nu vorbim de

exactitatea lor ca atare. Cercetătorul occidental trebuie ori să accepte cu ochii închişi cifrele avansate de jidani sau de comunişti (mai ales de ultimii), ori să respingă în bloc aceste cifre, întrucât ele nu sunt argumentate cu seriozitatea şi scrupulozitatea ştiinţifică necesară. Putem accentua şi mai mult obiecţiunea noastră asupra acestui punct luând în consideraţie o rezervă pe care cititorul ar putea să o formuleze. Pare extrem de îndrăzneţ şi de nefiresc să afirmi cvasidispariţia totală a jidanilor polonezi, fără ca o dispariţie importantă a acestora să se fi produs efectiv. Aceasta poate să pară o obiecţie importantă şi cu temei. Ce rămâne, însă, din ea dacă luăm în consideraţie faptul că o mare parte din teritoriul considerat polonez în 1938 devenise sovietic în 1945? Jidanii polonezi din teritoriul ocupat de sovietici (ca şi cei care au fugit din faţa ofensivei germane în primele 17 zile de război) ar fi putut foarte bine să „dispară" între septembrie 1939 şi iunie 1941. Sovieticii, de exemplu, i-ar fi putut dispersa la Est, unde mulţi vor fi fost absorbiţi finalmente de Uniunea Sovietică. Cei care, eventual, nu au dorit să rămână în URSS au putut emigra în Palestina, Statele Unite sau, într-o anumită măsură noua Polonie sau alte ţări. Asta s-a şi petrecut, probabil, cu jidanii existenţi în Polonia înainte de război. Orice s-ar spune despre politica sovietică cu privire la jidani, să zicem începând cu 1950, este clar pentru toată lumea că, imediat după război, Uniunea Sovietică nu numai că nu i-a persecutat, dar chiar i-a încurajat să se stabilească şi să se integreze în societatea sovietică. Se ştie că numeroşi jidani polonezi au fost integraţi încă din timpul războiului şi imediat după acesta. Este, însă, dificil, aproape imposibil să dăm cifre cât de cât exacte. Reitlinger examinează această problemă şi ajunge la cifra de 700.000, fără să ne spună de ce această cifră nu poate fi mult mai mare. El arată că dovezile pe care le utilizează

în materie de exterminare a jidanilor în Rusia (documente presupuse în limba germană) indică exterminarea a aproape aceluiaşi număr de jidani sovietici. Pe această bază, Reitlinger deduce în mod corect că, între 1936 şi 1946, populaţia jidovească sovietică ar fi putut spori28. Această importantă concesie din partea autorului *Soluţiei finale* (*The Final Solution*) arată că reticenţa noastră în a accepta cifrele comuniste nu trebuie considerată ca motivată numai de necesităţile propriei noastre teze. Cifrele în chestiune sunt cât se poate de nesigure şi de suspecte. Sovieticii afirmă că populaţia lor jidovească a scăzut cu 38 la sută, în ciuda anexării unor teritorii bine populate cu jidani. Dat fiind că în U.R.S.S. jidanii beneficiau de recunoaşterea legală a naţionalităţii lor, putem spune că sovieticii posedă cifre exacte şi cunosc perfect numărul de jidani cu care s-au pricopsit după război, dar au decis (după Reitlinger, dacă cititorul nu vrea să împărtăşească opinia noastră) să anunţe o cifră incredibil de mică, redusă cu 38 la sută faţă de populaţia lor jidovească anterioară războiului. Ziarul *Jewish Chronicle* (Londra), din 15 februarie 1980 şi Comitetul Jidanilor din SUA (A. J. C.) contestă cifrele moscovite, afirmând că „autorităţile sovietice au un interes material să exagereze pierderile în rândul populaţiei jidoveşti”. Nu putem acorda încredere nici cifrelor prezentate de celelalte ţări din Europa de Est. Cercetarea existentă mai pertinentă aparţine demografului Leszek A. Kosinski29, de la Universitatea Alberta (Canada), care a studiat schimbările întregii structuri etnice din partea centrală şi orientală a Europei (fără Germania, nici U.R.S.S.) pentru etapa 1930 – 1960. Iată cum explică Leszek A. Kosiński dificultăţile extreme cu care se confruntă statistica de bază: „Criteriile de compilare diferă de la o ţară la alta şi nu sunt totdeauna precise. În principiu, se utilizează două

tipuri de criterii de compilare: criterii obiective, de exemplu limba, apartenenţa culturală, religia; apoi criteriile subiective, care se sprijină pe declaraţiile persoanelor chestionate. Fiecare criteriu are avantajele şi inconvenientele sale. Criteriile obiective nu indică naţionalitatea decât indirect şi sunt greu de aplicat în cazurile marginale (persoanele bilingve, de exemplu). Aceleaşi inconveniente apasă asupra criteriilor subiective. Presiunile exterioare şi oportunismul pot influenţa rezultatele, mai ales când sentimentul naţional nu este dezvoltat pe deplin şi când un răspuns cinstit poate antrena consecinţe neplăcute. Datele oficiale nu sunt deci totdeauna demne de credinţă, fără să mai socotim că uneori sunt falsificate deliberat, lucru constatat de altfel. Ceea ce se mai poate spune este că datelor oficiale nu li se poate acorda aceeaşi încredere sau neîncredere de la o ţară la alta, veridicitatea lor depinzând mult de politica naţională a fiecărei ţări". Bineînţeles, Kosiński s-a interesat îndeaproape de populaţia jidovească şi a prezentat cifre comparabile în general cu cele arătate mai sus, pentru populaţia jidovească de dinainte de război. Totuşi, datele furnizate de Kosiński sunt atât de puţin sigure cu privire la jidani încât l-au determinat să renunţe la a da vreo cifră sau estimare oarecare cu privire la etapa considerată, deşi pentru alte grupuri bine determinate, de exemplu pentru ţigani, a dat anumite cifre, deşi mai puţin semnificative statistic decât numărul de jidani care, conform legendei exterminaţioniste, ar fi supravieţuit în Europa de Est. Într-o manieră generală, Kosiński acceptă legenda exterminării prezentând un grafic care arată o diminuare considerabilă a populaţiei jidoveşti pentru ţări ca Polonia, Ungaria, România sau Cehoslovacia. El arată că pierderile combinate de populaţie, datorate războiului, din ţări ca Iugoslavia, Polonia şi Germania de Est ar fi fost între 12, 5

şi 14 milioane de oameni, dar nu descompune acest total pentru fiecare ţară respectivă în parte, trimiţându-ne la statisticile din *Population Changes în Europe Since* 1939, de Gregory (Grzegorz) Frumkin, ale cărui cifre cu privire la jidani provin din American Jewish Congress, de la Zionist Organisation of America şi de la Centrul de Documentare Jidănească Contemporană (CDJC.) din Paris. Kosiński nu ajunge la nicio cifră precisă cu privire la jidani, lucru normal şi de aşteptat, dacă avem în vedere dificultăţile pe care el însuşi le-a semnalat. Cifrele Ungariei comuniste cu privire la grupurile etnice se bazează pe limbă; cele provenind din Polonia, Cehoslovacia sau România (comuniste) se bazează pe

„Naţionalitate", indiferent de sensul dat acestei noţiuni de la o ţară la alta. Kosiński se vede în neplăcuta obligaţie de a se scuza pentru utilizarea „statisticilor oficiale din aceste ţări, oricât de imprecise ar fi ele".

În capitolul VI vom reveni asupra problemei demografice, mai ales în ceea ce priveşte Polonia. Să nu uităm, însă, că, în chiar ţările occidentale, problema recensământului jidanilor nu este de loc simplă, comportând numeroase dificultăţi din cauza absenţei oricărei baze legale, rasiale sau religioase cu privire la definiţia precisă a noţiunii de

„Jidan". De exemplu, statisticile de care dispune Reitlinger indică 300.000 de jidani în Franţa, printre care jidanii refugiaţi din Germania la începutul Războiului Mondial30. Nemţii, însă, considerau că numărul jidanilor din Franţa, la acea oră, era de 865.000 şi nu văd din ce motive ar fi putut fi tentaţi să umfle această cifră. Pe de altă parte, alte cifre utilizate de germani nu erau întru nimic exagerate, comparativ cu cifrele provenind din diverse surse31. Mă văd nevoit să recunosc că nu am nici cea mai mică idee cu privire la numărul de jidani care

trăiesc în Statele Unite. *World Almanac* susţine că ar fi vorba cam de 6.000.000, cifră căreia nu-i pot acorda încredere câtă vreme nu se spune pe ce bază a fost obţinută. După câte îmi dau seama, această cifră ar putea foarte bine să fie de 9.000.000, dintre care 4.000.000 numai în aglomeraţia metropolei New York.

Pentru a rezuma cele spuse cu privire la statistica populaţiei jidoveşti trebuie să reţinem ideea că stabilirea acestei statistici este un lucru extrem de complex, chiar şi fără interferenţe sau presiuni de natură politică. Mai mult: cât priveşte argumentul demografic al unei pierderi de cinci sau şase milioane de indivizi, absenţi din populaţia jidovească mondială, cifrele provin de la autorităţi comuniste sau jidoveşti. Având în vedere natura problemei ce ne preocupă în această carte, cifrele în chestiune trebuie considerate, în principiu, inutilizabile. Nu mai socotim faptul că, inclusiv pentru Statele Unite, cifrele avansate pentru epoca de după război sunt inferioare realităţii. Cititorul nu trebuie să creadă că ar fi esenţial pentru teza pe care o susţin în această carte ca el să accepte cu ochii închişi concluziile demografice la care am ajuns eu. Am vrut numai să arăt genul de probleme şi de dificultăţi care intervin în mod inevitabil în cadrul aspectului demografic al problemei jidoveşti de dinaintea războiului, din timpul acestuia şi bineînţeles de după război. Un lucru este clar: din perspectivă demografică, nu se poate afirma nimic precis. Dificultatea provine, în ultimă analiză, din aceea că cifrele avansate se reduc la afirmaţia, din surse jidoveşti sau comuniste, că milioane de jidani ar fi fost exterminaţi. Desigur, nu putem să nu ne aşteptăm la astfel de afirmaţii. Ele, însă, nu trebuie să ne întunece vederea, nu trebuie să ne împiedice să aprofundăm chestiunea şi să căutăm adevărul adevărat. În ultimă instanţă, către sfârşitul acestei cărţi, vom relua problema

demografică, întrucât situaţia este de aşa natură încât la concluzii demografice credibile nu putem ajunge decât după ce vom fi înţeles, într-o manieră generală, cele ce s-au petrecut cu jidanii pe timpul războiului.

Studiul demografic al lui Rassinier nu încearcă şi nu îşi propune să rezolve cu adevărat chestiunea demografică. Metoda sa de bază constă în a analiza deducţiile trase din două serii diferite de date, cele ale CDJC şi cele ale lui Raul Hilberg, ambele conchizând, pe baza datelor pe care le avansează, o cifră cuprinsă între cinci şi şase milioane de victime jidoveşti ale nazismului. Concluzia lui Rassinier este că CDJC nu poate justifica, pe baza datelor primare, avansate chiar de el, decât o cifră de 1.485.292. În ceea ce îl priveşte pe

Hilberg, Rassinier consideră că pe baza propriilor lui date, el nu poate justifica decât 896.892 de victime32. Se înţelege de ce Rassinier acceptă o cifră de aproximativ un milion de jidani ca *victime ale politicii naziste*, *deşi respinge total şi fără rezerve teza exterminării*. Se ştie, de exemplu, că anumite populaţii din Europa de Est au profitat de condiţiile generale politice şi militare pentru a persecuta pe jidani. De asemenea, se ştie că numeroşi jidani au fost deportaţi, iar căminele şi casele lor au avut de suferit ca urmare a haosului general din a doua jumătate a războiului.

Din moment ce nu cred că lucrul este posibil, nu voi oferi nicio estimare precisă cu privire la pierderile jidoveşti. Deocamdată, însă, nu văd niciun motiv serios pentru a contesta estimarea lui Rassinier.

Secţiune 1.09 I. 3. Metode, argumente, concluzii

După cum cititorul şi-a putut da seama, încercăm, pe de o parte, să lărgim examenul şi analiza „materială”; pe de altă parte, considerăm că o analiză „istorică şi politică” este indispensabilă. În această problemă sunt implicate

două puteri politice. Omul contemporan este pus în faţa poveştii, a povestirii exterminării celor şase milioane… Care om normal s-ar putea abţine de la examinarea împrejurărilor apariţiei sau naşterii acestei poveşti, a acestei afaceri. Lucrul sigur este că două state sunt implicate în această afacere: Germania şi Statele Unite. Germania a dus o politică anti-jidănească ce comporta, în numeroase cazuri, deportarea jidanilor de la domiciliile lor şi din ţările ai căror cetăţeni erau. Lucrul acesta este sigur. Politica Americii, în timpul războiului, a fost de a afirma existenţa unei politici de exterminare din partea Germaniei. După război, politica Statelor Unite a constat în înscenarea unui proces excepţional şi extraordinar, în cursul căruia au fost încropite singurele „dovezi" pe care le posedăm astăzi, singurele argumente că zvonurile exterminaţioniste care începuseră să circule către sfârşitul războiului ar fi fost reale, nu simple zvonuri. Încă un lucru sigur: toate argumentele.

„Dovezile", „mărturiile" cu privire la realitatea exterminării datează nu din timpul războiului propriu-zis, ci din timpul „păcii" postbelice, mai exact din punerea judiciară în scenă cu care a început epoca postbelică, punere în scenă ce continuă şi în zilele noastre.

Politica dusă de Germania şi de Statele Unite prezintă un mare interes. Inovaţia pe care această carte o introduce în studiul problemei care ne preocupă este considerarea Americii ca agent activ în lansarea poveştii exterminării celor şase milioane. Iată de ce ne vom interesa nu numai de ceea ce Hitler, Göring, Goebbels sau Heydrich au făcut pe timpul războiului, ci, în egală măsură, de ceea ce făceau pe atunci Roosevelt, Morgenthau, Hull, ziarul *New York Times* şi alte mijloace de formatare a opiniei publice. Bineînţeles, în egală măsură ne va interesa ce făceau diferitele tribunale

controlate şi dominate de SUA, de la începutul etapei postbelice până astăzi. Această metodă istorică ni se pare inevitabilă, greu contestabilă şi luminătoare.

Concluzia este că în legătură cu acuzaţia de exterminare a jidanilor, S.U.A. au regizat o punere în scenă, o minciună istorică. Înţelegerea acestui lucru o va facilita şi pe aceea a naturii politicii germane cu privire la jidania.

NOTE

23. RUPPIN, pp. 30 – 33.

20.

24. *New York Times*, 22 februarie 1948, p. 4.

25. *WORLD Almanac*, 1931, p. 192; 1942, p. 588; 1952, p. 394; 1962, p. 251.

26. *WORLD Almanac*, 1931, p. 197; 1942, p. 593; 1952, p. 437; 1962, p. 258.

27. *WORLD Almanac*, 1952, p. 438.

28. REITLINGER, pp. 534, 542 – 544.

29. Cercetare publicată în *Geographical Review*, vol. 59/1969, pp. 388 – 402, şi în

Canadian Slavonic Papers, vol. 11/1969, pp. 357 – 373.

30. Reitlinger, p. 327.

31. NG – 2586 – G în T.M.N., vol. 13, p. 212.

32. RASSINIER, (1964), p. 220.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 45 – 54. N. red. – V.I.Z.

I. 4. Procesele pentru crime de război

Înainte de a intra în detaliile acestei chestiuni se impune constatarea că existau excelente şi suficiente motive să ne aşteptăm, aprioric, la o punere în scenă. Argumentul general, mai întâi, este că o ostilitate politică, ajunsă în stadiul de conflict armat între două state, exclude

necesarmente imparţialitatea indispensabilă, fără de care unul dintre acestea nu l-ar putea în niciun caz judeca echitabil pe celălalt. „Judecătorii” din tribunale aveau la activ cariere politice mai mult sau mai puţin impresionante în cadrul puterilor ostile Germaniei. După procese, aceşti „judecători” şi-au continuat carierele politice. Cine analizează judecăţile lor, cine stabileşte dacă aceşti „judecători” au comis sau nu fapte condamnabile în calitatea lor de judecători, în cadrul unor procese pentru crime de război? Nu mai socotim că, vreme de mai mulţi ani, înainte de procese, aceşti

„Judecători” nu auziseră decât punctul de vedere antigerman. În cadrul tribunalelor militare, în care jucau rolul de judecători, ei erau, de fapt, nişte politruci aleşi pe sprânceană.

În astfel de condiţii, despre ce fel de imparţialitate poate fi vorba? Există, însă, motive mai puternice şi mai la obiect pentru a ne aştepta la o punere în scenă. Vom înţelege aceasta examinând faptele şi documentele tribunalelor în chestiune, fapte şi documente la care putem ajunge destul de uşor. „Marele proces” s-a jucat pe scena Tribunalului Militar International (T.M.I.), la Nürnberg, imediat după război. Este vorba de procesul marilor demnitari nazişti, Göring, Ribbentrop şi alţii, care a durat din noiembrie 1945 până în octombrie 1946. Judecătorii şi procurorii erau americani, britanici, francezi şi ruşi. Ca în toate tribunalele militare, nu au existat juraţi. S-au pronunţat trei achitări, şapte pedepse cu închisoarea şi unsprezece pedepse capitale. Condamnările la moarte au fost executate imediat după proces, cu excepţia lui Göring, care a înghiţit o capsulă de cianură de potasiu înainte de executarea sentinţei. Nu se ştie cum şi-a procurat Göring otrava, cum a ascuns-o pe durata detenţiei de aproape un an şi jumătate. În urma publicării unei cărţi de către

doctorul Douglas M. Kelley, specialist în tratarea tulburărilor psihice cu ajutorul medicamentelor, a avut loc o excepţională schimbare a modului în care a fost conştientizat episodul sinuciderii lui Hermann Göring. În cartea sa despre cele văzute şi trăite la Nürnberg, doctorul Kelley vorbeşte în termeni foarte elogioşi despre Göring şi despre ultimul act al acestuia: „A suportat cu stoicism lunga sa detenţie, pentru a ţine piept tribunalului aliat şi a-i bate pe propriul lor teren pe acuzatorii săi, ai Germaniei şi ai poporului German. (…) Sinuciderea a fost un strălucit punct final, desăvârşirea unui edificiu (moral – n.t.) pe care germanii îl vor admira într-o zi (…). S-ar putea ca Istoria să ne arate că Göring a obţinut o ultimă victorie, în ciuda condamnării sale de către tribunalul puterilor aliate”. Zece ani mai târziu, doctorul Kelley îl imită pe Göring, înghiţind şi el o doză de cianură de potasiu, despre care s-a spus că ar fi fost o „amintire”.

prelevată de pe cadavrul lui Göring33.

Procesul de la Nürnberg a fost singurul care a beneficiat de o largă publicitate. Importanţa lui constă în aceea că Aliaţii şi-au impus, astfel, viziunea despre o versiune de exterminare din care lipsea ceea ce nu trebuia în niciun caz să lipsească: lipseau dovezile pretinsei exterminări. Aproape în întregime, a fost vorba de martori de profesie, cu declaraţii gata pregătite. În condiţiile de atunci, mărturiile şi declaraţiile prin corespondenţă erau foarte uşor de obţinut de către puterile învingătoare. Singurul merit relativ al procesului constă în transcrierea integrală şi selecţia, relativ completă, se pare, a documentelor invocate ca dovezi. Acestea sunt accesibile în unele biblioteci, sub forma unui ansamblu de 42 de volume, prevăzute cu un Index complet de nume şi de materii. Între 1946 şi 1949, americanii au pus în scenă încă o serie de douăsprezece reprezentaţii judiciare în

cadrul aceluiaşi Tribunal Nürnberg, considerate, în general, de mai mică importanţă. În tabloul de mai jos, aceste „procese” sunt desemnate după numărul de ordine cronologică, numele acuzatului principal şi un titlu descriptiv:

Secţiune 1.10 Afacerea N° S.U.A. contra Descriere Volum T.M.N.

Secţiune 1.01

1. BRANDT Procesul medicilor	1, 2
2. MILCH Procesul Milch	2
3. ALTSTÖTTER Procesul Justiţiei	3
4. POHL Procesul lagărelor de concentrare	5, 6
5. FLICK Procesul oamenilor de afaceri	6
6. KRAUCH Procesul I.G. Farben	7, 8
7. LIST Procesul ostaticilor	9
8. GREIFELT Procesul Ruă HA	4, 5
9. OHLENDORF Procesul *Einsatzgruppen*	4
10. KRUPP Procesul Krupp	9
11. WEIZSÄCKER Procesul Afacerilor Externe	12 –
12. Von LEEB Procesul înaltului Comandament	10, 1

În urma acestor „procese”, au fost pronunţate de

mai multe sentinţe condamna
moarte. Majoritatea acuzaţilor au fost condamnaţi la pedepse cu închisoarea, destul de lungi în cele mai multe cazuri. Totuşi, cei mai mulţi dintre condamnaţi erau, deja, liberi la începutul anilor ’50. Singurele „procese” care ne interesează aici sunt cele de la n° 1 (procesul personalului medical implicat în programul de eutanasie şi experienţe medicale), procesul n° 4 (procesul administraţiei lagărelor de concentrare), procesele 6 şi 10, procesul 8 (cu privire la politica germană de reimplantare), procesul 9 (aşa numitele *Einsatzgruppen* erau însărcinate cu asigurarea securităţii spatelui trupelor germane, mai ales în Rusia), procesul 11 (al funcţionarilor din ministerul Afacerilor Externe şi al altor ministere). Guvernul american a publicat o serie de 15 volume sub sigla T.M.N. (Tribunalul Militar Nürnberg), care cuprind rezumatele diferitelor procese şi o „selecţie” foarte restrânsă de documente prezentate ca dovezi. Numărul volumelor care corespund fiecărui proces sau afacere este indicat în tabloul de mai sus.

Cercetătorul ştiinţific se loveşte de o dificultate importantă întrucât, după cum se constată din lectura cărţilor lui Hilberg şi Reitlinger, cvasi-totalitatea dovezilor invocate în sprijinul acuzaţiilor de exterminare au fost prezentate în faţa T.M.I. Ceea ce înseamnă că documentele importante care, adevărate sau false, constituie ansamblul esenţial de surse care permit scrierea istoriei Germaniei naţional-socialiste, sunt cele din seriile NG, N şi NO, invocate ca dovezi în cadrul proceselor T.M.N. Dacă ţinem seamă de împrejurările politice şi legale excepţionale din epocă, probele sau dovezile documentare au infinit mai multă greutate sau importanţă decât mărturiile şi declaraţiile prin corespondenţă. Documentele utilizate ca dovezi în faţa T.M.N. constau în diverse tipuri de piese care

păreau să se coroboreze cumva, dând oarecare aparenţă de realitate exterminării susţinute de acuzare. Era vorba de documente cu privire la administrarea lagărelor de concentrare, la construcţia de crematorii, la deportări, anumite uzine aparţinând firmelor I.G. Farben sau Krupp, care utilizau deţinuţi ca mână de lucru, documente despre politica generală a guvernului german, despre jidani etc. Niciunul dintre ele nu dovedeşte un program de exterminare. După cum dr. Kubovy, de la Centrul de Documentare Jidovească din Tel Aviv, a recunoscut în 1960: *„Nu există niciun document semnat de Hitler, Himmler sau*

Heydrich cu privire la exterminarea jidanilor (...). Cuvântul «exterminare» nu apare în scrisoarea lui Göring către Heydrich, cu privire la soluţia finală a problemei jidoveşti" 34.

Pentru cei care nu dispun decât de mijloace financiare limitate, dificultatea constă în aceea că numai scurte fragmente de mărturii şi documente T.M.N. sunt uşor accesibile în versiune engleză (seria T.M.N. de 15 volume). De altfel, după cum vom vedea, exactitatea traducerilor lasă adesea de dorit, fără să mai vorbim că extrasele publicate au fost selecţionate după criterii necunoscute, iar cele 15 volume T.M.N. nu pot fi găsite decât în bibliotecile din oraşele de o anumită mărime. Dificultăţile sunt mai mici pentru cei care locuiesc într-un mare oraş, întrucât în anumite biblioteci există colecţii relativ complete de documente ale „proceselor", de regulă în germană. Totuşi, persoanele care nu dispun decât de resurse financiare limitate întâmpină dificultăţi mari când este vorba să consulte o anumită carte. În multe cazuri, nici măcar profesorii universitari nu sunt autorizaţi să consulte liber şi pe îndelete anumite cărţi din biblioteci. Dificultăţile sporesc şi mai mult întrucât cele 15 volume

T.M.N. nu dispun de un index de nume şi de materii. Ele nu dispun decât de un index al depoziţiilor martorilor, dar şi acesta este plin de tot felul de erori. „Procesele” T.M.I. şi T.M.N. sunt aproape singurele care prezintă vreo importanţă în ceea ce ne priveşte. Englezii au organizat şi ei o serie de „procese”, dintre care numai acela al lagărului Belsen sau al substanţei Zyklon B ne interesează. Polonezii, ruşii, francezii, olandezii, italienii au organizat „procesele” lor35. Ele sunt, însă, fără nicio importanţă, mai puţin, desigur, pentru victimele lor.

Guvernul de la Bonn (al fostei Germanii Federale) a orchestrat şi el o serie de „procese” de interes limitat, de exemplu „Procesul Auschwitz” (1963 – 1965), de care s-a ocupat îndeajuns Langbein, Lantemser şi Naumann. Modul în care s-au constituit T.M.I. şi

T.M.N. este relativ clar. Încă din toamna lui 1943 exista o Comisie pentru Crimele de Război, a „Naţiunilor Unite”, care îşi avea sediul la Londra şi care nu a făcut niciodată mai nimica. Cel mult, la un moment dat, Comisia Naţiunilor Unite pentru Crimele de Război a înţeles că, dacă este ceva de făcut, fiecare dintre guvernele aliate trebuie să o facă separat şi din proprie iniţiativă. Primele dispoziţii serioase au fost luate de S.U.A. În august 1944, Statul Major Interarme a examinat un prim proiect cu privire la conduita de observat în materie de crime de război. Proiectul respectiv fusese deja aprobat de procurorul militar general al Armatei Americane. Acelaşi proiect avea să fie aprobat de către Statul Major General la 1 octombrie 1944. Cam la aceeaşi dată şi în conformitate cu directivele Ministerului de Război, în cadrul Parchetului Militar a luat fiinţă un Birou pentru Crimele de Război. Condus de generalul John M. Weir şi de adjunctul acestuia, colonelul Melvin Purvis, acest Birou avea în sarcină toate dosarele de crime de război, care îi

erau avansate de Ministerul de Război, de Marina Militară şi de Ministerul de Externe. Proiectul, aprobat de către Statul Major, a cunoscut o existenţă efemeră. El avea un caracter tradiţional, prevăzând, în principiu, judecarea persoanelor care ar fi încălcat legile general admise cu privire la purtarea războiului. În acest sens, delictele comise înainte de război sau măsurile luate de autorităţile inamice (germane sau japoneze etc.) contra propriilor resortisanţi nu ar fi trebuit să fie supuse jurisdicţiei aliate. Toate măsurile contra jidanilor germani, de exemplu, nu ar fi trebuit aduse în faţa tribunalelor aliate, care ar fi urmat să se ocupe numai de crime de război. La acea vreme, conceptul de crimă de război era puternic influenţat de principiul, niciodată contestat, că un beligerant poate judeca soldaţii inamici pentru acelaşi tip de delicte pentru care îşi poate judeca propriii săi soldaţi.

La 21 noiembrie 1944, ministrul de Război Stimson a avut o discuţie specială cu preşedintele Roosevelt pe această temă. Cu această ocazie, locatarul Casei Albe şi-a manifestat vederile mult mai largi cu privire la ceea ce înţelegea el prin „crime de război”, insistând asupra faptului că proiectul aprobat de Statul Major al Armatei este absolut nesatisfăcător. În ianuarie 1945, preşedintele Roosevelt va desemna pe magistratul Samuel Rosenman ca reprezentant personal al său în discuţiile cu privire la crimele de război. La 18 ianuarie 1945, are loc o reuniune lărgită între Stimson, Rosenman, Francis Biddle (ministrul Justiţiei) şi alte persoane, în cadrul căreia s-a ajuns la un acord general în favoarea unei concepţii foarte largi cu privire la crimele de război ce urmau a fi judecate36. Biddle avea să fie, apoi, unul dintre judecătorii T.M.I., calitate puţin compatibilă cu ceea ce scrisese pentru folosinţa preşedintelui Roosevelt, în vederea Conferinţei de la Yalta: „... principalii conducători germani sunt bine

cunoscuţi” şi

„Dovada culpabilităţii lor nu va pune niciun fel de probleme” tribunalului. Judecătorul rus din T.M.I., Nikitcenko, a fost ceva mai direct, declarând înainte de „proces”: „Avem de-a face cu principalii criminali de război, care deja sunt recunoscuţi ca vinovaţi” 37.

La începutul lunii mai 1945, preşedintele Truman va ratifica propunerile revizuite şi-l va numi pe Robert H. Jackson, judecător asesor la Curtea Supremă, în calitate de consilier juridic al S.U.A. în negocierile, cu celelalte guverne aliate, pentru pregătirea

„Procesului”. La 6 iunie 1945, Jackson a predat un raport provizoriu preşedintelui. Apoi, către sfârşitul aceleiaşi luni, se va instala la Londra cu întreaga sa echipă. La Londra va fi efectuată o mare parte din pregătirea preliminară în vederea procesului care se va deschide în noiembrie la Nürnberg. La Londra, un membru important al echipei Jackson fu colonelul Murray C. Bernays, unul dintre primii americani care s-a ocupat de crimele de război. Diplomat al Universităţii din Harvard (1915), Bernays era fondatorul unui cabinet de avocatură la New York. În 1942, este numit ofiţer în armată, iar în 1943 devine şef al Biroului de Proiecte Speciale, divizia personal, pe lângă Statul Major General al Armatei. Principala sa activitate consta în pregătirea procesului „criminalilor de război germani”. După fiecare nouă punere la punct de partea Casei Albe, Bernays corecta strategia judecătorească ce avea să fie lansată în curând. După propriile lui spuse, se pare că el ar fi autorul montajului judiciar final. După numirea lui Jackson ca reprezentant al S.U.A. în cadrul T.M.I., lui Bernays i s-a acordat Legiunea de Merit cu citaţia următoare (extras): „A înţeles de la bun început necesitatea unei baze solide pentru rezolvarea problemei crimelor de război, a formulat

concepţia de bază a politicii de urmat şi a întreprins la timp acţiunea necesară în vederea adoptării acesteia ca fundament al politicii naţionale americane”.

Bernays se întoarse în S.U.A. în noiembrie 1945 şi demisionă imediat din Armată. După cum am văzut, existau intense discuţii în ceea ce priveşte organizarea viitoarei înscenări judiciare pentru „crime de război”. Deşi nu putem crede în întregime afirmaţiile cam lăudăroase ale lui Bernays, este în afara oricărei îndoieli că a jucat un rol important în pregătirea a ceea ce se punea la cale la Nürnberg. De altfel, fusese foarte bine ales pentru realizarea originalei formule de structură „juridică” a proceselor pentru crime de război. Concepţia sa despre justiţie făcea din el omul predestinat pentru a pune pe picioare o astfel de caricatură judiciară. Întors în Statele Unite, Bernays s-a întreţinut cu mai mulţi reprezentanţi ai presei (care îl porecliseră „omul cu ciocanul de fildeş”), cărora, la întrebările cu privire la cum se va proceda cu „criminalii de război” mai puţin cunoscuţi le-a declarat: „Dacă arestările nu se vor face în mod inteligent, foarte mulţi criminali de război germani s-ar putea eschiva. Dacă noi vom stabili, însă, de exemplu, că întregul corp S.S. este o organizaţie criminală şi că simplul fapt de a fi aparţinut acestui corp este o dovadă de criminalitate, Aliaţii vor putea înhăţa dintr-un foc o mulţime de criminali de război. Lumea încă nu-şi dă seama aici că noi guvernăm Germania, cel puţin în zona noastră de ocupaţie, şi că acolo nu poate să existe alt sistem judiciar decât acela pe care îl aprobăm noi. Noi suntem legea! Dacă dorim, de exemplu, putem să judecăm nemţii pentru crime vechi de 20, 30 sau 40 de ani. Suntem, însă, prea ocupaţi cu crimele din actualul război, pentru a ne putea ocupa de crime şi delicte mai vechi” 38.

La Londra, Jackson a negociat cu Aliaţii punerea

judiciară în scenă care se plănuia. Raportul său interimar, remis preşedintelui Truman la 6 iunie 1945, a stat la baza Acordului de la Londra, semnat la 8 august 1945, de S.U.A., Anglia, Rusia şi Franţa. La data de 18 octombrie 1945, cele patru guverne au pronunţat o „inculpare” în bloc contra a 24 de persoane şi a 6 organizaţii (S.S., Statul Major al Armatei germane etc.), iar

„Procesul” s-a deschis oficial la 20 noiembrie 1945. Trei dintre cei acuzaţi nu au compărut în faţa „tribunalului”: Martin Bormann, care nu a putut fi găsit niciodată, Robert Ley, care s-a sinucis şi Gustav Krupp, prea bolnav şi prea bătrân. Acuzatorii au încercat să-l substituie lui Gustav Krupp pe fiul acestuia, Alfred Krupp. Sforăria era, însă, prea grosolană, lucrătura se vedea de la o poştă, astfel că chiar şi acest „tribunal” excepţional a trebuit să renunţe la procedura nemaivăzută şi nemaiauzită, de înlocuire a unui inculpat prin fiul său. Datorită acestui fapt, procesul Krupp a trebuit să aştepte

„Tribunalul T.M.N.”, primind numărul 10 pe tabloul de mai sus. Pe lângă rolul său de procuror general american în cadrul „procesului”, Jackson a fost artizanul oficial al negocierilor şi al Acordului de la Londra cu privire la elaborarea sistemului juridic nemaivăzut până atunci în lume, pe baza căruia T.M.I. avea să judece şi să condamne. A fost o ocazie rară, poate unică, pentru un procuror în exerciţiul funcţiunilor sale, total inedită în cadrul urmăririi penal-judiciare, din care cauză un om cu adevărat civilizat şi pe deplin responsabil foarte greu va putea considera cele petrecute la Nürnberg drept un

„Proces”. În forma lor definitivă, Statutele T.M.I. conţineau tot felul de particularităţi juridice nemaivăzute: de exemplu, competenţa tribunalului nu se limita la actele comise în raport cu războiul, ci se întindea pe toată durata existenţei N.S.D.A.P. (Partidul Naţional-Socialist al

Muncitorilor Germani), că acuzaţii nu puteau invoca drept scuză ordinele primite din partea superiorilor, putând fi constrânşi să depună contra lor înşişi.

Biroul pentru Crime de Război, înfiinţat în 1944, lucra din greu, Jackson reuşind să-şi asigure colaborarea totală a întregului Parchet american. De altfel, cel puţin în primele luni ale „procesului", probabil pe toată durata proceselor, echipa acuzării, cu excepţia lui Jackson, depindea de „listele întocmite de Parchet" 39.

În aceste condiţii ar fi fost mai natural ca Parchetului General, adică serviciului juridic al Armatei, să-i fie atribuit rolul decisiv în desfăşurarea „procesului". Aparatul administrativ american în Germania, imediat după război, era în întregime al Armatei.

Rolul tradiţional al Parchetului General era acela de administrare a justiţiei militare: curţile marţiale şi afacerile anexe. În timpul războiului, însă, acţiunea Parchetului se lărgise la toate domeniile activităţii militare care comportau un aspect juridic, inclusiv, de exemplu, litigiile în legătură cu executarea contractelor legate de producţia de război.

În mai 1945, generalul Myron C. Cramer, procuror general militar, a pronunţat un discurs în cadrul căruia a declarat că urmărirea şi inculparea germanilor va deveni principala activitate a Parchetului, ale cărui forţe şi resurse se angaja să le pună în întregime la dispoziţia lui Jackson. Putem fi siguri că nu era vorba de o promisiune de formă, organizaţia dirijată de Kramer fiind mult mai operativă şi expeditivă decât cea a lui Jackson însuşi. Fără să fie prea bine precizate care erau activităţile Biroului de Crime de Război în legătură cu T.M.I., este mai mult ca sigur că acesta superviza selectarea avocaţilor acuzării şi apărării, a adjuncţilor acestora, alegerea celorlalte persoane utilizate, de exemplu traducătorii sau ofiţerii

care conduceau anchetele. Bineînţeles.

Jackson deţinea în mod oficial o mare parte din această autoritate. Totuşi, putem fi siguri că o bună parte dintre aceste atribuţii au fost exercitate de Biroul Crimelor de Război40. Implicarea Biroului Crimelor de Război în cadrul diverselor „procese" a fost extrem de profundă. În vreme ce se desfăşurau diversele „procese" în cadrul T.M.I. sau T.M.N., au avut loc mai multe alte „procese" secundare. Este vorba de „procesele" care s-au ţinut la Dachau (lângă München, deci nu prea departe de Nürnberg), în care au fost implicaţi gardienii diferitelor lagăre de concentrare (Buchenwald, Flossenburg, Dachau) capturaţi de către americani. Un alt „proces" de acest gen a fost cel al soldaţilor germani acuzaţi de a fi ucis 83 de soldaţi americani la Malmedy, în timpul ultimei ofensive germane din munţii Ardeni. Aceste procese supervizate de Biroul de Crime de Război41 constituie, probabil, episodul cel mai ruşinos din întreaga istorie a Statelor

Unite.

Întregul repertoriu al celor mai odioase metode poliţiste a fost folosit la Dachau de către Statele Unite ale Americii: violente lovituri de pumni, picioare şi bâte, care au provocat strivirea testiculelor în 137 de cazuri. Nimeni nu a putut număra cazurile de dinţi rupţi, privarea de hrană, izolarea carcerală, tortura prin intermediul baghetelor de lemn înfipte în carne vie. Unii anchetatori nu au ezitat să îmbrace haină preoţească pentru a-i incita, astfel, pe prizonieri să se „spovedească"... Prizonierilor de rang inferior li se spunea că nu se urmăreşte decât condamnarea gradelor înalte, că ei nu au nimic de pierdut dacă acceptă să colaboreze cu acuzarea, declarând ceea ce li se cere. „Dovezile" astfel obţinute erau, apoi, utilizate inclusiv contra semnatarilor lor, judecaţi împreună cu superiorii lor pe care, în faţa torturilor arătate, nu se

putuseră totdeauna abţine de a-i acuza pe nedrept. Superiorilor, dimpotrivă, li se spunea că „mărturisind totul” şi luând asupra lor înşişi întreaga răspundere, îşi vor pune subordonaţii în afara cauzei. Una dintre stratagemele favorite, când un prizonier refuza să coopereze, era organizarea unui simulacru de proces. Prizonierul era dus într-o încăpere unde anchetatori civili, îmbrăcaţi în uniforme americane, erau aşezaţi în jurul unei mese acoperită cu o pânză neagră, cu un crucifix în mijlocul ei şi două lumânări aprinse, fără altă lumină. Acest „tribunal” american se deda la o mascaradă de proces, la capătul căruia era pronunţată o condamnare fictivă la moarte. Apoi i se promitea „condamnatului” comutarea pedepsei, cu condiţia de a coopera cu acuzarea, declarând ceea ce i se cerea să declare. Uneori, anchetatorii americani îşi ameninţau prizonierii că îi vor preda ruşilor. În alte cazuri, îi ameninţau cu retragerea cartelelor alimentare ale familiilor lor. Se recurgea la tot felul de presiuni şi privaţiuni pentru a obţine „cooperarea” prizonierilor, cărora li se cerea să se acuze singuri. De asemenea, procesele oficiale au fost nişte simulacre aparent deliberate, fără nicio legătură cu ideea pe care ne-am putea-o face despre un proces cinstit, cu respectarea formelor de drept şi de respect a persoanei umane. Simulacrul începea cu „rechizitoriul”, care făcea aluzie numai într-o manieră generală la categorii întinse de crime, chipurile comise între 1942 şi 1945 (în cazul personalului lagărelor de concentrare), dându-se o listă de inculpaţi, acuzaţi de a fi criminali în sensul general al „rechizitoriului”.

„Rechizitoriul” nu menţiona crime precise, comise de persoane precise, la date precise (a se vedea, de exemplu, documentul PS-3590). În anumite cazuri, „avocatul apărării” era un american fără formaţie juridică, fără

cunoştinţe de limbă germană.

„Tribunalul” nu îşi bătea capul cu furnizarea de interpreţi calificaţi pe toată durata procesului. Acuzarea ea însăşi era adesea lipsită de orice formaţiune juridică, ca, de altfel, chiar „tribunalul” sau „curtea” din care făceau parte, de regulă, zece ofiţeri din Armata americană. Exista o singură persoană cu oarecare formaţie juridică. Deciziile acesteia cu privire la admisibilitatea dovezilor erau fără apel. Pe un total de 1.672 de cazuri

„Judecate” s-au pronunţat 1.416 condamnări, dintre care 420 la moarte. Acuzarea putea parcurge fără probleme întreaga Europă în căutarea de martori potriviţi, ea îi putea tortura pe germani sau îi putea supune la tot felul de constrângeri pentru a obţine „dovezile” de care avea nevoie în vederea condamnărilor pe bandă. Acuzaţii, dimpotrivă, izolaţi de lumea exterioară, fără resurse financiare, erau rareori în măsură să cheme un martor pentru a depune în favoarea lui. De altfel, „Asociaţia celor persecutaţi de naziști”, printr-o campanie de propagandă şi intimidare, a împiedicat pe mulţi dintre foştii prizonieri să depună mărturie în favoarea foştilor gardieni.

George A. McDonough, jurist american care a fost în postura rarisimă de membru al Parchetului şi de avocat al apărării în acelaşi timp, bineînţeles în cadrul unor procese pentru crime de război, şi care, mai târziu, a fost membru al unei comisii de revizuire şi graţiere, scria în 1948, în *New York Times*, că absenţa oricărei baze legale a proceselor era evidentă nouă cazuri din zece, autorităţile ca şi manualele de drept neputând furniza răspunsuri la problemele juridice care se puneau în permanenţă şi de care orice om preocupat de legalitate nu putea să nu ţină seama. Pentru McDonough, problema principală era de a şti dacă, în cadrul proceselor pentru crime de război, se poate sau nu accepta, în favoarea acuzaţilor, ideea că

aceştia erau datori să se supună ordinelor superiorilor. În ceea ce priveşte procesul Dachau, McDonough scria: „În cadrul procesului Dachau, afirmaţiile acuzatului că ar fi fost împuşcat dacă nu ar fi executat un ordin care îi cerea să comită un act, indiferent că, din ignoranţă, ar fi crezut ordinul legal sau că, dimpotrivă, ar fi ştiut ordinul ilegal. O astfel de chestiune părea să fie considerată de tribunal ca o situaţie de fapt. Acceptarea sau neacceptarea acestui argument atârna de vârsta sau de gradul acuzatului, de situaţia sa în momentul delictului. În plus, este exagerat să credem că un simplu soldat ar fi putut avea cunoştinţă de legalitatea sau ilegalitatea unui act oarecare, câtă vreme autorităţile internaţionale ele însele sunt incapabile să se pună de acord în această problemă şi să dea o definiţie oarecare actului ilegal. Fără niciun fel de rezerve, au fost admise depoziţii şi mărturii fondate pe zvonuri şi pe rumori. Declaraţiile sub jurământ ale martorilor erau admise fără ca cineva să se întrebe cine era persoana care făcea declaraţia, nici cine era cel care culegea această declaraţie42. Dacă un reprezentant al acuzării considera că o declaraţie scrisă va atârna mai greu contra acuzatului decât o depoziţie făcută personal, atunci îl sfătuia pe martor să se întoarcă acasă la el, urmând să se servească numai de declaraţia scrisă. Bineînţeles, în astfel de cazuri orice obiecţiune a apărării era respinsă imediat. Un incident care merită să fie semnalat s-a produs când anchetatorul Joseph Kirschbaum a introdus un martor Einstein, pentru a depune mărturie că acuzatul Menzel i-ar fi asasinat fratele. Când acuzatul a arătat că fratele „mort” este viu şi prezent în sala de judecată, Kirschbaum, în dificultate, s-a adresat lui Einstein: „Cum vrei să-l spânzurăm pe acest porc dacă eşti atât de idiot încât îţi aduci fratele la tribunal?”

Autorităţile militare americane au recunoscut multe

astfel de lucruri. De exemplu, când colonelul A.H. Rosenfeld, şeful Biroului de Crime de Război la Dachau, era pe punctul de a-şi părăsi postul pentru alte însărcinări, ziariştii l-au întrebat dacă este adevărată povestea cu procesele şi condamnările fictive. „Bineînţeles”, răspunse Rosenfeld. „Fără aceste procese şi condamnări fictive nu i-am fi putut face să ciripească pe aceşti bandiţi (...) Şmecheria a funcţionat din plin” 43.

Acuzaţii din procesul Malmedy au avut un apărător competent în persoana colonelului Willis M. Everett Jr. Apelurile repetate ale acestuia pe lângă Curtea Supremă a S.U.A., protestele unor pastori şi ale altor persoane din Germania plus faptul că anumite detalii ajunseseră deja, pe diverse canale, la cunoştinţa presei, l-au determinat pe generalul Lucius D. Clay, guvernator militar american, să ordone o anchetă în legătură cu procesul Dachau. La 29 iulie 1948, Ministerul Armatei de Uscat a numit o comisie formată din doi judecători americani: Gordon Simpson din Texas şi Edward Van Roden din Pennsylvania, ambii colonei în rezervă ai Parchetului General. Aceştia au fost asistaţi de locotenent-colonelul Charles Lawrence Jr., tot din Parchet.

Comisia a predat ministerului Raportul său în octombrie 1948, anumite fragmente devenind publice în ianuarie 1949. Afacerea a ieşit definitiv la lumină ca urmare a remarcilor publice ale lui Van Roden şi, într-o oarecare măsură, ale lui Simpson însuşi.

În urma unei alte anchete, independente, a unei comisii numită de generalul Clay, organizatorii proceselor au fost nevoiţi să recunoască folosirea curentă a torturii pentru a obţine mărturiile dorite din partea prizonierilor germani. Comisia de revizuire confirmă rezultatele comisiei anterioare, mai puţin poate în ceea ce priveşte frecvenţa utilizării torturii44. În mod curios, Clay avea să

nege torturile în cartea sa de mai târziu, *Decision în Germany*, dar el este contrazis de propria sa Comisie de Revizuire. Aceste afaceri, mai ales cea de la Malmedy, au reţinut atenţia unei bune părţi a opiniei publice în cursul anului 1949, o nouă anchetă fiind ordonată, sub conducerea senatorului Baldwin. Un martor folosit anterior ca stenograf la tribunal, în timpul procesului Dachau, s-a declarat total dezgustat de cele ce se petreceau, încât a demisionat, semnalând că cei mai brutali au fost locotenenţii Peri, Frank Steiner şi Harry W. Thon. El a explicat că Peri şi soţia sa fuseseră deţinuţi în lagărele de concentrare germane şi că naziştii o uciseseră pe mama lui Steiner. Faţă de cele ce ieşeau la lumină, judecătorul Gordon Simpson (care, spre deosebire de Van Roden, încerca să dreagă busuiocul, să muşamalizeze măcar o parte din realitate), a fost nevoit să recunoască existenţa acestei echipe de călăi şi de torţionari. A întors-o, însă, cumva, explicând că penuria de avocaţi şi de interpreţi americani vorbind germana a obligat Armata americană să „recurgă la serviciile unor refugiaţi germani”. Steiner, Kirschbaum şi Thon (care avea să devină mai târziu şeful serviciului de evaluare al administraţiei civile din guvernarea militară americană din Germania) au compărut în faţa unui tribunal disciplinar, negând totul în bloc. Poziţia lor a fost, însă, mult şubrezită de depoziţia altui anchetator, Bruno Jacob, care a recunoscut o serie de cazuri de utilizare sistematică a torturii. În faţa presei, anchetatorii Dwight Fanton şi Morris Elowitz au negat totul în bloc. Colonelul Rosenfeld a negat şi el aproape tot. El l-a acuzat pe locotenent-colonelul Harold D. McGown, comandantul soldaţilor americani masacraţi la Malmedy, că a fraternizat cu colonelul S.S. Joachim Peiper, comandantul german, ceea ce explică, după el, de ce McGown a compărut la Dachau ca martor al lui Peiper,

arătând că acesta s-a înţeles cu el şi că a salvat vieţile unui anumit număr de americani. Ca dovadă a acestei fraternizări, Rosenfeld a pretins că McGown şi Peiper au avut raporturi suspect de amicale în acele nopţi pe care le-au petrecut împreună şi că, ceva mai târziu, când Peiper şi unitatea sa au reuşit să spargă încercuirea armatei americane, „McGown era cu ei". Cu alte cuvinte, McGown era prizonierul lui Peiper45.

Bineînţeles, unii vor spune că aceste „procese" Dachau, demne de K.G.B.-ul lui Iagoda sau Beria, nu au prea mare legătură cu subiectul nostru, normele observate pe timpul

„Procesului" de la Nürnberg fiind cu totul altele şi că, în general, istoricii exterminaţionişti nu citează niciuna dintre „dovezile" obţinute în cursul acestor

„Procese". O astfel de poziţie exprimă, în principiu, o parte de adevăr. Tortura şi brutalităţile nu au fost utilizate în aceeaşi măsură în cadrul marilor „procese" de la Nürnberg. În cursul „proceselor" de la Dachau nu s-a insistat prea mult pe ideea de exterminare în masă, deşi anumite mărturii au pomenit şi de camerele de „camerele de gazare". Totuşi, cele petrecute la Dachau nu pot fi şterse cu buretele, întrucât Biroul de Crime de război, compromis în flagrant delict de tortură la Dachau, a fost implicat şi în

„Procesele" de la Nürnberg, aşa cum am arătat-o, deja, şi cum o vom repeta în legătură cu un aspect la fel de interesant. Anumite mijloace de constrângere (inclusiv tortura46) au fost utilizate la Nürnberg pentru stoarcerea „dovezilor" de care ducea lipsă acuzarea. Vom reveni asupra acestui aspect într-un alt capitol.

Niciuna dintre cele patru puteri nu a fost mulţumită de acordul cu privire la T.M.I., astfel că, după „marele proces", fiecare şi-a reluat deplina independenţă spre a

pune în scenă procese-spectacol conform intereselor sale specifice. Procesele britanice au prezentat un interes general, totuşi, în probleme de importanţă relativ minoră. Singurul proces francez important a fost cel al lui Hermann Röchling, magnat al industriei din Saar, pe care îl judecaseră odată în contumacie, după primul Război Mondial. Pregătirea proceselor americane în cadrul T.M.N. Începuse încă din 1945, unul din departamentele serviciilor lui Jackson, cel al lui Telford Taylor, s-a consacrat acestui scop unic, în martie 1946. De notat că în cadrul tuturor proceselor germanilor, de la cel în faţa T.M.I. până la „procesul

Auschwitz", 1963 – 1965 (la care guvernul din Bonn i-a interzis lui Paul Rassiniera să participe ca observator), trecând prin cel al lui Eichmann (1961), în cadrul cărora nu au fost admişi martori în favoarea acuzaţilor), avocaţii apărării nu aveau la dispoziţie echipe de colaboratori antrenaţi în căutarea şi identificarea documentelor, fără să mai vorbim de orice document susceptibil de utilizare sub controlul acuzării47. Orice valoare legală am acorda unei astfel de stări de fapt, aceasta duce la o imagine deformată a istoriei, dacă nu este examinată şi considerată cu tot scepticismul de rigoare.

În cadrul judiciar al ocupaţiei Germaniei de către învingătorii ei, o constrângere importantă apăsa asupra T.M.N. şi asupra celorlalte tribunale, ale fiecăruia dintre cei patru învingători:

În cadrul sentinţelor sale, T.M.I. a stabilit (...) că au avut loc invazii, acte de agresiune, războaie de agresiune, crime, atrocităţi şi alte acte inumane. Tribunalele de după T.M.I. sunt obligate să respecte aceste decizii, care nu vor putea fi contestate decât în măsura participării unui individ sau altul la anumite crime, sau în măsura în care aceştia ar cunoaşte sau nu aceste crime. Simplul enunţ al

acestor fapte de către T.M.I., în cadrul sentinţelor sale (…), constituie dovada însăşi a faptelor enunţate, în absenţa oricărui element de dovadă substanţială a contrariului. Două organizaţii administrative distincte au funcţionat în cadrul T.M.N. Prima a fost seria de „tribunale militare”, cu judecători care depindeau pe plan administrativ de un secretariat condus de un secretar general. Judecătorii erau recrutaţi în S.U.A., de către Ministerul Armatei de Uscat. Existau trei judecători sau chiar mai mulţi, pentru fiecare proces. A doua organizaţie a fost Biroul şefului Parchetului pentru crimele de război (Telford Taylor), creat la 24 octombrie 1946, imediat după executarea lui Ribbentrop şi a celorlalţi condamnaţi de la Nürnberg. În ciuda uşoarei diferenţe între titlurile lor, Taylor, care fusese procuror adjunct la T.M.I., era cu adevărat succesorul lui Jackson în procesele care aveau să continue în Palatul de

Justiţie din Nürnberg48.

În cele ce urmează, vom avea multe de spus despre aceste procese în faţa T.M.N. Cititorul va putea înţelege în bună măsură ambianţa acestor procese, inclusiv din remarcile formulate de anumiţi judecători americani, recrutaţi de Armata americană pentru a servi la Nürnberg. Se înţelege că aceste persoane nu aveau vocaţia de a vorbi public şi pe faţă despre cele observate în exerciţiul mandatului lor. Astfel, remarca unui judecător la procesul Farben, că ar fi fost „cam mulţi jidani în acuzare”, fusese exprimată într-un cadru privat, neoficial, în niciun caz destinată publicităţii. Cu toate acestea, judecătorul care prezida curtea în cadrul „Afacerii nr. 7” (procesul generalilor germani în legătură cu prezumtiva ucidere a unui mare număr de ostatici), Charles F. Wennerstrum, s-a exprimat deschis, public şi cu forţă, imediat după pronunţarea sentinţelor49: „Dacă aş fi ştiut, acum şapte luni, ceea ce ştiu astăzi, nu aş fi venit aici! Câştigătorul

unui război nu este în niciun caz judecătorul cel mai potrivit în materie de crime de război. În ciuda eforturilor voastre, este imposibil să-i convingi pe inculpaţi, pe avocaţi şi pe cetăţenii de rând că această curte încearcă să reprezinte întreaga omenire, nu neapărat ţara care a desemnat-o. Ceea ce am spus cu privire la caracterul naţionalist al tribunalului se verifică şi în ceea ce priveşte acuzarea. Idealurile înalte, în conformitate cu care se zice că au fost înfiinţate aceste tribunale, nu s-au manifestat cu

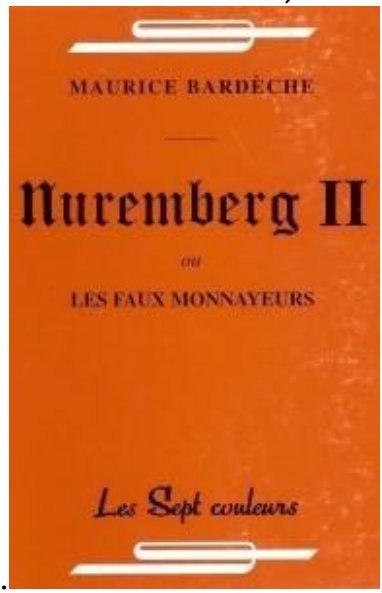

suficientă evidenţă.

Acuzarea nu a reuşit să-şi păstreze aerul unei obiectivităţi străină de orice ambiţii, ahtiată după obţinerea de condamnări. Ea nu s-a străduit să găsească precedente care ar putea ajuta omenirea să evite războaie viitoare. Atmosfera care domneşte aici este morbidă, imorală, pernicioasă. Ar fi trebuit să dispunem de persoane care cunosc mai multe limbi. Din păcate, după cum se ştie, nu este cazul americanilor. Se întrebuinţează avocaţi, grefieri şi interpreţi deveniţi americani de câtva timp, cu o

origine profund ancorată în ură şi în bisericuţele de tot felul ce există în Europa.

Procesele ar fi trebuit să îi convingă pe germani de culpabilitatea conducătorilor lor. De fapt, i-a convins numai că aceştia au pierdut războiul în faţa unor învingători necruţători şi trufaşi. Majoritatea dovezilor prezentate în cadrul proceselor sunt selecţionate dintre tonele de arhive germane confiscate de Aliaţi. Acuzaţia s-a ocupat de trierea documentelor. Apărarea nu a avut acces decât la documentele pe care acuzarea le consideră că priveşte afacerea în cauză. Tribunalul de faţă a introdus regula de procedură conform căreia dacă acuzarea prezintă un fragment de document, totalitatea acestuia trebuie pusă la dispoziţia apărării. Parchetul, însă, a protestat cu vigoare contra acestei decizii. Generalul Taylor a încercat să organizeze, în afara tribunalului, o reuniune a judecătorilor care prezintă diverse curţi, pentru a încerca să anuleze acest ordin. Atitudinea lui nu este aceea a unui magistrat conştiincios, doritor să facă justiţie cu adevărat.

Dincolo de interogatoriile repetate şi în absenţa avocaţilor, un alt element care s-a opus concepţiei americane normale despre justiţie a fost acela că acuzarea se baza pe declaraţii ale acuzaţilor, făcute de aceştia după doi ani şi jumătate de detenţie, declaraţii în care acuzaţii se acuzau singuri de faptele care li se reproşau. O detenţie de doi ani şi jumătate este ea însăşi o formă de constrângere. Imposibilitatea de a face recurs contra sentinţei pronunţate îmi face impresia că în niciun caz nu este vorba de justiţie. (…) Puteţi merge la Nürnberg. Veţi vedea acolo un Palat al Justiţiei în care 90 la sută din oameni sunt de partea acuzării. (…) Poporul german ar trebui să fie mai bine informat cu privire la aceste procese, iar acuzaţii germani ar trebui să aibă dreptul de a face recurs pe lângă Naţiunile Unite. Ironia sorţii a aranjat

astfel lucrurile încât justeţea atacurilor lui Wennerstrum cu privire la normele de justiţie aproximativă sau total absente la acuzatorii americani de la Nürnberg să fie confirmată chiar de reacţia lui Telford Taylor la declaraţiile lui Wennerstrum, făcute în cadru privat la Nürnberg, astfel încât să fie publicate de *Chicago Tribune*. Hal Foust, ziarist la *Chicago Tribune*, trimisese mesajul la Berlin, pentru ca de acolo să fie expediat prin radio, la adăpost de orice indiscreţie.

Acuzarea a reuşit, totuşi, printr-un procedeu ilegal, să obţină o copie a articolului. Ernest

C. Dean, ofiţerul de presă al lui Taylor, a telefonat imediat lui Hal Foust, pentru a-l

„Convinge să nu trimită articolul”. Articolul fusese, însă, deja trimis şi Foust a replicat că

„Taylor nu a putut avea cunoştinţă de acest articol pe căi legale, înainte de publicarea lui”. Taylor a pregătit atunci un răspuns la observaţiile lui Wennerstrum, răspuns publicat înainte ca *Chicago Tribune* să fi publicat articolul lui Foust, conţinând declaraţiile critice ale lui Wennerstrum. Între altele, Taylor îl acuza pe Wennerstrum că a formulat critici

„Contrare intereselor şi politicii Statelor Unite”. Wennerstrum sosi în Statele Unite după publicarea „răspunsului” lui Taylor şi a articolului din *Chicago Tribune*, îşi menţinu în întregime declaraţiile şi îl atacă din nou pe Taylor. Acest incident a fost unul din cele mai notabile cazuri de „spionaj guvernamental” din cursul anului 1948. Armata a publicat un ordin prin care condamna acest gen de spionaj şi eventualitatea trimiterii lui Taylor în faţa unei curţi marţiale a fost evitată cu destule dificultăţi. Atunci când ziariştii i-au cerut lui Taylor opinia lui cu privire la legalitatea acţiunii sale, a avut loc următorul dialog:

„— Nu ştiu dacă a fost legal sau nu”, răspunse Taylor.

„— Nu aţi fost chiar dumneavoastră, vreme de doi ani, consilier juridic al Comisiei Federale de Comunicaţii, înainte de a fi numit în Armată?”

„— Ba da, dar ce importanţă are asta?”

Taylor a refuzat cu încăpăţânare să exprime o opinie cu privire la legalitatea acţiunii sale, dar în mod confidenţial a arătat că este foarte încântat şi satisfăcut de rolul său de ofiţer, că s-a comportat ca pe câmpul de bătălie (unde nu fusese, de fapt, niciodată), că se simte ca un războinic ce a marcat anumite puncte contra duşmanului, graţie unei viclenii contrară legilor războiului, aşa cum figurează acestea în Convenţia de la Geneva, din 1907. Citatul de mai sus provine din articolul lui Hal Foust despre conferinţa de presă a lui Taylor. Foust a pretins că este pentru a doua oară că Armata interceptează articolele pe care le trimite ziarului său şi că, cu prima ocazie, agenţii Armatei s-au deplasat pentru a-l interoga, după trimiterea articolului la ziarul *Chicago* Tribuneb.

NOTE

33. KELLEY, pp. 76 – 77; *New York Times*, 2 ian. 1958, p. 18; ROBERTSON, p. 266.

34. RASSINIER, *The True Eichmann Trial or the Incorr*igibile *Victors*, 1962, p. 83. A se vedea şi Lucy S. DAWIDOWICZ, *The War Against the Jews, 1933 – 194*5, 1975, p. 121.

35. Astfel de procese au mai organizat Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia şi România, de exemplu procesul mareşalului Ion Antonescu. (N.T.).

36. TAYLOR, 15 aug. 1949, pp. 1 – 3; *New York Times*, 1 febr. 1945, p. 4.

37. DAVIDSON, p. 6, 18, 21 n.

38. *New York Times*, 21 iun. 1945, p, 6; 16 dec. 1945, sec. 4, p. 8; *New Yorker*, 17 nov. 1945, p. 24; *Survey*

Graphic, ian. 1946, p. 4 – 9; *Reader's Digest*, febr. 1946, pp. 56 – 64.

39. TAYLOR, aprilie 1949, pp. 248 – 55; *Select Committee*, p. 1536.

40. *New York Times*, 17 oct. 1943, sec. 6, p. 10; 20 mai 1945, p. 15.

41. KOLANDER; TAYLOR, 15 august 1949, pp. 4, 10, 13 – 14.

41.

42. Este vorba de declaraţii sub jurământ, dar „prin corespondenţă", care puteau fi trimise prin poştă. De regulă, aceste declaraţii erau culese de un reprezentant legal al poliţiei sau justiţiei dintr-o ţară sau alta, documentul respectiv ajungând la destinaţie prin poştă. (N.T.).

43. UTLEY, pp. 185 – 200; *Chicago Tribune*, 30 apr. 1948, p. 12; 13 febr. 1949, p. 3, 14

febr. 1949, p. 3, 17 febr. 1949, p. 8; *New York Times*, 31 oct. 1948; sec. 4, p. 8.

44. *New York Times*, 30 iul. 1948, p. 5; 7 oct. 1948, p. 15; 7 ian. 1949, p. 1, 9; 2 mart.

1949, p. 1, 14; 5 mart. 1949, p. 1, 4; 5 mai 1949, p. 8.

45. *New York Times*, 5 mart. 1949, p. 4; 30 apr. 1949, p. 2; 6 sept. 1949, p. 9; 7 sept.

1949, p. 9; 8 sept. 1949, p. 9.

46. Cel mai cunoscut caz de tortură în cadrul principalului „proces" de la Nürnberg este cel al lui Rudolf Hess, primul comandant al lagărului Auschwitz, care avea să acrediteze printre primii legenda „camerelor de gazare". Cf. *Annales* d'Histoire *Révisionniste* nr. 1/1988, pp.

a. Paul Rassinier este considerat „părintele negaţionismului holocaustului": cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Paul Rassinier (n. red. – V.I.Z.).

47. ARENDT, p. 201, 251 (p. 221, 274 în ediţia din 1964); ARETZ, pp.28 – 29.

48. TAYLOR, apr. 1949, pp. 272 – 276.

49. DUBOIS, p. 182. *Chicago Tribune*, 23 febr. 1948, pp. 1 – 2; 24 febr. 1948, p. 3; 25 febr. 1948, p. 4; 26 febr. 1948, p. 1, 8; 28 febr. 1948, p. 4, 8; 29 febr. 1948, p. 2; *New York Times*, 23 febr. 1948, p. 5; 25 febr. 1948, p. 10; 29 febr. 1948, p. 10; 6 mart. 1948, p. 6.

b. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 55 – 71. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 1.11 I. 5. Cine erau vinovaţii?

Examinarea noastră cu privire la „procesul” de la Nürnberg ne obligă să îi căutăm pe cei care au supervizat şi determinat întreaga funcţionare a T.M.N. Din punct de vedere strict formal, Taylor superviza totul, cu excepţia numirii judecătorilor, căci atribuţiile explicite ale şefului Parchetului nu se limitau la simpla urmărire judiciară. Biroul său era nu mai puţin însărcinat să determine cine trebuie judecat şi cine nu, de ce anume trebuiau învinuiţi primii şi cum trebuia să se debaraseze cât mai rapid de ceilalţi. Nu exista o procedură separată de formulare a inculpărilor, cum ar fi putut să se petreacă lucrurile, de exemplu în faţa unui complet de punere sub acuzare. Biroul lui Taylor îşi asuma funcţiunile întregului personal implicat în „procesul Nürnberg”. Putem, deci, presupune că el a moştenit, cel puţin pe hârtie, întregul personal (lărgit) al vastei cârdăşii judiciare instalate în Palatul Justiţiei, de altă dată, de la Nürnberg. Biroul lui Taylor era răspunzător de toate interogatoriile, de anchetele de teren, examenul documentelor, de stenografie, de munca traducătorilor şi interpreţilor50. Am arătat motivele pentru care credem că întregul personal de la Nürnberg a fost subordonat Biroului de Crime de Război. Vom vedea că

oricare ar fi fost puterile şi atribuţiile oficiale ale lui Taylor, funcţiunile sale reale nu i-ar fi permis să conducă, efectiv, personalul judiciaro-poliţienesc de la Nürnberg. În ciuda sediului său oficial, la Washington, Biroul Crimelor de Război rămâne prezent la tot pasul în cadrul studiului nostru cu privire la „procesul Nürnberg". La 12 iunie 1948, în presa americană se putea citi despre colonelul David „Mikey" Marcus, absolvent la West Point şi activând sub pseudonimul „Mikey Stone", că a fost ucis în luptă la Ierusalim, în cadrul războiului dintre jidani şi arabi. În realitate, Marcus fusese ucis din greşeală, de una dintre propriile sale santinele. *New York Times* a publicat o mică notă biografică. Înainte de război, Marcus fusese comisar însărcinat cu aplicarea pedepselor în statul New York, apoi ofiţer în armată, în care calitate colaborase la redactarea termenilor în care s-au predat armatele germană şi italiană. În cadrul Conferinţei de la Potsdam, din vara lui 1945, Marcus îndeplinise rolul de consilier juridic. Dacă ar fi să judecăm după articolul elogios din *New York Times*, cariera lui Marcus s-ar fi încheiat în mod misterios, căci nu se făcea nicio menţiune despre alte activităţi ale acestuia, până ce îl vedem în ianuarie 1948 încadrat în Haganah, Palestina. În aprilie 1948 pleacă în S.U.A. pentru a primi o medalie în cursul unei ceremonii la Ambasada britanică din Washington. A fost, fără îndoială, vorba de un pretext pentru negocierile în vederea perfectării capitulării finale a britanicilor. După trei săptămâni s-a întors în Palestina, pentru a-şi relua comandamentul din Ierusalim. Singura aluzie pe care o deţinem cu privire la o activitate oarecare a lui Marcus între vara lui 1945 şi ianuarie 1948 provine dintr-un articol din *Daily Telegraph* din Londra, 24 iunie 1948, pagina 15, în care se spune că, „în momentul" morţii sale, Marcus era colonel în rezervă în cadrul Parchetului Militar General (...). Fără să fie supus disciplinei militare,

Marcus acceptase posibilitatea de a putea fi, eventual, rechemat sub armele americane. De fapt, Marcus fusese succesorul lui Weir la conducerea Biroului de Crime de Război. Imediat după război, el fusese „omul numărul trei al politicii americane" în Germania ocupată. La începutul lui 1946 a fost numit şef al Biroului de Crime de Război. Numirea aceasta a fost efectivă începând cu 18 februarie 1946. Totuşi, părăsind Germania, a petrecut mai întâi câteva luni în Japonia, astfel că nu îşi ia oficial în primire postul de la Washington decât în iunie 1946. Va rămâne şef al Biroului de Crime de Război până în aprilie 1947, dată la care părăseşte armata pentru a deschide un cabinet de avocatură51.

Observaţiile noastre precedente arată limpede că Biroul de Crime de Război exercita adevărata conducere în interiorul T.M.N. De altfel, aceasta reiese cu destulă claritate din lectura atentă a raportului final oficial al lui Taylor despre procesele T.M.N., deşi faptul nu este scos în evidenţă52 aproape de nimeni. El este însă confirmat de remarcabila carte a lui Josiah E. Dubois, acuzator-şef al T.M.N. în procesul I.G. Farben şi de cartea lui Berkman, despre Marcus, care ne dă câteva detalii cu privire la cariera acestuia53.

Marcus a fost numit şef al Biroului de Crime de Război în principal „pentru a îndeplini greaua misiune de selecţionare a sute de judecători, procurori şi avocaţi" pentru T.M.N., ca şi pentru „procesele" de la Tokyo. Dubois a fost convocat în decembrie 1946 în biroul lui Marcus din Washington, pentru a discuta posibilitatea de a-i încredinţa conducerea acuzării în cadrul procesului I.G. Farben, marea firmă germană de produse chimice. Dubois era indecis, de aici necesitatea unei lungi consultări cu Marcus, în legătură cu problemele legate de acest proces. Una din aceste probleme era aceea de a şti dacă existau

sau nu dovezi care să permită acuzarea I.G. Farben de conspiraţie în vederea unui război de agresiune. Apoi, dacă acuzaţia va fi reţinută, care vor fi consecinţele pe plan politic. S-a discutat despre avantajele generale care ar rezulta din judecarea şefilor I.G. Farben. Marcus a accentuat ideea că un proces ar putea arăta în ce fel I.G. Farben a reuşit să pună la punct anumite arme într-un secret total, absolut. În plus, dacă conducătorii I.

G. Farben sunt lăsaţi liberi, există posibilitatea ca ei să se pună în serviciul ruşilor. Marcus părea să cunoască foarte bine afacerea I.G. Farben. A semnalat lui Dubois că undeva, în Virginia, nu departe de orăşelul Alexandria, se găseşte un întreg depozit cu dosarele I.G. Farben, detaliu de care Dubois îşi va reaminti mai târziu, în plină instrucţie a procesului. Marcus şi Dubois s-au pus de acord cu privire la durata necesară instrucţiei procesului. „În ceea ce mă priveşte, ar fi declarat Marcus, puteţi să îi consacraţi cât timp credeţi de cuviinţă”.

Dubois ar fi sugerat că ar avea nevoie de patru luni, la care Marcus şi-a dat acordul pe loc. În câteva zile, i-a spus Marcus înainte de despărţire, veţi primi o telegramă de la Telford Taylor, care vă va aduce la cunoştinţă acordul său. Taylor, după cum ştim, era în Europa, în calitatea sa de procuror şef. Dubois vorbeşte de rolul lui Taylor în procesul I.

G. Farben. De altfel, acesta a primit favorabil sugestia unuia dintre colaboratorii săi (care lucrase sub ordinele lui Dubois la Ministerul Finanţelor), de a i se încredinţa lui Dubois aducerea în faţa T.M.N.-ului a conducerii I.G. Farben. Taylor transmise recomandarea la Washington. Când Dubois a primit postul, ceru şi obţinu acordul lui Taylor pentru a mai numi un om al său, de încredere, în cadrul acuzării. Apoi Taylor se duse la Paris pentru a cere extrădarea unui membru important din

ierarhia I.G. Farben, iar ceva mai târziu a pronunţat discursul de deschidere al procesului I.G. Farben. Totuşi, Taylor nu a intervenit în instruirea procesului, nici în formularea capetelor de acuzare specifice. Toate acestea indică limpede că rolul lui Taylor era mai mult de faţadă, fără să se ocupe îndeaproape de detaliile proceselor de care, oficial, era răspunzător. Una sau mai multe persoane trebuie să fi asumat responsabilităţi efective, lucru cât se poate de normal în cadrul unei întreprinderi judiciare de aşa amploare. Faptele arată că veritabilii organizatori ai proceselor T.M.N. nu erau foarte vizibili pentru public, precum Taylor, care era un om de faţadă. Marcus, în calitatea sa de şef al Biroului de Crime de Război, exercita un control efectiv asupra unei mari părţi din personalul de la Nürnberg. El alegea judecătorii şi avocaţii pentru fiecare proces în parte, excepţiile trebuie să fi fost rarisime. Cartea lui Dubois arată că Taylor nu intervenea în bunul mers al proceselor, de unde trebuie să înţelegem că atribuţiile reale ale funcţiunilor acestuia erau practic exersate fie de Biroul de Crime de Război, fie de persoane subordonate lui Taylor. Printre aceştia de pe urmă îl găsim pe Robert M.W. Kempner, despre care vom vorbi în capitolul V.

Marcus pare să fi jucat un rol mult mai important decât gradul său banal de colonel. Se zice că pe timpul războiului, nu se ştie în ce împrejurări, ar fi impresionat favorabil pe preşedintele Roosevelt. (...) În orice caz, Marcus făcea parte dintr-un grup anonim restrâns de colaboratori care, în culise, stabileau în linii mari politica americană. Cariera generalului John H. Hilldring, care a condus Divizia de Afaceri Civile a Armatei de Uscat (D.A.C.), căreia Marcus i-a fost afectat în 1943, este strâns legată de cea a lui Marcus.

D.A.C. a fost creată în 1943, în interiorul Statului

Major General al Armatei de Uscat, pentru pregătirea specialiştilor în politica de urmat în teritoriile ocupate. Iniţial, era vorba ca Fiorello La Guardia să conducă D.A.C. În final, postul acesta i-a revenit, însă, lui Hilldring. Marcus a devenit membru şi, apoi, şef al serviciului de planificare D.A.C. Activitatea lui în cadrul D.A.C. avea să-l propulseze, apoi, în guvernământul militar din Germania. Câteva luni mai târziu, însă, Hilldring l-a detaşat din postul său în guvernământul militar din Germania ca şef al Biroului de Crime de Război, transferat de la Parchet la D.A.C., la 4 martie 1946. Apoi Hilldring a devenit Secretar de Stat adjunct pentru teritoriile ocupate, calitate în care a condus un secretariat care coordona politica Armatei, Marinei şi a Departamentului de Stat în Germania. În septembrie 1947, Hilldring părăseşte Departamentul de Stat şi devine consilier al Delegaţiei Americane la Naţiunile Unite, unde avea loc o importantă bătălie diplomatică între sionişti şi arabi. În acest post, Hilldring „a jucat un rol de primă mână în schimbul de informaţii cu reprezentanţii diferitelor comunităţi jidoveşti şi cu strategii sionişti”. Apoi, cam în momentul în care Marcus a fost numit comandant la Ierusalim, Hilldring l-a reintegrat în Departamentul de Stat ca Secretar de Stat adjunct pentru Palestina. Sioniştii s-au lăudat, apoi, că aceste două numiri, la Naţiunile Unite şi, din nou, la Departamentul de Stat au fost rezultatul direct al intervenţiilor lor. *Lobby*-ul sionist54 îşi făcea simţită prezenţa. Atât

Hilldring, cât şi Marcus erau piese de bază în acest *lobby*.

Că direcţia Biroului de Crime de Război a fost ocupată de un sionist fanatic, primul soldat cu grad de general în Armata israeliană după vremurile biblice, lucrul nu este important decât în materie de ceea ce ar fi putut întreprinde acest sionist din poziţia respectivă. Important

este că un om cu o astfel de suprafaţă, contacte şi preocupări dirija din umbră procesele de la Nürnberg. Este exact ce ne interesează. Foarte greu ne-am putea imagina pe acest post un om care să facă procesele din Galaxia Nürnberg şi mai suspecte decât sunt!

În condiţiile politice date, nu ne puteam aştepta la altceva decât la „procesele" trucate pe care istoria le va omologa într-o zi la valoarea lor reală. Legenda „exterminării", care a fost asociată acestor „procese", va fi analizată în paginile care urmează a.

NOTE

50. TAYLOR, apr. 1949, p. 272 – 276.

51. MARCUS, *Encyclopedia Judaica*, vol. XI, p. 945; BERKMAN, pp. 44 – 45. *Saturday Evening Post*, 4 dec. 1948, p. 179.

52. TAYLOR, 15 aug. 1949, pp. 13 – 14, 34 – 35.

53. DUBOIS, pp. 19 – 22, 31, 53, 63, 69 – 70, 74 – 75; BERKMAN, pp. 195 – 199, 157 – 159.

54. MARKUS; BERKMAN, pp. 191 – 193; JOHN & HADAWI, vol. II, p. 290 n, 367; ZINK, pp. 209 – 210; *New York Times*, 8 apr. 1943, p. 12; 16 apr. 1943, p.10; 17 martie 1946, p. 15; 16 sept. 1947, p. 10; 29 aprilie 1948, p. 16; BLUM, p. 383.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 71 – 76.

I. 6. Naziştii

Această carte se adresează celor care ştiu ceea ce s-a petrecut în Europa în timpul celui de Al Doilea Război Mondial şi în anii premergători acesta. Nu este în intenţia noastră să studiem natura statului naţional-socialist, rolurile jucate de oameni ca Göring, Himmler, Goebbels şi alţii, nici măsurile adoptate contra jidanilor înainte de război. Unele din aceste subiecte vor fi, însă, atinse tangenţial când va fi necesar. Principalele evenimente şi

datele aproximative privind războiul sunt presupuse cunoscute de cititor. Pe vremea când Europa era sub dominaţia germană, ea nu era organizată conform Tratatului de la Versailles. Ilustraţia n° 3 [Fig. 3, Europa sub dominaţia nazistă – n.n., V.I.Z.] reproduce harta Europei din toamna anului 1942, pe vremea când puterea lui Hitler era la apogeu. Germania anexase Austria, Alsacia şi Lorena, o parte din Cehoslovacia, o bună parte din Polonia (în principiu, partea care fusese detaşată din Germania la sfârşitul Primului Război Mondial). Partea neanexată din Polonia a primit numele de „Guvernământ general" şi avea statutul de provincie cucerită, guvernată de germani, la fel ca cele trei republici baltice, Lituania, Letonia şi Estonia. Bielorusia, Ucraina, Boemia-Moravia (partea apuseană a Cehoslovaciei) şi Banatul (care a fost vreme îndelungată o parte a Ungariei, parte dominată de o majoritate de origine germană a) se găseau sub acelaşi statut de dependenţă.

Partea orientală a Cehoslovaciei devenise statul independent Slovacia, iar Iugoslavia fusese organizată în două state separate, Serbia şi Croaţia, corespunzând celor două naţionalităţi dominante printre cele cinci care constituiseră Iugoslavia interbelică. Italia avea şi ea un interes în această zonă a Europei, controlând Albania şi exercitând, împreună cu aliatul ei german, o influenţă asupra ţărilor vecine. Finlanda, Ungaria, România şi Bulgaria erau aliatele Germaniei şi unităţile Waffen S.S. (formaţiuni militare regulate în cadrul S.S.) erau recrutate în toate ţările Europei, cu deosebire în Ţările Baltice, Ucraina, Peninsula Scandinavă, Olanda, Belgia. Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, o mare parte din Franţa şi, mai târziu, Franţa întreagă erau ocupate de Germania.

Suedia, Elveţia, Spania şi Portugalia au fost neutre pe toată durata războiului.

Se cuvine să examinăm o serie de detalii privind organizaţia S.S., o birocraţie unică ce avea răspunderea anumitor combinaţii improbabile de funcţiuni. Trei dintre acestea sunt importante pentru studiul nostru: securitatea, administraţia lagărelor de concentrare şi politica de reinstalare a populaţiilor deplasate. Serviciul cel mai bine cunoscut din cadrul

S.S. era R.S.H.A. (Oficiul Central pentru Securitatea Reichului), care cuprindea poliţia numită Gestapo, condusă de generalul Müller, serviciul de securitate S.D., condus de generalul Schellenberg, serviciul Kripo (poliţia criminalistă), condus de generalul Nebe şi, mai târziu, Panzinger. Primul şef al R.S.H.A. a fost generalul Reinhard Heydrich, un om tânăr, ambiţios şi neobosit, care, prin metodele sale, şi-a făcut numeroşi inamici. După eliminarea lui Röhm (1934), ambiţiile considerabile ale organizaţiei S.S. în domeniul militar au generat conflicte permanente cu instituţia militară tradiţională, Wermacht. Heydrich s-a evidenţiat în acest domeniu prin lipsa de scrupule şi metodele dure de care se servea pentru a ajunge pe drumul cel mai scurt la scopul propus. În 1938 îl forţase pe generalul Blomberg să demisioneze din funcţia de Ministru de Război, arătând că noua soţie a acestuia era o fostă prostituată. Contra generalului von Fritsch, care i-a succedat lui von Blomberg, Heydrich a montat o întreagă cabală pe bază de false acuzaţii de homosexualitate. Von Fritsch a ieşit în final basma curată. Totuşi, cariera i-a fost compromisă şi animozitatea lui faţă de Heydrich era evidentă.

Exista încă un al doilea motiv de rivalitate între S.S. şi Wermacht. Serviciile de informaţii germane erau Abwehrul şi S.D.-ul. Primul era serviciul de spionaj militar de pe lângă înaltul Comandament Militar, condus din 1935 de amiralul Canaris. Al doilea, S.D.-ul, era serviciul de

spionaj politic, care depindea de Himmler şi de Heydrich. Aceste două tipuri de activitate de informaţii şi spionaj nu puteau fi separate în mod riguros, astfel că rivalitatea dintre Canaris şi Heydrich era inevitabilă. Se pare că Heydrich, la început, ar fi încercat să se înţeleagă cu Canaris, sub ale cărui ordine lucrase în tinereţe, în serviciile speciale ale Marinei. La un moment dat, Heydrich îl vizita destul de des pe Canaris. Faptul cel mai important este, însă, că Canaris era un trădător, în jurul lui învârtindu-se unele dintre cele mai tulburătoare mistere ale celui de Al Doilea Război Mondial. Canaris avusese anumite contacte cu Churchill şi a trădat Germania de câte ori a putut. Un funcţionar britanic s-ar fi exprimat cât se poate de sugestiv cu privire la amiralul Canaris:

„Era omul nostru". Motivaţiile lui Canaris rămân, însă, la fel de misterioase ca întreaga sa personalitate şi toate antecedentele lui. Ian Colvin, o autoritate în materie de spionaj în timpul războiului, i-a consacrat lui Canaris o carte întreagă, fără a reuşi să-i descifreze misterul şi să-i înţeleagă motivele.

Cititorii vor trebui să decidă ei înşişi dacă amiralul Canaris a fost un patriot german sau un spion britanic, un om de stat european sau un intrigant cosmopolit, un agent dublu, un oportunist sau un profet. Nu îi va f uşor de ales între toate acestea. Otto John, omul pe care Colvin, în cartea sa publicată în 1951, îl desemnează ca pe unul dintre intimii lui Canaris, a fost pe toată durata războiului în post la Lisabona (capitală neutră foarte importantă), şef al rezidenţei Abwehr. Mai târziu, Otto John va deveni şef al securităţii de Stat al guvernului din Bonn, înainte de a fi demascat ca agent sovietic

(1956) 55.

Confuzia în jurul lui Canaris creşte uneori prin asocierea lui cu autorii loviturii de stat ratate din 20 iulie

1944. Este vorba de o eroare. Canaris a fost un trădător al Germaniei, în vreme ce conjuraţii de la 20 iulie nu l-au trădat decât pe Hitler. Niciun englez, după război, nu ar fi putut spune fără să mintă că mareşalul Erwin Rommel era în slujba Angliei. Canaris era, fără îndoială, la curent cu conspiraţia ce se punea la cale, lăsând participanţilor să se înţeleagă că ar fi fost alături de ei. El era un artist în a sugera impresii de acest gen.

Să revenim, însă, la tânărul general S.S. Heydrich. Către sfârşitul lui 1941, marea sa ambiţie l-a propulsat în postul de protector al Boemiei şi Moraviei. Începea, astfel, să deţină mai multă putere decât superiorul său, şeful S.S. Heinrich Himmler. Cam în aceeaşi perioadă, Heydrich a început să înţeleagă jocul lui Canaris. În calitate de şef al

R.S.H.A. şi ca vechi colaborator al lui Canaris, nimeni nu era mai bine plasat pentru a-l demasca pe Canaris. Datorită conflictului vechi dintre Armată şi S.S., Heydrich îşi făcuse, până în acest început de 1942, o mulţime de duşmani puternici în Germania. Pare foarte suspect că exact în acest moment al carierei lui Heydrich, englezii reuşesc să îl asasineze, chipurile din întâmplare, după ce au paraşutat doi ucigaşi profesionişti în Cehoslovacia. Conform tuturor scenariilor asasinatelor politice, s-a ajuns la aceea că asasinii, probabili, au fost ucişi înainte de a apuca să vorbească. Spre surpriza generală, succesorul lui Heydrich, la începutul lui 1943, a fost Ernst Kaltenbrunner, personaj relativ obscur şi nu dintre cei mai ambiţioşi candidaţi. Doritor să evite repetarea situaţiei create sub Heydrich, Himmler a exersat un control mai direct ca înainte atât asupra serviciului S.D., cât şi asupra Gestepo-ului, deşi ambele continuau să depindă, oficial, de şeful R.S.H.A., care acum era Kaltenbrunner. În plus, Himmler îi dădu lui Kaltenbrunner o însărcinare specială: să dezvolte serviciul de informaţii S.D. Era vorba de o

decizie foarte oportună din partea lui Himmler, căci, în acest fel, Canaris avea să fie privat de puterea sa, fără să fie în întregime demascat. În februarie 1944, printr-un decret special al lui Hitler, toate funcţiunile de spionaj militar fură transferate asupra R.S.H.A., activităţile de spionaj şi informaţii fiind concentrate în mâinile şefului S.D., Schellenberg. Canaris a fost arestat după lovitura de stat ratată de la 20 iulie 1944 şi executat cu puţin înainte de sfârşitul ostilităţilor.

Administraţia lagărelor de concentrare era încredinţată organismului W.V.H.A. (Oficiul Central de afaceri economice şi administrative), dirijat de generalul S.S. Oswald Pohl. După cum o indică numele său, W.V.H.A. se ocupa de rolul economic jucat de S.S., cu alte cuvinte de administrarea braţelor de muncă disponibile în lagărele de concentrare. Comandanţii lagărelor de concentrare depindeau de Serviciul de Inspecţie a lagărelor, sub direcţia generalului S.S. Glüks, subordonat direct al generalului S.S. Pohl. La rândul lui, Pohl depindea de Himmler şi avea, oficial, acelaşi grad ca şi Kaltenbrunner sau Heydrich. Câteva cuvinte despre soarta jidanilor din Europa în timpul regimului naţional-socialist. Înainte de război, guvernul german întrebuinţase toate mijloacele legale pentru încurajarea emigraţiei jidanilor din Germania. Cea mai mare parte a acestora părăsiseră Germania înainte de începutul războiului. Problemele persistente implicate de acest program de emigrare a jidanilor din Germania constau, mai întâi, în dezorganizarea economiei, antrenată prin plecarea lor, apoi dificultăţile legate de găsirea unei ţări care să-i primească. Începând din 1941, din cauza războiului din Rusia şi a ocupării unor imense teritorii sovietice, cea mai mare parte a jidanilor din Europa se găsea în sfera de influenţă germană. Întrucât, însă, războiul pusese la

dispoziţia Germaniei imense teritorii în Răsărit, un vast program de reinstalare a jidanilor pe aceste teritorii a început în toamna lui 1941. De-a lungul războiului, câtă vreme Germania a ocupat importante teritorii orientale, jidanii din Europa fură reinstalaţi pe acestea. Dintre ei, un anumit număr de tineri adulţi fură înrolaţi în detaşamentele de muncă.

Din cauza anumitor probleme politice şi a priorităţii exigenţelor legate direct de mersul războiului, programul de reinstalare nu a fost executat decât în mod parţial, numărul jidanilor cuprinşi în acesta fiind departe de cifra de şase milioane. Cu excepţia jidanilor din Polonia şi România, în cel mai optimist caz, au putut fi instalaţi cam 750.000 de jidani, mai ales în Ucraina, Bielorusia şi Letonia. Nu toţi jidanii din Polonia au căzut în sfera de dominaţie germană. În afară de cei care au reuşit să fugă înainte sau după ocupaţia germană, mai multe sute de mii, poate chiar un milion de jidani fuseseră deportaţi din Polonia de către ruşi, în 1940, şi fuseseră dispersaţi în Uniunea Sovietică. Cea mai mare parte dintre jidanii polonezi care au căzut în mâinile nemţilor au fost instalaţi în ghetourile din Estul Poloniei (frontierele din 1939). Soarta acestor jidani nu poate fi stabilită decât la modul general, întrucât teritoriile unde jidanii au fost reinstalaţi au căzut după război în mâinile sovieticilor, iar aceştia au făcut toate eforturile pentru a şterge orice urmă. Au rămas, însă, destule indicii pentru a înţelege, în linii mari, cele petrecute. Probabil că un bun număr a pierit în condiţiile confuze şi haotice din timpul retragerii trupelor germane. Este, însă, sigur că un număr considerabil de jidani, majoritatea de naţionalitate poloneză înainte de război, au fost integraţi Uniunii Sovietice. Pe de altă parte, nu puţini jidani au reuşit să emigreze, reinstalându-se în Palestina, Statele Unite, Europa sau în alte părţi.

Consideraţiile acestea de ordin general ne vor permite să interpretăm cu mai multă uşurinţă afirmaţiile cu privire la „exterminare”, care vor face obiectul capitolelor viitoare. Elementele principale cu privire la ceea ce s-a întâmplat efectiv cu jidanii vor fi dezvoltate în capitolul VII.

R.S.H.A. era însărcinată cu aplicarea concretă a celor mai multe dintre diversele aspecte ale politicii germane cu privire la jidani. În cadrul Gestapoului exista serviciul „B 4”, care se ocupa de toate religiile şi toate cultele. Acesta avea o subdiviziune consacrată religiei iudaice, la a cărei direcţie se afla un anumit Karl Adolf Eichmann, al cărui grad cel mai înalt a fost acela de locotenent-colonel sau colonel56. Eichmann efectua munca de rutină care decurgea din politica guvernului german cu privire la emigrarea şi reinstalarea jidanilor. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea în contactele cu diversele consilii şi kahaluri jidăneşti, care trebuiau să întocmească liste de convoaie sau pentru asigurarea mijloacelor de transport a celor deportaţi. Nimic nu arată că Eichmann ar fi participat în vreun fel la elaborarea politicii antijidăneşti. Pe de altă parte, întrucât nu a participat la administrarea lagărelor de concentrare, nu a putut să joace niciun fel de rol în ceea ce s-a petrecut sau nu în interiorul acestora. Curios şi ridicol să constaţi că o lume întreagă s-a pasionat pentru afacerea Eichmann, întrucât este vorba de un personaj care nu a putut exersa în Germania naţional-socialistă decât funcţiuni de rutină. Aceste funcţiuni au fost îndeplinite conform ordinelor primite de a superiorii săi. Eichmann nu şi-a făcut depoziţia în faţa „tribunalului” din Ierusalim decât după ce a citit cărţile lui Reitlinger şi Poliakov. La comanda temnicerilor lui de la închisoarea din Ierusalim, Eichmann a întocmit 17 tablouri multicolore, care, însă, nu au avut cine ştie ce contribuţie la mai buna

înţelegere a maşinăriei birocratice a celui de AL Treilea Reich57. Nu pot vedea în „procesul”.

Eichmann decât un montaj publicitar din partea statului jidănesc, obişnuit să nu ţină cont de regulile pe care alte state se cred obligate să le respecte. În capitolul următor vom găsi un scurt expozeu al afacerii Eichmann, precum şi depoziţia acestuia la

Ierusalim.

Printre alte servicii ale organizaţiei S.S., însărcinate cu transferul de populaţii, se găseşte şi R.K.F.D.V. (Comisariatul Reichului pentru consolidarea germanităţii), condus de generalul Ulrich Greifelt. În aceeaşi ordine de idei poate fi amintit Ru. S.H.A. (Oficiul Central pentru Rasă şi Colonizare, condus de generalul S.S. Otto Hofmanm, apoi de generalul S.S. Richard Hildebrandt) sau Vo. M.I. (Oficiul de legătură pentru germanii neaoşi), condus de generalul S.S. Werner Lorenz. Răspunderea cea mai înaltă asumată de aceste servicii consta în reinstalarea germanilor neaoşi în teritoriile cucerite. Personajul central al acestor programe era generalul S.S. Ulrich Greifelt. Pe de altă parte, era inevitabil ca toate aceste servicii să fie, cumva, asociate, până la un anumit punct, programului de reinstalare a jidanilorb.

NOTE

a. În mod evident, Arthur R. Butz este victima unor informaţii eminamente eronate, cum e şi firesc pentru americanii care nu cunosc mai nimic din istoria popoarelor Europei. Banatul nu „a aparţinut” niciodată Ungariei, ci, după înfiinţarea regatului ungar în Câmpia panonică, pe la anul 1.000 d.Hr., a fost, o vreme, sub dominaţia Coroanei Maghiare. Ungaria a fost, circa două secole, paşalâc turcesc, după desfiinţarea ei – în urma Bătăliei de la Mohács, din 1526 – de către Imperiul Otoman. După războaiele turco-austriece, Banatul a fost inclus în

Imperiul Austro-ungar, fiind în subordinea directă a împăratului austriac (cf., printre altele, http://ro.wikipedia.org/wiki/Banat). Chiar dacă împăratul austriac a colonizat mulţi străini în zonă – italieni, spanioli, şvabi, saşi ş.a. –, în niciun caz Banatul nu a fost „dominat de o majoritate germană". A existat o minoritate germană, influentă, e-adevărat, ca urmare a administraţiei Imperiului Austriac, în care funcţionarii erau preponderent germani (şi în Ungaria unguri), iar limba oficială a Imperiului Austro-ungar era limba germană, fiindcă nu exista limba „austriacă". Cât despre limba „ungară", ea nici nu exista: în cancelaria regatului Ungariei se folosea limba latină. Limba maghiară

— Căci limba „ungară" nu există nici ca sintagmă – s-a introdus în Ungaria abia în 1869, după înfiinţarea dualismului austro-ungar. Vezi, de exemplu, A.J.P. Taylor, *MONARHIA HABSBURGICĂ. 1809 – 1918. O istorie a Imperiului Austriac şi a Austro-Ungariei*. Editura Allfa, Bucureşti, 2000.

55. COLVIN, p. VII, 1 – 6; *New York Times*, 23 dec. 1956, p. 1; 6 iul. 1969, p. 11. Cf. STURDZA, pp. 161 – 162, pentru câteva episoade privind activitatea lui Canaris.

56. REITLINGER, p. 28; Crucea Roşie (1947), p. 99; EICHMANN, şedinţa 75, VI, W1.

57. ARENDT, p. 136 (p. 152 în ediţia din 1964).

b. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 76 – 82.

Secţiune 1.12 CAPITOLUL îi

LAGĂRELE DE CONCENTRARE

II. 1. Scene de groază şi lagăre de „exterminare".

În primăvara lui 1945, în momentul prăbuşirii Germaniei, de mai multă vreme era în plină desfăşurare o campanie de propagandă a Aliaţilor. Se pretindea insistent, că unele persoane, în principal jidani, erau sistematic ucise

în lagărele germane. Intrând victorioşi în lagărul de la Bergen-Belsen, din Nordul Germaniei, englezii au găsit numeroase cadavre care zăceau în aer liber. Aceasta este sursa unor fotografii ca acelea din ilustraţiile n° 10 şi n° 12; care au fost difuzate în lumea întreagă. Lagărul Bergen-Belsen a fost totdeauna utilizat ca exemplu şi „dovadă" de exterminare, în cadrul propagandei de masă.

Chiar şi astăzi, din când în când, ni se servesc astfel de scene pe primele pagini ale diverselor publicaţii, în chip de „dovezi". Astfel de scene s-au repetat, întrucâtva, şi în alte lagăre de concentrare, la Dachau sau Buchenwald, de exemplu. Faţă de ceea ce a rămas din Dresda, după raidurile aeriene anglo-americane, din februarie 1945, fotografiile din lagărele de concentrare nu sunt floare la ureche, dar nici nu spun mare lucru în materie de exterminare. Bulevardele din Dresda bombardată prezentau mult mai multe cadavre58 decât tot ce s-a fotografiat, din toate unghiurile posibile în lagărele de concentrare. Morţii de la Bergen-Belsen nu au murit din cauza unei politici deliberate, ci ca urmare a pierderii totale de control al situaţiei, din partea autorităţilor germane, în ultimele săptămâni de război. Scene echivalente s-ar fi putut produce cu uşurinţă în orice ţară invadată din toate părţile de armate inamice şi paralizată de bombardamentele

„Strategice", care au provocat tot felul de penurii, de condiţii haotice. Cauza principală şi imediată a morţilor de la Bergen-Belsen a fost o epidemie de tifos exantematic. Se recunoaşte că tifosul a fost o ameninţare constantă în lagărele germane şi pentru toate operaţiile militare pe Frontul de Est. Din această cauză, exista o frică reală că tifosul s-ar putea propaga în întreaga Germanie. În consecinţă, fost luate unele măsuri foarte energice59. Problema tifosului va juca un rol foarte important în

studiul nostru. Este vorba de o boală care nu s-a manifestat doar la sfârşitul războiului. Scenele întâlnite la sfârşitul războiului se explică prin prăbuşirea totală a măsurilor de luptă contra bolii care lovise lagărele de concentrare încă de la începutul războiului. Genul de tifos despre care vorbim este transmis de purici şi de păduchi. Din această cauză, măsurile de protecţie constau în uciderea acestora, a căror propagare era favorizată mai ales de traficul feroviar neîncetat cu Estul. Astfel, adevărate sau fictive, cărţile din aşa numita „literatură a supravieţuitorilor" prezintă descrierea operaţiunilor efectuate la intrarea într-un lagăr german: deţinutul dezbrăcat era tuns chilug şi primea haine noi după un duş. Hainele personale nu îi erau înapoiate decât după dezinfecţia lor60.

La Belsen, necazurile începuseră în octombrie 1944, în urma opririi complete a măsurilor de protecţie. Iată ce povesteşte un prizonier politic de la Belsen: „Către sfârşitul lui februarie 1945, situaţia mea personală s-a schimbat total. Tifosul devenise un pericol serios pentru întregul lagăr. Era vorba de tifosul care se transmite prin purici. Mai înainte, toate transporturile care soseau la Belsen treceau obligatoriu printr-o „spălătorie omenească". Această dezinfecţie pare să fi fost suficient de eficace, întrucât păzise lagărul de tifos până în toamna lui 1944. La sfârşitul lunii octombrie, un mare transport a fost admis pentru prima dată în lagăr fără să fie dezinfectat, întrucât instalaţiile de duşuri se aflau în pană. Din păcate, persoanele din acest transport erau purtătoare de purici. Începând cu ziua sosirii lor, puricii s-au propagat încetul cu încetul în tot lagărul (...) Către sfârşitul lunii ianuarie, boala se manifestă în lagărul I. La început au fost câteva cazuri. O lună mai târziu, au fost vreo douăsprezece. Curând a devenit imposibil să oprim epidemia (...) 61.

O altă complicaţie serioasă rezulta din faptul că, în ultimele luni, Belsen era considerat un

„Krankenlager”, un lagăr pentru bolnavi, din care cauză mare parte dintre persoanele admise erau deja bolnave62. Pe moment, nici englezii nu au putut face faţă situaţiei. Peste un sfert dintre deţinuţii în viaţă la cucerirea lagărului au murit în următoarele patru săptămâni63. În ciuda propagandei foarte eficace în exploatarea scenelor de la Belsen, nimeni printre cei la curent cu cele petrecute nu susţine că la Belsen ar fi avut loc exterminări. Tribunalul militar britanic l-a judecat pe comandantul lagărului, căpitanul

S.S. Kramer, fără să îl acuze că a condus un lagăr de exterminare la Belsen64.

Fig. 12 - Gardiene din lagărul de la Bergen-Belsen.PNG

Niciun cercetător ştiinţific nu pretinde astăzi că, în lagărele de concentrare de pe teritoriul Germaniei, s-a practicat exterminarea. Istoricii şi cercetătorii admit că Bergen-Belsen, Buchenwald, Dachau şi altele nu au fost lagăre de exterminare. Astfel de lagăre ar fi fost Auschwitz, Belzec, Kulmhof (Chelmo), Lublin (Maidanek), Sobibor, Treblinka, situate în Polonia ocupată65. Se mai spune că exterminările de jidani s-ar fi făcut în Rusia, de către *Einsatzgruppen*, prin împuşcări în masă sau cu ajutorul „camioanelor de gazare”, că lagărele din Polonia ar fi utilizat „camere de gazare”, care, cu excepţia

lagărului Chełmno, ar fi fost fixe, nu mobile. Exterminările nu ar fi avut loc decât în lagărele abandonate de germani, înainte de a fi cucerite de ruşi, nu în lagărele care funcţionau încă, în condiţii dezastruoase, când au fost cucerite, la rândul lor, de către anglo-americani. Deşi se vorbeşte de şase lagăre de exterminare, Auschwitz pare să fie cheia întregii probleme. Cantităţi de „dovezi”, multe de natură documentară, sunt furnizate pentru acest lagăr, nu şi pentru celelalte. Mult înainte de sfârşitul războiului, după cum vom vedea, lagărul Auschwitz a fost în atenţia americanilor, din care cauză o bună parte a acestei cărţi este consacrată alegaţiilor şi afirmaţiilor acestora, după care jidanii ar fi fost exterminaţi la Auschwitz, în timpul celui de Al Doilea Război Mondială.

NOTE

58. VOALE, pp. 133 – 136; MARTIN, p. 121.

59. REITLINGER, pp. 122, 402; HILBERG, pp. 570 – 571; DubOIS, p. 127.

60. BURNEY, p. 9; BUBER, p. 188; LENZ, p. 31; COHEN, pp. 120 – 122.

61. SINGTON, pp. 117 – 118.

62. FYFE, p. 152.

63. SINGTON, p. 48.

64. FYFE, p. 17.

65. HILBERG, pp. 561 – 564; REITLINGER, pp: 94, 147 – 150, 154.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 83 – 85.

Secţiune 1.13 II. 2. Lagărele şi finalitatea lor

Ne propunem să clarificăm dacă germanii au încercat sau nu să extermine jidanii din Europa. Nu avem intenţia de a examina îndeaproape chestiunea generală a violenţelor de tot felul pe care germanii le-ar fi comis, nici de a prezenta tabloul complet al funcţionării lagărelor

germane. Multe persoane au o viziune falsă despre lagărele germane în general. Pe de altă parte, întrucât la Auschwitz au funcţionat mai multe lagăre, ar fi dificil şi prematur să îl separăm de pe acum, pentru a-l examina separat de celelalte. Mai întâi, vom spune câteva cuvinte despre toate lagărele. Ilustraţia n° 23 reprezintă o hartă cu frontierele din 1938, indicând amplasamentele unora dintre lagăre, mai des citate, ca şi amplasarea în teren a câtorva mari oraşe.

Printre numeroasele tipuri de lagăre germane, numai unele sunt numite „lagăre de concentrare”. Cele 13 lagăre de concentrare

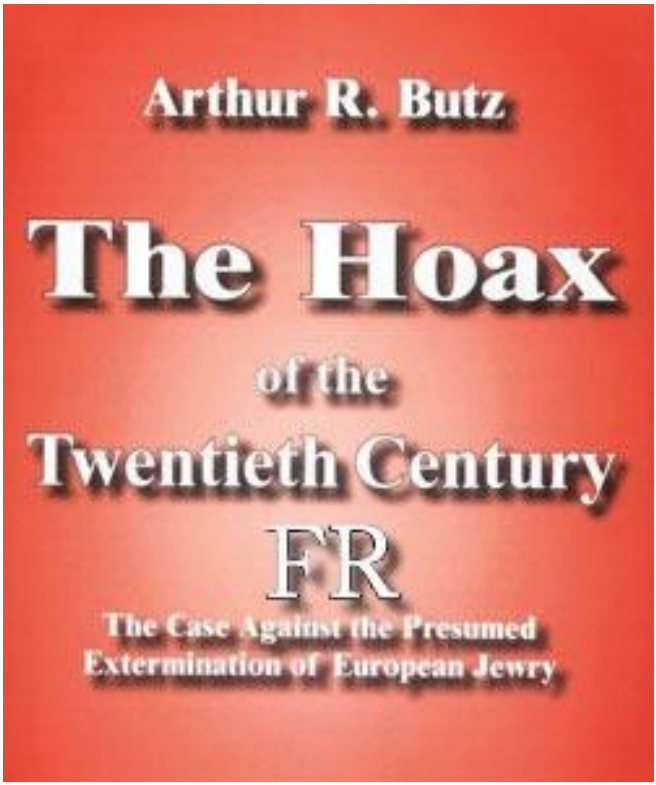

mai des citate erau, de fapt, 13 ansambluri de lagăre,

apropiate unele de altele. Numai două din cele şase „lagăre de exterminare” prezumate, Auschwitz şi Lublin, au fost

„Lagăre de concentrare”. Aroneanu a stabilit tabloul numeroaselor tipuri de lagăre şi închisori ordinare, un total de aproximativ 1.400 de „lagăre”, cu amplasarea şi cu

„Particularităţile” fiecăruia. Deşi tabloul ne dă o idee despre întinderea şi diversitatea sistemului german de închisori şi lagăre, el conţine numeroase erori, ca aceea de a pune

„Experienţele medicale” printre „particularităţile” lagărului de la Birkenau. Lagărul de la Oranienburg, lângă Berlin, a fost important întrucât acolo a funcţionat Serviciul de Inspecţie a tuturor lagărelor de concentrare. Din această cauză, lagărul Oranienburg era în relaţie directă cu toate celelalte lagăre de concentrare. Deţinutul tip al lagărelor de concentrare germane era închis în urma unei condamnări sau din motive de securitate. Existau cinci categorii de deţinuţi care puteau fi recunoscute după insigna de o anumită culoare, cusută pe uniformă66:

— Verde, pentru criminali;

— Roşu, pentru prizonierii politici (mai ales comunişti);

— Roz, pentru homosexuali;

— Negru, pentru asociali (vagabonzi, beţivi etc.);

— Violet, pentru persoanele considerate neloiale din cauza convingerilor lor religioase (mai ales „Martorii lui Iehova”).

La Auschwitz şi în celelalte lagăre, un triunghi de culoarea cuvenită era fixat pe uniformă. Dacă prizonierul era jidan, un triunghi galben era fixat peste primul triunghi, formând astfel un fel de stea bicoloră a lui David. Din această cauză se vorbeşte de

„Sistemul de stele” de la Auschwitz.

Condiţiile economice fiind acelea care au fost, guvernul german a făcut tot ce a putut pentru a utiliza mâna de lucru reprezentată de deţinuţii din lagărele de concentrare. De asemenea, prizonierii de război au fost şi ei utilizaţi, atunci când nu se încălcau convenţiile, aşa cum le interpretau germanii. Prizonierii de război ruşi au fost utilizaţi în mare măsură, întrucât U.R.S.S. nu respecta niciun fel de convenţie. Folosirea prizonierilor de război occidentali era limitată la situaţiile în care „transformarea" lor legală în muncitori civili era posibilă, cazul a numeroşi prizonieri de război francezi6767, sau acelea în care munca nu era considerată ca exclusă de convenţiile internaţionale, cazul unor prizonieri de război britanici, folosiţi în anumite condiţii. Numărul de deţinuţi din ansamblul lagărelor de concentrare germane era de aproximativ 224.000 în august

1943 şi de 524.000 un an mai târziu68. Aceste cifre privesc numai lagărele desemnate de germani ca fiind de concentrare. Ele nu includ lagărele de tranzit sau pe cele desemnate prin alte calificative, cazul lagărului-ghetou de la Theresienstadt sau al altora, care găzduiau familii întregi. În ansamblu, afirmaţia că nu existau „lagăre de concentrare" pentru jidani este exactă, dar trebuie precizat sensul acestui lucru. Din acest punct de vedere, se făcea distincţia între trei categorii de jidani. Prima era o fracţiune dintre cei internaţi ca urmare a unei condamnări sau pentru motive de securitate. Pe de altă parte, fiind vorba de jidani, în sistemul naţional-socialist era normal ca aceştia să fie separaţi de deţinuţii „arieni". Astfel, anumite părţi din lagăre putea fi considerate ca „rezervate jidanilor". A doua categorie o formau cei scutiţi de serviciul militar prin lege, fiind destinaţi muncii. Mulţi dintre cei selecţionaţi pentru muncă intrau în această categorie, din care cauză se şi găseau în lagărele de

concentrare. A treia categorie era a familiilor jidăneşti care nu au cunoscut din „lagărele de concentrare” decât aşa-numitele

„*Durchgangslagern*”, lagăre de tranzit, uneori independente, ca Westerbork, în Olanda69 şi altele, pe care le vom menţiona la momentul potrivit. În alte cazuri, era vorba de blocuri separate în interiorul anumitor lagăre de concentrare, de exemplu Belsen, poate Dachau70 şi altele, pe care, de asemenea, le vom menţiona. După cum o indică numele lor, lagărele de tranzit serveau de găzduire temporară, în aşteptarea transportului către o altă destinaţie.

Pe lângă lagărele de tranzit, existau „lagăre” pentru anumite familii jidoveşti, precum Theresienstadt în Boemia-Moravia şi altele, departe la Răsărit. Termenul oarecum peiorativ care le-ar putea fi aplicat ar fi mai curând acela de ghetou, colonie sau kibuţ, nu de „lagăr de concentrare”. După cum vom vedea, pe măsură ce ruşii se apropiau pe Frontul de Est, din motive de securitate, germanii au internat în ghetouri numeroşi jidani care fuseseră liberi până atunci. Istoria completă a situaţiei jidanilor din lagărele germane de toate felurile este destul de complicată. În loc să se încerce să spunem aici în ce consta complicaţia, vom aborda subiectul cu numeroase ocazii, astfel că cititorul va fi în măsură să îşi facă o idee destul de completă.

Examinarea în ansamblu a tuturor lagărelor germane ar fi, însă, inutilă. Pentru scopul limitat al cercetării noastre, este suficientă studierea celor trei lagăre despre care se face vorbire mai des, afară de Auschwitz, adică Belsen, Buchenwald şi Dachau, al căror număr respectiv de deţinuţi, în august 1943, era de 3.000, 17.600 şi 17.30071. Apoi vom trece la analiza preliminară a pretinsului „lagăr de exterminare” Auschwitz, din Polonia.

Belsen a avut o istorie relativ scurtă. La origine, era vorba de un lagăr Wermacht, pentru prizonierii de război răniţi. Către mijlocul lui 1943, administraţia S.S. luă în primire jumătate din acest lagăr, pentru a-l transforma într-un „lagăr de schimb", adică un lagăr de tranzit, prin care vor tranzita resortisanţii străini şi jidanii pe care nemţii plănuiau să îi schimbe contra germanilor prizonieri în străinătate. Lagărului iniţial i-au fost, apoi, adăugate noi terenuri şi clădiri. Jidanii din Salonic (Grecia), deţinători de paşapoarte spaniole, sosiră primii şi urmau a fi transferaţi în Spania. Jidanii olandezi deveniră curând majoritari, fiind în număr de aproximativ 5.000. O parte dintre aceştia erau acolo pe o bază semipermanentă, printre ei figurau numeroşi muncitori din industria (esenţială) de tăiere a diamantelor, care, pur şi simplu, fuseseră mutaţi din Amsterdam la Belsen. Barăcile rezervate jidanilor din Belsen formau aşa-numitul „lagăr Steaua", riguros separat de restul lagărului. Din această cauză, el nu a suferit decât foarte puţin de pe urma epidemiei de tifos din ultimele luni72. Jidanii olandezi au suferit foarte mult din cauza deportărilor, pentru motive pe care le vom vedea mai departe. Se crede că Ana Frank73 a murit de tifos la Belsen, în martie 1945. Nu este exclus ca acest lucru să fie adevărat, întrucât la Belsen se găseau mulţi jidani olandezi, iar epidemia de tifos a fost necruţătoare. Totuşi, după cum am spus, jidanii de la Belsen au fost mai puţin expuşi.

„Lagărul Steaua" fiind relativ depărtat de centrul epidemiei. Dacă *Jurnalul Anei Frank* este autentic, el este foarte special în genul lui. De exemplu, la pagina 2, citim o întreagă poliloghie despre motivele unei fetiţe de 13 ani de a lansa un *Jurnal*. La pagina 3 ne este prezentată o scurtă istorie a familiei Frank, apoi se trec în revistă măsurile antisemite germane, de după ocuparea Olandei, în 1940.

Restul expunerii este redactat în aceeaşi perspectivă istorică. De altfel, întrucât ne interesează, nimeni nu pretinde că Ana Frank ar fi fost „gazată” sau „exterminată”.

Restul lagărului de concentrare Belsen nu se deosebea de celelalte lagăre. Am văzut care a fost destinul acestui lagăr. În afara activităţii de tăiere a diamantelor, Bergen-Belsen nu a avut o funcţiune economică sau industrială demnă de a fi remarcată. Buchenwald, dimpotrivă, a avut o foarte mare importanţă economică. Lagărele sale secundare (Beuchov, Dora, Elirich, Elsing, Gandersheim şi Halberstadt) constituiau rezerva de braţe de muncă a unei uzine subterane de avioane, pe lângă muncitorii germani ordinari74. Există, însă, alte două aspecte: experienţele medicale din cadrul lagărului principal de la

Buchenwald şi activităţile comandantului Koch. Ajungem, astfel, la un exemplu care ilustrează modul în care s-a deformat semnificaţia anumitor fapte, în legătură cu aceste lagăre. Pentru Buchenwald, avem şansa de a deţine cartea lui Christopher Burney, un fost deţinut. Desigur, cartea lui Burney nu face excepţie de la tendinţa deformării. Ea conţine, însă, fapte şi indicaţii care ne permit să vedem dincolo de aceste deformări. Deşi cartea lui Burney se vrea o „experienţă personală”, ea ne arată necesitatea stabilirii unei distincţii riguroase între scenele la care autorul afirmă că a asistat, pe care le-a văzut şi auzit, de o parte, şi concluziile pe care le-a tras sau vrea să le tragă, pe de alta. Diferenţele sunt adesea considerabile. Fără să îl şi văzut vreodată, iată cum îl descrie Burney pe comandantul Koch: „Nicio cruzime nu îi era străină. Într-un moment sau altul, toate celulele creierului lui contribuiseră la inventarea de noi rafinamente de groază şi de moarte pentru şobolanii prinşi în cursă75. Burney

explică, apoi, că, întrucât Koch era homosexual, soţia lui avea se consola cu ajutorul prizonierilor, „care, apoi, erau trimişi la crematoriu”, după ce li se preleva pielea cu tatuaje preţioase, pentru confecţionarea de abajururi. În acest loc al cărţii lui Burney, lucrurile păreau să meargă foarte prost pentru el, dacă ar fi fost tatuat şi doamna Koch l-ar fi întâlnit. Din fericire, acestea se petrecuseră înainte de sosirea lui Burney în lagăr, la începutul lui 1944. Pentru deturnare de fonduri, Koch a fost arestat în 1943 şi înlocuit de Pistre, „unul din comandanţii cei mai blânzi din istoria lagărelor de concentrare”, astfel că dacă în ultimul an al existenţei lagărului cineva l-ar fi vizitat, aruncând o privire de ansamblu, fără să insiste prin toate colţurile, ar fi văzut foarte puţine ba chiar nicio lovire a prizonierilor, mulţi oameni neavând nimic de făcut, alţii, şi mai mulţi, lucrând cu indolenţa învăţată de la ruşi (…). Blocurile de locuinţe erau curate, bucătăriile cu enormele şi monstruoasele cazane moderne pentru supă, un spital aproape acceptabil la prima vedere. Arestarea lui Koch pusese capăt unei reţele de corupţie care se întinsese peste lagărele de concentrare, antrenând moartea unor deţinuţi care ştiau prea multe. Această reţea a fost descoperită graţie eforturilor judecătorului S.S. Konrad Morgen, Koch fiind condamnat şi executat de către S.S.76.

Legenda pieilor tatuate provine indiscutabil din rolul jucat la Buchenwald de experienţele medicale. După cum remarcă Burney, când un deţinut murea la Buchenwald, medicii lagărului examinau cadavrul şi dacă găseau ceva interesant îl conservau77. Este aproape sigur că colecţia de specimene anatomice reunită astfel a fost la originea istoriei pielii tatuate şi a capului de om prezentat T.M.I.-ului drept „dovadă materială” cu privire la persoanele „asasinate” la Buchenwald. Ilustraţia n° 32 prezintă, probabil, cea mai mare parte a colecţiei. Capul este

prezentat normal, fără nicio explicaţie, în compania unui săpun (ilustraţia n° 24) care ar fi fost, chipurile, fabricat pe bază de cadavre omeneşti. Acest săpun a fost prezentat ca „dovadă” de către ruşi. Când aflară că se înscenează un proces, ruşii se puseră să citească poveştile cu acuzaţii de pe timpul Primului Război Mondial78. În momentul în care T.M.I. era pe cale să „releve” existenţa pieii tatuate descoperite la Buchenwald, o depoziţie oficială a fost făcută în termenii următori:

În 1939, toţi prizonierii purtând tatuaje trebuiră să se prezinte la infirmerie. Nimeni nu cunoştea motivul. După ce prizonierii tatuaţi au fost examinaţi, cei care prezentau desene mai frumoase şi mai artistice fură păstraţi la infirmerie şi, apoi, ucişi prin injecţii (…) bucăţile de piele tatuată fură prelevate de pe corpuri şi tratate. Produsele finale fură remise soţiei lui Koch, care colecţiona abajururi şi alte obiecte decorative pentru interior. Eu însumi am văzut piei tatuate de acest gen, cu diferite desene şi inscripţii, ca „Hänsel şi Gretel”, pe care un prizonier îl avea pe genunchi, desene de vapoare provenind de pe pieptul prizonierilor79. Un tribunal american a recunoscut-o vinovată de aceste crime pe doamna Koch. Totuşi, în 1948, guvernatorul militar al zonei americane, generalul Lucius Clay, a revizuit afacerea, declarând că, în ciuda mărturiilor prezentate la proces, doamna Koch era complet străină de povestea abajururilor şi a celorlalte obiecte „descoperite”, plasate special în locuinţa comandantului de la Buchenwald, în momentul cuceririi lagărului, în 1945. Printre motivele revizuirii sentinţei doamnei Koch, generalul Lucius

Clay a ţinut cont că, încă din 1943, de la arestarea împreună cu soţului ei, aceasta nu mai locuia la Buchenwald. Pe de altă parte, „Jurnalul ei de familie”, presupus a fi legat în piele omenească, una din

principalele „dovezi” contra doamnei Koch, nu fusese văzut niciodată de nimeni. Se pare că nu a existat. Clay i-a comutat pedeapsa din închisoare pe viaţă în patru ani de detenţie, pentru brutalităţi de tip ordinar. Cele petrecute după comutarea pedepsei constituie una din numeroasele revelaţii ale anilor 1948 şi 1949, în legătură cu „procesul” Dachau, arătând absenţa oricărui respect faţă de lege, în cadrul proceselor pentru crime de război. Rabinul Wise şi alte personaje influente protestară violent contra comutării, iar Senatul american a deschis o anchetă asupra acestei afaceri. Concluzia anchetei a fost următoarea:

Autorităţile militare spun că au fost incapabile să găsească dovezile vreuneia dintre crimele comise, chipurile, de doamna Ilse Koch, pentru care aceasta ar putea fi judecată fără să se violeze principiul *non bis in idem* (care interzice judecarea unei persoane de două ori pentru aceleaşi fapte). Totuşi, (…) pentru că procesul tribunalului nostru special al guvernului militar s-a sprijinit pe acuzaţii de tratare anormală a deţinuţilor non-germani de către diferiţii acuzaţi, tribunalele germane ar putea, probabil, să o judece pe Ilse Koch în virtutea legilor pentru crimele comise asupra cetăţenilor germani (…). Dacă poporul german ar decide judecarea Ilsei Koch pentru o astfel de inculpare, comisia este convinsă că autorităţile militare (americane) vor aduce întregul lor concurs autorităţilor germane.

Această distincţie între crimele comise contra germanilor şi cele comise contra nongermanilor nu era decât o găselniţă pe post de praf în ochii netoţilor. Afacerile de crime prezumtive contra jidanilor germani fuseseră tot timpul de competenţa tribunalelor americane specializate în crime de război. Distincţia nu era în niciun caz pertinentă, întrucât comutarea pedepsei Ilsei Koch se sprijinea pe concluzia că aceasta nu era vinovată de

principalele crime care îi erau reproşate, adică abajururile şi celelalte obiecte inexistente, indiferent de naţionalitatea presupuselor victime. De-a lungul controversei şi isteriei publice, generalul Lucius Clay nu şi-a schimbat decizia privind rejudecarea Ilsei Koch pentru aceleaşi crime, care nu putuseră fi dovedite. Conform ziarului *New York Times*, această controversă „zguduise Statele Unite şi Europa". Generalul Clay şi-a menţinut decizia în afacerea Ilse Koch, explicând că examinarea dosarului, care se sprijină pe rapoartele primite de la avocaţi, arată că acuzaţiile cele mai grave se bazează pe zvonuri şi rumori, nu pe dovezi reale. Pentru aceste motive, pedeapsa a fost comutată.

„Nu am niciun fel de simpatie pentru Ilse Koch, se justifica generalul. Este vorba de o femeie depravată, de reputaţie îndoielnică. Fără îndoială, ea va fi comis multe lucruri condamnabile, care ar putea fi pedepsite după legea germană. Noi, însă, nu am judecat-o pentru asta. Noi nu am judecat-o decât pentru crime de război şi învinuiri precise".

În ciuda acestei atitudini energice din partea guvernatorului militar american, presiunile venite de peste ocean siliră autorităţile germane să intenteze un nou proces doamnei Koch, după eliberarea acesteia de către americani, în octombrie 1949. S-a organizat un nou proces, al aceloraşi sublime „abajururi omeneşti", dintre care niciunul nu a putut fi găsit vreodată. Bineînţeles, apărarea a demonstrat că depoziţiile celor doi martori care o acuzaseră contraziceau alte depoziţii, făcute de ei cu ocazia altor „procese", obligând tribunalul german să înlăture mărturiile respective de la dosar.

Totuşi, fără nicio dovadă, doamna Ilse Koch a fost condamnată la închisoare pe viaţă. Ea s-a spânzurat în propria-i celulă, în anul 196780. Burney povesteşte despre Buchenwald scene asemănătoare celor de la Belsen, mai

ales pentru prizonierii evacuaţi din locuri situate mai la Est, în ultimele săptămâni haotice ale războiului81. Dachau era unul dintre cele mai vechi lagăre de concentrare din Germania şi găzduia mai ales prizonieri politici austrieci, preoţi catolici (internaţi din motive pe care nu le vom examina aici) şi oameni de toate soiurile, mai curând în vârstă şi doar parţial apţi de muncă. Lagărul avea, însă, propriul său grup de criminali ordinari. Se muncea în uzine situate în exteriorul lagărului. La sfârşitul războiului, o plantaţie de ierburi medicinale era pe cale de realizare, iar o parte dintre deţinuţi lucrau la secarea unei mlaştini82.

Să vedem, însă, modul în care, la sfârşitul războiului şi după acesta, Dachau a fost promovat lagăr de exterminare, dispunând de o „cameră de gazare”. Arătând că aşa ceva nu a existat la Dachau, nu contrazicem versiunea exterminaţionistă prezentă. Partizanii acesteia au renunţat la Dachau, construindu-şi legenda pe lagărele din Polonia. Explorarea celor petrecute la Dachau nu este, însă, lipsită de interes. Ea ne ajută să înţelegem credibilitatea zero a ocupanţilor anglo-americani din Germania. Iniţial, anglo-americanii au susţinut că exterminările au avut loc pe pământ german. „Maria schimbând pălăria”, anglo-americanii au lăsat-o moale cu Dachau… iar Buchenwald-ul l-au cedat ruşilor. S-au depus mari eforturi pentru deformarea şi denaturarea celor petrecute la Dachau. Înţelegând natura grosolană şi stângăcia „dovezilor” prezentate, vom fi gata să trecem la analiza părţii centrale a înşelătoriei de la Auschwitz.

În martie 1945, condiţiile care domneau în lagărele de concentrare au constrâns guvernul german să schimbe politica urmată anterior, care consta în excluderea totală a Comitetului Internaţional al Crucii Roşii (C.I.C.R.) din lagărele de concentrare. Convenţiile internaţionale de

atunci protejau prizonierii de război, nu însă şi pe ceilalţi deţinuţi din lagărele de concentrare. La 29 martie 1945, generalul S.S. Kaltenbrunner a autorizat C.I.C.R. să plaseze un delegat în fiecare lagăr, pentru a asigura distribuirea de alimente şi medicamente, cu condiţia ca delegaţii respectivi să rămână la posturile lor până la sfârşitul războiului83. C.I.C.R. a organizat transportul rutier al celor necesare, utilizarea căilor ferate fiind imposibilă. Eficacitatea acestor transporturi depindea întrucâtva de atitudinea fiecărui comandant de lagăr. De exemplu, ele au fost refuzate la Mauthausen, la 23 şi 30 aprilie 1945, locotenent-colonelul Ziereis pretinzând că nu are cunoştinţă de ordinul lui Kaltenbrunner84. La Dachau, C.I.C.R. s-a bucurat de o primire relativ binevoitoare pe 27 aprilie, după una mai rece, cu o zi înainte, un delegat al Crucii Roşii fiind autorizat să se stabilească în lagăr. Duminică, 29 aprilie, s-a constatat fuga majorităţii ofiţerilor germani, a gardienilor şi a membrilor personalului lagărului, comanda efectivă a lagărului revenind unui locotenent S.S., Wickert, care avea şi el intenţia să fugă, împreună cu ultimii gardieni. Din cauza pericolelor care ar fi decurs din acest abandon, mai ales violenţa exercitată de prizonieri asupra civililor germani din regiune şi pericolul difuzării epidemiilor, delegatul permanent îl convinse pe Wickert să rămână la postul său. Ei ajunseră la un acord cu privire la predarea lagărului, pe care delegatul Crucii Roşii s-a străduit să îl respecte pe măsura posibilităţilor sale. Gardienii urmau să rămână la posturile lor, împiedicând, astfel, evadarea prizonierilor. Soldaţii care nu erau de serviciu se adunau, fără arme, într-o curte interioară. Se prevăzuse că garnizoana va fi autorizată să se retragă pe alte poziţii, după transferul lagărului către forţele americane. Odată decise acestea, delegatul C.I.C.R. ataşă o bucată de pânză albă la o coadă

de mătură şi împreună cu un ofiţer german plecă în căutarea americanilor.

După un anumit timp, întâlniră o unitate motorizată americană. Delegatul C.I.C.R. se prezentă generalului american, pe care nu îl nominalizează în raportul său ulterior. Aflând cu cine are de-a face, generalul american ceru delegatului Crucii Roşii şi ofiţerului german să îl conducă la Dachau, în vederea efectuării câtorva fotografii pentru presă, mai ales că el vorbea de un tren plin de cadavre. Deşi se găsea de două zile la Dachau, delegatul Crucii Roşii fusese prea ocupat cu alte probleme, astfel că nu auzise nimic despre acest tren, de a cărui existenţă nu află decât din gura generalului american. Misiunea ei fiind astfel decisă, coloana americană se îndreptă spre lagărul Dachau. În cursul drumului, delegatul Crucii Roşii ceru unui major, Every, să aducă generalului la cunoştinţă acordul încheiat de el cu ofiţerul german pentru predarea lagărului. De data asta însă, delegatul Crucii Roşii nu a mai reuşit să contacteze generalul. Sosind în lagăr, constatară că alţi americani le-o luaseră înainte, că germanii se predaseră şi santinelele fuseseră înlocuite. Deţinuţii erau foarte indisciplinaţi, unii dintre ei fiind înarmaţi. Mai multe focuri de armă fură trase contra gardienilor S.S., înregistrându-se morţi de ambele părţi. Delegatul Crucii Roşii reuşi să prezinte generalului planul pentru transferul lagărului, care îl aprobă imediat. Prizonierii germani nu fură, însă, autorizaţi să plece sau să se retragă, aşa cum fusese prevăzut, mulţi dintre ei fiind agresaţi de către deţinuţii avizi de răzbunare. Americanii dezarmară câţi deţinuţi au putut, fără să stopeze dezordinea. Unii deţinuţi îmbrăţişau soldaţii americani, alţii smulgeau gardurile de sârmă ghimpată, fugind care încotro. Americanii traseră câteva focuri de armă pe deasupra capetelor, reuşind să calmeze spiritele, către

orele 10 seara. Totuşi s-a tras şi pe timpul nopţii. A doua zi, 30 aprilie, s-a asigurat o aprovizionare convenabilă. În ziua de marţi 1 mai, sosiră membrii delegaţiei C.I.C.R., care s-au arătat doritori să vadă nu numai cadavrele disponibile ci şi, „de asemenea, camera de execuţie, camera de gazare, crematoriile etc.85”.

Cele precedente sunt un rezumat al raportului delegatului Crucii Roşii. El nu conţine afirmaţii de genul celor avansate mai târziu, fără legătură unele cu altele, ale vechilor deţinuţi J.M. Lenz şi Nerin E. Gun, care pretindeau că, la sosirea în lagăr, americanii au tras în gardienii S.S. Întâlniţi (ceea ce este fără îndoială o exagerare). Gun susţine că agresivitatea americanilor s-a extins chiar şi asupra câinilor aflaţi în coteţele lor, iar Lenz afirmă că generalul american a ordonat bombardarea vreme de două ore a oraşului

Dachau, aflat fără apărare, ca represalii pentru cadavrele întâlnite peste tot. Până la urmă, generalul american fu convins să renunţe la ideea de a bombarda oraşul Dachau86. Dacă există vreo urmă de adevăr în toate acestea, atunci delegatul Crucii Roşii a comis o foarte serioasă omisiune în raportul său. Este important să înţelegem la ce făcea aluzie delegatul Crucii Roşii, vorbind de „camera de gazare” în raportul său. Tonul acestui raport este ironic, dispreţuitor pe alocuri, autorul fiind conştient de prostiile şi tâmpeniile cărora presa le făcea o publicitate masivă. Astfel, în legătură cu cadavrele descoperite în faimosul tren de la Dachau, delegatul C.I.C.R. notează că „mulţi dintre aceşti oameni fuseseră ucişi, în vreme ce alţii muriseră probabil de foame”. De asemenea, deşi delegatul pomeneşte la tot pasul numele locotenentului Wickert, al majorului Every şi al altor persoane, el refuză să menţioneze numele comandantului american (Linden ou Patek, se pare), pe care se

mulţumeşte să-l numească „generalul”.

După capturarea lagărului, două tipuri de încăperi au fost calificate drept „camere de gazare”, de către propaganda americană. Gun reproduce fotografiile respective, care sunt ilustraţiile noastre cu n° 16 şi n° 22. Prima reprezintă o sală ordinară de duşuri, pe care politrucii americani avură îndrăzneala să o prezinte drept cameră de gazare camuflată în sală de duşuri. Fotografia n° 19 prezintă intrarea în această baie cu duşuri (*Brausebad*). Al doilea tip de încăpere calificată drept „cameră de gazare” era, de fapt, o cameră de dezinfecţie, iar fotografia n° 22 prezintă uşa acesteia. Se pare că uşa este autentică, nefiind fabricată pentru nevoile propagandei. Pentru a vedea despre ce este vorba, să examinăm fotografia n° 13. În stânga, distingem uşa în chestiune şi o grămadă de haine aparţinând prizonierilor. O instalaţie de genul acesta era necesară şi exista în toate lagărele de concentrare germane. Fotografia n° 6 prezintă interiorul unei camere de dezinfecţie.

Clădirea din fotografia n° 13 cuprinde camera de dezinfecţie şi sala de duşuri din fotografia n° 16, plus crematoriile din fotografia n°17. Ea a fost conservată şi turiştii o vizitează în mod curent, fiind depărtată, izolată de partea principală a lagărului. Era, însă, normal ca aceste instalaţii, camera de dezinfecţie şi crematoriul, să nu fie amplasate într-un loc foarte frecventat de către deţinuţi. Din motive de igienă, pentru camera de dezinfecţie, iar pentru crematoriu din motive de ordin moral. Duşul era necesar dezinfectării celor care lucrau în această clădire, înainte ca ei să revină în partea principală a lagărului. Nu ştiu dacă aceste duşuri serveau şi noilor veniţi sau dacă existau altele în acest scop. După cum o sugerează ilustraţia n° 16 şi după cum o confirmă diverse lucrări, pentru rolul propagandistic de „cameră de gazare”, sala de

duşuri a fost preferată celei de dezinfecţie. Camera de dezinfecţie era prea mică, pentru a putea fi prezentată drept cameră de gazare care ar fi putut servi la asasinarea a nenumărate victime. Cu ocazia „proceselor pentru crime de război”, martorii afirmară existenţa gazărilor la Dachau, cazul lui Franz Blana, martor T.M.I. de profesie, care a vorbit, nu mai puţin, de piei tatuate, ca şi la Buchenwald87. Bineînţeles, s-a pretins, totdeauna, că cei ale căror cadavre au fost găsite în lagăr, în momentul capturării acestuia, mai ales cei din tren, fuseseră asasinaţi. Numărul cadavrelor din trenul Dachau a fost de aproximativ 500. Către sfârşitul războiului, găsitul cadavrelor în trenurile nemţeşti devenise ceva obişnuit, inclusiv în trenurile normale de călători. În ianuarie 1945, într-un tren sosit la Berlin88, au fost descoperiţi 800 de nemţi decedaţi de frig. Sistemul feroviar german era total dezorganizat, condiţiile din aprilie 1945 nu sunt uşor de imaginat. Totuşi, ar trebui să încercăm a replasa aceste trenuri pline de cadavre în contextul vremii respective. Trebuie să avem în vedere şi starea de sănătate a călătorilor respectivi, în momentul urcării lor în tren. Comandantul de lagăr de concentrare, căruia i se dăduse ordinul, considerat de el aberant, de a transfera un număr „N” de deţinuţi, în lagărul „X”, şi-ar fi putut spune că urcarea în tren a celor morţi pe jumătate avea dublul merit de reducere a mortalităţii în lagăr şi de debarasare de muribunzi. Genul acesta de probleme nu prezintă, însă, aici un interes esenţial sau central.

Adevărul cu privire la Dachau a ieşit repede la iveală, fără să i se facă, însă, publicitate. Cauzele deceselor celor ale căror cadavre s-au găsit, cu ocazia capturării lagărelor, au fost descrise într-o publicaţie din 1948 a Asociaţiei americane pentru progresul ştiinţelor (*Association for the Advancement of Science*). Pe măsura avansării în

Germania, armata americană întâlnea genul de condiţii prevăzute de serviciile sale sanitare, pentru care fuseseră pregătite o serie de contra-măsuri:

În lunile aprilie şi mai 1945, Germania oferea spectacolul groaznic al unui amestec de oameni fără locuinţe, în drum de la un loc la altul, adesea înfometaţi şi vehiculând agentul patogen al tifosului. (...) Numărul de cazuri raportate a fost tot mai mare, pe măsura avansării în teritoriul german. În zona armatei americane, Germania era invadată uniform de tifos. Desigur, unele grupuri umane erau atinse foarte sever, iar altele mai puţin. În lagărele de concentrare, în închisori şi în colectivităţile din jur exista o mare concentraţie de bolnavi de tifos. Numărul prizonierilor de la Dachau în momentul cuceririi lagărului este estimat între 35 şi 40 mii de oameni, care trăiau în condiţii rele chiar pentru un lagăr, mai rele decât în orice alt lagăr căzut în mâinile americanilor. Clădirile suprapopulate ale lagărului erau foarte murdare, iar oamenii plini de purici şi păduchi. Pe căile ferate din jur, în mai multe vagoane pentru animale, au fost descoperite cadavre peste cadavre, vestigii ale convoaielor de prizonieri sosite din Nord, în ultimele zile de război, transferate la Dachau în speranţa de a scăpa din faţa ofensivei armatei americane. Nu vom cunoaşte niciodată numărul exact al bolnavilor de tifos în momentul capturării lagărului. Zile întregi s-au scurs înainte de a se face recensământul bolnavilor. În spitalul lagărului au fost găsite mai multe sute de bolnavi. Numărul lor era derizoriu faţă de cel al bolnavilor care trăiau în barăci, împreună cu cei presupuşi sănătoşi. Erau îngrămădiţi în priciuri pe patru nivele, uneori doi sau trei pe acelaşi aşternut mizerabil şi neîncăpător. Bolnavii şi cei încă în stare satisfăcătoare erau îngrămădiţi la un loc, fără niciun fel de îngrijire sanitară şi într-o putoare de nedescris,

putoarea morţii89. Nu este surprinzător că Dachau a fost într-o situaţie disperată apropiată de cea de la Bergen-Belsen. Numărul prizonierilor morţi de tifos, după începutul lui 1945, se estimează la 15.000, majoritatea în ultimele două luni de război90. Americanii s-au înstăpânit peste

Dachau, folosindu-l pentru scopurile lor militare şi pentru organizarea „proceselor pentru crime de război”. Aflat în post la Dachau şi dezaprobând cu tărie cele petrecute acolo în numele Statelor Unite, avocatul american Stephen F. Pinter scria în 1959: „După război, vreme de 17 luni, am fost la Dachau, ca delegat al Ministerului de Război al Statelor Unite. Pot atesta că la Dachau nu au existat camere de gazare. Ceea ce se arăta vizitatorilor şi turiştilor, drept cameră de gazare era, de fapt, un crematoriu. Nu au existat camere de gazare în niciunul din lagărele de concentrare din Germania. Se zice că ar fi existat o cameră de gazare la Auschwitz. Fiind vorba de zona de ocupaţie rusă, nu am avut autorizaţia necesară pentru a ancheta, întrucât ruşii nu permiteau acest lucru. [Ziaristul V.S. Pritchett] foloseşte şi el vechiul mit propagandistic după care milioane de jidani ar fi fost ucişi de către naţional-socialişti. Conform celor pe care le-am putut stabili în cei şase ani petrecuţi în Germania şi Austria după război, numeroşi jidani au putut fi ucişi, dar cifra de un milion nu a fost niciodată atinsă. Am stat de vorbă cu mii şi mii de jidani trecuţi prin lagărele de concentrare din Germania şi Austria, mă consider la fel de calificat ca oricare altul, în această problemă91. Iată ce declara, în 1960, Institutul de Istorie Contemporană din München (Institut für Zeitgeschichte), „model de ostilitate şi rezistenţă contra nazismului”: „Camera de gazare de la Dachau nu a fost niciodată terminată şi pusă în funcţiune (…). Distrugerea masivă a jidanilor prin gazare a început

prin 1941 – 1942, numai în rarele puncte alese în acest scop şi prevăzute cu instalaţiile tehnice adecvate, mai ales în teritoriul polonez ocupat (dar în niciun loc din vechea Germanie) ” […]92.

Acesta este esenţialul celor ce putem spune despre Dachau. În cursul verii 1973, printre informaţiile furnizate turiştilor la Dachau, camera de dezinfecţie era corect prezentată ca atare. Nu s-a încercat prezentarea ei drept cameră de exterminare. Cu privire la sala duşurilor, prospectul turistic spunea: „Această cameră de gazare, camuflată în sală de duşuri, nu a fost utilizată. Prizonierii selecţionaţi pentru gazare erau duşi la castelul Hartheim (lângă Linz, în Austria) sau în alte lagăre. Asta este tot ce putem spune despre Dachau. Această minuţioasă examinare a dosarului Dachau a fost necesară, pentru justa evaluare a credibilităţii propagandei americane”.

NOTE

66. COHEN, p. 26 – 28.

67. Crucea Roşie (1948), vol. I, pp. 546 – 547.

68. PS-1469 şi NO-1990 în T.M.N. vol. V, p. 382, 389.

69. COHEN, p. XIII.

70. ARONEANU, p. 212.

71. PS-1469 în TMN, vol. V, p. 382.

72. REITLINGER, pp. 364 – 365, 406; HILBERG, pp. 377 – 379, 632 – 633.

73. A. FRANK, p. 285.

74. ARONEANU, pp. 207, 213 – 214, 217, 220.

75. BURNEY, pp. 10 – 14.

76. HÖHNE, pp. 383 – 387 (434 – 436 în colecţia de buzunar).

77. BURNEY, p. 10.

78. PS-3420; PS-3422. Pentru ilustraţii, a se vedea, de exemplu, ANDRUS fotografii. O

„Macabră colecţie” de specimene Buchenwald

figurează, de asemenea, în PÉLISSIER, începând cu pag. 64.

79. PS-3421; T.M.I., vol. III, pp. 521 – 522; citat de SHIRER, p. 984.

80. *New York Times*, 24 sept. 1948, p. 3; 1 oct. 1948, p. 11; 8 oct. 1948, p.

10; 22 oct. 1948, p. 5; 27 dec. 1948, p. lui 12; 20 dec. 1950, p. 15; 16 ian. 1951, p. 1; 3

sept. 1967, p. 1.

81. BURNEY, pp. 106 – 109.

82. LENZ, pp. 32, 42, 78; PS-1063.

83. Crucea Roşie (1948), vol. I, p. 620; vol. III p. 83, 184; Crucea Roşie (1947), p. 82 – 84.

84. Crucea Roşie (1947), pp. 134 – 137.

85. Crucea Roşie (1947), pp. 144 – 146, 149 – 152.

86. LENZ, p. 270; GUN, pp. 63 – 64.

87. TMI, vol. V, pp. 170 – 177; RASSINIER (1962), p. 78.

88. BURNEY, p. 107; Crucea Roşie (1947), p. 151.

88.

89. GORDON, pp. 23 – 25.

90. Crucea Roşie (1947), p. 150.

91. Scrisoarea lui Pinter către săptămânalul catolic american *Our Sunday Visitor*, 14 iunie 1959, p. 15.

92. *Die Zeit*, 19 aug. 1960, p. 14 (Scrisoarea lui M. Broszat, directorul Institutului); RASSINIER (1962), p. 79.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 86 – 101.

II. 3. Funcţia industrială a lagărului Auschwitz

Bineînţeles, lagărele din complexul Auschwitz au făcut parte din acelaşi sistem de lagăre de concentrare ca Buchenwald şi Dachau. Totuşi, instalaţiile desemnate sub numele de

„Auschwitz” au fost cu adevărat unice, din mai multe

puncte de vedere. Acest lucru este atât de adevărat încât, pentru înţelegerea rolului jucat de Auschwitz este necesară o bună reîntoarcere în urmă şi abordarea unor chestiuni ce vor părea la început excesiv de tehnice. Cauza principală a înfrângerii germane din 1918 fusese penuria generală provocată de *blocus*-ul englezesc. Lipsa petrolului şi a cauciucului paralizase armata, iar starea de foamete făcuse situaţia internă extrem de instabilă. Printre alte câteva motive, Germania capitulase în 1918 ca victimă a primei „crize energetice" din secolul XX. În timpul războiului, industria chimică germană înţelesese extrema vulnerabilitate a Reichului în ceea ce priveşte materiile prime, ceea ce explică popularitatea noţiunii de

„Autarhie", după război. Graţie experienţei primului Război mondial, toată lumea înţelesese că nu se poate conta nici pe importuri, nici pe un ajutor din străinătate. Singurele materii prime care ne interesează aici sunt petrolul şi cauciucul, ambele practic inexistente în Germania. În Europa, numai România dispunea de rezerve importante de petrol. Cât despre cauciuc, acesta nu se găsea nicăieri în Europa, care, dimpotrivă, prezenta imense rezerve de cărbune atât în Germania, cât şi în alte părţi.

În 1918 existau şase societăţi în domeniul industriei chimice, care au fuzionat în 1925 în complexul I.G. Farben. Principala societate din cadrul I.G. Farben era *Badische Anilin und Soda Fabrik*, de la Ludwigshafen-am-Rhein, care lansase încă de la începutul Primului Război Mondial un program de cercetare în vederea producerii de benzină şi de cauciuc sintetic pe bază de cărbuni. Această cercetare a continuat fără întrerupere după constituirea giganticei I.G. Farben şi după venirea lui Hitler la putere, în 1933. Guvernul nazist a adoptat o politică de subvenţionare a acestei cercetări, orientată către o perspectivă autarhică

generală93. Iată de ce, graţie încurajării oficiale a nevoii reale de produse sintetice şi a poziţiei ştiinţifico-tehnologice de frunte în ceea ce priveşte aplicaţiile industriale, Germania avea un avans considerabil asupra întregii lumi, în acest domeniu.

Între cele două articole lipsă, petrolul sintetic era mai uşor de fabricat decât cauciucul sintetic. Cărbunele este compus mai ales din carbon, iar principiul general este că prin tratarea acestuia cu hidrogen, la presiuni şi temperaturi înalte (hidrogenare), se ajunge la petrol. Apoi, pe bază de petrol, se putea obţine gama cunoscută de produse chimice: diverse genuri de combustibil lichid, coloranţi, explozivi, medicamente etc. La baza ei, ideea era simplă, dar procedeele industriale cam costisitoare. Se înţelege de ce munca de cercetare urmărea găsirea celor mai buni catalizatori cu putinţă. În timpul celui de Al Doilea Război Mondial au existat numeroase rafinării de petrol sintetic, în Germania şi în ţările vecine, care produceau aproximativ 75 la sută din combustibilul utilizat de germani, restul venind mai ales din România94.

Lucrurile erau mult mai complicate în ceea ce priveşte cauciucul sintetic. Problemele tehnice legate de obţinerea unui cauciuc sintetic nu prea scump şi adaptabil confecţionării de pneuri nu au putut fi rezolvate decât către începutul celui de Al Doilea Război Mondial. Putem vorbi de două etape esenţiale în fabricarea de cauciuc sintetic. Este vorba mai întâi de polimerizare, adică de crearea unor lungi lanţuri de molecule, care, în cadrul celei de a doua etape, urmau a fi legate între ele, adică vulcanizate. S-a pus problema unei molecule adaptabile polimerizării şi vulcanizării, care s-a dovedit a fi butadiena. La sfârşitul anilor douăzeci, s-a descoperit că sodiul sau natriul (Na) este un excelent catalizator pentru polimerizarea butadienei. Din această cauză, cauciucului

sintetic obţinut pe bază de butadienă şi natriu i s-a spus „Buna”. Către 1935 s-a renunţat la natriu, fără să se abandoneze termenul de „Buna”. Apoi, înlocuind 25 la sută din butadienă prin stiren s-a obţinut cauciucul sintetic „Buna-S”, care s-a dovedit foarte indicat la confecţionarea pneurilor pentru automobile95. Prima şi cea mai mare uzină germană pentru fabricarea de Buna-S a fost construită la Schkopau, între 1937 şi 1939.

Capacitatea de producţie a acesteia era de 6.000 de tone pe lună. O a doua uzină a fost construită la Huels, între 1938 şi 1940, capacitatea ei de producţie fiind de 4.000 de tone pe lună, începând cu august 1940. În ianuarie 1941 s-a început construirea unei a treia uzine, la Ludwigshafen, sediul centrului de cercetări I.G. Farben. Uzina a intrat în producţie în martie 1943, cu o capacitate de 2.500 tone pe lună. În 1941, la Auschwitz, a început construirea unei a patra uzine, prevăzută să producă 3.000 tone de Buna-S pe lună. Cercetările ştiinţifice au continuat şi în etapa de construcţie a acestor uzine, diferenţele între procedeele de fabricaţie utilizate în cele patru uzine fiind mai mult sau mai puţin evidente. În toate cazurile se pleca de la carbon. La Schkopau butadiena era produsă printr-un lanţ clasic carbură de calciu-acetilenă-butadienă. La Huels faza de carbură de calciu (carbid) a fost înlocuită printr-o operaţie pe bază de gaz hidrocarburat. La Ludwigshafen s-a revenit la lanţul clasic, introducându-se, însă, procedeul superior Reppe, pentru faza acetilenă-butadienă. Uzina din Auschwitz utiliza şi ea o versiune a lanţului clasic96. Motivul pentru care Auschwitz apare în acest context este cât se poate de simplu: lagărul de concentrare Auschwitz a fost, de fapt, un enorm complex industrial. Anexând o mare parte din Polonia, după împărţirea acesteia cu Rusia, în 1939, Germania a intrat în posesia bazinului carbonifer din Silezia nordică. S-a decis exploatarea acestuia, studiindu-

se posibilitatea instalării unei uzine de hidrogenare pentru fabricarea cauciucului. S-a constatat că micul oraş Oświęcim (13.000 locuitori, în germană Auschwitz), avea o poziţie ideală, fiind înconjurat de trei râuri ce ar fi putut furniza energia necesară şi de un al patrulea, nu prea departe, care putea fi folosit pentru evacuarea deşeurilor. Înainte de Primul Război Mondial, Auschwitz-ul fusese un mic ducat al Imperiului Habsburgic. Din altă perspectivă, Auschwitz-ul era bine plasat la marginea de sud a bazinului de huilă din Silezia, în regiunea minieră poloneză din jurul localităţii Katovice (Kattowitz) 97. La începutul lui 1941 s-a luat decizia construirii unei uzine de cauciuc sintetic la Auschwitz, pe bază de mână de lucru liberă, din vecinătate, ca şi a celor din lagăr. Din întâmplare, în apropierea oraşului exista un lagăr pentru partizanii prizonieri de război, care număra, deja, 7.000 de oameni instalaţi într-o veche cazarmă a artileriei poloneze. Această veche cazarmă deveni centrul expansiunii viitoare, prin construirea unor lagăre suplimentare. S-a ajuns la ceea ce Auschwitz a rămas până la sfârşit, adică un lagăr pentru prizonierii politici constrânşi să muncească. În general, este numit Auschwitz I, utilizându-se, de asemenea, termenii de „lagăr principal”, *Hauptlager* şi

Fig. 5 Dispunerea lagărelor în zona Auschwitz

În cursul lui 1941 s-a început construirea unui al

doilea lagăr, Auschwitz II s-au Birkenau, la aproximativ doi km nord-est de Auschwitz I, destinat iniţial prizonierilor de război. O parte din el a fost terminată în aprilie 1942, cu concursul prizonierilor de război ruşi. Vom studia în amănunt rolul acestui lagăr. S-a decis mutarea a patru mii de jidani din

Auschwitz într-un alt oraş, făcându-se, astfel, locul necesar muncitorilor liberi din diversele industrii. La 16 noiembrie 1941 s-a decis construcţia unui al treilea lagăr, Monowitz, situat la 4, 8 km est de Auschwitz I, nu departe de uzina Farben. Acesta era destinat adăpostirii celor care lucrau la construcţia uzinei şi în alte întreprinderi din zonă. S-a utilizat din nou mâna de lucru furnizată de prizonierii ruşi de război99. Ilustraţia n° 5 arată amplasarea acestor trei lagăre100. În zona respectivă, pe o rază de 40 de km, mai existau o serie de mici lagăre exterioare, între care Rajsko şi Harmense, mai apropiate, erau sub direcţia administraţiei Auschwitz. Au fost numărate între 13 şi 39 de lagăre, în funcţie de definiţia dată acestui termen. Lagărele mai mici sau exterioare erau destinate mai ales celor care lucrau la cele cinci furnale sau la cele cinci mine de cărbuni. Monowitz şi toate lagărele exterioare sunt, uneori, desemnate sub numele de Auschwitz. Ansamblul de lagăre, Auschwitz I, Birkenau (Auschwitz II) şi Monowitz (Auschwitz III), ca şi industriile care foloseau mâna de lucru a deţinuţilor sunt desemnate, de regulă, prin termenul general de „Auschwitz” 101. Prizonierii de la Auschwitz III nu se deosebeau prin nimic de ceilalţi, deşi printre ei figurau mulţi prizonieri de război britanici102. Conform sentinţei T.M.N., munca prizonierilor britanici nu era contrară convenţiei de la Geneva, întrucât destinaţia finală a uzinei de „Buna” era paşnică103. Crucea Roşie era de aceeaşi părere. Deşi informată precis asupra situaţiei, ea nu a menţionat

folosirea mâinii de lucru britanice în raportul său ulterior asupra problemelor întâlnite de ea în cursul războiului, cu privire la folosirea prizonierilor de război britanici pentru lucrări cu caracter militar104. Efectivele ordinare ale lagărelor erau de 20.000 pentru Auschwitz I, 35.000 pentru Auschwitz II (dintre care 30 – 60 la sută femei) şi de 15.000 pentru Auschwitz III. Auschwitz era, astfel, de departe, cel mai vast complex de lagăre de concentrare din sistemul german. În august 1943, Sachsenhausen se clasa pe locul doi, cu 26.500 de deţinuţi105. Numeroşi muncitori liberi din regiune au lucrat în cadrul complexului industrial Auschwitz. Astfel, mâna de lucru folosită de uzinele Farben cuprindea sub 30

la sută prizonieri sau deţinuţi, peste 50 la sută erau muncitori liberi, angajaţi voluntar, ceilalţi aproximativ 20 la sută fiind muncitori germani obişnuiţi sau ordinari106. Auschwitz I era centrul administrativ al tuturor serviciilor S.S. de la Auschwitz, care se ocupau de pază, alimentaţie, sănătate, îmbrăcăminte, locuinţe, distracţii şi disciplină printre deţinuţi. Norma de ore-muncă la Auschwitz era aceeaşi ca pentru celelalte lagăre de concentrare germane: 11 ore de muncă pe zi, şase zile pe săptămână, cu un supliment duminica dimineaţa, în caz de urgenţă107. La Auschwitz au existat şi activităţi de divertisment: concert, *music-hall*, cinema, competiţii de atletism, cluburi sportive. A existat, de asemenea, un bordel pentru prizonieri, prostituatele fiind profesioniste special recrutate în acest scop108. Despre serviciul sănătate vom vorbi ceva mai departe.

Faptul că administraţia SS furniza servicii atât de întinse, arată că întreprinderile industriale utilizând munca prizonierilor îi „închiriau” pe aceştia de la S.S. Tariful ordinar pare să fi fost între 4 şi 6 mărci pe zi sau chiar mai mult, adică între 1 şi 1, 5 dolari109.

Prizonierii constituiau, deci, baza imperiului birocratic şi economic al lui Himmler. Această resursă, plus funcţiunile anexe de hrană, îmbrăcăminte şi altele, constituia una dintre funcţiile de bază ale organizaţiei S.S. Farben a dat dovadă de suficientă supleţe, obţinând pentru prizonierii de la Monowitz un aranjament special: i s-a acordat posibilitatea de a se ocupa de tot ceea ce privea viaţa prizonierilor folosiţi, astfel că vărsămintele încasate de S.S. s-au diminuat. Neînţelegerile la care ne puteam aştepta nu au întârziat să apară între S.S. şi Farben. S.S. a reclamat faptul că deţinuţii erau bătuţi şi suportau diverse mizerii anormale, menţionând condiţiile mediocre de igienă din cadrul spitalului de la Monowitz. Astfel, când o cincime dintre deţinuţii îngrijiţi la acest spital au fost retrimişi la Birkenau, vărsămintele necesare îngrijirii lor au încetat imediat, organizaţia S.S. trebuind să ia asupra ei cheltuielile sanitare necesare. Rănită în orgoliul de a nu fi putut beneficia de drepturile sale obişnuite privind prizonierii apţi de muncă, administraţia S.S. a fost exasperată, pe deasupra, de a nu-i fi fost returnaţi decât prizonierii inapţi de muncă. Din această cauză, ea a cerut ca spitalul din Monowitz, care nu dispunea decât de 300 de paturi, să fie mărit. Răspunsul primit de la Farben a fost că prizonierii care nu sunt suficient de robuşti pentru a lucra nu au ce căuta în uzinele ei110. Ca şi Auschwitz I, Birkenau trebuia să furnizeze mâna de lucru necesară uzinelor Farben, diverselor filiale ale acestora şi altor întreprinderi, precum fabrica de obuze Krupp sau uzina electrică Siemens. În plus, deţinuţii amenajau terenul în urma diverselor demolări, secau mlaştinile din jur, construiau drumuri, cultivau plante medicinale sau tehnice (Rajsko), exploatau o fermă model (Harmense), confecţionau veşminte etc.111 După cum vom vedea, lagărul Birkenau avea şi alte funcţiuni. Ne vom ocupa în

special de alegaţiunile conform cărora la Birkenau se execută un program de ucidere în masă a jidanilor cu ajutorul „camerelor de gazare”, scopul deplasării lor la Birkenau fiind, chipurile, mai ales acesta112. Cifrele pe care le-am dat cu privire la efective nu sunt decât nişte exemple. În realitate, populaţia de la Birkenau a variat considerabil, lagărul nefiind, de fapt, niciodată terminat. Se pare că se prevăzuse găzduirea a 200.000 de prizonieri la Birkenau, în vreme ce Auschvitz I ar fi fost şi el lărgit pentru o cifră maximă de 30.000

de oameni113. Auschwitz I era considerat „lagăr-mamă” în virtutea faptului că era cel mai vechi şi că acolo erau instalate serviciile administraţiei. Birkenau, însă, sau Auschwitz II a fost conceput pentru a răspunde nevoilor specifice ale diverselor activităţi din complexul economico-social Auschwitz. El era destinat să fie „lagărul principal” în ceea ce priveşte capacitatea de adăpostire a unui mare număr de prizonieri.

Pe cât era de potrivită din punct de vedere tehnic, regiunea Auschvitz-Katovice era foarte nepotrivită în ceea ce priveşte condiţiile de viaţă ale oamenilor. Solul acestei regiuni este extrem de plat, adesea fără posibilităţi de evacuare a apelor reziduale, fiind plin de mlaştini care otrăveau aerul şi transformau terenul într-o continuă baltă de noroi. În această regiune, malaria şi tifosul erau pericole naturale, pe care războiul nu făcuse decât să le accentueze. Camioanele erau dezinfectate după fiecare transport de prizonieri, ca şi hainele acestora114. După 1942, uzinele de hidrogenare Auschwitz produceau petrol, benzină şi alte produse chimice. În ianuarie 1945, când lagărul fu evacuat, ele încă nu produceau cauciucul Buna, fiind abia la faza acetaldehidei pe bază de acetilenă115. Relativa încetineală în construcţia uzinei a fost cauzată de slaba industrializare a regiunii, de folosirea prizonierilor

ca mână de lucru şi de starea proastă de sănătate a multora dintre deţinuţi. Acest ultim punct a avut alte implicaţii, de care ne vom ocupa în contextul potrivit.

Nu ştiu dacă uzina de cauciuc de la Auschwitz urma să fie identică cu cea de la Ludwigshafen sau o versiune ameliorată, dacă nu cumva ea urma să reprezinte o nouă generaţie în construcţia uzinelor de cauciuc. În orice caz, dacă s-ar fi putut termina, ar fi fost cea mai modernă uzină de cauciuc sintetic din lumea.

NOTE

93. HOWARD, pp. 3, 11 – 22, 44, 60 – 62; TMN, vol. VII, pp. 79 – 80.

94. CRAVEN, p. 172.

95. HOWARD, pp. 35 – 37.

96. DUNBROOK, p. 50; NAUNTON, p. 107.

97. DUBOIS, pp. 154 – 155.

98. REITLINGER, pp. 110, 128; NO-034 în T.M.N. vol. V, p. 385.

99. REITLINGER, pp. 114 – 115; DUBOIS, p. 156.

100. Central Commission, Illustrations n° 2 şi n° 4; LANGBEIN, p. 929.

98.

101. Central Commission, p. 30; REITLINGER; p. 492; NO-021 în T.M.N., vol. V, p.385.

102. DUBOIS, pp. 217 – 218, 223 – 227; REITLINGER, p. 115.

103. T.M.N., vol. VIII, pp. 1183 – 1184.

104. Crucea Roşie (1947), p. 92; Crucea Roşie (1948), vol. I, pp. 546 – 551.

105. Central Commission, p. 31; REITLINGER, pp. 123, 492; PS-1469 şi NO-021 în T.M.N., vol. V, pp. 382, 385.

106. NI-11412-A în TMN, vol. VIII, pp. 311 – 312.

107. NO-1290 în TMN, vol. V, p. 371.

108. COHEN, p. 180; CHRISTOPHERSEN, P. 34. A se vedea şi GUN, pp. 38 – 40, în ceea ce priveşte bordelul de la Dachau.

109. T.M.N., vol. IX, p. 121; Central Commission, p. 37.

110. TMN, vol. IX, p. 121; Central Commission, p. 37.

111. DUBOIS, p. 141; TMN, vol. VI, pp. 207, 223, TMN vol. IX, p. 120; USWRB (1944), partea I-a pp. 1 – 2; CHRISTOPHERSEN, pp. 23 – 25.

112. REITLINGER, pp. 115, 157; HILBERG, pp. 565, 574.

113. Central Commission, p. 31.

114. Central Commission, pp. 27 – 29; DUBOIS, p. 130; FRIEDMAN, p. 33.

115. BUBOIS, p. 341; NAUNTON, p. 107; BERB & WAKEFIELD, p. 945.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 101 – 108.

Secţiune 1.14 CAPITOLUL III

WASHINGTON ŞI NEW YORK

III. 1. Criza de cauciuc din 1942

Aparent, în 1942, situaţia militară a Aliaţilor era disperată. După iarna 1941 – 1942, armatele germane îşi continuau ofensiva în Rusia. Distrugerea unei bune părţi din flota americană la Pearl Harbor (7 decembrie 1941) transformase Pacificul într-o mare japoneză. America s-a găsit dintr-odată în faţa unei probleme neprevăzute, care consta în lipsa unei materii prime cruciale, fără de care niciun efort de război nu părea posibil. Japonia pusese mâna pe 90 la sută din fostele surse de cauciuc ale Statelor Unite, respectiv întreg Arhipelagul Malaezian, plus Indonezia şi Insulele Filipine. Faptul ca mai puteau fi acoperite doar 10 procente din nevoile de cauciuc ale Statelor Unite, cu totul insuficiente, care proveneau din

America Centrală şi de Sud, îi aducea pe americani la disperare116. Felul în care America s-a descurcat în această gravă situaţie constituie una dintre marile ironii ale istoriei. Ne-am fi putut aştepta ca Statele Unite să nu poată rezolva această problemă, întrucât problema autarhiei nu se pusese niciodată pentru economia americană.

Firma Standard Oil din New Jersey cunoştea principalele etape ale procesului de fabricaţie al cauciucului „Buna", în cadrul întreprinderilor I.G. Farben din Germania. Încă din 1927, cele două companii încheiaseră o serie de acorduri de cooperare tehnică, ce cuprindeau, între altele, concesiunea mutuală a licenţelor. Standard Oil era foarte interesată de fabricaţia cauciucului „Buna", întrucât acesta ar fi putut fi obţinut şi din petrol, ba chiar mult mai uşor. Cu aprobarea guvernului german, cooperarea dintre cele două firme continuase până la începutul războiului, ba chiar şi după. Din această colaborare, partea americană a obţinut avantaje imense, în vreme ce germanii nu au câştigat aproape nimic117. În septembrie 1939, izbucnirea ostilităţilor între Germania, Franţa şi Anglia a produs oarecare confuzie juridică în cadrul acordurilor dintre Standard şi I. G, Farben, pe care, însă, nu avem nevoie să o studiem aici. Farben a vrut să clarifice această situaţie confuză, în cadrul reuniunii ţinute la La Haye (22 septembrie 1939). Cu această ocazie s-au făcut anumite aranjamente juridice, în legătură cu care Frank A. Howard, de la Standard, notează următoarele: „Din punct de vedere militar, eram convins că numai germanii erau interesaţi să blocheze relaţiile dintre Standard şi I.G. Farben la starea în care le-a surprins războiul" 118. Aranjamentele decise la La Haye s-au dovedit insuficiente, ajungându-se la o nouă reuniune în primăvara lui 1940. Howard notează un motiv în plus,

pentru această nouă reuniune: „[…] Între altele, intenţia noastră era să cerem nemţilor să ne furnizeze planurile detaliate pentru fabricarea cauciucului «Buna». Speram ca Farben să obţină, din partea guvernului german, autorizaţia de a ne vinde planurile instalaţiilor de polimerizare construite în Germania, în cadrul programului guvernamental”. În cadrul noii reuniuni între reprezentanţii companiei Standard Oil şi cei ai firmei I.G. Farben, ţinută la jumătatea lui aprilie 1940, la Bâle (Elveţia), aceste speranţe s-au redus aproape la zero, întrucât chiar atunci avea loc invadarea Norvegiei, care a marcat sfârşitul *Sitzkrieg*-uluia. Noile condiţii politice au impus conştientizarea de către germani a gravităţii situaţiei, punându-se, astfel, capăt relaţiilor dintre Farben şi Standard. Bineînţeles, nu se mai punea problema cumpărării planurilor uzinelor germane de cauciuc. Iată, însă, ceea ce notează Howard despre aceasta: „Un alt aspect ne interesa foarte mult. Doream să ne asigurăm că germanii nu au introdus schimbări radicale în procedeele şi formulele lor de fabricare a cauciucului «Buna». Nu se mai punea, însă, problema să îi întrebăm direct pe delegaţii I.G. Farben, întrucât aceştia nu puteau aborda etapele efortului industrial de război al Germaniei. În cursul aranjării, însă, a transferului de brevete şi în cadrul discuţiilor pentru definirea licenţelor necesare pentru aplicarea acordurilor de la La Haye, am obţinut suficiente informaţii pentru a fi siguri că etapele fundamentale ale fabricării cauciucului sintetic au rămas neschimbate, concluzie confirmată ulterior din plin. Acesta a fost ultimul contact direct între Standard şi germani pe tema cauciucului «Buna» „119.

Întreaga cunoaştere americană despre procedeele de fabricare a cauciucului sintetic provenea din relaţiile dintre Standard şi I.G. Farben, iar această cunoaştere a

făcut posibil efortul de război american. Este vorba de un fapt admis de toată lumea în cadrul industriei cauciucului120. Cu toate acestea, Standard Oil a făcut ulterior obiectul unor critici stupide, şi chiar al unei acţiuni în justiţie121. În 1942, dispariţia bruscă a principalei surse de aprovizionare în cauciuc a declanşat în Statele Unite o gravă criză politică. Un program de fabricare a cauciucului sintetic exista de la mijlocul lui 1940, când a fost creată Rubber Rezerve Corporation in sânul lui Reconstruction Finance Corporation, agenţie condusă de Jesse H. Jones, care controla stocurile şi rezervele de cauciuc, finanţând construcţia uzinelor „Buna", începută în 1941. Totuşi, întrucât nimeni din sferele conducătoare americane nu prevăzuse pierderea totală a cauciucului din Extremul Orient, programul de fabricaţie de cauciuc sintetic era încă foarte modest. În consecinţă, experienţa practică a utilizării pe scară largă a procedeelor I.G. Farben era cvasi-inexistentă în America anului 1942. Guvernul american nu a realizat gravitatea situaţiei decât după atacul de la Pearl Harbor. Trei zile după acest atac, vânzarea de pneuri noi pentru civili era interzisă în Statele Unite, după care a urmat raţionalizarea drastică şi generală a consumului de cauciuc. La începutul lui 1942, responsabilii Americii au înţeles că dacă ţara lor vrea să continue războiul, ea va trebui să creeze într-un timp record o gigantică industrie de cauciuc sintetic. Perspectivele relativ sumbre în legătură cu acest proiect au dus la oarecare panică, ajungându-se la căutarea de ţapi ispăşitori. Jesse Jones reprezenta ţapul ispăşitor ideal şi toţi ironizau afirmaţia lui că Statele Unite ar putea produce 300.000 de tone de cauciuc sintetic în 1943 şi 600.000 în 1944. (Consumul de cauciuc american pe 1940 fusese de 648.500 de tone). Standard Oil a fost denigrată scandalos şi injust, de către persoane care interpretau

acordurile Farben-Standard drept o conspiraţie în vederea întârzierii fabricării de cauciuc sintetic în Statele Unite. Harry S. Truman, viitorul preşedinte american, îşi făcu intrarea pe scena politică naţională ca preşedinte al unei comisii senatoriale în problema crizei cauciucului din 1942. În scurtă vreme, criza de cauciuc a dus la o serie de conflicte politice interne în Statele Unite. Marile companii petroliere aveau de multă vreme în vedere producţia de cauciuc sintetic, dar *lobby*-ul agricultorilor era dominant în Congres. Cauciucul „Buna" putea fi fabricat nu numai din carbon sau petrol, ci şi pe bază de alcool, produs agricol în principal. Prevăzând o nouă şi importantă industrie, *lobby*-ul agricultorilor avansă o serie de argumente în favoarea cauciucului pe bază de alcool (metoda cea mai costisitoare). S-a avansat argumentul că ruşii, interesaţi de mult de cauciucul sintetic, îl fabrică din alcool. De unde, de ne-unde a fost scos la lumină un refugiat polonez care avea, pe cât se spunea, o invenţie revoluţionară în legătură cu fabricarea de cauciuc pe bază de alcool. Blocul politic legat de interesele sud-americane milita pentru obţinerea de subvenţii în vederea lărgirii plantaţiilor din America de Sud. Un alt *lobyy* agricol, ceva mai mic, milita pentru extinderea plantaţiilor de *guayu*-le în sud-vestul Statelor Unite. Efectul acestor lupte politice interne a fost sporirea confuziei şi întârzierea derulării programului de fabricare a cauciucului sintetic.

În 1942, criza de cauciuc a fost adesea abordată de presa americană, fiind vorba de cea mai gravă criză cunoscută de Statele Unite în timpul războiului. Toată lumea vorbea de avansul germanilor şi lipsa de experienţă a americanilor în această problemă. Discuţiile privind perspectivele programului american se învârteau, vrând-nevrând, în jurul metodelor folosite de germani, cărora toată lumea le recunoştea întâietatea în materie de

cauciuc sintetic122. În mod temporar, *lobby*-ul agricultorilor repurtă o mare victorie în iulie 1942 contra a ceea ce el numea „interesele petroliere”, Congresul adoptând legea cunoscută sub numele de „Rubber Supply Act”. Această lege prevedea înfiinţarea unei noi agenţii însărcinată cu producţia de cauciuc, o agenţie sub controlul Congresului şi total independentă de War Production Board, de armata de uscat, de marină şi de orice agenţie a guvernului. Legea preciza fabricarea cauciucului pe bază de alcool din cereale. La 6 august, preşedintele Roosevelt a opus acestei legi *veto*-ul său personal, anunţând desemnarea unei comisii însărcinată cu studierea problemei cauciucului şi a organizării unui program american de fabricare a cauciucului sintetic. Se pare că a fost vorba de

„Acţiunea cea mai aplaudată pe frontul interior, din istoria întregului program de război”. Membrii comisiei au fost James D. Conant, preşedintele Universităţii Harvard, Karl T. Compton, preşedintele Massachusetts Institute of Technology şi Bernard M. Baruch, financiar şi lider politic. Acesta de pe urmă era preşedintele comisiei, cunoscută, de altfel, sub numele de comisia Baruch123. Cei trei oameni au fost aleşi nu numai pentru competenţa lor, ci şi pentru că ţineau de una sau alta dintre părţile în conflict. Desemnarea lui Baruch în fruntea unei comisii mai curând tehnice pare bizară la prima vedere. Baruch a fost, însă, un om cu talente foarte diferite, cu relaţii importante în lumea financiară, industrială şi politică. El fusese preşedintele Biroului industriilor de război (*War Industries Board*) din timpul Primului Război Mondial. Vreme de peste 30 de ani, Baruch se interesase de întreprinderile legate de industria cauciucului. În primăvara lui 1941, din perspectiva nevoilor de cauciuc pe care le-ar antrena un eventual război.

Baruch întocmise în mod independent inventarul stocurilor de cauciuc de care Statele Unite ar fi dispus în cazul unui război. De aceea, el a avut de-a face cu mai multe personalităţi din domeniul cauciucului, printre care Jesse H. Jones. În plus, spre deosebire de preşedinţii altor comisii speciale desemnate de Washington, Baruch îşi puse cu adevărat toată energia în slujba comisiei respective. Adjunctul său, Sam Lubell, s-a pus şi el trup şi suflet în slujba comisiei care avea să decidă soarta cauciucului sintetic american. Chiar şi după publicarea raportului final, Baruch continuă să se intereseze de problema cauciucului. Howard notează că Baruch şi-a manifestat dorinţa de a se întreţine cu responsabilii firmei Standard Oil. În cursul reuniunii ce a avut loc, au fost abordate principalele probleme tehnice şi economice124124. Comisia Baruch îşi publică raportul final la 19 septembrie 1942, rapiditate care se explică prin faptul că Baruch studiase de mult această problemă.

Vom încerca să vedem această problemă, aşa cum a văzut-o comisia americană din 1942. Era vorba în primul rând de o problemă politică, ce necesita reconcilierea diverselor părţi în luptă pentru controlul pieţii cauciucului sintetic. Raportul final al comisiei preconiza construirea de instalaţii capabile să producă 378 de milioane de litri de alcool din cereale pe an, peste restul producţiei. O a doua problemă era lipsa de experienţă practică a americanilor în legătură cu fabricarea cauciucului sintetic. Documentaţia tehnică disponibilă avea un caracter general, numeroase chestiuni de amănunt şi de punere în practică fiind nerezolvate. Pentru accelerarea programului american de producţie a cauciucului sintetic, comisia Baruch a estimat necesară reunirea tuturor informaţiilor posibile cu privire la experienţa altora, inclusiv a ruşilor. Jesse Jones fu însărcinat să studieze această posibilitate. S-au depus

eforturi importante, fără a se ajunge la un rezultat apreciabil125.

În aceste condiţii putem presupune că cineva, în America, îşi va fi pus problema noutăţilor în legătură cu cauciucul sintetic german. Germania anului 1942 prezenta un fapt nou în materie de cauciuc sintetic, anume foarte modernele instalaţii de fabricare a cauciucului „Buna", de la Auschwitzb.

NOTE

116. HOWARD, pp. 4 – 7, 216; U.S. Special Committee, p. 24.

117. HOWARD, capitolele de la II la IX.

118. HOWARD, pp. 82 – 83.

a. În limba germană, *Sitzkrieg* înseamnă, literal, „războiul aşezat", în sensul de „război pe poziţii", adică stând pe loc, fără deplasarea trupelor. În literatura militară, este numit – după lecţiunea engleză şi franceză – „războiul ciudat", spre deosebire de binecunoscutul *Blitzkrieg*, „războiul fulger", care a implicat acţiuni rapide ale armatelor. Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul ciudat. N. red. – V.I.Z.

119. HOWARD, pp. 104 – 108.

120. NAUNTON, p. 104.

121. DUBOIS, p. 284.

122. După cum am spus, criza cauciucului a fost adesea abordată de presa americană. Articolele următoare par să rezume destul de bine controversa care a avut loc: *Business Week*, 31 ian. 1942, pp. 22 se.; 14 mart. 1942, pp. 15 se.; 30 mai 1942, pp. 15 se.; 20 iun. 1942, pp. 28 se.; *Newseek*, 6 apr. 1942, pp. 46 se.; 13 apr. 1942, pp. 56 se; 1 iun. 1942, pp. 46 se.; 21 sept. 1942, pp. 58 se.; *New York Times*, 11 ian, 1942, sec. 7, pp. 6 se.; 26 iul. 1942, sec. 7, pp. 3 se.; *Fortune*, iun. 1942, pp, 92 se.; *Nature Magazine*, mai 1942, pp. 233 se.; Harper's; decembrie 1942, pp. 66

se.

123. NAUNTON, p. 198; HOWARD, pp. 210 – 213.

124. HOWARD, pp. 221 – 222; COIT, pp. 120 – 121, 162 – 222, 513 – 520.

b. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 109 – 114. N. red. – V.I.Z.

a.

Secţiune 1.15 III. 2. Marele interes al americanilor pentru Auschwitz

Examinarea crizei cauciucului din Statele Unite arată că serviciile de informaţii americane nu puteau să nu ştie ceva cu privire la ceea ce se petrecea la Auschwitz, în 1942. Ar fi ceva să cunoaştem cu exactitate ceea ce ştia spionajul american despre cele ce se petreceau atunci în Germania şi în ţările vecine. Din păcate, serviciile speciale nu au obiceiul să difuzeze genul acesta de informaţii, nici măcar după ani şi ani de la evenimentele respective. Se cunosc câteva episoade senzaţionale legate de spionaj în cadrul celui de Al Doilea Război Mondial. Dosarele spionajului aliat nu au fost, însă, divulgate şi nici nu vor fi încă multă vreme, poate niciodată.

În consecinţă, în încercarea noastră de a afla informaţiile de care dispuneau serviciile aliate în aceste chestiuni, va trebui să ne menţinem pe linia măsurii, a celui mai sănătos bun simţ cu putinţă. Dificultatea constă în faptul că bunul simţ al unuia poate fi foarte diferit de al altuia şi că nu se ajunge foarte uşor la un acord. Intuiţia sau bunul meu simţ îmi spune că, independent de criza cauciucului, la mijlocul anului 1942, serviciile de spionaj ale Aliaţilor cunoşteau foarte multe despre cele ce se petreceau în cel mai mare lagăr german de concentrare. Dacă, în altă ordine de idei, după cum o afirmă toate versiunile legendei exterminării jidanilor, în 1942 exista la

Auschwitz o întreprindere atât de extraordinară şi un program de exterminare sistematică a acestora, intuiţia mea îmi spune că serviciile de informaţii militare ale Statelor Unite ar fi avut cu siguranţă cunoştinţă. Dacă intuiţia şi bunul simţ al cititorului nu îl duce pe acesta la aceeaşi concluzie, este foarte puţin probabil că acest dezacord ar putea fi lămurit pe calea discuţiilor. Totuşi, în ceea ce priveşte Auschwitz, ştim că americanii erau foarte interesaţi de ceea ce se petrecea acolo, nu numai pentru că era vorba de cel mai mare lagăr de concentrare (şi, dacă ceea ce se pretinde este exact, chiar de unul de „exterminare”), ci şi pentru că acolo se găseau cele mai moderne instalaţii din lume în ceea ce priveşte producţia de cauciuc sintetic. În 1942, niciun alt loc din întregul Reich german nu putea interesa mai mult autorităţile americane şi nicio altă activitate industrială nu avea o mai mare importanţă strategică. În consecinţă, dacă persistăm a pretinde că spionajul american (şi cel britanic, care îi era asociat de aproape) nu ştia ce se petrece la Auschwitz, în vara lui 1942, mă tem că va trebui să conchidem că serviciile respective sufereau de o totală ignoranţă şi incompetenţă. Către mijlocul anului 1942, din cauza importanţei sale strategice, lagărul de concentrare Auschwitz prezenta cel mai mare interes posibil pentru Statele Unite. Am văzut că, încă din 1940, Frank A. Howard era interesat de orice informaţie cu privire la progresele industriei de cauciuc sintetic, indiferent că acestea puteau fi obţinute în mod direct sau indirect. Nu este greu de presupus că americanii manifestau acelaşi interes şi în 1942. Este absolut sigur că serviciile de informaţii descoperiseră datele esenţiale cu privire la activitatea industrială de la Auschwitz, uzina de hidrogenare şi celelalte procedee chimice de obţinere a benzinei şi a cauciucului sintetic. Am văzut că fiecare uzină

germană de cauciuc sintetic folosea procedee relativ diferite în materie de detalii de fabricaţie şi că instalaţiile de la Auschwitz beneficiau de experienţa acumulată prin folosirea mai multor tehnici diferite. Suntem, deci, îndreptăţiţi să presupunem că, dată fiind importanţa şi urgenţa problemei cauciucului sintetic şi locul important ocupat de acesta în cadrul producţiei industriale de la Auschwitz, spionajul american a fotografiat probabil fiecare centimetru pătrat de teren.

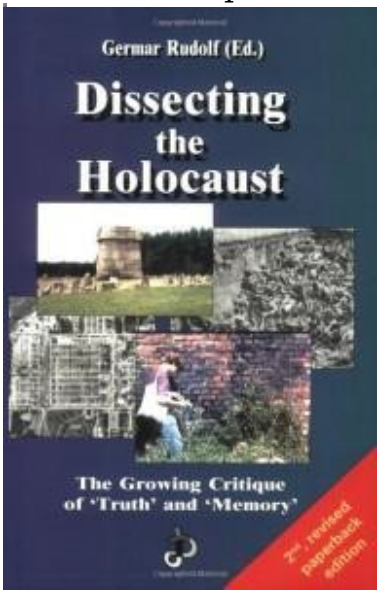

anumite persoane calificate beneficiind de aceasta şi studiind îndeaproape toate informaţiile culese prin avioanele de recunoaştere sau pe alte căi. Printre aceste informaţii figurau, desigur, numeroase detalii fără legătură cu chestiunea cauciucului, de exemplu utilizarea ca mână de lucru a prizonierilor de război şi a altor deţinuţi. Deşi blocarea informaţiilor este regulă generală în materie de spionaj militar, printre mijloacele şi metodele utilizate pentru obţinerea de informaţii cu privire la Auschwitz

putem presupune pe cele mai mult sau mai puţin convenţionale: exploatarea contactelor cu reprezentanţii comerciali I.G. Farben din ţările neutre (Portugalia, Spania, Turcia, Suedia, Elveţia), fotografiile aeriene, cunoştinţele generale despre industria şi economia germană, spionii şi informatorii din industria şi chiar guvernul german (amiralul Canaris, de exemplu), informatorii recrutaţi în organizaţiile neutre bine plasate (corpul diplomatic elveţian şi suedez, întreprinderile străine care lucrau în Germania). Aceste mijloace şi metode şi-au avut desigur rolul lor, totuşi fotografiile aeriene au avut probabil o importanţă cu totul şi cu totul deosebită. În 1942, tehnica fotografiilor aeriene atinsese un nivel spectaculos, fiind posibilă descoperirea unui om pe fotografiile aeriene mărite, ale obiectivelor de importanţă deosebită, foarte bine apărate. Existau încă şi alte canale de informaţie, de o natură şi o importanţă speciale, despre care vom vorbi la momentul potrivit. Nefiind suficient de instruiţi în problemele tehnice de epocă, legate de cauciucul sintetic, nu avem nicio idee despre informaţiile căutate de americani, nici de felul în care ele puteau fi deduse din datele furnizate prin spionaj. De asemenea, nu avem cunoştinţă de întrebările care îi frământau pe delegaţii Standard Oil la reuniunea de la Bâle, după cum nu ştim nici în ce fel din răspunsurile parţiale putea fi dedus ritualul juridic al acestei reuniuni. Putem, totuşi, propune un exemplu, fără a pretinde că lucrurile s-au petrecut exact aşa.

Am văzut că prima uzină germană de cauciuc sintetic de la Schkopau folosea procedeul carbid-acetilenă-butadienă şi că la uzina din Huels procedeul devenise hidrocarbură – acetilenă-butadienă. Uzina din Ludwigshafen, pe cale de a fi terminată când se reunea comisia Baruch, revenise la fabricarea de acetilenă pe

bază de carbid, modernizând, în schimb, trecerea de la acetilenă la butadienă. Oricare dintre procedeele pe bază de carbid sau hidrocarbură ar fi putut fi folosit de Statele Unite, indiferent că ar fi plecat de la petrol sau de la alcoolul de grâne. Pentru americani ar fi fost, însă, de mare interes să afle dacă la Auschwitz urma să fie utilizat procedeul pe bază de carbid (cum a şi fost cazul), de unde rezulta abandonul procedeului pe bază de hidrocarbură în urma experienţei dobândite la Huels sau, dimpotrivă, metoda pe bază de hidrocarbură, ceea ce însemna abandonul metodei prin carbid. În rest, a fost posibil ba chiar necesar şi obligatoriu recursul la fotografiile aeriene pentru a obţine răspunsul exact la această întrebare. Pentru soluţia problemelor cu care se confruntau americanii, nu se ştie, în definitiv, care a fost valoarea informaţiilor obţinute de ei despre progresele germanilor în materie de cauciuc sintetic. Suntem, însă, absolut siguri că americanii au studiat cu atenţie, la mijlocul sau către sfârşitul lui 1942, toate informaţiile de care dispuneau atunci. Nu este exclus ca valoarea acestor informaţii să fi fost nulă, cum se întâmplă cu cele mai multe dintre informaţii. Să nu uităm, însă, că, în situaţia în care se găseau, americanii erau gata să încerce orice în 1942, pentru a rezolva cât mai rapid cu putinţă criza cauciucului.

În ordinea de idei care ne interesează, luarea în consideraţie a acestor chestiuni tehnice este foarte necesară întrucât, pentru Washington, întregul dosar Auschwitz devine important mai întâi şi mai ales pe plan tehnic. Scopul nostru nu este, însă, tratarea acestor probleme tehnice în ele însele. Ceea ce ne interesează este importanţa pe care complexul industrial Auschwitz a avut-o pentru conducătorii Statelor Unite, în anul 1942. Acesta este singurul punct în atingere cu subiectul nostru. Nu dispunem de dovezi directe. Totuşi, am examinat motivele

pentru care suntem îndreptăţiţi să presupunem că americanii au fost foarte interesaţi de tot ceea ce se petrecea la Auschwitz. Ne rămâne să arătăm că ceea ce se petrecea atunci la Auschwitz era de natură să incite anumiţi membri ai cercurilor politice americane, care căutau asamblarea sau reunirea unor elemente aparent reale, care ar fi putut servi de bază materială pentru poveştile fictive despre atrocităţi, în virtutea cărora urma să se pretindă că acest lagăr de concentrare a fost de fapt o „uzină de exterminare”. În capitolul următor vom vedea ce s-a petrecut la Auschwitz către sfârşitul lui 1942 şi începutul lui 1943, într-un cu totul alt context, motiv pentru care, deocamdată, nu atacăm această latură a subiectului nostru.

La ora constituirii comisiei Baruch, Auschwitz trebuie să fi avut aspectul supranatural al unei uzine fantomă, fabrica de cauciuc sintetic fiind închisă la data de 1 august. Nu se putea vedea niciun fel de activitate, cu excepţia, probabilă, a obişnuitului du-te-vino al unei santinele. Lucrul acesta trebuie să fi excitat la maximum curiozitatea americanilor, care, fără îndoială, au luat măsuri speciale pentru a afla ce se petrecea acolo. La data respectivă, tifosul, vechea şi oribila noastră cunoştinţă, pusese stăpânire pe Auschwitz. Epidemia a necesitat închiderea fabricii de cauciuc vreme de două luni, lucrul nefiind reluat decât către sfârşitul lui septembrie. Deşi există o bună doză de incertitudine, putem estima că numărul morţilor se ridica atunci la câteva mii de oameni. În astfel de cazuri, linia de conduită a germanilor era incinerarea cadavrelor. Epidemia a scos, însă, în evidenţă insuficienţa instalaţiilor de incinerare. La Auschwitz I exista un mic crematoriu. Încă din ianuarie 1942 fuseseră, însă, pregătite planurile unor crematorii mai mari, aflate deja în construcţie la Birkenau, în 1942. Primul crematoriu

complet nou, compus din 15 cuptoare convenţionale, urma să intre în funcţiune în ianuarie 1943. Se pare că un mare număr de victime ale epidemiei fură arse în aer liber, fără să fie exclusă posibilitatea ca multe cadavre să fi fost îngropate, cel puţin provizoriu. Faptul că germanii erau pe calea construirii de crematorii la Birkenau nu putea scăpa supravegherii aeriene permanente a Aliaţilor, care trebuie să fi existat în toamna lui 1942. Clădirile crematoriilor de la Birkenau aveau diverse săli, încăperi şi pivniţe despre care acuzarea a pretins că ar fi fost

„Camere de gazare”. Mai multe cărţi prezintă versiuni diferite ale ilustraţiei n° 7, care ar fi o fotografie făcută de un deţinut la Auschwitz, în 1944, reprezentând victime chipurile gazate, pe cale de a fi arse în aer liber126. Nu avem niciun mijloc de a afla cine, unde şi când a făcut această fotografie. Oricare ar fi, însă, povestea acestei fotografii, scene de acest fel erau curente la Auschwitz în 1942, pe când, după cum suntem îndreptăţiţi să o credem, lagărul dobândise o mare importanţă pentru serviciile aliate de informaţii. Practic, faţă de calitatea imaginii, am crezut mai întâi că este vorba de o fotografie aeriană. Unghiul redus sub care ea a fost făcută nu exclude această posibilitate întrucât chiar şi din locurile foarte protejate s-au putut obţine fotografii sub un astfel de unghi127. În plus, versiunile acestei fotografii, examinate de mine în diferite lucrări, nu comportă acest avant-plan, a cărui existenţă tinde să arate că, totuşi, poza a fost făcută la nivelul solului. Ilustraţia n° 7 reproduce specimenul care ne-a fost furnizat în 1973 de către muzeul Auschwitz, administrat de guvernul polonez. În legătură cu această fotografie, o serie de aspecte continuă să rămână misterioase. Versiunea reprodusă de noi este, practic, singura care, pe câte ştim, nu pare falsificată, observaţie care nu rezolvă, însă, problema misterului ei: versiunile

falsificate, sau cel puţin retuşate, oferă mai multe detalii, aparent autentice, în planul al doilea, de exemplu închiderea arborilor pe dreapta. În orice caz, într-un sens foarte real, Birkenau a fost un „lagăr al morţii”: aici au fost expediaţi morţi, muribunzi şi bolnavi. După construcţia crematoriilor, tot la Birkenau avea loc incinerarea cadavrelor. Cine vrea să susţină existenţa „lagărelor de exterminare”, care nu există, nu va avea o alegere mai bună decât expresia „lagărul morţii”. Ceea ce precede indică suficient maniera în care a apărut minciuna de la Auschwitz, nu însă şi împrejurările naşterii legendei mai generale a

Fig. 7. Presupuse victime gazate şi incinerate

Alegaţiile după care jidanii ar fi fost exterminaţi nu provin din informaţii furnizate de serviciile speciale aliate, ci din activitatea Congresului jidănesc mondial, ai cărui conducători au fost mai întâi indiferenţi la cele ce se petreceau la Auschwitz, sau, în orice caz, nu au fost informaţi. În această privinţă trebuie să respingem două ipoteze posibile, dar eronate. Prima este că propaganda

aliată s-ar fi forţat să amplifice la maxim eforturile în jurul subiectului Auschwitz, după ce şi-ar fi dat seama de excelentele posibilităţi ale acestui subiect. A doua este că alegaţiile propagandistice aliate nu ar fi avut niciun fel de bază reală. Dacă, aşa cum afirmăm aici, nu a existat niciun program german de exterminare, ci numai toboşari şi trepăduşi americani doritori să-şi impună propaganda lor, atunci aceştia ar fi comis o gravă eroare dacă şi-ar fi concentrat acuzaţiile pe Auschwitz sau pe un alt lagăr, prezentat drept lagăr de exterminare, întrucât ar fi fost vorba de o acuzaţie precisă, la care germanii ar fi putut replica. Dacă înalţii demnitari americani, de exemplu Roosevelt sau un membru al cabinetului său ar fi făcut comentarii precise asupra exterminărilor, dând nume, date şi locuri unde acestea ar fi avut loc, în împrejurări în care zisele lor ar fi reţinut atenţia acordată declaraţiilor publice ale personalităţilor de rangul lor, germanii şi aliaţii ar fi fost obligaţi să se manifeste, iar adevărul ar fi ieşit repede la lumină. În realitate, după cum vom vedea într-un capitol ulterior, prima perioadă în care au circulat afirmaţii persistente despre Auschwitz, ca lagăr de exterminare, se plasează în împrejurări foarte obscure, imediat după 6 iunie 1944, într-un moment în care nimeni nu acord atenţie unor astfel de poveşti. Mai târziu, în cursul verii 1944, interesul general se fixă pe lagărul de la Lublin, pe care ruşii tocmai îl cuceriseră. Abia către sfârşitul lunii noiembrie 1944, după ce aşa-zisele exterminări ar fi fost oprite, apăru prima declaraţie despre exterminări la Auschwitz, la o sursă americană guvernamentală, suficient de înaltă spre a nu putea fi trecută cu vederea128. Persoane ca Roosevelt sau Churchill şi miniştrii acestora nu vorbeau de exterminări decât în termeni moralizatori şi foarte generali. Dacă aceştia ar fi crezut cu adevărat că la

Auschwitz au loc exterminări şi ar fi vrut să le

oprească, atunci ar fi lansat o acuzaţie precisă cu privire la acest lagăr, la care germanii ar fi fost obligaţi să răspundă. Nu s-a petrecut nimic de genul ăsta. Deşi toate versiunile legendei fixau începutul exterminărilor la Auschwitz la sfârşitul verii 1942, deşi serviciile de informaţii americane ştiau precis ceea ce se petrecea atunci la Auschwitz, abia mult mai târziu fură lansate acuzaţii precise pe această temă, de către persoane plasate la un nivel suficient de înalt.

A doua ipoteză eronată este aceea că propaganda americană în jurul Auschwitz-ului nu s-ar fi sprijinit aproape pe niciun fapt real. Am indicat, deja, că nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Washington dispunea de informaţii excelente şi precise cu privire la

Auschwitz şi orice alt sector important al industriei germane. Am arătat deja că datele privind Birkenau păreau să sugereze şi chiar să invite la o interpretare deformată a.

NOTE

125. HOWARD, pp. 227 – 228; U.S. Special Committee, pp. 13, 18, 50 – 51; DUNBROOK, p. 40 – 46.

126. Fotografia figurează în SCHÖNBERNER, p. 162 (p. 206 în colecţia de buzunar) şi în Central Commission, Ilustraţia n° 39.

127. C.B. SMITH, pp. 166 – 171 şi fotografiile.

128. HILBERG, p. 631; REITLINGER, pp. 493 – 495.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 114 – 121. N. red. – V.I.Z

Secţiune 1.16 III. 3. Washington şi primele alegaţii despre „exterminări”.

Primele episoade „interne” din cadrul propagandei exterminării au avut loc cu ocazia unui conflict care a implicat Departamentul de Stat, Ministerul american al

Finanţelor, Congresul mondial jidănesc, condus pe atunci de rabinul Stephen S. Wise, şi cel american. Personajele principale ale episodului sunt ministrul Finanţelor, Morgenthau (autorul tristului plan de mai târziu, privind spolierea Germaniei), Ssecretarul de Stat Cordell Hull şi subsecretarul de Stat Sumner Welles, care ezitau să se lase antrenaţi de propagandă, plus Secretarul de Stat adjunct J. Breckenridge Long, care a opus o puternică rezistenţă la această propagandă.

Povestea priveşte în egală măsură reprezentanţii în Elveţia ai Congresului mondial jidănesc, Gerhard Riegner şi profesorul Paul Guggenheim, care au transmis lui Wise şi altor persoane din Statele Unite, în special din Departamentul de Stat, poveşti considerate de origine europeană. Acestea au fost vehiculate prin intermediul lui Leland Harrison, ambasadorul american în Elveţia, şi Paul C. Squire, consulul american din Geneva. Lucrarea principală care relatează evenimentele din jurul naşterii legendei exterminărilor este *While Six Million Died* de Arthur D. Morse, completată într-o anumită măsură de

The Politics of Rescue, a lui Henry L. Feingold. Alte elemente au fost aduse de istoricii J.

M. Blum şi Anthony Kubek (îngrijitori şi comentatori ai scrierilor lui Morgenthau, Kubek pentru *Morgenthau Diary*, publicaţia Senatului american), istoricul F.L. Israel (care a rezumat scrierile lui J. Breckenridge Long) şi J. Dubuis, care a fost primul consilier juridic al agenţiei pentru controlul fondurilor străine care depindeau de Trezoreria americană, şi care a intervenit în această afacere mai ales pe linia eforturilor pentru extinderea asistenţei refugiaţilor129.

Prima alegaţie cu privire la exterminare pare să fi fost lansată în iunie 1942, de către secţia londoneză a Congresului mondial jidănesc. Se spunea că un milion de

jidani ar fi fost uciși într-un „enorm abator jidănesc”, care nu era desemnat, nici situat cu precizie, chipurile undeva în Europa Orientală. Singura tentativă pentru dovedirea acestei alegații au fost spusele că guvernul polonez, în exil la Londra, ar fi primit informații care o confirmau. Alegația a fost preluată de ziarul *New York Times*, într-un articol pe care îl vom examina mai departe. Dovezile de proveniență londoneză, în sprijinul acestei alegații erau foarte puțin convingătoare pentru a servi ca bază de propagandă eficace, din care cauză s-au depus eforturi pentru a drege lucrurile. La 8 august 1942, Riegner și Guggenheim luară contact cu consulul Statelor Unite la Geneva, care colabora cu Congresul jidănesc mondial și utiliza canalele diplomatice pentru expedierea de mesaje. Cei doi i-au adus consulului la cunoștință că un industriaș german anonim îi informase că fusese luată decizia uciderii tuturor jidanilor non-sovietici, aflați sub control german. Discuții surprinse de industriaș ar fi avut loc la cartierul general al Führerului, cu privire la metodele care urmau a fi folosite. Una dintre acestea era gazarea cu acid cianhidric, după regruparea jidanilor în lagărele din Europa Orientală. Consulatul a transmis această poveste la Washington și la Londra, pe căile diplomatice respective. „Industriașul” în chestiune a rămas anonim până în ziua de astăzi. Examinând mesajul, Departamentul de Stat a decis că, din cauza naturii fantastice a alegațiilor și a imposibilității Statelor Unite de a furniza un ajutor oarecare, dacă exterminarea ar fi avut loc cu adevărat, nu este oportună transmiterea lui mai departe către r. Wise, așa cum se sugera. În consecință, mesajul fu clasat. Totuși, pe alte căi, Wise a luat cunoștință de conținutul lui. Se zice că ar fi fost informat de către Londra, dar la fel de posibil este ca el însuși să fi fabricat acest mesaj și să fi fost prevenit de transmiterea și clasarea lui de către diverși agenți. Wise

luă imediat legătura cu Welles, care aprobase decizia de clasare a mesajului, pentru a protesta contra felului în care Departamentul de Stat tratase această afacere. Welles răspunse că

„Informaţia" era lipsită de substanţă pentru a fi luată în serios şi că trebuie obţinută o confirmare înainte de a se face un anunţ oficial. Welles însărcină reprezentantul Statelor Unite pe lângă Vatican să încerce verificarea veridicităţii mesajului. Pe atunci, nimeni la Washington nu voia să ia în serios astfel de poveşti. Preşedintele Roosevelt însuşi îl asigura pe judecătorul Felix Frankfurter că jidanii deportaţi în Est erau pur şi simplu folosiţi la construirea de fortificaţii. În septembrie 1942, doi anonimi descinseră la Geneva, dându-se scăpaţi din regiunile controlate de germani şi lansând povestea exterminării jidanilor polonezi şi utilizării cadavrelor acestora pentru fabricarea de îngrăşăminte chimice. Pe cale diplomatică, informaţia fu transmisă la Washington, care încercă din nou să o confirme prin intermediul Vaticanului, care nu răspunsese încă la prima solicitare. Cam la aceeaşi dată, Wise primise un mesaj din partea unui european, membru al Congresului mondial jidănesc, care vorbea de „fabricarea de săpun şi îngrăşăminte artificiale" din cadavre jidoveşti.

La sfârşitul lunii septembrie, Riegner prezentă două noi documente. Primul, spunea el, ar fi fost stabilit de un ofiţer (bineînţeles, anonim) de pe lângă înaltul Comandament german şi îi parvenise prin mai mulţi intermediari. Ofiţerul anonim afirma existenţa a cel puţin a doua uzine care fabricau săpun, cleiuri şi lubrifianţi pe bază de cadavre jidăneşti şi că se stabilise că fiecare cadavru jidovesc valora 50 de Reichsmarks. Al doilea document consta din două scrisori cifrate, scrise, pe cât se spunea, de către un jidan elveţian din Varşovia. Acest jidan anonim vorbea de masacrul masiv al jidanilor din Varşovia,

deportaţi la Răsărit. Toate aceste mesaje fură transmise la Washington, unde au fost clasate. Asemănarea acestor alegaţii cu propaganda din timpul Primului Război Mondial era evidentă, ceea ce denotă o lipsă flagrantă de originalitate şi spirit inventiv din partea Congresului mondial jidovesc. Aproape că nu este nevoie să mai amintim că fabricile de săpun şi de clei fură ceva foarte trecător în cadrul acestei propagande. La Nürnberg, singurele acuzaţii de acest gen au fost scornite de sovietici. Nici la Nürnberg, însă, nu s-a ţinut cont de ele. Nimeni nu a încercat să precizeze amplasarea acestor fabrici, identitatea celor care le conduceau, etc. Reitlinger nu vorbeşte despre existenţa unor astfel de uzine, iar Hilberg le aminteşte numai pentru a spune că nu crede ca ele să fi existat.

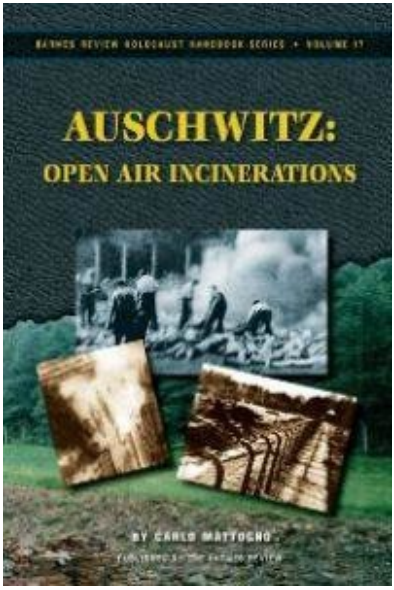

La 10 octombrie 1942, Vaticanul informă, în final, pe reprezentantul american că nu este în măsură să confirme rapoartele care i-au adus la cunoştinţă astfel de măsuri contra jidanilor. La 22 octombrie 1942, Riegner îl întâlni

pe ambasadorul Harrison şi îi prezentă alte „dovezi” de acelaşi gen, provenind, de data asta, de la un informator german anonim (al cărui nume s-ar fi găsit într-un plic sigilat remis lui Harrison, şi care nu ar fi fost divulgat nimănui, în afară de O.S.S. şi a unui funcţionar anonim de la Crucea Roşie Internaţională. La sfârşitul lui octombrie, Harrison transmise aceste documente la Washington, adăugând două scrisori personale către Welles, în care afirma că a aflat numele industriaşului german şi că funcţionarul anonim al Crucii Roşii era Karl Jacob Burckhardt, umanist distins, specialist în Voltaire şi Goethe, care a ocupat un post important la Crucea Roşie Internaţională, pe timpul războiului. Trimiterea lui mai cuprindea declaraţia sub jurământ a lui Guggenheim, în faţa lui Squire, la 29 octombrie. Guggenheim afirma că ar fi obţinut de la un informator anonim german confirmarea alegaţiilor lui Régnier. Informatorul anonim german deţinea cele ştiute de el de la un funcţionar anonim din ministerul german de Război. Pe deasupra, un informator elveţian anonim, rezident la Belgrad, ar fi furnizat informaţii care coroborau alegaţiile anterioare.

Pentru a confirma aceste alegaţii, Squire organiză o întâlnire cu Burckhardt, la 7 noiembrie 1942, la Geneva. La 9 noiembrie, el trimise lui Harrison un memorandum despre întâlnirea cu Burckhardt. Conform opiniei acestuia, Hitler ar fi semnat un ordin pentru debarasarea Germaniei de toţi jidanii, înainte de sfârşitul lui 1942. În darea de seamă a convorbirii lor, Squire explică: „L-am întrebat dacă cuvântul *exterminare* sau un echivalent al acestuia fusese folosit, la care el a răspuns că se utilizaseră cuvintele *trebuie să fie Jüden-frei* (debarasată de jidani). Apoi mi-a explicat că, deoarece nu exista niciun loc unde aceşti jidani ar putea fi expediaţi şi că teritoriul trebuia debarasat de această rasă, rezultatul net al acestei politici

este manifest130.

Această menţiune a unei remarci ambigui din partea unui cetăţean elveţian insuficient informat, raportată de către un intermediar aflat în strânse relaţii cu Congresul mondial jidănesc şi doritor de a descoperi interpretări sinistre pentru toate faptele disponibile nu este întru nimic mai solidă decât ceea ce spune efectiv. Despre această afacere, Burckhardt nu a făcut nicio declaraţie publică, în timpul războiului sau după acesta. El a răspuns la întrebările scrise puse de avocaţii lui Kaltenbrunner, în timpul procesului T.M.I., întrebări care priveau eforturile lui Kaltenbrunner, către sfârşitul războiului, pentru a permite accesul Crucii Roşii Internaţionale în lagărele de concentrare germane. Ele nu au nicio legătură cu subiectul nostru. Nimeni nu l-a interogat pe Burckhardt despre exterminări131.

La sfârşitul lui noiembrie 1942, Departamentul de Stat a primit unele „informaţii" de la o sursă vaticană anonimă, sub forma unei povestiri de trei pagini, în franceză, despre unele evenimente care ar fi avut loc în Polonia. Documentul nu este semnat şi nu comportă cu privire la sursă decât menţiunea „din partea lui M.F., Cetatea Vaticanului", scrisă de o mână necunoscută, pe prima pagină. Între altele, documentul spune următoarele:

„În Germania se organizează puielniţe sau crescătorii omeneşti, în care femei sau fete tinere sunt aduse pentru a naşte copii care le sunt, apoi, confiscaţi, pentru a fi crescuţi în instituţii naziste specializate. […] Continuă execuţiile de masă ale jidanilor. […] Sunt ucişi cu ajutorul gazelor asfixiante, în camere special pregătite (adesea în vagoane), dar şi prin mitraliere, după care morţii pe de-a-ntregul şi cei pe jumătate sunt acoperiţi cu pământ. […] Circulă zvonul că germanii utilizează cadavrele pentru fabricarea de produse chimice (săpun132).

La sfârşitul verii şi pe timpul toamnei anului 1942, Wise a dus o campanie neîntreruptă pentru a obliga guvernele aliate să condamne public şi în mod direct presupusele exterminări din Europa. La 8 decembrie 1942, în fruntea unei delegaţii primită la Casa Albă, el predă preşedintelui Roosevelt un document de 20 de pagini, intitulat *Blue Print for Extermination*, care se sprijinea pe genul de „informaţii" examinate de noi. Presiunile exercitate paralel de anumite medii jidăneşti determinară pe Aliaţi să capituleze în faţa lui

Wisea, cu privire la mitul exterminărilor. La 17 decembrie 1942, sub conducerea Statelor Unite, Aliaţii publicară o declaraţie de condamnare. O a doua declaraţie, publicată după două zile, afirma că exterminările au loc la Belzec şi Chełmno. Despre Auschwitz nu s-a făcut nicio referinţă. Articolele de presă pe această temă le vom examina mai încolo.

RABBI WISE'S ADDRESS.

Rabbi Wise said, in part:

"The day will never come when I will save less for Zion, when there will be any one who will strive more for the glorious ideals of Zionism.

"Two great conventions of Jews are being held to-night. In Chicago there is a conference of charities called together by men who minister to the wants of the poor. They have assembled to see that no more charity is not given to the unworthy. Their purpose is right. But ours is the greater charity. We have assembled not to see that the Jew does not get too much, but that every Jew shall get the right to live.

"There are 6,000,000 living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism. They come not to beg, but ask for that which is higher than all material things. They seek to have satisfied the unspeakable thirst after the ideal. They ask to become once again the messengers of right, justice, and humanity.

"Your Christian friends will honor you if you have enough self-respect to care for your own people. Say that you are not a Jew, and you will be hated as a Jew, nevertheless. But say that you are an American Jew, and strive for the best principles of the race, you will be respected and the Zionist cause honored.

"Of Israel and Zion one thing is true. They can conquer. God is our leader, and with the counsel of the heavenly hosts to lead who will say that we go not to victory."

"In the old Greek games, the man who won the race was not he who went fastest, but the one who bore a lighted torch to the end of the course.

"We Zionists have entered a race, the races of liberty, charity, and justice in our hands.

"The race will be won, not because we are fastest, but because that torch is a light unto the world. It will never be extinguished.

"Come, brethren, the lamp is in your hands; run the race and may God give you the victory forever."

Other speakers were Dr. M. Blein, Dr. Robert L. Holgerle of Chicago, and the Rev. Dr. H. Deschenes.

The Zion hymn by the Rev. Dr. H. Pereira Mendes, was sung at the conclusion of the speaking. The band of the Hebrew Sheltering Guardian Society Orphan Asylum, under direction of I. L. Passelbach, played a number of selections.

Apelul miscuos al rabanului Wise

În ciuda acestor declaraţii publice, grupul în fruntea căruia se găsea J. Brekenridge Long continua să reziste

propagandei jidăneşti. La 19 ianuarie 1943, Riegnier comunica lui Harrison „informaţia" că „6.000 de jidani sunt ucişi zilnic într-un anumit loc din Polonia". La 21 ianuarie, Harrison expedie această informaţie Departamentului de Stat şi unor „agenţii private jidăneşti" neprecizate, ceea ce însemna aparent rabinul Wise. Mesajul a fost clasat de către Departamentul de Stat, fără să se facă vreo menţiune publică. Vreme de câtva timp, agenţiile private jidoveşti păstrară şi ele tăcerea asupra acestui mesaj. La 10 februarie, grupul Long adoptă o nouă măsură pentru contracararea acestei propagande. El trimise lui Harrison un mesaj semnat de Wellles (despre care se spune că nu l-ar fi citit), în care, apropo de telegrama lui Harrison din 21 ianuarie, se dădeau următoarele instrucţiuni:

Pe viitor, rapoartele care vă vor fi adresate, spre a fi transmise unor persoane private din Statele Unite, nu vor trebui acceptate decât dacă împrejurări excepţionale fac oportun acest lucru. Se estimează că trimiterea unor astfel de mesaje private, care scapă cenzurii ţărilor neutre, prezintă riscul de a le determina pe acestea să ia măsuri de restrângere sau chiar de suprimare a mijloacelor noastre secrete de comunicaţii oficiale.

New York Times publică, în final, povestea la 14 februarie. Pentru a explica întârzierea de aproape patru săptămâni133, putem presupune că după precedentul declaraţiei din 17 decembrie 1942, unii sperau ca Departamentul de Stat să publice aceste „informaţii", dându-le astfel o mai mare credibilitate decât aceea de simple poveşti sau zvonuri, alegaţiuni care nu puteau fi deosebite, în termeni de credit, de poveştile ordinare despre atrocităţi inimaginabile. Pe baza lungii cruciade duse de Morgenthau contra Germaniei, Ministerul american al Finanţelor a intervenit de mai multe ori, după

1936, în conducerea afacerilor externe, din care cauză va intra curând în conflict cu Departamentul de Stat, în chestiunea acestei supresiuni. O a doua şi cea mai importantă cauză de conflict, între cele două ministere, a intervenit tot în februarie 1943. S-a aflat că guvernul român era dispus să trimită 70.000 de jidani în Palestina, pe nave româneşti cu pavilionul Vaticanului.

Întrucât este puţin probabil ca românii să-şi fi bătut capul cu privire la destinaţia adevărată a celor în cauză, presupun că destinaţia Palestina fusese pusă de sioniştii care luaseră parte la elaborarea propunerilor. „Funcţionarii care se ocupau de interesele jidanilor din România", menţionară o condiţie importantă: călătoria costa 250 de lire sterline de persoană. Existau, însă, şi alte dificultăţi. Politica britanică de atunci consta în a nu suscita antagonismul arabilor, din cauza consecinţelor catastrofale pe care le-ar fi antrenat o răscoală a acestora în timp de război. De aceea, Anglia refuză intrarea în Palestina a unui număr atât de mare de jidani. Poziţia britanică era că dacă aceşti jidani trebuie să părăsească Europa, Statele Unite urmau să furnizeze lagărele necesare acestui scop, în Africa de Nord. În plus, Foreign Office şi Departamentul de Stat american declarară că într-un număr atât de mare de persoane vor fi desigur şi foarte mulţi spioni, că problemele tehnice puse de transportul şi internarea lor sunt considerabile şi că banii ceruţi ar putea să cadă în mâna inamicului, care, din diverse motive, aprecia devizele Aliaţilor. Doritor să se implice în ajutorarea refugiaţilor, Ministerul american al Finanţelor căuta o cale pentru depăşirea acestor obstacole. Împreună cu Congresul mondial jidănesc, s-a ajuns la propunerea comună ca oamenii de afaceri jidani din România să furnizeze banii necesari, urmând ca rambursarea lor să se facă după sfârşitul războiului, cu

bani depuşi ca garanţie în Elveţia. Totuşi, opoziţia Angliei la intrarea acestor jidani români în Palestina nu a putut fi învinsă, deşi s-au propus diverse alte destinaţii. Ţările respective au refuzat şi ele primirea acestor jidani a căror emigrare era, de altfel, contrară legilor americane în materie. Departamentul de Stat, în special J. Breekenridge Long şi adjuncţii acestuia considerau că rumorile cu privire la

„Exterminarea" jidanilor sunt o invenţie a propagandei de război, ca şi născocirile aceleiaşi propagande, din timpul Primului Război Mondial. Totuşi, ei nu au încetat de a studia modul în care aceste persoane ar putea părăsi Europa. La o dată târzie, precum ianuarie 1944, Departamentul de Stat îndemna pe jidanii din Polonia să emigreze în Ungaria. Breekenridge Long considera că a susţine propunerile lui Wise însemna a „face credibile acuzaţiile lui Hitler, după care noi (Statele Unite) ducem acest război din cauza concetăţenilor jidani, la instigarea şi sub conducerea lor". Departamentul de Stat considera că proiectul nu are niciun rost, fiind incompatibil cu exigenţele unui veritabil efort de război. Breckenridge Long nota: „Wise ia mereu aerul lui fals, mieros, ipocrit şi presărat cu formule din arsenalul personal, pentru a pleda cauza „intelectualilor şi sufletelor dârze ale refugiaţilor care fug din faţa torturilor, a dictatorilor". Bineînţeles, doar o infimă parte dintre refugiaţi aparţine acestei categorii, iar printre ei unii sunt cu siguranţă agenţi germani [...] Nu fac aluzie la cargoul *Navemar*, plecat din Lisabona cu destinaţia Havana şi New York. Deşi nu dispunea decât de 15 cabine, acesta transporta

1.200 de bieţi jidani în cală şi pe punte, fără niciun fel de instalaţie sanitară, fără materialul de bucătărie necesar, la preţuri între 700 şi 1.500 dolari pe persoană.

Patru jidani au murit înainte de insulele Bermude, alţi şase au fost spitalizaţi, dintre care unul a murit. Aceştia au fost victimele lăcomiei companiilor de călătorie, nu ale Germaniei, nici ale politicii Statelor Unite. Acest cargou este un pericol şi o ameninţare pentru igiena porturilor în care face escală, o ruşine pentru cupiditatea omenească ce îngăduie astfel de lucruri. În răspunsul meu, nu am făcut, însă, aluzie la Rabinul Wise. Fiecare dintre aceşti oameni mă urăşte. În ochii lor, sunt încarnarea unui zeu al răzbunării. Fiecare dintre ei crede că oricine, oricând şi oriunde are *dreptul* să vină în Statele Unite, în vreme ce eu cred că nimeni, de niciunde, nu are acest drept, dacă Statele Unite nu îl doreşte".

Departamentul de Stat temporiza ori sabota acest proiect. La sfârşitul verii lui 1943 s-a aflat că 6.000 de copii jidani din Franţa ar putea fi evacuaţi, această posibilitate făcând de acum parte din problemă. Ministerul Finanţelor şi Congresul mondial jidovesc menţineau presiunea în favoarea acestor proiecte, afirmând neîncetat şi aparent cu toată seriozitatea că altfel, singura alternativă pentru aceste persoane este să moară în mâinile lui Hitler. Se spunea deschis că respingerea acestui proiect însemna că „guvernul acceptă moartea jidanilor". Diverse persoane făcură, de asemenea, presiuni asupra guvernului britanic. Breckenridge Long devenise un necruţător atât pentru marele public, cât şi pentru mediile guvernamentale. De altfel, el nota cu amărăciune: „Agitaţia jidănească se bazează pe atacuri personale, fără de care ea nu beneficiază de nicio publicitate. Aşa se face că, deocamdată, eu sunt ţinta acestei agitaţii".

Campania lui Wise şi Morgenthau fu încununată de succes în decembrie 1943, când a fost luată decizia evacuării jidanilor români, banii necesari fiind depuşi pe un cont elveţian, controlat de Riegner şi Trezoreria

americană. De altfel, chiar în acel decembrie, România contactă Aliaţii în vederea unei păci separate şi primi asigurarea că va fi tratată cum se cuvine dacă şi ea îi trata la fel pe jidanii ei. România a decis imediat repatrierea jidanilor care fuseseră expediaţi la Marea de Azov, în Rusia. Victoria lui Morgenthau a fost obţinută cu ocazia unei reuniuni, la 20 decembrie, în prezenţa lui Cordell Hull, Breckenridge Long, Morgenthau şi John Pehle, şeful controlului fondurilor străine la Trezorerie. Morgenthau decisese o confruntare pe toată linia cu Departamentul de Stat. Încă de la începutul reuniunii a cerut copia mesajului trimis de Welles lui Harrison, la 10 februarie, prin care cerea acestuia să nu difuzeze „informaţia" de la industriaşul anonim. Departamentul de Stat îi furniză copia cerută, nu înainte însă de a elimina referinţa la mesajul lui Harrison din 21 ianuarie, astfel că mesajul din 10 februarie părea un simplu document de rutină. Mutilându-şi astfel propriul lui document, Departamentul de Stat ignora, se pare, că acesta, în întregul lui, fusese deja divulgat lui Dubois, de la Finanţe, de către Donald Hiss, de la Departamentul de Stat (fratele lui Alger Hiss, acuzat de a fi comunist în cadrul afacerii Bentley-Chambers). Dubois nu obţinuse acest document decât cu mare greutate şi după îndelungată insistenţă. Donald Hiss îl avertizase că acesta

„Nu priveşte întru nimic Trezoreria" şi că el şi-ar putea pierde postul dacă este descoperit. Odată intrat în posesia textului incomplet al mesajului respectiv, Morgenthau dispunea de o nouă armă contra lui Long şi a grupului acestuia. El nu a întârziat să provoace un mic scandal, acuzând Departamentul de Stat de a-şi fi amputat propriul mesaj şi cerând să vadă originalele. Acestea i-au fost prezentate, stângacea tentativă de disimulare, din partea Departamentului de Stat, devenind evidentă.

Ulterior, membrii Departamentului de Stat fură în defensivă pe toată linia. Morgenthau era de acum în măsură să ceară examinarea mai atentă a dosarelor Departamentului de Stat. S-a descoperit astfel că, după o cerere a lui Wise, Welles telegrafiase lui Harrison, în aprilie 1943, cerându-i să îl întâlnească pe Riegner şi să transmită informaţiile pe care acesta trebuia să le fi obţinut. Confuz şi în încurcătură, Harrison făcu ceea i s-a cerut, informaţiile deţinute de Riegner fiind în legătură cu propunerea de asistenţă pentru jidanii refugiaţi din România şi Franţa. Nu mai puţin însă, Harrison făcu lui Welles observaţia că genul acesta de document nu trebuia supus restricţiilor impuse prin mesajul din 10 februarie. Morgenthau birui în conflictul dintre Departamentul de Stat şi Ministerul Finanţelor. Amestecat şi el în afacere, Roosevelt luă partea lui Morgenthau. S-a ajuns la înfiinţarea Biroului de Refugiaţi de Război (*War Refugee Board*, W.R.B.), compus din Morgenthau, Hull şi Stimson, Secretarul de Stat la Război. Director executiv a fost numit John Pehle.

„Protejatul lui Morgenthau", iar consilier juridic Josiah Dubois. Era vorba de un mecanism pe de-a-ntregul în mâinile lui Morgenthau. W.R.B. obţinu în scurtă vreme puterile deţinute de cele trei ministere care se ocupau de proiecte vizând scoaterea jidanilor din

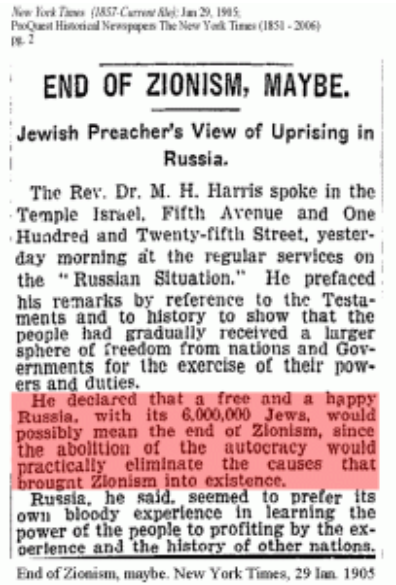

New York Times (1857-Current file); Jan 29, 1905;
ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2006)
pg. 2

END OF ZIONISM, MAYBE.

Jewish Preacher's View of Uprising in Russia.

The Rev. Dr. M. H. Harris spoke in the Temple Israel, Fifth Avenue and One Hundred and Twenty-fifth Street, yesterday morning at the regular services on the "Russian Situation." He prefaced his remarks by reference to the Testaments and to history to show that the people had gradually received a larger sphere of freedom from nations and Governments for the exercise of their powers and duties.

He declared that a free and a happy Russia, with its 6,000,000 Jews, would possibly mean the end of Zionism, since the abolition of the autocracy would practically eliminate the causes that brought Zionism into existence.

Russia, he said, seemed to prefer its own bloody experience in learning the power of the people to profiting by the experience and the history of other nations.

End of Zionism, maybe. New York Times, 29 Ian. 1905

Departamentul de Stat a trebuit să numească ataşaţi speciali, cu statut diplomatic, conform recomandărilor W.R.B. (U.N.R.A., creată în noiembrie 1943, va îndeplini o misiune similară, după sfârşitul războiului134). Pentru a se înţelege pe deplin natura şi importanţa acestei evoluţii în cea ce priveşte subiectul nostru, trebuie să mergem mai departe, arătând că W.R.B. va servi într-o largă măsură de simplu instrument în mâinile Congresului mondial jidovesc şi a altor organizaţii sioniste. Aparatul comunist era şi el prezent, având în frunte pe Harry Dexter White, demascat mai târziu ca agent sovietic, căruia Roosevelt îi delegase toate puterile Trezoreriei în domeniile care ţineau de W.R.B. White intrase în cercul colaboratorilor lui Morgenthau în primăvara lui 1938. La o săptămână după Pearl Harbor, Morgenthau anunţa că „începând cu data respectivă, Harry

Dexter White, adjunctul său, va asuma deplina răspundere a Ministerului Finanţelor în domeniul afacerilor externe […]”. Modul foarte general în care acest

ordin a fost formulat, mai ales formula „în domeniul afacerilor” confereau lui White excelente posibilităţi de acţiune în anii ce vor veni. La începutul lui 1943, Morgenthau lărgi şi mai mult atribuţiunile lui White: „Începând cu această dată vă confer direcţia şi răspunderea întreagă şi deplină a participării Trezoreriei la toate chestiunile economice şi financiare [...] în raport cu operaţiunile Armatei şi ale Marinei în toate afacerile civile din ţările străine în care forţele noastre armate operează sau sunt susceptibile de a opera. Bineînţeles, acţiunea dvs. va comporta legătura generală cu Departamentul de Stat, armata, marina şi alte ministere sau servicii oficiale, inclusiv reprezentanţii puterilor străine în aceste chestiuni”. La începutul lui 1945, devenit secretar adjunct la Departamentul Finanţelor, White profita din plin de aceste puteri, mai ales în ceea ce priveşte politica de ocupaţie în Germania. Pe de altă parte, fiind evident că W.R.B.-ul era un fel de ramură a departamentului Finanţelor, activităţile lui intrau în domeniul atribuţiilor lui White. De asemenea, notăm că Dubois, consilierul juridic W.R.B., era

„Strâns legat”, pentru a nu spune încârdăşit, cu agentul comunist William L. Ullmann. El a fost, de asemenea, martorul lui Whitte, când acesta şi-a făcut testamentul 135.

Breckenridge Long avea intuiţia clară a celor ce aveau să vină: „Îmi rămân câteva zile înainte de a abandona atribuţiile mele în ceea ce priveşte refugiaţii şi doresc numai plăcere celui mă va înlocui. Aceasta a fost pentru mine o grea răspundere atât pe plan intern, cât şi extern, căci în această ţară există cinci milioane de jidani, dintre care patru sunt concentrate în New York şi împrejurimile acestuia. Nu avem niciun fel de populaţie arabă sau musulmană, dar avem interese comerciale din

ce în ce mai importante cu ţările musulmane, mai ales în materie de petrol. În plus, Anglia, aliatul nostru, nu are cetăţeni jidani, dar are mari interese în Orientul Apropiat. De aceea, politica noastră se sprijină din ce în ce mai mult pe situaţia noastră internă, în vreme ce politica Angliei se face în întregime pe baza afacerilor externe. Acestea două nu sunt uşor de pus de acord [...] pentru mine sunt lucruri încurajatoare [...] şi o garanţie că trebuie să rămân în afara acestora. Nu reuşesc să îmi imaginez că ei vor face ceva pe care eu să nu îl şi făcut".

Sub acest ultim punct Long se înşela, căci W.R.B. făcu foarte multe pentru reinstalarea jidanilor. Pe acest plan, acţiunea acestuia este foarte importantă pentru cartea de faţă, din care cauză va fi abordată într-un capitol separat. Prin intermediul Crucii Roşii, W.R.B.-ul a ajutat, de asemenea, deţinuţii din lagărele de concentrare în ultimele săptămâni de război136. Ca instrument al lui Wise şi a altor sionişti, W.R.B. a îndeplinit şi o considerabilă muncă de propagandă137. Instrumentul propagandei lui, care a avut cea mai mare repercusiune, a fost broşura *German Extermination Camp*: *Auschwitz and Birkenau*, Executive Office of the President, Washington, noiembrie 1944. În cele ce urmează, broşura aceasta va fi desemnată sub numele de Raport W.R.B. Raportul W.R.B. a constituit actul formal de naştere a tezei oficiale privind exterminarea prin camere de gazare la Auschwitz. În ea se găseau toate punctele esenţiale şi multe dintre detaliile care vor constitui înşelătoria Auschwitz. Acuzaţiile lansate la Nürnberg s-au sprijinit pe Raportul W.R.B. Publicarea Raportului W.R.B. nu pare să fi provocat niciun fel de reacţii. Ziaristul american Oswald F. Schuette a adresat, totuşi, o scrisoare critică lui Stimson (unul dintre semnatarii Raportului), fără să primească vreun răspuns satisfăcător138. Raportul WRB nu a schimbat întru nimic

opinia celor din Departamentului de Stat, care au demascat de la început propaganda despre exterminare.

Când aceştia erau între ei împreună cu Dubois, vorbind despre Raportul W.R.B., schimbau între ei, fără menajamente, declaraţii de genul: „Berna ne trimite poveşti de genul ăsta încă din 1942. [...] Să nu uităm că este vorba de un jidan care vorbeşte despre jidani [...] Este vorba de campania jidanului Morgenthau şi a colaboratorilor săi jidani".

Se spunea că Raportul W.R.B. a fost transmis de la Berna la Washington. Vom studia acest raport în toată profunzimea lui, după ce vom fi examinat partea capitală a propagandei de război sub aspectul ei public. Mai întâi semnalăm că unii observatori nu interpretează corect rolul jucat de Auschwitz în legenda exterminării. Harry Elmer Barnes, distins istoric şi ziarist american, a scris în 1967 că lagărele (de exterminare) au fost mai întâi prezentate ca fiind cele din Germania, precum Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen şi Dora. S-a demonstrat, însă, că în acestea nu a avut loc o exterminare sistematică. Atenţia a fost, atunci, îndreptată către Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chełmno, Janowska, Tarnow, Revensbrück, Mauthausen, Brezeznia şi Birkenau, listă non-exhaustivă care pare să fi fost alungită după nevoi139.

Bineînţeles, eroarea comisă de Barnes provine din faptul că, la sfârşitul războiului şi avidă de senzaţional, marea presă a utilizat imaginile oferite de lagărele germane ca dovezi de exterminare. Este însă un fapt, după cum am indicat în capitolul precedent: aceste scene au servit, într-adevăr, ca „dovezi" de exterminare pentru propaganda destinată marelui public. Totuşi, analiza noastră arată că Auschwitz a fost ales cu grijă, încă din 1944, ca inimă a întregii legende exterminaţioniste. Vom demonstra aceasta cu ajutorul documentelor care vor fi

examinate în capitolul următor. Prin publicarea Raportului W.R.B., în noiembrie 1944, Statele Unite aduceau cauţiunea lor oficială la o versiune precisă a înşelătoriei, menţinută pe timpul proceselor de la Nürnberg şi în continuare până astăzi. Forma legendei se prezintă într-un fel care nu diferă sub niciun punct important de Raportul W.R.B. După victoria repurtată în chestiunea W.R.B., Morgenthau s-a ocupat de alte lucruri, în special de politica ce urma să fie aplicată Germaniei ocupate. El descoperi că proiectele existente pe această temă respectau convenţiile de la La Haye şi Geneva, semnate de Statele Unite, care interziceau confiscarea bunurilor personale lipsite de valoare militară, deţinerea prelungită de prizonieri de război după încetarea ostilităţilor, impunerea arbitrară a raţiilor de înfometare. În acest context, Morgenthau a început o campanie pe tema celor mai draconice măsuri posibile în Germania. Aşa s-a născut „planul Morgenthau”, din care multe măsuri draconice fură adoptate şi aplicate. David Marcus, de la DAC, a susţinut obiectivele Morgenthau, informându-l pe acesta cu privire la cei care se opuneau planului lor. Colonelul Bernard Bernstein, vechi colaborator al lui Morgenthau, a exersat o funcţie similară la sediul SHAEF din Londra. Bineînţeles, Baruch140 şi-a dat şi el concursulb.

Secţiune 1.17 NOTE

129. Cu excepţia semnalată, studiul nostru despre începutul propagandei exterminaţioniste, evenimentele de la Washington şi New York, conflictele dintre Departamentul de Stat, de o parte, sioniştii şi departamentul Finanţelor, de alta, ca şi cele soldate cu înfiinţarea oficiului War Refugee Board s-au sprijinit pe MORSE, pp. 3 – 99; FEIGNOLD, pp. 167 – 247; DUBOIS, pp. 183 – 189; 189; BLUM, pp. 207 – 227; ISRAEL, pp. 173 – 174, 216 – 217, 306 – 337; MORGENTHAU.

130. Mărturia sub jurământ lui Guggenheim se găseşte în depeşa n° 49/29 oct. 1942, în dosarele Consulatului american Geneva, din arhivele Foreign Affairs Document and Reference Center, Departamentul de Stat, Washington. Memorandumul lui Squire despre convorbirea cu Burckhardt este alăturat scrisorii lui personale, din 9 noiembrie 1942, către Harrison, care se găseşte în acelaşi dosar.

131. Întrebările adresate lui Burckhardt şi răspunsurile acestuia constituie documentul

T.M.I. Kaltenbrunner 3 (T.M.I., vol. XL, pp. 306 – 318).

132. Declaraţia din „sursă vaticană" se găseşte în Arhivele naţionale americane, dosarul Departamentului de Stat, cota 740.00116 EW/726.

a. Această capitulare a Aliaţilor în faţa propagandei insidoase, insistente şi eminamente false a rabinului Stephen S. Wise *et comp*. a fost determinată de *lobby*-smul sionismului, de incompetenţa Serviciilor Secrete şi, îndeosebi, de insuficienta supraveghere a propagandei holocauştice desfăşurate prin *mass media*. E-adevărat că autorul redă opiniile unor funcţionari ai Departamentului de Stat, care remarcaseră că scornelile debitate de rabinul Wise şi clica lui nu sunt decât repetarea clişeelor utilizate de propaganda jidanilor anterior, în timpul Primului Război Mondial, pe tema holocaustului, dar, din păcate, nu au marşat cu demonstraţia argumentând cu această constatare. Între timp, aşa cum am mai menţionat în prezentarea introductivă, cercetătorii oneşti şi oripilaţi de omniprezenta propagandă sionistă a *holocash*-ului au relevat că lamentaţiile rabinului Wise pe tema holocaustului fuseseră publicate, în *New York Times*, încă în 11 iunie 1900 (!) – adică îi devansase cu şase decenii pe escrocii Elie Wiesel şi Leon Poliakov şi cu aproape un secol

pe escrocii Radu Ioanid, Braham Randoph, Vladimir Tismăneanu ş.a. După cum se poate vedea, în cadrul bibliografiei folosite de Arthur Butz, cea mai citată publicaţie este *New York Times*, care, după cum se ştie, aparţine unor jidani şi, ca atare, devenise vectorul principal al propagandei holocaustice. Vedeţi, aici, şi facsimilul „*End of Zionism, maybe*. NYT, 29 Ian. 1905”. De altfel, aproape toate *mass media* din S.U.A. erau controlate de ei – după cum şi recunoaşte un jidan cinstit, Benjamin Freedman, aici:

a.

http://www.sweetliberty.org/issues/Israel/freedman.htm. Referitor la propaganda holocaustică anterioară cu un secol (!) – adică până la Procesul de la Nürnberg! –, vedeţi aici: http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/; http://www.amazon.com/The-First-Holocaust-Raising-Campaigns/de/1591480035; http://balder.org/judea/Six-Million-140Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6.000, 000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began. php; „*256 references to 6.000.000 Jews prior to the Nürnberg Trial announcement*; etc. N. red. – V.I.Z.

133. Ea fusese primită de „agenţiile private jidăneşti” la 21 ianuarie. În ciuda obişnuinţei ziarelor de a publica imediat alegaţiile neconfirmate ale agenţiilor, de data aceasta s-a aşteptat vreme de 24 de zile.

134. *New York Times*, 23 ian. 1944, p. 11.

135. *Morgenthau Diary*, pp. 6 – 9.

136. DUBOIS, pp. 198 – 199; Crucea Roşie (1947), pp. 20, 23, 59 – 60; US-WRB (1945), pp. 9 – 10, 56 – 61.

137. US-WRB (1945), pp. 46 – 56.

138. *Morgenthau Diary*, pp. 805 – 810; ARETZ, pp. 366 – 368.

139. BARNES, Citat în ANONIM, p. 3.

140. BLUM, pp. 343, 383.

b. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 121 – 134. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 1.18 III. 4. New York şi primele alegaţiuni despre exterminări

Teza fundamentală a acestei cărţi este că literatura istorică sau de altă natură, consacrată exterminării jidanilor în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, constituie o înşelătorie imputabilă propagandei. Vom examina originile înşelătoriei în propaganda de război a vremii respective. Numeroase aspecte „de interior" ale înşelătoriei au fost deja explorate. Ne rămâne să examinăm aspectele ei publice, sau „exterioare". Dificultatea şi natura „controversată" a problemei par să fi descurajat studiul complet al acestei propagande. Totuşi, anumite încercări au avut loc, asupra unor aspecte particulare ale acesteia. John T. Flynn, în *While You Slept*, a studiat propaganda din punctul de vedere al influenţelor comuniste, mai ales în ceea ce priveşte Asia. James J. Martin a studiat modul în care presa americană a vorbit despre Uniunea Sovietică, chestiunea unei păci separate şi bombardamentele teroriste aliate din timpul războiului.

Nu vom putea trece în revistă întreaga propagandă axată pe atrocităţile şi exterminarea relativă la teatrul de operaţiuni europene din timpul războiului mondial. Cercetarea noastră se va limita la chestiunea exterminării jidanilor şi la acţiunea personalităţilor de prim plan. Vom constata că examinarea articolelor despre exterminarea jidanilor, publicate de *New York Times* începând cu primăvara lui 1942, de-a lungul lui 1943 şi un rezumat al propagandei din 1944, care va fi prezentat într-un capitol ulterior, vor furniza materia necesară pentru a ne face o idee satisfăcătoare despre această propagandă. Începem

cu studiul articolelor publicate în primăvara lui 1942, pe care le vom îmbogăţi cu comentariile noastre. În numeroase cazuri, este vorba de o informaţie pe subiectul masacrelor, prezentată ca provenind din Europa. În aceste cazuri, foarte interesant de reţinut este sursa informaţiei, locul unde s-ar fi produs masacrele în chestiune şi metoda de execuţie care ar fi fost utilizată. Nu trebuie să uităm legenda ulterioară, de după război, în problema exterminărilor. Conform acestei legende, nu au existat decât trei metode de exterminare: gazări în şase locuri din Polonia, „camioane de gazare" în Rusia şi împuşcări masive, tot în Rusia.

Secţiune 1.19 Jidani masacraţi de către nazişti

6 aprilie 1942, p. 2.

KUIBÂŞEV, Rusia, 5 aprilie (A.P.) – Comitetul jidănesc antifascist aduce la cunoştinţa publicului că germanii au ucis 86.000 de jidani la Minsk şi în împrejurimi, 25.000 la Odesa, „zeci de mii" în Lituania, Letonia şi Estonia. Conform acestui comunicat, în Estonia, cei 4.500 de jidani au fost eliminaţi.

Secţiune 1.20 Naziştii reproşează jidanilor bombardamentele masive ale Aliaţilor

Secţiune 1.01

13 iunie 1942, p. 7.

BERLIN, 12 iunie (după Radio Germania, înregistrat de *United Press* la New York) – Ministrul Propagandei, Joseph Goebbels, a declarat ieri seară că Germania va proceda la

„Exterminări" masive de jidani, ca represalii la bombardarea aeriană a oraşelor germane de către Aliaţi, care au provocat – el a recunoscut-o –, importante pagube. Într-un articol publicat de revista *Das Reich*, dr. Goebbels a spus că jidanii vor fi exterminaţi în toată Europa, „poate chiar şi dincolo de Europa", ca represalii la intensele

atacuri aeriene. Remarca lui Goebbels viza presa controlată de jidani, pe care el îi considera vinovaţi de atmosfera de propagandă care făcea posibile bombardamentele teroriste. Iată ce scria Goebbels în *Das Reich*:

În acest război, jidanii îşi fac jocul lor cel mai criminal cu putinţă, pe care vor trebui să îl plătească prin exterminarea (*Ausrottung*) rasei lor din Europa şi poate chiar de mai departe. Ei nu trebuie luaţi în serios în cadrul acestui conflict, întrucât nu reprezintă interese britanice sau americane, ci interese pur jidăneşti.

Este vorba într-adevăr de o ameninţare de exterminare, căci primul sens al termenului de *Ausrottung* este „exterminare". *Uprooting*, în engleză *extirpation*, *déracinement*, în franceză, sunt înrudite pe plan etimologic, dar nu reprezintă decât un sens secundar. De asemenea, în mod public şi repetat, Hitler a spus lucruri identice, de exemplu: „*Rezultatul acestui război va fi distrugerea jidanilor*", sau „*Nu popoarele ariene vor fi distruse, ci jidanii*" 141. Din acest punct de vedere se cuvine să remarcăm că: (a) declaraţiile excesive erau constante în discursurile şi în retorica nazistă; (b) mitologiştii şi partizanii exterminărilor se consideră obligaţi să afirme că exterminările aveau loc în modul cel mai secret posibil; pe de altă parte, în mod absolut ilogic, ei colectează aceste declaraţii publice ale conducătorilor nazişti, prezentând anumite fragmente din ele drept „dovezi" de exterminare; (c) este necesară plasarea discursului lui Goebbels în contextul istoric respectiv, fiind vorba de o reacţie la bombardamentele teroriste ale Aliaţilor; (d) în timp de război, declaraţiile excesive şi exorbitante, exagerate, sângeroase, chiar extravagante, sunt curente, şi au fost făcute de personalităţi considerate responsabile, din ambele tabere;

(e) adesea este necesară înţelegerea contextului dacă vrem să identificăm semnificaţia precisă a unei referinţe la „exterminare” sau „distrugere” (*Ausrottung*, respectiv *Vernichtung*, în germană). Să examinăm în ordine fiecare din aceste cinci puncte.

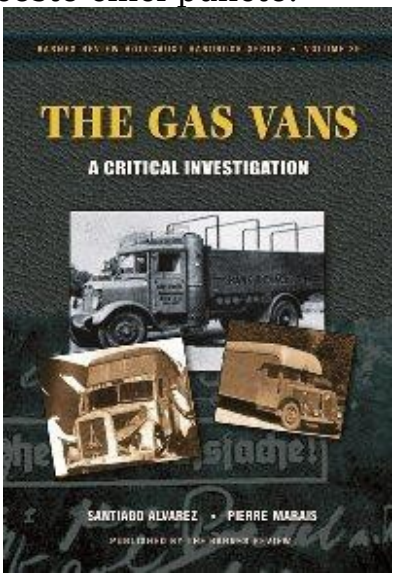

1. Se ştie că discursurile şi retorica nazistă aveau o tendinţă provocatoare şi incendiară, ale cărei origini trebuie căutate în vremea când N.S.D.A.P. era un partid minoritar în Germania de la Weimar. Se pare că acest stil a fost rezultatul unei politici deliberate şi calculate întrucât, în 1931, Hitler a explicat acestea într-un cadru privat:

„Prea puţin mă interesează ce poate să scrie un redactor nebun în propriile mele ziare. [...] Noi nu putem realiza ceva decât prin fanatism. Dacă acest fanatism îngrozeşte burghezia, cu atât mai bine. Numai printr-un astfel de fanatism, care exclude orice compromis, putem stabili contactul cu masele” 142.

Putem admite că Hitler aprecia declaraţiile zgomotoase şi răsunătoare, pentru câştigarea atenţiei

auditoriului. Foarte natural, toţi liderii nazişti, mai ales Goebbels, erau mai mult sau mai puţin contaminaţi de această atitudine. Pe de altă parte, după venirea putere şi asumarea guvernării Germaniei, declaraţiile naziştilor au devenit mult mai moderate, fără să se fi dezis vreodată complet de această tendinţă. Războiul şi necesitatea atragerii opiniei publice din ţările aliate au accentuat această tendinţă. Date fiind împrejurările, se impune, însă, mai curând constatarea că Hitler şi Goebbels nu au recurs decât rareori la astfel de declaraţii.

2. În capitolele următoare vom vedea că mitologii şi partizanii juraţi ai exterminării sunt obligaţi să susţină că naziştii şi-au luat precauţiile cele mai extreme pentru a păzi secretul programului lor de ucidere la scară continentală şi că au reuşit acest lucru într-un mod remarcabil. Ceea ce ştim despre comportamentul jidanilor europeni, în această etapă, demonstrează că ei habar nu aveau de existenţa unui program de exterminare, în ciuda alegaţiilor anumitor autori şi a faptului incontestabil că circulau tot felul de zvonuri exterminaţioniste. Când li se ordona să-şi facă bagajele în vederea deportării, jidanii se supuneau dispoziţiei fără nicio rezistenţă.

În capitolul IV vom vedea că jidanii de la Theresienstadt *s-au oferit voluntar* să meargă la Auschwitz, la o dată relativ târzie, august 1944, lucru care confirmă că nu-şi băteau capul cu existenţa vreunui program de exterminare acolo sau în altă parte. În capitolul VII, după cum se afirmă, vom vedea că naziştii nu consemnau, chipurile, nimic pe hârtie, nici măcar în materie de lucruri confidenţiale, întrucât, ni se spune, „redactarea notelor circumspecte era una din marile specialităţi ale Reichului hitlerist”. Dacă aşa ar fi stat lucrurile cu adevărat, după cum afirmă partizanii tezei exterminării, cum se explică atunci ameninţările publice

ale lui Goebbels, care contrazic argumentele lor?

3. Amenințarea lui Goebbels trebuie considerată ceea ce era de fapt: reacția normală a unui propagandist de profesie la bombardamentele aliate care îi obsedau pe conducătorii naziști încă din mai 1940. Din acest punct de vedere, faptele fiind bine stabilite, dar insuficient cunoscute, vom rezuma cele petrecute. Pentru a evita o digresiune prea lungă, rezumatul nostru va fi cât se poate de scurt. Cititorii care vor dori să aprofundeze acest aspect sunt invitați să consulte cărțile lui Voale și Colby.

În 1939, când a început războiul, nemții considerau bombardamentul ca o formă de artilerie, putând servi operațiilor militare terestre obișnuite. În acest cadru au avut loc bombardamentele bine cunoscute de la Varșovia (1939) și Rotterdam (1940). Aceste orașe nu au fost bombardate decât după ce au devenit teatrul unor operațiuni militare, în cadrul cărora se aplicau legile asediului. „Bombardamentul strategic", așa cum îl înțelegem noi astăzi, nu a jucat niciun rol în operațiunile militare germane (deși, bineînțeles, strategii militari germani l-au studiat și ei, fără să îl aplice însă). Nu acesta a fost, însă, cazul Angliei. În momentul în care nemții utilizau bombardierele ca artilerie, în Olanda, englezii luară „splendida decizie" de a bombarda obiective civile din Germania, știind precis că Hitler nu avea nici intenția, nici dorința de a se angaja în acest gen de război (de fapt, sub nicio formă, Hitler nu ar fi vrut un război cu Anglia). La începutul verii 1940 au avut loc, într-un număr limitat, bombardamente germane asupra unor ținte militare englezești precise, deși orașe precum Hamburg sau Bremen sufereau pe atunci atacul general al aviației britanice. Numai după trei luni de raiduri englezești de acest fel și împotriva voinței sale, Hitler s-a simțit obligat și dator să răspundă cu aceeași monedă. Așa a apărut

cunoscutul mit *„Blitz”*. Poporul englez nu trebuia să descopere că guvernul lor ar fi putut opri oricând raidurile germane, prin simpla stopare a propriilor lor raiduri asupra Germaniei. Raidurile aeriene britanice, din 1940, asupra Germaniei, deşi nu au avut nicio importanţă militară, au pus guvernul de la Berlin într-o situaţie dificilă faţă de propria sa opinie publică, căci germanii gândeau, natural, că guvernul lor trebuia să fie capabil să ia unele măsuri pentru a împiedica aceste bombardamente. Din acest unic motivgermanii s-au văzut obligaţi să recurgă şi ei la bombardamente de represalii. În discursul de la Sporptalast, din 4 septembrie 1940, anunţându-şi decizia, Hitler declara următoarele:

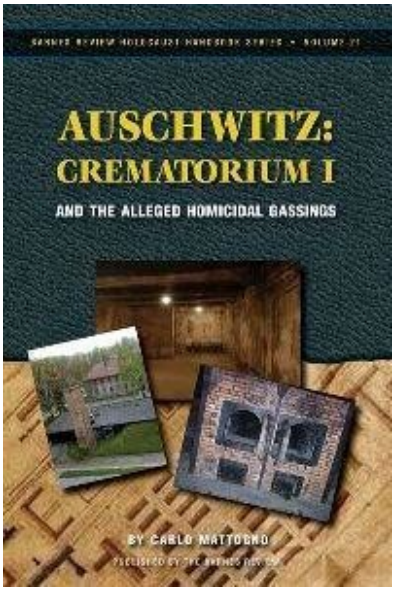

Dacă aviaţia britanică lansează două, trei sau patru mii de kile de bombe, noi vom lansa cincizeci, o sută optzeci, două sute de mii, trei sute de mii, patru sute de mii şi chiar mai mult, într-o singură noapte143.

Hitler exagera, însă, enorm posibilităţile Germaniei faţă de aviaţia britanică, deşi, pe moment, bombardierele

germane erau mai numeroase decât cele englezeşti. Bombardierele germane fuseseră însă concepute pentru sprijinul trupelor la sol, nu pentru

„Bombardamente strategice”, cazul bombardierelor britanice. Violenţele verbale nu costau, însă, nimic, iar aviaţia germană nici măcar nu a jenat bombardamentele aliate. Violenţele verbale, asociate uneori cu promisiunea unor arme secrete, au fost cam tot ceea ce Hitler şi Goebbels au putut opune bombardamentelor aliate, atât în 1940, cât şi în anii următori. În acest context trebuie înţeleasă ameninţarea lui Goebbels.

4. De-a lungul întregului război, ameninţări sângeroase au fost proferate de ambele tabere. Statele Unite au lansat numeroase declaraţii incendiare şi anateme proferate cu toată seriozitatea, de către persoane aparent civilizate. Era vorba de reacţii clasice de aprobare, aparent gândite, de către persoane din cele mai respectate. Nu îi putem înşira pe toţi cei care s-au dedat la astfel de lucruri. Ne vom mărgini la câteva remarci cu privire la Clifton Fadiman, autor şi critic bine cunoscut, titular, pe atunci, al rubricii literare a săptămânalului *The New Yorker*.

Fadiman a fost vedeta Comitetului de Război al Scriitorilor (Writers War Board, WWB), serviciu guvernamental semioficial care redacta cu plăcere texte războinice pentru serviciile oficiale. Comitetul scriitorilor războinici ai Statelor Unite era prezidat de Rex Stout. Teza expusă de Fadiman şi Stout în faţa comunităţii scriitorilor (1942) era că scrierile de război trebuiau să caute a „dezvolta ura activă contra tuturor germanilor, nu numai contra liderilor nazişti”. Aceste afirmaţiile au declanşat o vie controversă publică. Diverşi scriitori şi ziarişti observatori s-au angajat într-o dezbatere animată faţă de Fadiman, care a declarat că „singura posibilitate de a băga

germanilor minţile la cap este uciderea lor; chiar şi aşa, mă îndoiesc că vor înţelege ceva!” Cazul lui Fadiman nu putea fi acceptat ca un acces izolat de irascibilitate sau o criză de nervi. Domnul scriitor şi critic literar profita de rubrica sa de la *New Yorker* pentru a-şi expune ideile despre germani într-un context intelectual foarte elaborat. În aprilie 1942, într-o carte de Sales (*The Making of Tomorrow*), Fadiman şi-a găsit concepţia juvenilă, de care avea nevoie. Considerând că cititorii gândeau ca el şi că naziştii constituiau catastrofa cea mai teribilă pentru secolele următoare, Fadiman scria:

Despre ofensiva actuală a nazismului, argumentul (lui Sales) spune că aceasta nu este nici pe departe opera nefastă a unui grup de gangsteri, ci mai curând expresia finală desăvârşită a celor mai profunde instincte ale poporului german. „Hitler este încarnarea forţelor care îl depăşesc. Erezia predicată de el este veche de două mii de ani”. Care este această erezie? Este revolta contra lumii occidentale, nici mai mult, nici mai puţin.

Domnul Sales reînvie istoria celor cinci revoluţii germane, începând cu Arminius144. Faţă de această acuzaţie, cititorul are mai întâi tendinţa de a se arăta sceptic. Se înţelege că germanofobia autorului ar putea veni de la strămoşii francezi ai acestuia. Pe măsură, însă, ce urmărim argumentaţia, aceasta devine tot mai convingătoare şi veritabila dimensiune a războiului mondial apare foarte clar.

Recenzile sale despre cărţile dedicate războiului erau expresia concepţiei istorice descoperite în inepţiile lui Sales. Ironizându-l pe Howard K. Smith, care scrisese că „dacă vom oferi (germanilor) o alternativă reală la exterminarea lor, naţiunea (germană) va cădea în mâinile noastre, dacă nu va sucomba cumva de pe urma actualei revoluţii”, Fadiman scria că „lumea i-a cam alintat pe

germani de când bandele lor de lupi cu chip de om au scăpat din vizuinele pădurilor, pe vremea lui Arminius. Rezultatul este o Europă gata să se sinucidă". Fadiman aproba „extraordinara (...) sugestie (preluată de la Hemingway): unica soluţie finală (*ultimate settlement*) pentru nazişti este sterilizarea lor, pe care o înţelegea în sens chirurgical". Bineînţeles, Fadiman nu făcea nicio diferenţă între nazişti şi ceilalţi germani. El ridiculiza pe Dorothy Thomson, care pledase cu pasiune în favoarea acestei distincţii şi care scrisese cât era de convinsă că „va trebui să ne forţăm, după război, să construim o federaţie europeană de state, dotată cu un guvern democrat, în sânul căreia Germania va ocupa o poziţie de prim plan". Deşi Fadiman nu scria niciodată pe faţă că preconizează asasinarea tuturor germanilor sau a majorităţii acestora, sensul declaraţiilor lui era cât se poate de clar. Practic, ce putem face cu „haitele de lupi (...) scăpate din bârloguri", care încearcă transformarea în sclavi a restului omenirii, care nu „înţeleg" decât dacă „îi ucizi" şi cărora nu trebuie să le oferim „nicio alternativă reală la exterminare" 145.

Fadiman a fost figura semioficială şi de prim plan a unei „şcoli de gândire" la modă, care a existat în Statele Unite pe timpul războiului, mai ales printre făcătorii şi directorii de opinie publică. James J. Martin şi Benjamin Colby au publicat lungi studii despre propaganda aliată fondată pe ura faţă de toţi germanii, cel de al doilea furnizându-ne un studiu aprofundat al Comitetului Scriitorilor Războinici.

Climatul de opinie în Marea Britanie era cam acelaşi şi de mai mult timp, căci Anglia intrase în război de la început. Ca răspuns la discursul lui Hitler de la *Sporptalast* (citat mai sus), anunţând începutul raidurilor aeriene germane asupra oraşelor Angliei, ziarul *Daily Herald* din Londra nota, jubilând, „eforturile frenetice (ale

lui Hitler) pentru a-şi apăra poporul sătul de bombardamente" şi într-o „stare de maximă alarmă şi nervozitate, fără niciun fel de motiv". Acelaşi număr din *Daily Herald* livra recomandările preacreştinului C.W. Whipp, reverendul parohei Sfântul Augustin, din Leicester:

„Ordinele ar trebui să fie «Suprimaţi-i!». În acest scop, aş dori ca toate eforturile savanţilor noştri să se concentreze pe descoperirea unui nou exploziv, cât mai terifiant cu putinţă. Aceşti demoni de nemţi (e singurul termen pe care îl pot utiliza) zboară pe deasupra oraşelor noastre şi-şi îndreaptă mitralierele spre femei şi copii. Ei bine! Tot ce sper este ca aviaţia britanică, devenită tot mai puternică, să transforme Germania într-un ocean de cenuşă. Un om al crucii şi al Evangheliei nu ar trebui poate să se lase pradă unor astfel de sentimente. Totuşi, eu merg şi mai departe şi o spun pe faţă că dacă aş putea, aş şterge Germania de pe hartă. Este vorba de o rasă rea, care a fost vreme de secole blestemul Europei. Nu poate fi vorba de pace câtă vreme Hitler şi cei care cred în el nu vor fi trimişi în Iad, care le este locul de origine şi destinaţia finală.

Daily Herald remarca, totuşi, că sfaturile creştineşti ale lui Whipp „suscitaseră o vie controversă în oraşul său", ceea ce probează, în mod evident, că mai existau în Marea Britanie, ca şi în Statele Unite, oameni care nu-şi pierduseră minţile, precum Fadiman.

Filosofia istoriei foarte specială formulată de Sales şi promovată de Clifton Fadiman şi-a făcut apariţia şi în Anglia. Într-un articl din iunie 1941, în onorabila revistă *National Review* (a nu se confunda cu *National Review* fondată în 1955, în S.U.A.), Reginald Hargreaves propunea ca scop de război (distinct de consecinţele inevitabile ale acestuia).

„Punerea definitivă a trei milioane de soldaţi nazişti

în stare de a nu mai putea face nimic rău" întrucât, scria el, „o condiţie prealabilă şi absolut vitală a încetării ostilităţilor este ca un număr suficient de tineri adepţi ai nazismului, corupţi, abrutizaţi şi deliranţi, să fie lăsaţi morţi, pe teren. Această măsură i se părea necesară întrucât, de-a lungul istoriei, Germania s-a dovedit o naţiune total barbară, izvor exclusiv de dezgust şi oroare. De la bun început, comportamentul popoarelor teutonice a dovedit că acestea nu meritau decât rolul de paria, de câini turbaţi care trebuie scoşi din Europa [...].

Scopul nostru veritabil de război nu se poate reduce la triumful militar pe câmpul de luptă. Trebuie să reducem poporul german la o astfel de stare încât să nu mai fie niciodată în măsură să întreprindă ceva în detrimentul generaţiilor viitoare. În ciuda opiniilor contrare şi a sensibilomaniei, războiul nostru este contra *poporului* german, rasă brutală şi prădătoare, lipsită de scrupule şi total barbară. Eliminarea Germaniei ca mare putere este singura speranţă a unei lumi ce nu are alta de ales decât bisturiul, pentru a extirpa complet şi fără cruţare cancerul şi lepra din corpul ei social".

Astfel de declaraţii sunt şi mai extraordinare dacă se consideră că ele emană de la o naţiune care a arătat totdeauna mult gust pentru expresiile elegante.

Scopul nostru nu este de a arăta că Statele Unite şi Anglia ajunseseră la consensul că germanii sunt nişte monştri prin chiar natura lor, că trebuie ucişi sau sterilizaţi. O astfel de unanimitate nu a existat. Chiar şi mitologii exterminării vor recunoaşte că o astfel de unanimitate nu a existat nici în Germania, în privinţa exterminării jidanilor. De altfel, după cum ne dăm seama, considerată în litera ei, politica de genocid, direct sau indirect preconizată de făcătorii de opinie publică din America şi Anglia, depăşea domeniul posibilului. Popoarele

american şi britanic nu ar fi permis ca astfel de lucruri să se facă în numele lor. De înţeles şi reţinut este că, în febra războiului, s-a ajuns la opinii şi verbalisme extraordinare. În cea mai mare parte a lor, însă (nu putem spune mai mult decât *în cea mai mare parte*), aceste idei demente nu au fost niciodată puse în practică, deşi au fost exprimate. Propuneri sângeroase, exterminatoare, asasine şi criminale au fost făcute de ambele părţi. După mine şi conform amintirilor păstrate din vremea respectivă, stilul discursurilor în S.U.A. (mai ales cu privire la japonezi) mi se pare a fi fost mai violent decât tot ceea ce se spune astăzi că ar fost pe toate buzele nemţilor în timpul războiului. Din cauza rolului diferit jucat de opinia publică în cele două sisteme, nu se poate face, însă, o comparaţie, mai ales în ceea ce priveşte intensitatea invectivelor din declaraţiile liderilor politici. În ceea ce priveşte Axa, Italia fascistă avea şi ea legi antisemite, aplicate cu foarte puţină rigoare şi care nu s-au apropiat de ceea ce numim asasinat sau exterminare.

Declaraţiile antisemite ale presei fasciste au fost, însă, cel puţin la fel de violente ca cele din Germania, preconizând chiar, se pare, ca jidanii italieni să fie „exterminaţi, întrucât reprezintă un pericol pe frontul interior” şi pentru că „a trecut vremea jumătăţilor de măsură”. Am spus „se pare”, deoarece informaţia aceasta a fost publicată la 22 octombrie 1941 în *New York Times*, sursă care, după cum am văzut, este departe de a fi un model de corectitudine.

5. Ultimul punct constă în aceea că este nevoie de intuiţie, bun simţ şi măsură pentru a sesiza contextul diverselor declaraţii şi opinii. Altfel nu putem interpreta corect, într-un text oarecare, referirile la „exterminare” sau „distrugere”. Pe vremea războiului american de secesiune, numeroşi nordişti doreau ca Lincoln să

„distrugă” Sudul Statelor Unite, şi exact asta a făcut preşedintele nordist. Pe atunci, însă, prin „distrugerea Sudului” nu se înţelegea uciderea tuturor sudiştilor. Bineînţeles, aceeaşi observaţie se poate face şi în ceea ce priveşte declaraţiile publice ale conducătorilor nazişti. În acest punct trebuie să facem, însă, o remarcă importantă. Foarte adesea, jidanii sunt desemnaţi prin expresia germană *Das Jüdentum*, care poate fi tradusă prin „jidanii”, „jidănism”, „iudaism” sau, pur şi simplu, „faptul fiinţării ca jidan”. De exemplu, când Hitler vorbeşte de *Vernichtung des Jüdentums*, dacă facem abstracţie de context şi recurgem la interpretarea pur literară, aceasta poate semnifica uciderea tuturor jidanilor, dar, la fel de bine, distrugerea influenţei, a puterii jidoveşti. Practic, este ceea ce voia să spună omul de stat, Adolf Hitler, căruia îi putem reproşa că nu şi-a ales cuvintele cu mai multă grijă. În depoziţia sa în faţa T.M.I., Alfred Rosenberg a semnalat ambiguitatea, arătând că expresia *die Ausrottung des Jüdentums*, pe care o folosise, uneori, şi el, nu a însemnat niciodată ucidere, lucru vizibil şi neîndoielnic în contextul respectiv.

Destul de lungă, această digresiune a fost necesară ca urmare a ameninţării conţinute în expresia *Ausrottung*, a lui Goebbels. Să continuăm, însă, examinarea articolelor publicate de *New York Times* în 1942 şi 1943.

Secţiune 1.21 258 de jidani ucişi la Berlin, pentru complot contra Expoziţiei Antibolşevice de George Axelsson

Prin telefon la *New York Times*

Stockholm, Suedia, 13 iunie.

258 de jidani au fost executaţi de S.S. pe 28 mai, la cazarma Gross Lichterfelde (vestul aglomeraţiei berlineze). Ca represalii la un pretins complot jidănesc, vizând aruncarea în aer a expoziţiei anti-bolşevice „Paradisul

sovietic" din Lustgarten, familiile acestora au fost deportate [...]. Nu se ştie dacă într-adevăr au existat bombe. În orice caz, ele au fost descoperite înainte de a fi avut timp să explodeze [...] Organizaţia S.S. ar fi vrut ca execuţia să fie anunţată marelui public [...] În loc de aceasta [...] au fost aduşi numai conducătorii comunităţii jidăneşti [...].

Secţiune 1.22 Un milion de jidani asasinaţi de către nazişti

30 iunie 1942, p. 7

Londra, 29 iunie (U. P.). [...] au acuzat astăzi purtătorii de cuvânt ai Congresului jidănesc mondial. Aceştia au declarat că naziştii au instalat un „enorm abator pentru jidani" în Europa orientală [...]. Conform unei informaţii primită de Congres, jidanii deportaţi în masă din Germania, Austria, Cehoslovacia, Olanda şi Polonia centrală sunt împuşcaţi de plutoanele de execuţie în ritmul de 1.000 pe zi.

Informaţiile guvernului polonez din Londra au confirmat executarea „mai multor sute de mii" de jidani în Polonia.

Astăzi nu se mai vorbeşte de „abator", nici de „plutoanele de execuţie" care ar fi împuşcat sutele de mii de jidani. După cum am arătat, acesta a fost punctul de plecare al propagandei Congresului jidovesc mondial pe tema exterminării. Se prea poate ca această primă poveste să fi fost inspirată de remarca lui Goebbels despre *Ausrottung*.

Secţiune 1.23 Roosevelt despre pedepsirea naziştilor

22 iulie 1942, p. 1

[...] a declarat noaptea trecută preşedintele Roosevelt într-un mesaj citit în faţa a 20.000 de persoane la Madison Square Garden [...].

Mesajul preşedintelui

Casa Albă

Washington 17 iulie 1942 Dragă dr. Wise.

[…] Cetăţenii […] vor împărtăşi durerea resimţită de compatrioţii noştri jidani, în faţa sălbăticiei naziştilor contra victimelor lor neputincioase. Naziştii nu vor reuşi în exterminarea victimelor lor, nici în reducerea omenirii la sclavie. Poporul american […] va şti să-i pedepsească cu rigoare pe autorii acestor crime, la ora ispăşirii care o să vină în mod sigur […].

Text din mesajul lui Churchill

„[…] vă veţi reaminti că, la ultimul 25 octombrie, preşedintele Roosevelt şi eu însumi am exprimat oroarea resimţită […] în faţa masacrelor şi a terorismului naziştilor, voinţa noastră fermă de a face ca pedepsirea acestor crime să figureze printre principalele obiective ale războiului […]”.

Declaraţiile vagi, ale liderilor politici, deşi nu conţineau o acuzaţie precisă, aveau mai mare greutate în ochii publicului decât oricare dintre poveştile amănunţite pe care aceştia le-ar fi putut condamna prin discursurile lor. Vom vedea că alegaţiile precise lansate în această perioadă, vreme de mai multe luni, nu vor semăna cu alegaţiile prezentate în faţa proceselor ulterioare. Situaţia politică percepută de Roosevelt şi Churchill îi obliga pe aceştia „să îşi joace partitura lor”, făcând declaraţii publice vagi, pentru susţinerea propagandei.

Secţiune 1.24 50.000 de jidani pe moarte într-o fortăreaţă nazistă

3 septembrie 1943, p. 5

Londra, 2 septembrie (U. P.) – Cincizeci de mii de jidani din Germania şi Cehoslovacia au fost aruncaţi în fortăreaţa Terezin. Bolnavi sau acuzaţi de acte „criminale”, mai multe mii dintre ei se găsesc în celule subterane unde „mor ca muştele”, a declarat purtătorul de cuvânt al

guvernului ceh. „În ceea ce îi priveşte, am abandonat orice speranţă”, a spus acesta.

Purtătorul de cuvânt ceh a mai declarat că germanii au lansat o campanie pentru exterminarea jidanilor din Protectorat şi că din cei 40.000 de jidani care locuiau în Praga, nu au mai rămas decât 15.000. Pilsen şi Bino au fost golite de jidanii lor, a spus acesta, mulţi dintre ei fiind expediaţi la Terezin, cel mai mare lagăr de concentrare din Europa sub dominaţie nazistă. Un observator european a spus că germanii proiectează nu numai exterminarea jidanilor din Europa, ci din lumea întreagă. El a mai declarat că naziştii au executat două milioane de jidani în cursul ultimilor trei ani […].

Singurul adevăr din acest articol este gradul de mortalitate ridicat al jidanilor deportaţi la Terezin (Theresienstadt), lucru care se explică prin faptul că în acest lagăr erau internaţi foarte mulţi jidani de peste 65 de ani. O altă categorie de prizonieri la Theresienstadt era aceea a „jidanilor privilegiaţi”, vechi combatanţi, în special cei decoraţi. Acolo au fost, însă, şi alţi jidani, mulţi dintre ei fiind transferaţi ulterior în alte părţi. Dacă cumva au suferit, aceasta nu a fost la Theresienstadt, lagăr vizitat de Crucea Roşie în iunie 1944. Raportul favorabil al acesteia a provocat mânia Congresului mondial jidănesc146.

În capitolele următoare vom spune şi alte lucruri despre Theresienstadt. Fără să fie în niciun caz „cel mai mare lagăr de concentrare din Europa sub dominaţie nazistă”, Theresienstadt a jucat un rol important în acest context.

Secţiune 1.25 Statele Unite reproşează Franţei deportarea jidanilor

5 septembrie 1942, p. 3

Washington, 4 septembrie.

— Departamentul de Stat a emis protestul „cel mai

viguros cu putinţă” pe lângă guvernul francez, prin intermediul ambasadei americane de la Vichy, în legătură cu deportarea masivă a jidanilor din Franţa liberă, a anunţat astăzi Comitetul jidănesc american.

Protestul este urmarea acţiunii a patru organizaţii jidăneşti, informate de acest demers diplomatic printr-o scrisoare semnată de subsecretarul de Stat Sumner Welles.

[…] D-l Welles a scris: „Am primit mesajul dvs. din 27 august 1942, conţinând o scrisoare […] cu privire la deportările masive de refugiaţi jidani din Franţa liberă.

Sunt absolut de acord cu ceea ce declaraţi despre această situaţie tragică, care scandalizează din nou opinia publică a lumii civilizate. Regret profund că aceste măsuri au fost luate de o ţară care în mod tradiţional este foarte ataşată principiilor de egalitate, de libertate şi de toleranţă.

Ambasada americană din Vichy […] a emis cel mai viguros protest cu putinţă, pe lângă cele mai înalte autorităţi de la Vichy […]».

[…] Urmează scrisoarea celor patru organizaţii jidăneşti către Secretarul de Stat:

În numele organizaţiilor pe care le reprezentăm […], subsemnaţii cerem respectuos guvernului să protesteze solemn pe lângă guvernul francez pentru acţiunea întreprinsă recent de acesta, de livrare a mii de refugiaţi agenţilor guvernului nazist, pentru a fi deportaţi în Polonia şi în alte regiuni din Europa Orientală, ocupate de naziști.

Informaţiile care ne-au parvenit, […] [*arată*] că guvernul francez permite […] deportarea de către naziști a refugiaţilor jidani, dintre care unii au fost internaţi într-un anumit număr de lagăre din sudul Franţei. Această acţiune a început către 8 august, când 3.600 de bărbaţi, femei şi copii au fost adunaţi, urcaţi în trenuri şi expediaţi, fără să

li se spună nimic despre destinaţia lor.

Conform informaţiilor noastre, aceşti 3.600 de jidani au fost primul contingent dintr-un total de 10.000 de refugiaţi, pe care guvernul francez a acceptat să îi deporteze în teritoriile din Est […].

[…] Deportările masive de jidani din Germania şi din teritoriile sub ocupaţie germană au continuat după cucerirea Poloniei. Conform politicii de exterminare a jidanilor europeni, proclamate de nazişti, sute de mii dintre aceşti bărbaţi, femei şi copii inocenţi au fost ucişi brutal şi în masă. Ceilalţi au fost reuniţi în ghetouri din Europa Orientală, în condiţii abominabile şi indescriptibile, care au provocat moartea a zeci de mii dintre ei, datorită lipsei de hrană şi a epidemiilor.

Singurul punct care merită comentat aici este că cele patru organizaţii jidoveşti nu sunt sigure pe deplin de ceea ce spun când afirmă că se extermină jidani. De aceea, evocând pe cei „reuniţi în ghetouri”, nu în lagăre, şi-au rezervat o ieşire evocând ceea ce era

„Reunirea în ghetouri”. În răspunsul său, deşi este „absolut de acord”, Welles evită să accepte în mod direct alegaţiunea de exterminare.

Secţiune 1.26 Ziarele jidăneşti în doliu

24 noiembrie 1942, p. 10

Ierusalim, 23 noiembrie (U. P.) – Presa jidănească publică astăzi ştiri în chenar negru despre masacrele de jidani din Polonia. Informaţiile primite de agenţia jidănească afirmă că distrugerea sistematică a populaţiei jidoveşti este practicată de o „comisie germană specială de distrugere” […]; pe vechea frontieră, între partea din Polonia ocupată de germani şi cea ocupată de ruşi, mii de jidani au fost aruncaţi în râul Bug şi s-au înecat.

Denunţarea masacrării jidanilor (subtitlu) 13 decembrie 1942, p. 21

[…] Rabinul Israel Goldstein a declarat: „… informaţii verificate arată că două milioane de jidani au fost deja ucişi prin tot felul de metode barbare şi satanice, existând planuri pentru exterminarea tuturor celorlalţi, pe care nemţii vor putea pune mâna. Masacrarea unei treimi din populaţia jidănească ce se găseşte în zona controlată de Hitler şi ameninţarea cu masacrul care apasă asupra celorlalţi este un holocaust fără precedent”.

Secţiune 1.27 11 ţări aliate condamnă războiul naziştilor contra jidanilor

11 decembrie 1942

Cablu special *New York Times*

Washington, 17 decembrie – O declaraţie comună a membrilor Naţiunilor Unite a fost publicată astăzi, condamnând „politica bestială şi premeditată de exterminare [*a jidanilor de către germani*]”. […]

[…] Declaraţia a fost publicată simultan de Departamentul de Stat, aici şi la Londra. […].

Textul declaraţiei

[…] Jidanii din toate ţările ocupate sunt transportaţi către Europa Orientală în condiţiile unor orori şi brutalităţi groaznice. În Polonia, care a devenit principalul abator nazist, ghetourile stabilite de invadatorul german sunt sistematic umplute cu jidani, excepţie făcând câţiva muncitori cu înaltă calificare, de care are nevoie industria de război. Nu se aude nimic de cei care au fost duşi. Cei robuşti sunt condamnaţi la o moarte lentă în lagărele de muncă. Infirmii sunt lăsaţi să moară de frig şi de foame, sau sunt masacraţi în mod deliberat, prin execuţii masive. Numărul victimelor acestor cruzimi sângeroase se ridică la mai multe sute de mii de bărbaţi, femei şi copii complet inocenţi.

Această declaraţie a marcat debutul angajamentului Departamentului de Stat în legenda exterminării.

Cauţiunea venind dintr-o astfel de sursă, oficială în aparenţă, acest lucru a necesitat un comentariu special în editorialul *New York Times* din aceeaşi zi:

Secţiune 1.28 Teroarea hitleristă

18 decembrie 1942, p. 26

În ciuda tuturor celor scrise despre persecuţia jidanilor de către nazişti, faptele care figurează în declaraţia comună publicată ieri la Washington, Londra şi Moscova vor şoca toate persoanele civilizate care au conservat un pic de respect uman. Această declaraţie nu este un strigăt al victimelor însele, la care mulţi gândesc că pot rămâne surzi, sub pretextul că ar putea fi vorba de o plângere particulară, nesigură. Este vorba de declaraţia oficială a propriilor lor guverne, care se sprijină pe fapte stabilite oficial [...].

Noutatea constă în aceea că se credea că afirmaţiile referitoare la pretinsele atrocităţi sunt mai credibile dacă vin din partea Departamentului de Stat decât dacă vin de la diversele grupuri, precum Congresul mondial jidănesc, la care sigur face aluzie formula

„Victimelor însele". Am văzut, însă, că, în spatele „declaraţiei comune" a Aliaţilor, se găsea acelaşi rabin Wisea.

Declaraţia din 17 decembrie 1942 marchează începutul complicităţii guvernelor american şi britanic la legenda exterminării. Guvernul german nu a considerat evenimentul ca suficient de important şi von Stumm, din Serviciul de Presă al ministerului Afacerilor Externe german, a explicat într-o manieră dezinvoltă presei neutre că declaraţia aliată era destinată să faciliteze vânzările marilor magazine jidăneşti din New York şi Londra cu ocazia Crăciunuluib.

NOTE

141. *Das Reich*, 14 iunie 1942, p. 2; JÄCKEL, pp. 62 –

63.

142. CALIC, pp. 34 – 35. Legat de acest aspect, Hitler a făcut observaţii asemănătoare în

Mein Kampf.

143. HITLER, p. 848.

144. Şef german din primele decenii ale erei noastre, învingătorul lui Varus (Teutoburg, anul 9) şi învinsul lui Germanicus (Idistaviso, anul 16), mort în urma unei conspiraţii. De-a lungul secolelor, Arminius a fost eroul naţional al nemţilor, venerat de aceştia ca şi Decebal, de către români. (NT).

145. *New York Times*, 29 oct. 1942, p. 20; *New Yorker*, 18 apr. 1942, p. 62; 12 sept. 1942, p. 53; 24 oct. 1942, p. 64; 29 nov. 1942, p. 82; 2 dec. 1942, p. 82.

146. REITLINGER, pp. 176 – 186.

a. Referitor la maleficul şi mincinosul rabin Wise, recitiţi şi nota „a” din episodul 14. N. red. – V.I.Z.

a.

b. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 134 – 149. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 1.29 Aliaţii descriu crimele comise contra jidanilor

20 decembrie 1942, p. 23

Soarta celor 5.000.000 de jidani din ţările Europei ocupate de germani, care sunt ameninţaţi de exterminare, este descrisă într-o declaraţie publicată ieri de către Serviciul de Informaţii al Naţiunilor Unite. […] Noi metode de execuţie în masă, prin împuşcare şi gaze toxice, sunt menţionate în corpul principal al raportului, care arată că distrugerea jidanilor „nu se limitează la o singură ţară, ci se întinde la întregul continent”. La începutul lunii noiembrie 1942, Departamentul de Stat din Washington a furnizat cifrele arătând că numărul victimelor jidăneşti

deportate şi care au pierit după 1939, în ţările europene dominate de Axă, atinge în prezent cifra îngrozitoare de 2000.000, alte cinci milioane riscând să fie exterminaţi […].

Documentul conchide:

Mijloacele utilizate pentru deportarea din ghetou a supravieţuitorilor asasinatelor şi împuşcăturilor de stradă depăşesc înţelegerea. Sunt asasinaţi mai ales copii şi bătrânii, care sunt prea slabi pentru a munci. Nu dispunem de veritabile elemente de informaţie despre soarta celor deportaţi, dar ştim cu certitudine că locuri de execuţie au fost organizate la Chełmno şi Belzec, unde supravieţuitorii împuşcărilor sunt asasinaţi în masă prin electrocutare şi gaze toxice.

Pretinsele electrocutări de la Belzec au apărut uneori în propagandă şi le vom aborda din nou în capitolul V. Ele constituie una dintre versiunile exterminării, dată uitării după sfârşitul războiului. De remarcat tendinţa netă a propagandei de a se apropia de alegaţiile devenite leitmotiv permanent al legendei, adică faimoasele camere de gazare şi nelipsitele şase milioane de jidani ucişi pe timpul războiului. Ceva mai încolo, vom spune mai multe despre originea cifrei de şase milioane.

Secţiune 1.30 Apel pentru salvarea jidanilor

28 decembrie 1942, p. 21. Albany, 27 dec. (AP). […]

Doctorul Wise, preşedintele Congresului american jidănesc şi al Congresului mondial jidănesc a implorat Aliaţii să elaboreze un program destinat să pună capăt masacrelor civililor de către nazişti.

Secţiune 1.31 93 de jidăncuţe au prferat să se sinucidă, decât să suporte ruşinea pe care le-o rezervaseră naziştii

8 ianuarie 1943, p. 8

Conform unei scrisori a profesorului lor, făcută

publică ieri, de către rabinul Seth Jung, de la Centrul jidănesc al oraşului New York, nouăzeci şi trei de tinere fete şi de tinere femei jidance, eleve şi profesoare ale şcolii Beth Jacob din Varşovia, în Polonia, au ales sinuciderea în masă, înainte ca soldaţii germani să le forţeze să se prostitueze.

În Valea Morţii (articol de Sholem Asch) 7 februarie 1943, VI, p. 16.

[…] camere de gazare şi centre de otrăvire a sângelui sunt instalate în locuri izolate din zonele rurale, în care lopeţile mecanice cu abur pregătesc gropile comune ale victimelor.

Secţiune 1.32 Revelaţii despre tirania nazistă

14 februarie 1943, p. 37

Varşovia este supusă unei politici deliberate de moarte prin boală, foamete, sclavaj economic şi eliminare masivă a populaţiei de către nazişti, indică Office of War Information (*Oficiul de Informaţii despre război*), într-o broşură de douăzeci şi patru de pagini, *Tale of a City*, publicată astăzi. Declarând că Varşovia a fost terenul de încercare a planurilor naziste de cucerire a lumii […] „este imposibil acum să se spună exact câţi polonezi au fost asasinaţi la Varşovia, de către nazişti”. Locul de execuţie este în prezent la Palmiry, în apropierea Varşoviei, unde împuşcări în masă au loc în zori de zi sau în toiul nopţii.

Secţiune 1.33 Martorii execuţiilor „accelerate”.

14 februarie 1943, p. 37.

Un comunicat publicat de rabinul Wise, preşedintele Comitetului jidănesc american, anunţă execuţii în masă de jidani şi într-un ritm accelerat, în Polonia, după cum raportează reprezentanţi europeni ai Congresului jidănesc mondial. Conform acestui raport, care datează din 19 ianuarie, într-un singur loc din Polonia, 6.000 de jidani sunt ucişi zilnic. Jidanii rămaşi în Polonia sunt în prezent

izolaţi în douăzeci şi cinci de ghetouri, în marile oraşe sau în orăşele transformate în ghetouri.

Aici este vorba de propaganda care a dat naştere conflictului dintre Departamentul de Stat şi cel al Finanţelor. După cum am notat în legătură cu observaţiile asupra editorialului

New York Times din 18 decembrie 1942, această poveste s-a bucurat de o mai mare credibilitate din moment ce a fost prezentată ca venind din partea Departamentului de Stat. Din păcate pentru ei, născocitorii propagandei au fost siliţi atunci să se mulţumească cu rabinul Wise, ca sursă mărturisită [a întregii afaceri].

Secţiune 1.34 Naziştii deportează 30.000 de jidani

16 februarie 1943, p. 7.

Geneva, Elveţia, 15 februarie (ONA) […]

Conform unor surse polone, toate persoanele în vârstă sau de slabă constituţie [din Częstochowa, Polonia] au fost expediate la Rawa Ruska, în Galiţia, pentru a fi executate de către nazişti.

Secţiune 1.35 Proteste contra atrocităţilor

23 februarie 1943, p. 23

Trei mii cinci sute de copii […] s-au reunit la Meca Temple, 133 West Fifty-Fifth Street, într-o adunare solemnă de doliu şi protest contra atrocităţilor naziste […] Şase copii refugiaţi au povestit cele suferite de ei pe când erau în mâinile naziştilor.

Participanţii la o adunare de masă cer salvarea jidanilor condamnaţi 23 februarie 1943, p. 23.

O acţiune imediată, din partea Naţiunilor Unite, pentru salvarea celui mai mare număr posibil, din cele cinci milioane de jidani ameninţaţi cu exterminarea, […] a fost cerută noaptea trecută, cu prilejul unei manifestaţii de masă […] la Madison Square Garden.

[…] [*Rabinul Hertz a declarat că*] „văzând cu groază

că cei care proclamă cele Patru Libertăţi au făcut prea puţin deocamdată pentru garantarea măcar a libertăţii de a trăi, pentru cele 6.000.000 dintre semenii lor jidani, s-a grăbit să-i ajute pe cei care încă puteau scăpa torturilor şi masacrării de către nazişti […]”.

[Wendell Willkie a declarat:] „Două milioane de fiinţe omeneşti au fost deja asasinate, pur şi simplu pentru că sunt jidani, prin toate mijloacele drăceşti imaginate de Hitler. Milioane de alţi jidani […] sunt ameninţaţi cu distrugerea imediată […]”.

[…] [Chaïm Weizmann a declarat:] „Două milioane de jidani au fost deja exterminaţi […]. Datoria democraţiilor este clară […]. Ele trebuie să negocieze cu Germania, prin intermediul ţărilor neutre, eliberarea posibilă a jidanilor din ţările ocupate […]. Deschideţi porţile Palestinei tuturor celor ce vor putea atinge ţărmul patriei jidăneşti […]”.

Secţiune 1.36 600 de jidani expediaţi în Silezia

7 martie 1943, p. 30.

Stockholm, Suedia, 6 martie (Reuter).

— Se ştie acum că aproape 600 de jidani norvegieni […] au ajuns în Silezia de Nord poloneză. Majoritatea bărbaţilor au fost trimişi să lucreze în minele apropiate de Katowice.

Secţiune 1.37 40.000 de persoane în amintirea jidanilor

10 martie 1943, p. 12.

Patruzeci de mii de persoane au asistat […] ieri seară la două reprezentaţii ale operei dramatice *We Will Never Die*, în memoria celor două milioane de jidani ucişi în Europa. […] Povestitorul a declarat: „Când va veni pacea, nu vor mai rămâne jidani în Europa, pentru a-i reprezenta pe cei morţi. Suntem pe cale de a ucide cele patru milioane care rămân de ucis, conform planului”.

Secţiune 1.38 Jidanii francezi deportaţi şi sortiţi

uitării de către naziști

1 aprilie 1943, p. 2. Prin cablu, la New York

Londra, 31 martie.

— Un sistem de „convoaie ale morții" prin care jidanii francezi sunt arestați în masă [...] și, apoi, expediați în diverse locuri din Europa orientală, după care nu mai auzim nimic despre ei, aceasta este descrierea făcută astăzi, aici, de către Secția britanică a Congresului mondial jidănesc, care a afirmat că teroarea nazistă și antisemită se concentrează în prezent și „în plină putere mondial în Franța.

Sprijinindu-și raportul pe informații de primă mână furnizate de către un eminent jidan francez, refugiat într-o țară neutră, Congresul a declarat că ultimul „convoi mondial a părăsit Franța în jurul lui 20 februarie. Convoiul cuprindea 3.000 de jidani din toate clasele sociale și de toate vârstele. Tot ceea ce s-a putut afla despre destinația finală este că aceasta a fost undeva, la Răsărit. La jumătatea lui februarie, a adăugat Congresul, Gestapoul a efectuat o percheziție la sediul Uniunii Generale a Israeliților din Franța, la Lyon, arestând întregul personal, pe care l-a expediat în lagărul de concentrare de la Drancy și, apoi, către un „centru de exterminare mondial de cealaltă parte a Europei.

Reitlinger (p. 327) spune că mai puțin de o zecime, dintre jidanii care au fost deportați (din Franța) aveau naționalitatea franceză. După cifrele lui, aceștia ar fi fost, probabil.

5.000 dintre cei 240.000 de jidani francezi. El lasă să se înțeleagă că acești 5.000 s-au angajat, probabil, ca muncitori voluntari, fiind în realitate „politici" sau „partizani147".

Copyrighted Material

AWARD-WINNING INTERNATIONAL BESTSELLER

The Transfer Agreement

The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine

25th Anniversary Edition

EDWIN BLACK

The New York Times best-selling author

of *IBM and the Holocaust* and *War Against the Weak*

Secţiune 1.39 Naziştii lichidează ghetourile din două oraşe poloneze

Londra, 11 aprilie (AP).

— Agenţia telegrafică poloneză a declarat în această seară că germanii au lichidat ghetoul din Cracovia printr-un masacru de trei zile, început la 13 martie, eliminând la fel şi pe cel din Łódź. […] Soarta jidanilor din acest ultim oraş nu era cunoscută încă, dar agenţia spune că se crede că au fost şi ei asasinaţi.

Secţiune 1.40 2000.000 de jidani asasinaţi

20 aprilie 1943, p. 11.

Londra, 19 aprilie (Reuter).

— De când şi-au început marşul lor european, în 1939, două milioane de jidani au fost eliminaţi, alte cinci milioane riscând să fie executate în viitorul apropiat. Aceste cifre sunt relevate în cel de al şaselea raport, asupra condiţiilor din teritoriile ocupate, publicat de Comitetul interaliat de informaţii.

[…] Raportul spune că gazele toxice şi împuşcările figurează printre metodele utilizate pentru exterminarea jidanilor.

Secţiune 1.41 Apel pentru salvarea jidanilor

20 aprilie 1943, p. 11

Într-un memorandum adresat ieri Conferinţei asupra refugiaţilor, care are loc în Insulele Bermude, Agenţia jidănescă pentru Palestina insistă ca măsurile de salvare a 4.000.000 de jidani să fie întreprinse imediat. Se estimează că aceşti jidani supravieţuiesc încă în ţările ocupate de nazişti. Agenţia condusă de dr. Chaïm Weizmann este recunoscută, în cadrul mandatului pentru Palestina, ca organism destinat să colaboreze în sensul acestuia în toate chestiunile privind stabilirea unei vetre naţionale jidăneşti.

Memorandumul declară că „dacă situaţia politică anunţată de inamic se prelungeşte fără obstacole, nu este

imposibil ca în momentul când vom câştiga războiul cea mai mare parte a populaţiei jidăneşti din Europa să fi fost deja exterminată”.

Secţiune 1.42 Slabă speranţă pentru victimele Axei

25 aprilie 1943, p. 19. Cablu special, *New York Times* Hamilton, Bermude, 24 aprilie.

— Deplasarea pe scară mare a refugiaţilor este imposibilă în condiţiile războiului, nici Statele Unite, nici Marea-Britanie, separat sau împreună, nu pot începe rezolvarea problemei refugiaţilor. Aceste două impresii concrete rezumă sensul discuţiilor purtate aici vreme de o săptămână, asupra chestiunii refugiaţilor, între delegaţiile americană şi britanică.

Întrucât aproape toţi jidanii din afara Europei, mai ales cei din Statele Unite, credeau alegaţiile exterminaţioniste, presiunile lor politice au dus la conferinţa din Insulele Bermude. Se credea148, pe bună dreptate, că naziştii doreau emigrarea jidanilor din Europa (în condiţii corecte), aceasta punând guvernele britanic şi american într-o situaţie jenantă. În acest context, exigenţele propagandei lor de război le obliga neîncetat să folosească un limbaj echivoc149. Am vorbit despre conflictul izbucnit, pe acest teren, între

Departamentul de Stat şi cel al Finanţelor. La vremea respectivă, britanicii nu intenţionau să deschidă frontierele Palestinei, iar americanii nu aveau nici ei intenţia ca, în plin război, să furnizeze mijloacele necesare unei masive emigrări jidăneşti, pentru motive care nu s-ar fi justificat decât dacă ar fi luat propaganda aceasta în serios. Niciun om de stat modern nu crede, însă, în propria sa propagandă. Este vorba de dilema cu care au fost confruntaţi J. Breckenridge Long şi alţi membri ai Departamentului de Stat.

Un alt aspect care trebuie relevat înainte de a trece

la studiul propagandei este că, aparent, cifra de şase milioane apare pentru prima dată în cadrul propagandei din 1942 şi 1943. Examinarea originii acestei cifre ar putea duce la concluzia că ea şi-a început cariera în cadrul rechizitoriului T.M.I., care a menţionat o cifră (furnizată de Congresul mondial jidănesc) de 5.721.800 de jidani „lipsă", iar Wilhelm Hötl, din S.D., a semnat un atestat, documentul PS-2738, afirmând că Eichmann i-ar dat această cifră de şase milioane. După Hötl, Eichman l-ar fi vizitat în biroul său din Budapesta. Avea un aer spăsit, fiind convins că războiul este pierdut şi că aliaţii îl vor pedepsi ca mare criminal de război. Eichmann i-ar fi declarat lui Hötl, între patru ochi, că patru milioane de jidani fuseseră exterminate în lagărele de concentrare şi alte două milioane muriseră în diverse feluri mai ales în cadrul execuţiilor efectuate de către *Einsatzgruppen* în Rusia. În ceea ce ne priveşte, oferim o explicaţie diferită referitoare la originea cifrei de *şase milioane*. Declaraţia rabinului Goldstein (13 decembrie 1942), urmată de articolul din *New York Times*, din 20 decembrie 1942, pare să fie prima apariţie pe tapet a cifrei de şase milioane. Singura diferenţă este că rabinul Goldstein vorbeşte efectiv de şase milioane, iar *New York Times* spune că şapte milioane de victime potenţiale ar fi ameninţate. S-ar putea, totuşi, pretinde, nu fără dreptate, că nu putem deduce originea acestei cifre de şase milioane numai din declaraţia rabinului Goldstein şi din articolul citat din *New York Times*.

Totuşi, credem că trebuie luată foarte în serios apariţia acestei cifre în cursul reuniunilor publice din 2 şi 10 martie 1943, când s-a spus că două milioane ar fi fost deja ucişi, iar alte patru (sau cinci) aveau să le urmeze. În ceea ce priveşte cea de a doua reuniune, găsim mai multe informaţii într-un anunţ publicat tot la 10 martie, în *New*

York Times, p. 10, semnalând spectacolul organizat de „Comitetul pentru o armată jidănească, de jidani apatrizi şi palestinieni”, comitet condus de senatorul Johnson, din Colorado. Anunţul comportă şi el alegaţia exterminării (două milioane deja exterminaţi, patru milioane de viitori exterminaţi), făcând, în acelaşi timp, lista celor care sponsorizaseră spectacolul, care cuprindea numeroşi membri ai Congresului şi alţi notabili. De asemenea, acelaşi comitet publicase pe o pagină întreagă (pagina 11, în *New York Times* din 16 februarie) un anunţ ce preciza că existau, deja, două milioane de victime şi că alte patru milioane vor urma curând. Acest anunţ mai susţinea că singurii arabi care se opun unei emigraţii jidăneşti masive în Palestina sunt, de fapt, agenţi nazişti. Cele două articole din 20 aprilie 1943, vorbind despre versiunea exterminării efective a celor două milioane şi de cea viitoare a altor patru milioane sau cinci arată că povestea aceasta era foarte răspândită la începutul lui 1943. Politicienii care au redactat actul de acuzare de la Nürnberg foloseau această cifră de şase şi chiar şapte milioane cu mult înaintea încheierii războiului. De aceea, considerăm că putem data originea cifrei de şase milioane în cadrul propagandei ca fiind de la sfârşitul lui 1942 şi începutul lui 1943. Faptul că această cifră nu are nicio legătură cu eventuale date reale se reflectă în maniera elaborată în care Reitlinger se scuză că nu poate ajunge decât la o cifră cuprinsă între 4, 2 şi 4, 6 milioane de jidani, aproape toţi din Europa Orientală, care ar fi pierit în Europa celui de Al Doilea Război Mondial, o treime dintre ei fiind morţi de „epuizare prin muncă, boală, foame şi lipsă de îngrijire medicală150”.

Nu este deloc surprinzător că, după sfârşitul războiului, s-a găsit cineva pentru a declara la Nürnberg că cifra propagandei era exactă. Hötl convenea de minune acestei misiuni, el fiind unul dintre „agenţii” banali care

constituie cancerul serviciilor de informaţii. Născut în 1915 şi intrat în S.D. în 1935, Hötl şi-a câştigat imediat reputaţia de a confunda misiunile oficiale cu afacerile sale personale. Relaţiile lui cu o contesă poloneză, în legătură cu nişte terenuri din Polonia, au dus la anchetarea activităţii sale de către S.S., în 1942. Raportul acestei anchete îl considera necinstit, intrigant şi curtezan afemeiat, manipulator şi falsificator, nedemn de a face parte din S.S. şi, cu atât mai puţin, dintr-un serviciu sensibil, precum S.D. În consecinţă, Hötl a fost retrogradat la rangul de simplu soldat. Numirea lui Kaltenbrunner în fruntea R.S.H.A., la începutul lui 1943, i-a relansat cariera, întrucât cei doi compatrioţi austrieci se cunoscuseră de mult la Viena. La sfârşitul războiului, Hötl era locotenent-colonel şi ocupa un post de răspundere în serviciile de informaţii externe. După război, a lucrat pentru serviciile de contraspionaj americane, demascând vechii membrii S.S. susceptibili de a furniza informaţii, slujbă care s-a dovedit o afacere foarte rentabilă. După 1949 s-a lansat pe scena vieneză a spionajului şi contraspionajului, menţinând contacte cu neonaziştii, cu agenţii sovietici şi cam cu toţi ceilalţi. A fost în raporturi foarte strânse cu agentul sovietic Kurt Ponger, naturalizat american, pe care îl cunoscuse la Nürnberg, unde Ponger era traducător la T.M.I. De remarcat că un anume Kurt Ponger s-a numărat printre acuzatorii din cadrul procesului

T.M.N. nr. 4, una şi aceeaşi persoană, pe cât se pare. Hötl a fost suspectat în cadrul afacerii de spionaj Verber-Ponger din 1953. Arestat de către autorităţile americane, a fost eliberat după câteva săptămâni. La mijlocul anilor ’50, Hötl a publicat două cărţi despre cele trăite în timpul războiului. În 1961 a semnat o declaraţie sub jurământ, în contul acuzatorilor lui Eichmann. El semnase declaraţii similare şi pentru T.M.I.151.

Autori care împărtăşesc opiniile mele au scris despre Hötl că acesta ar fi fost un spion aliat încă din timpul războiului. Nu sunt sigur că este exact. Singurul element real care ar putea justifica această alegaţie este că, spre sfârşitul războiului, Hötl a fost în legătură cu Allen Dulles, membru O.S.S. în Elveţia. Aceasta făcea, însă, parte din îndatoririle şi funcţiunile lui oficiale. R.S.H.A. Încerca să pună capăt ostilităţilor într-un mod favorabil, şi Hötl a fost unul dintre cei însărcinaţi să contacteze în secret Aliaţii occidentali. Este neîndoielnic că în cursul ultimelor săptămâni de război, mulţi ofiţeri germani de informaţii au manevrat în sensul intereselor lor personale. La fel de sigur este că, tot în aceste ultime săptămâni de război, Hötl ar fi fost încântat să fie recrutat ca agent aliat. Se poate chiar să fi încercat să intre în graţiile lui Allen Dulles. Totuşi, contactele lui cu acesta nu dovedesc că Hötl ar fi fost un agent american, după cum nu dovedesc nici că Dulles ar fi fost un agent german. (Se spune că, în discuţiile lui cu agenţii germani de legătură, Dulles lăsa să îi scape unele vagi aluzii antisemite, când urmărea să câştige încrederea acestora152.

Dacă Hötl ar fi fost agent al Aliaţilor, probabil că s-ar fi lăudat în una dintre cele două cărţi publicate (*The Secret Front* şi *Hitler's Paper Weapons*). Ian Colvin, care ştie mai multe ca oricine în acest domeniu, a scris o introducere la *The Secret Front*, fără să facă nicio observaţie în acest sens.

Secţiune 1.43 Deportaţii norvegieni mor
27 aprilie 1943, p. 10
Stockholm, Suedia, 26 aprilie (ONA).

— Conform informaţiilor parvenite astăzi la Oslo, majoritatea femeilor şi copiilor jidani deportaţi din Norvegia [...] au murit de foame. Convoaiele de deportaţi au părăsit Oslo în noiembrie şi în februarie au fost dirijate

către destinaţia finală, în regiunea minieră din Silezia, la periferia oraşului Katowice […].

Secţiune 1.44 Atitudinea Marii-Britanii faţă de refugiaţi este judecată cu severitate

3 mai 1943, p. 12

Un public de 1.500 de persoane […] l-a ascultat pe Pierre van Passen […], care a afirmat că Palestina este singura soluţie posibilă la problema refugiaţilor. […] D-l van Pasen a declarat că Marea Britanie a făcut ceva derizoriu din conferinţa ţinută în Bermude […], refuzând să considere Palestina ca soluţie posibilă. „Marea Britanie se teme că modernizarea Palestinei de către jidani îi va pune în primejdie imperiul […]. Acesta este motivul pentru care un mare număr de jidani riscă să moară: Marea Britanie nu acceptă să le deschidă porţile Palestinei”.

Secţiune 1.45 Eden leagă victoria de speranţele refugiaţilor

20 mai 1943, p. 12 Cablu special, *New York Times*

Londra, 19 mai. […] Eden […] a insistat asupra faptului că acuzarea guvernului britanic de a ignora complet situaţia refugiaţilor nu este justă. […] El a arătat că raportul Conferinţei din Insulele Bermude a fost aprobat de Cabinetul de Război […].

Londra, 19 mai (Reuter).

— Congresul jidănesc mondial […] şi-a exprimat profunda decepţie faţă de rezultatele Conferinţei din Bermude. Nota […] semnala că drumul Palestinei este liber în prezent.

Secţiune 1.46 Ultima revoltă a jidanilor i-a costat 1.000 de morţi pe naziști

22 mai 1943, p. 4 Cablu *New York Times*

Londra, 21 mai.

— Aproape 1.000 de nemţi au fost ucişi sau răniţi în bătălia pentru ghetoul Varşoviei, din ultimele două

săptămâni, când naziştii au întreprins lichidarea finală a acestuia. […] Astăzi, ascultând staţia clandestină de radio SWIT, au fost culese noi detalii despre campania antisemită din Polonia. Radioul clandestin a anunţat că naziştii au început campania de lichidare a ghetoului din Cracovia şi Stanisławow […] trăgând asupra jidanilor peste tot unde se găseau aceştia sau ucigându-i în camere de gazare.

Secţiune 1.47 Reuniunea Speranţei

7 aprilie 1943, p. 13

Şase mii de copii […] au participat ieri la o „reuniune a speranţei" […]. „Copii jidani şi părinţii acestora sunt torturaţi şi ucişi de către un inamic barbar […]".

Londra, 8 iunie (Reuter) – După cum s-a declarat astăzi, aici, cel puţin 3.500 de jidani au fost recent deportaţi din Salonic (Grecia) în Polonia. Bărbaţi, femei şi copii au fost îngrămădiţi în vagoane pentru animale fără nicio socoteală, apoi acestea au fost sigilate.

Secţiune 1.48 Gazarea unor refugiaţi de către naziști

13 iunie 1943, p. 8 Telefon la *New York Times*

Stockholm, Suedia, 12 iunie.

— Conform ziarului *Jewish Chronicle*, care apare în suedeză, la Stockholm, din octombrie încoace, peste 10.000 de jidani au fost ucişi în districtul Brest-Litovsk […] Conform aceluiaşi ziar, mii şi mii au fost gazaţi în magazii ermetic închise, alţii au fost împuşcaţi în grupuri de câte şaizeci în pădurile din vecinătate.

[…] Recent, dr. Ley, şeful Frontului Muncii din Germania, a venit la Königsberg, Bialystoc, Grodno şi a declarat: „Jidanii sunt rasa aleasă, bineînţeles, dar numai în vederea exterminării".

Secţiune 1.49 Naziştii deportează 52.000 de jidani belgieni

15 iunie 1943, p. 8.

Londra, 14 iunie (AP).

— Guvernul belgian în exil a declarat astăzi că germanii au deportat cvasitotalitatea celor 52.000 de jidani din Belgia, în lagărele de concentrare din Germania, Polonia şi Rusia ocupată. Reitlinger arată că situaţia Belgiei era identică cu a Franţei.

Printre jidanii deportaţi din Belgia, „niciunul, ca să zicem aşa", nu era jidan belgian. Interesant de notat, lucrurile au stat la fel în cazul Italiei şi Danemarcei153.

Secţiune 1.50 Conferinţa din Bermude este criticată

21 iunie 1943, p. 2.

O declaraţie de condamnare a „inacţiunii" Conferinţei din Bermude şi o alta cerând preşedintelui Roosevelt şi primului ministru Winston Churchill să deschidă porţile Palestinei în faţa refugiaţilor au fost adoptate ieri în unanimitate de către ordinul Fiilor Sionului [...], la hotelul Pennnsylvania.

Secţiune 1.51 Românii consideraţi vinovaţi pentru asasinarea a 5.000 de jidani

21 iunie 1943, p. 3.

Berna, Elveţia, 20 iunie (U. P.) – Ziarele elveţiene scriu astă seară că cele 5.000 de cadavre care, conform propagandiştilor Axei, fuseseră înhumate în apropierea Odesei, erau ale unor jidani români ucişi de poliţia secretă românească. Presa română a anunţat descoperirea gropii comune la 22 aprilie, afirmând că este vorba de cadavrele românilor ucişi de către ruşi, după ocuparea de către aceştia a Basarabiei şi a Bucovinei în 1940.

Secţiune 1.52 Jidanii din Olanda deportaţi de către nazişti

23 iunie 1943, p. 8.

Londra, 22 iunie (U. P.) – Conform agenţiei de informaţii Aneta, toţi jidanii din Amsterdam au fost deportaţi în Polonia de către germani, încheindu-se, astfel,

transferul întregii populaţii jidoveşti din Olanda.

Aceasta nu este adevărat. A fost deportată doar majoritatea jidanilor olandezi. Într-un capitol viitor vom vedea de ce au existat mari diferenţe între politica germană din Olanda şi Luxemburg şi cea din Belgia şi Franţa, sau din alte ţări. Vom vedea că este foarte probabil că destinaţia finală, care nu trebuie confundată cu cea provizorie, a jidanilor deportaţi din Olanda, nu era Polonia. Dintre cei 140.000 de jidani olandezi, au fost deportaţi aproximativ 100.000154.

28 iunie 1943, p. 8

Londra, 27 iunie, (Reuter).

— Radio Germania a anunţat în seara asta că primul ministru al Ungariei, Nicholas von Kallay, a declarat că toate bunurile rămase de pe urma jidanilor din Ungaria vor fi remise „arienilor", la sfârşitul acestui an. Ele vor fi distribuite celor distinşi pe front şi familiilor numeroase.

Secţiune 1.53 Naziştii execută 150 de jidani

29 iunie 1943, p. 6.

Londra, 28 iunie (Agenţia de ştiri din Olanda).

— După cum s-a aflat chiar azi, germanii sau lansat în executarea masivă a jidanilor deportaţi din Olanda în Polonia. […] 150 de jidani din satul Turck au fost seceraţi cu mitraliera. La Socky, […] 340 de jidani din Olanda au fost mitraliaţi, iar 100 de femei şi copii au fost ucişi în apropiere de Potok […]. Aceştia făceau parte dintre miile de jidani deportaţi din Olanda în lagărul de tristă celebritate de la Treblinka.

Pare foarte bizară scoaterea oamenilor din lagărul de „exterminare" pentru a fi ucişi în afara acestuia. Nu numai că cel care a răspândit această poveste habar nu avea despre cele ce se spunea că se petreceau la Treblinka, dar nu a avea nici cea mai mică idee despre importanţa numărului victimelor care, după cum se spune, ar fi fost

suprimate.

Secţiune 1.54 Se cere ajutorarea rapidă a jidanilor din Europa

21 iulie 1943, p. 13.

Cu ocazia şedinţei de deschidere a Conferinţei de Urgenţă pentru salvarea jidanilor din Europa, care s-a ţinut la Hotelul Commodore, oratorii au reclamat noaptea trecută o acţiune imediată pentru salvarea jidanilor din ţările sub dominaţie nazistă. [...] Rogers, din Camera Reprezentanţilor, a semnalat că aproximativ 3.000.000 din cele 7.000.000 de jidani din Europa au pierit deja, insistând asupra faptului că „este vorba de o problemă care nu va putea fi rezolvată prin simple proteste şi alte cuvinte de rutină". [...] „Există cu siguranţă destule teritorii libere şi regiuni nelocuite, pentru a instala cele 4.000.000 de oameni torturaţi", a spus el. Palestina este locul logic. Este mai aproape şi se poate ajunge acolo mai curând pe uscat, decât pe mare [...]. [...] Contele Sforza a exprimat speranţa că jidanii şi arabii vor şti să colaboreze în viitor, pentru a crea o mare federaţie în Orientul Apropiat, din care face parte Palestina.

Secţiune 1.55 16.000.000 de refugiaţi din cauza Axei

2 august 1943, p. 10.

Washington, 1 august.

— Un studiu al problemei refugiaţilor europeni, publicat astăzi de Asociaţia pentru politică externă (Foreign Policy Association) arată că numai efortul colectiv al marilor puteri sau al unei organizaţii internaţionale ar putea rezolva în mod eficace situaţia care va exista la sfârşitul războiului. [...] Pe baza informaţiilor guvernelor în exil şi a altor informatori, spune raportul, s-a estimat că dintre jidanii care trăiau în 1939 în ţările Europei ocupate în prezent de puterile Axei, două milioane au fost deja deportaţi şi au pierit prin diferite forme inumane de

tratament sau din cauza politicii de exterminare deliberată.

Asociaţia pentru politica externă nu pare foarte sigură pe ce zice, afirmând existenţa exterminărilor, întrucât dă impresia că majoritatea jidanilor au fost „deportaţi”, în vreme ce, pe atunci, propagandiştii vorbeau deja de trei milioane de morţi.

Secţiune 1.56 Naziştii acuzaţi de 2000.000 de morţi

8 august 1943, p. 11.

Londra, 7 august.

— *Polish Labor Fights*, publicaţie apărută astăzi aici, a furnizat descrierea unei case utilizate de germani la Treblinka, în Polonia, pentru exterminarea jidanilor. Numai în acest loc, se zice, germanii au ucis 2000.000 de persoane. […] „Când celulele sunt pline, ele sunt închise ermetic. Apoi se trimite abur prin deschizături şi victimele încep să se sufoce. Mai întâi se aud strigăte, apoi acestea diminuează cu încetul, în cincisprezece minute fiind linişte totală. Execuţia este terminată. […] Se întâmplă adesea că un gropar este prea slab pentru a transporta două cadavre, după cum are ordin; atunci le leagă mâinile sau picioarele şi fuge târându-le după el, până acolo unde le îngroapă”.

Bineînţeles, versiunea de după război vorbeşte de incinerarea, nu de îngroparea cadavrelor, din motivul foarte simplu că aceste milioane de cadavre jidăneşti pur şi simplu nu au existat.

Secţiune 1.57 Un raport arată soarta a 8 300.000 de jidani

27 august 1943, p. 7.

[…] Un studiu de 300 de pagini publicat ieri de către […] Congresul jidănesc American şi Congresul Jidovesc Mondial. Conform acestui raport, peste 3.000.000 de jidani au fost distruşi prin foamete organizată, muncă silnică, deportări, pogromuri şi asasinate metodice în centrele

germane de exterminare din Europa Orientală, după începutul războiului în 1939.1.800.000 de jidani s-au salvat emigrând în interiorul Uniunii Sovietice şi 180.000 au reuşit să emigreze în alte ţări.

[…] Studiul […] declară că 1.700.000 de jidani au fost victimele masacrelor organizate şi ale pogromurilor, […] că 750.000 de jidani sunt morţi de foame şi de consecinţele acesteia, că 350.000 sunt morţi în deportare. […] Iată un tablou ce arată maniera în care au fost efectuate exterminările:

Germania 110.000 Belgia 30.000
Polonia 1.600.000 Olanda 45.000

UR 650.00 Franţa 56.000
SS 0
Lit 105.00 Cehoslovacia
uania 0 64.500
Let 65.000 Dantzig 250
onia
Au 19.500 Estonia 3.000
stria
Ro 227.50 Norvegia 800
mânia 0
Iug 35.000 Grecia 18.500
oslavia

Total 3.030.050

Secţiune 1.58 Politica deliberată de asasinate este revelată de un organism aliat oficial

27 august 1943, p. 7.

Londra, 26 august (U. P.).

— În seara aceasta, Comitetul interaliat de informaţii […] a acuzat Germania, Italia şi sateliţii acestora de

aplicarea [...] unui program deliberat de hoţii, asasinate, torturi şi atrocităţi fără pereche în istoria lumii. [...] Polonia. Epuizarea, tortura, boala şi execuţiile au scăzut la nouă luni speranţa de viaţă a unui nou sosit într-un lagăr de concentrare. Condiţiile sunt foarte dure la Oświęcim (Auschwitz), unde se crede că au pierit 58.000 de persoane.

Cel puţin un milion de jidani au fost masacraţi sau bătuţi până la moarte, în Polonia, în cursul ultimilor trei ani. La Varşovia, raţiile alimentare nu reprezintă decât 23, 4 la sută din caloriile necesare pentru menţinerea în viaţă a unei fiinţe umane.

Suntem în faţa uneia dintre foarte rarele referinţe precise la lagărul de concentrare Auschwitz, anterioare lui 1944 (deşi articolele din 7 martie şi 27 aprilie au cuprins astfel de referinţe, însă indirecte). Interesul acestei referinţe la Auschwitz stă în faptul că ea este exactă în esenţă, după cum o vom vedea în capitolul următor. Deşi nu putem fi siguri de cifra de 58.000 de morţi, nici că „tortura" şi „execuţiile" puteau figura printre cauzele mortalităţii ridicate. Punctul cel mai important care trebuie reţinut din acest articol este că el dezminte implicit poveştile exterminatorii de după război, după care mii de deţinuţi erau ucişi aproape în fiecare zi la Auschwitz, această pretinsă exterminare fiind începută, cel mai târziu, în vara lui 1942 şi continuată până în toamna lui 1944 a.

NOTE

147. REITLINGER, p. 439.

148. DUBOIS, p. 197.

149. *New York Times*, 1 nov. 1943, p. 5; 11 dec. 1943, p. 1; 13 dec. 1943, p. 11; 3 ian.
1944, p. 9.

150. REITLINGER, pp. 533, 545 – 546.

151. *Time*, 12 iul. 1954, p. 98; *New Republic*, 20 dec.

1954, p. 22; *New York Times*, 7 apr. 1953, p. 20; 12 apr. 1953, p. 33; Eichmann, şedinţa 85, A1-L1; T.M.I., vol. XI, p. 237.

152. R.H. SMITH, pp. 214 – 215.

153. REITLINGER, pp. 367, 370 – 371, 378.

154. REITLINGER, p. 352.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 149 – 163. N. red. – V.I.Z.

Articol II. Toţi jidanii trebuie să părăsească Europa

8 octombrie 1943, p. 5

Stockholm, Suedia, 7 octombrie.

— Conform mediilor bine informate [din Stockholm], la Berlin a fost publicat un decret care ordonă deportarea tuturor jidanilor din Europa, înainte de sfârşitul războiului. După cum indică sursa, acest ordin a fost dat de Adolf Hitler însuşi. […] Omul din spatele persecuţiilor naziste ale jidanilor danezi este supranumit „dictatorul jidanilor”, un membru al secţiunilor de asalt numit Eighmann (sic) […], născut în Palestina; acesta este fiu de emigranţi germani şi a fost crescut în această ţară, fiind cunoscut pentru sadismul şi ura lui contra jidanilor. El este cel care a organizat întreaga acţiune de exterminare a jidanilor în Germania şi în teritoriile ocupate […].

Aceasta pare să marcheze intrarea în scenă a lui Adolf Eichmann, în cadrul propagandei. Aici pare să fie originea mitului care pretinde că Eichmann ar fi fost crescut în Palestina (în realitate, Eichmann s-a născut la Solingen, în Germania, şi a fost crescut la Linz, în Austria).

Secţiune 2.01 Soţia lui Mikolajczyk, ostatică a germanilor

23 noiembrie 1943, p. 4.

Ieri, la Londra, Agenţia telegrafică polonă a făcut cunoscut că soţia primului ministru polon Stanisław

Mikolajczyk, în vârstă de 43 de ani este deţinută ca ostatică de către germani, în lagărul de concentrare Oświęcim şi riscă poate să fie executată în mod iminent. […] Oświęcim este închisoarea germană de cea mai tristă celebritate din Polonia, în care mii de victime fără apărare sunt torturate până la moarte […]. Numele principalilor vinovaţi germani ai masacrului jidanilor poloni au fost publicate într-o declaraţie poloneză la Londra […]. „Este vorba de zece persoane, şeful lor fiind Ludwig Fischer, guvernator nazist al regiunii Varşovia […]. Un membru al Consiliului Naţional Polonez a declarat că majoritatea jidanilor din Polonia au fost deja exterminaţi”.

Secţiune 2.02 50.000 de jidani din Kiev au fost uciși
29 noiembrie 1943, p. 3, de W.H. Lawrence
Kiev, Rusia, 22 octombrie (Decalat).

— Autorităţile din Kiev au afirmat astăzi că germanii au mitraliat între 50.000 şi 80.000 de jidani la Kiev, bărbaţi, femei şi copii, la sfârşitul lui septembrie 1941 şi că doi ani mai târziu, când recucerirea Kievului de către Armata Roşie părea iminentă, au obligat prizonierii de război ruşi să ardă cadavrele, distrugând complet orice dovadă a crimei. […] Pe baza a ceea ce am văzut, ne este imposibil să spunem dacă ceea ce ni s-a povestit este adevărat sau fals […].

Secţiune 2.03 Germanii au asasinat prizonieri
6 decembrie 1943, p. 10.
Londra, 5 decembrie (U. P.).

— Un ofiţer al armatei cehoslovace, care a petrecut mai mulţi ani într-un lagăr german, înainte de a evada şi a ajunge în Anglia, a furnizat guvernului ceh din exil dovada că prizonierii de război ruşi sunt executaţi şi incineraţi în lagărele de concentrare germane. […] Acest ofiţer are dinţii sparţi, din cauza şuturilor primite în gură, şi este surd, din cauza loviturilor primite la cap. Pe corpul său

poartă o svastică, pe care germanii i-au desenat-o în carne, cu ocazia tratamentului pentru o infecţie. Ofiţerul ceh a mai declarat că jidanii sunt aleşi la întâmplare, printre prizonieri şi apoi împuşcaţi.

Ne oprim aici cu examinarea articolelor din *New York Times*, despre subiectul nostru, pentru intervalul cuprins între primăvara lui 1942 şi sfârşitul lui 1943. Bineînţeles, a trebuit să fac o selecţie. Totuşi, cred că am dat o imagine fidelă despre genul de poveşti care a circulat în mediile presupuse inteligente.

Ceea ce nu putem, însă, restitui este atmosfera isterică din epocă. Cititorii deprinşi să observe totul au remarcat, desigur, că numeroase articole, mai ales acelea care vorbesc de cazuri precise de asasinate în masă, sunt expediate departe de prima pagină a ziarului. În politică, însă, numai prima pagină contează. Or, aceste informaţii au apărut foarte rar în prima pagină. Dacă Roosevelt făcea o declaraţie, aceasta apărea, normal, în prima pagină, dar numai pentru că el dorea asta, nu pentru că ar fi spus ceva important. Judecând după faptul că articolele în chestiune nu au fost publicate în prima pagină şi în suficiente condiţii de promovare propagandistică, putem spune că alegaţiile cu privire la exterminarea jidanilor nu par să fi avut o prea mare importanţă pentru public, în timpul războiului. Pentru a mă exprima altfel, aş spune că răsfoind ziarele vremii se constată ostilitatea clară contra naziştilora, fără ca cititorul să înţeleagă motivul precis al acesteia. Studiul nostru va fi, deci, văduvit de aspectul emoţional, lucru inevitabil.

Trebuie să facem două observaţii esenţiale cu privire la „exterminări”. În primul rând, legenda este de origine sionistă. În al doilea rând, numai foarte târziu, în cursul războiului, a început prezentarea lagărului de concentrare Auschwitz drept un loc de

„Exterminare”. Am văzut că primele alegaţii cu privire la exterminare” nu se sprijineau pe nimic din partea serviciilor de informaţii.

Sioniştii, în principal Congresul jidănesc mondial, se mulţumesc să-şi prezinte absurdităţile guvernelor aliate, mai ales guvernului american, solicitând cauţionarea, oficializarea acestora. La Washington, primele reacţii au constat în ironizarea alegaţiilor

„Exterminaţioniste”. Totuşi, în urma diverselor presiuni politice şi numai din cauza acestora (nu pentru că informaţiile respective ar fi fost furnizate de serviciul militar de informaţii), mediile oficiale de la Washington, în cele din urmă, au intrat şi ele în hora propagandei „exterminaţioniste”, persoanele oficiale făcând vagi declaraţii. Declaraţiile mai precise, dar de natură obscură, au fost lăsate pe seama agenţiilor de propagandă. La începuturile ei, propaganda s-a caracterizat prin unele elemente pe care legenda exterminaţionistă le-a păstrat până în zilele noastre, de exemplu cifra celor „şase milioane”. Alte elemente au fost, însă, rapid abandonate şi uitate, de exemplu electrocutările, fabricile de săpun şi îngrăşăminte chimice, deşi autorii lor erau aceleaşi cercuri sioniste.

Cu privire la terminologie, semnalăm că nu folosim cuvântul „sionist” ca sinonim pentru

„Jidan” b. Dovezile arată că, deşi înşelătoria este jidănească, în sensul că a fost născocită de jidani, ea este nu mai puţin o înşelătorie sionistă, pentru că a fost clocită sau scornită de jidani sionişti, în scopuri sioniste. Caracterul sionist al propagandei exterminaţioniste este cât se poate de clar. De notat regula generală: cei care insistă pentru evacuarea jidanilor din Europa (propunere normală şi de înţeles în împrejurările respective), cer, în acelaşi timp, instalarea acestora în Palestina, ceea ce arată

că tovarăşii propagandişti sionişti aveau cu totul altceva în vedere decât simpla ajutorare a refugiaţilor şi a victimelor persecuţiilor. S-a văzut că, în anii 1942 şi 1943, lagărul Auschwitz era absent din propaganda exterminaţionistă. Dacă, într-adevăr, exterminările ar fi fost în curs într-un loc atât de important, serviciile de informaţii militare ar fi fost cu siguranţă la curent. Desigur, în această propagandă găsim lagărul Auschwitz, dar alegaţiile precise, cu privire la o mortalitate ridicată, din cauze mai mult sau mai puţin naturale, erau adevărate în esenţa lor, în ciuda exagerărilor evidente şi ele. Aceste alegaţii nu vorbeau, însă, nici de camere de gazare, nici de exterminări, lucru pe care l-am constatat în cadrul studiului amănunţit al propagandei exterminaţioniste în 1942 şi 1943. Articolele cu privire la exterminări citează Treblinka, Belzec, Chełmno, nu Auschwitz. Constatarea aceasta este confirmată de examinarea periodicelor şi a cărţilor din această epocă. Trei publicaţii prezintă un interes special.

Numărul din 4 iunie 1943 din *Commonweal* conţinea un articol de Jacques Maritain, care rezuma ceea ce acesta credea a fi, după o anchetă evidentă, caracteristicile principale ale programului de exterminare. Maritain nu vorbeşte de Auschwitz, dar menţionează exterminările prin „gaze toxice, electrocutări, îngrămădirea victimelor în spaţii închise unde asfixierea se producea treptat, sufocarea [...] în vagoane de marfă închise ermetic”. Lagărul de concentrare Chełmno este citat în mod deosebit. Deşi special consacrat situaţiei jidanilor din Europa, numărul din 30 august 1943 din *New Republic* nu făcea nicio menţiune despre Auschwitz. Un anunţ de două pagini, plătite de *Jewish Labor Committee* (Comitetul muncitoresc jidănesc) menţionează numai Treblinka, Belzec, şi

„Vagoanele ermetic închise unde jidanii sunt

otrăviţi”. *Survey Graphic* din aprilie 1943 conţine un articol de două pagini de William L. Shirer. Subiectul este seria pretinselor atrocităţi germane. Lagărul Auschwitz (Oświęcim) este citat, dar numai în legătură cu mortalitatea ridicată de 250 polonezi pe zi, din cauza „execuţiilor, tratamentului inuman, a foamei sau epidemiilor”. Shirer pretinde că exterminarea jidanilor se face la Belzec. Shirer citează un raport din 7 mai 1943 al guvernului polonez din exil, la Londra, ca sursă a declaraţiilor sale despre Auschwitz. Din câte ştiu, este vorba de prima menţiune a lagărului Auschwitz în cadrul propagandei. Singura menţiune care poate pretinde anterioritatea, în această chestiune, se găseşte în *The Black Book of Polish Jewry*, editat de J. Apenszak, în 1943. La paginile 56 şi 59 se vorbeşte de informaţii apărute la începutul lui 1942 în *East London Observer*, după care cenuşa jidanilor deportaţi la Auschwitz era restituită familiilor (ceea ce contrazice afirmaţiile propagandei de după război). În ciuda eforturilor mele, nu am găsit urma existenţei publicaţiei *East London Observer*. *The Black Book* nu vorbeşte de exterminări la Auschwitz, ci de exterminări cu un camion de gazare la Chełmno (pp. 115 – 117, conform alegaţiilor ulterioare), prin electrocutare într-o piscină din Belzec, cadavrele fiind, apoi, înhumate, (p. 131, contrar alegaţiilor ulterioare), abandonarea victimelor vreme de mai multe zile în vagoane de marfă, nu departe de Belzec, cu înhumarea lor ulterioară (pp. 137 – 138, contrar alegaţiilor ulterioare), ucidere prin abur la Treblinka, cadavrele fiind apoi îngropate (p. 143, versiune non-conformă alegaţiilor ulterioare). Motorul Diesel, al cărui gaz de eşapament servea uciderii victimelor în versiunile ulterioare, nu serveşte decât săpării gropilor în *The Black Book*.

Rămâne o singură sursă care dă impresia că

Auschwitz şi-a făcut apariţia în propaganda exterminaţionistă la începutul lui 1943 sau chiar mai devreme. Este vorba de cartea *The Devil's Chemists*, a lui Josiah Dubois, întâlnit deja ca funcţionar la ministerul american al Finanţelor, pe timpul războiului. Pe vremea T.M.N., după război, Dubois a fost procuror şef în cadrul „procesului" Farben. Cartea lui Dubois este, în principal, povestea acestui „proces". Ea abordează, însă, şi alte subiecte conexe. Dubois povesteşte că, în noiembrie 1942, ar fi avut pe biroul său un mesaj cu privire la Auschwitz. Mesajul transmitea conţinutul unei note, un „testament pe fondul disperării", redactat de către un deţinut ce ar fi muncit la Auschwitz, testamentul ajungând, apoi, clandestin la Berna, din mână în mână.

„Lucrăm într-o imensă fabrică de «Buna». Există un lanţ de santinele pentru supravegherea muncitorilor (pe 10 metri pătraţi). Cel care depăşeşte limita este împuşcat fără somaţie, pentru «tentativă de evadare». În fiecare zi au, însă, loc noi tentative, inclusiv ale celor ce încearcă să treacă prin cocoţare de posturile de santinele, întrucât nu pot merge".

Nota punea şi pe seama lui Ter Meer, de la Farben, „clişeul nazistului cu svastica, înarmat cu o cravaşă şi afişând un zâmbet dispreţuitor [ceea ce nu l-a caracterizat pe Ter Meer în niciunul din momentele vieţii sale]". Judecând după originea şi istoria pretinsei note, toate acestea păreau mai curând abracadabrante. Trebuie să reţinem, însă, un fapt foarte real, evocat şi el, anume că, la vremea respectivă, numeroşi muncitori de la Auschwitz nu erau în stare să lucreze, ba chiar nici să meargă pe picioarele lor. Acest mesaj nu era, deci, întru totul opera propagandei exterminaţioniste. Dacă, într-adevăr, el va fi existat cu adevărat, tot ceea ce putem deduce este că propagandiştii erau foarte bine informaţi, la sfârşitul lui

1942, despre cele ce se petreceau la Auschwitz. Dubuis se forţează, apoi, să înşele cititorii, scriind că în cele două mesaje din ianuarie şi aprilie 1943, trimise de Harrison Departamentului de Stat şi despre care deja am vorbit, era vorba despre Auschwitz, unde 6.000 de muncitori ar fi fost ucişi zilnic. Procedând astfel.

Dubois se arată a fi un dezinformator. Motivul care îl determină să facă asta pare să fie faptul că, în calitate de procuror la „procesul" Farben, el a încercat prin toate mijloacele să exagereze importanţa lagărului Auschwitz, din care cauză a citit în dosar155 ceva care pur şi simplu nu exista.

Secţiune 2.04 III. 5. Reacţiile germane

Trebuie să examinăm ce spun germanii despre propaganda aliată. Am văzut că von Stumm, din Serviciul de Presă al Ministerului german de Externe, a ironizat acuzaţia de exterminare, când aceasta a fost lansată pentru prima dată de către guvernele aliate. A fost vorba de unul din rarele exemple de reacţie din partea guvernului german, în faţa unei făcături precise a propagandei aliate. În săptămânalul *Das Reich*, publicat de Goebbels, sau în cotidianul N.S.D.A.P. *Völkischer Beobachter*, găsim numeroase comentarii de ordin general asupra *Greuelpropagandei*, dar foarte puţine aluzii la alegaţiile precise de propagandă, conform cărora, de exemplu, prizonierii de război americani şi britanici erau înfometaţi şi torturaţi, sau invenţiile macabre marca Hollywood, precum povestea că germanii recoltau sângele copiilor din ţările ocupate, pentru a satisface nevoile *Wehrmacht*-ului. Motivul relativ al acestei tăceri în legătură cu alegaţiile precise ale propagandei era fără îndoială că, din punctul de vedere german, examinarea conţinutului propagandei inamice nu era necesară. La fel se petrecuseră lucrurile în timpul Primului Război

Mondial. Presa germană trata, deci, foarte de sus *Gruelpropaganda*. În loc să îşi piardă timpul cu conţinutul precis al balivernelor inamice, ea încerca să pună în evidenţă interesele politice care serveau propagandei, întinderea şi mijloacele de influenţă jidănească în presa aliată (a se vedea, de exemplu, *Das Reich* din 20 decembrie 1943) c.

NOTE

a. Motivul acestei ostilităţi clare exprimate în *mass media* nord-americane este explicat clar de către Benjamin H. Freedman (cf.

a.

http://en.wikipedia.org/wiki/Benjamin H. Freedman). El a relevat că, Samuel Untermeyer, şeful delegaţiei americane şi preşedintele Conferinţei de la Amsterdam, a revenit în S.U.A. şi a mers de pe vapor direct la studiourile de radio C.B.S., de unde a rostit următoarele cuvinte: „Evreii lumii declară azi război sfânt împotriva Germaniei. Ne aflăm din această clipă angajaţi într-un conflict sacru împotriva germanilor. Şi îi vom înfometa până se vor preda". Declaraţia sa a fost tipărită în *New York Times*, pe 7 august 1933 (cf. http://www.sweetliberty.org/issues/Israel/untermeyer.htm). Astfel că, deşi, până în 1933, presa avusese o atitudine progermană, după ce „Iudeea a declarat război Germaniei", toate *mass media* nord-americane – „controlate, toate, de jidani", subliniază Benjamin Freedman – au întors-o cu 180 de grade, pentru că aşa primiseră directiva de la conducătorii sionismului şi, în consecinţă, americanul de rând era manipulat cu propaganda antigermană: http://www.sweetliberty.org/issues/Israel/freedman.htm. Mai mult, presiunea presei era atât de puternică încât firmele care vindeau produse germane au fost boicotate.

Presiunea organizaţiilor jidăneşti americane a fost, de atunci, permanentă şi chiar Arthur Butz a avut de suferit de pe urma boicotului sionist, după ce şi-a lansat cartea pe care o publicăm aici. Faptul denunţat, în 1961, de către Benjamin Freedman, cum că S.U.A. erau manevrate de jidani este denunţat şi acum de către John J. Mearsheimer şi Stephen M. Walt în cartea lor recentă, *LOBBY-UL ISRAELIAN şi politica externă a S.U.A.* (cf.: http://www.buybooks.ro/lobby-ulisraeliansipoliticaexter/lobbyulisraeliansipoliticaexter.html), carte care a scandalizat organizaţiile jidăneşti, americane sau de pe alte meridiane. Traducerea acestui celebru discurs al lui Benjamin H. Freedman o puteţi citi aici: http://www.clauteo.com/2010/07/un-evreu-american-avertizeaza-sliavom-avea-aceeasi-soarta-ca-germanii.html. N. red. – V.I.Z.

b. La fel, referitor a terminologie, precizăm că traducătorul a folosit, peste tot, termenul

„Jidan" şi nu „evreu", pentru că cele două noţiuni nu sunt nici ele sinonime, chiar dacă lichelele din Academia Română (jidovită în mare parte: cf. http://ro. altermedia. info/România/2013/03/08/iudaizarea-academiei-romane/) şi de la Institutul de Lingvistică ne impun că credem astfel, dar care, de fapt, maschează presiunea organizaţiilor jidăneşti din România. Cauza acestei presiuni „academice" este că – după cum pretextează respectivele organizaţii – cuvântul jidan ar fi peiorativ. În limba română, cuvântul jidan nu are nimic peiorativ, tot aşa cum nici cuvântul ţigan nu are o astfel de conotaţie. Ambele au o valoare denominativă etnică şi geopolitică, întrucât reflectă *zona geografică din care provin*. Cuvântul „ţigan" provine din expresia *„ti Gange"*, care înseamnă „de dincolo de Gange", adică zona din India din care provin ţiganii şi cu care ei se mândresc.

Cuvântul „jidan” este forma coruptă fonetic a cuvântului german „*Jüden*”. În limba română, foarte multe neologisme de origine academică latină care încep cu „j” se pronunţă ca atare, „j”: just, justiţie, justiţiar, Justinian. Sunetul semnificat de litera nemţească „îl”, redat în scrierile mai vechi şi prin litera „y” – pronunţat prin diftongul

„Iu” – s-a aglutinat în sunetul „i”. Astfel că germanicul „*Jüden*” – care în germană se pronunţă „iuden” – a dat în româneşte pe „jidan”, consemnat ca atare şi în Dicţionarul lui Lazăr Şeineanu, care era jidan şi care nu se ruşina de acest cuvânt. De fapt, cuvântul

„Jidan” este adaptarea în limba română a cuvântului „*Jüden*”, preluat în celelalte limbi cu pronunţie fonetică din ţările Europei Centrale şi de Est – din Polonia, Ungaria, Rusia etc.

— De unde au venit jidanii în Ţările Române: Moldova, Transilvania şi Muntenia. Dar, în cazul jidanilor, se impune o precizare importantă: jidanii nu sunt evrei de neam, adică nu sunt din cele 12 triburi de evrei originari din Palestina biblică, ci sunt urmaşii europenizaţi ai khazarilor – care sunt de origine turcică. Ei sunt „*Al 13-lea trib*”, cum i-a indicat, corect istoric şi etnic, Arthur Koestler – jidan şi el, deci khazar, după cum şi recunoaşte – în cartea sa omonimă! Conducătorul khazarilor, un anume Bulan, le-a impus, pe la anul 940, adoptarea cultul iudaic, ei devenind, astfel, „*Das Jüden*” – adică jidani care au parazitat cultul mozaic, apropiindu-l. Între evreii autentici, de neam din Palestina, şi jidani există o luptă surdă şi absconsă, care abia recent a fost exteriorizată de organizaţia evreilor autentici, Neturei Karta (cf. www.nkusa.org), şi care, la manifestările lor, ard sistematic drapelul Israelului (cf. http://www.nkusa.org/activities/demonstrations/israeliflag.

din) şi etalează sloganuri ca acesta: „*JUDAISM REJECT ZIONISM*”.

Prin înfiinţarea sionismului, s-a început propaganda pentru emigrarea jidanilor în

„Patria” lor, Palestina, deşi Palestina nu fusese niciodată patria lor. După Primul Război Mondial, această migrare s-a accentuat, deşi Imperiul Britanic s-a opus cât a putut (fiindcă şi conducerea sa era manevrată de jidani, după cum o demonstrează *Declaraţia Balfour*!), iar, după 1948, prin înfiinţarea statului Israel, migrarea, afluirea jidanilor din toată lumea în Palestina – care a fost desfiinţată şi transformată în statul etnic Israel – şi, concomitent, alungarea palestinienilor de pe pământurile lor străbune au devenit

„Politică de stat” pentru conducerea Israelului. Întemeietorul statului Israel, David Ben Gurion, a fost supranumit „marele epurator” tocmai din cauza represaliilor comise contra autohtonilor palestinieni! Trebuie să atragem atenţia că, practic, Palestina a fost cucerită de jidani, iar toţi oamenii politici şi militari ai Israelului nu sunt evrei, ci jidani, adică provin dintre sioniştii descendenţi ai khazarilor europeni, numiţi şi *ashkenazi* – spre deosebire de evreii adevăraţi, din Palestina, numiţi *sefarzi*! Acesta este motivul fariseic pentru care jidanii din România (ca şi din alte părţi, de altfel) declară că se simt „jigniţi” când sunt denumiţi, corect ştiinţific şi istoric, „jidani” şi vor să fie denumiţi exclusiv

„Evrei”: fiindcă vor să ascundă faptul că nu sunt evrei de neam, ci nişte hoţi de neam turcic, care şi-au apropiat – sau, într-o exprimare neacademică, au furat – identitatea religioasă a evreilor din Palestina, dar vor să păcălească lumea, ca să fie consideraţi evrei autentici!

Diferenţierea dintre „evreu” şi „jidan” se face şi

lingvistic, la fel ca în limba română, inclusiv în alte limbi: în limba franceză, „evreu” = „hébreu”, unde sunetul „v” a devenit

„B”, de unde şi „limba ebraică”, pentru „limba evreiască”, dar „jidan” = „juif”; în limba spaniolă, „evreu” = „hebreo”, dar „jidan” = „judio”; în limba rusă, „evreu” = „yevrey”, dar „jidan” = „jid”, sufixat cu – ov (jidov, preluat şi în limba română!); în limba italiană.

„Evreu” = „ebreo”; în limba engleză, „evreu” = „jew”; în limba germană, „evreu” =

„*Jüde*”; etc. Aşadar, în limbile engleză şi germană, pentru „evreu” nici nu există varianta europeană şi biblică „evreu”, „hébreu”, ci doar „jidan” = jew, *Jüde*! Şi aceasta, deoarece Marea Britanie şi Germania, fiind mai îndepărtate de Palestina, evreii nu prea au ajuns acolo, ci doar jidanii, veniţi din Europe de Est: din Rusia, Polonia (Galiţia), Ungaria. Jidanii din Europa (de la Atlantic până în Urali) vorbesc limba idiş, care este o corcitură care, ca şi „cultura idiş”, conţine elemente furate din limbile popoarelor principale pe care le-au parazitat – rus, polon, maghiar, german – şi de unde au emigrat (au „*aliat*”) în Palestina, transformată în Israel. Dar aici, toţi jidanii, ca să fie cât mai repede şi mai autentic transformaţi în „evrei”, sunt obligaţi să înveţe limba ebraică, pe care ei, jidanii, ca descendenţi ai khazarilor, nu au ştiut-o niciodată, fiindcă nu erau evrei!

Elocvent este şi faptul esenţial, pe care trebuie să-l ştiţi şi să-l reţineţi, că evreii autentici, de neam, sefarzii – care au fost foarte puţini în România şi au rămas şi mai puţini, fiindcă au fost excedaţi de jidani, de ashkenazi – le poartă o ură profundă jidanilor şi nu vor să se amestece cu jidanii nici sub pământ! Într-adevăr, în Bucureşti, de exemplu, există trei cimitire „evreieşti”: unul este cimitirul *sefard*, mai mic, iar celelalte două, uriaşe, sunt ale

ashkenazilor!

Remarcabil este faptul că, în rândul contestatorilor „Holocaustului unic” pe care-l clamează cu neruşinare incontinentă escroci ca Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, Leon Poliakov, Efraim Zuroff, Marco K. Katz, Radu Ioanid şi alţii mai mărunţi de la noi, ca Teşu Solomovici, Aurel Vainer şi „escrocul politic” Răzvan Theodorescu, se înregimentează şi revizionişti evrei sau chiar jidani, dar cinstiţi, competenţi şi renumiţi în profesia lor, ca Norman Finkelstein – cu deja faimoasa lui carte INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI –, ca Noam Chomsky, Israel Shahak sau Bobby Fischer – celebru ca şahist, dar mai puţin cunoscut în România ca negaţionist vehement şi perseverent al holocaustului: „A negat holocaustul şi şi-a anunţat intenţia de a demasca crimele evreilor şi a susţinut că Statele Unite sunt o «*farsă controlată de evrei ticăloşi, circumcişi, murdari şi coroiaţi*»” (cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Bobby Fischer)! Fireşte, toţi aceşti negaţionişti evrei (sau, poate, doar jidani) au fost denigraţi şi chiar persecutaţi (Norman Finkelstein, Israel Shahak sau Bobby Fischer, Benjamin Freedman), ca să nu mai spunem de alţii, neevrei – cum e cazul cu autorul acestei memorabile cărţi, Arthur Robert Butz, sau cei care au fost bătuţi sau băgaţi la închisoare, ca Ernst Zündel, Jürgen Graf, Roger Garaudy, George Rassinier, Robert Faurisson ş.a.

De aceea este explicabil că s-a găsit un vorbete la *Radio France International* – al cărui nume nu a fost reţinut, fiindcă vorbea cam fonfăit – care, în dimineaţa zilei de 3 martie a.c., a avut tupeul să-l injurieze pe „colonelul Vasile I. Zărnescu, deoarece publică lucrarea lui Arthur Butz, plină numai de minciuni pe un *site* care ar trebui să fie desfiinţat” (sic)! Simptomatic este faptul că, de peste 15 ani, colonelul (r.) Vasile I. Zărnescu denunţă escrocheria holocaustului, dar acest fanatic şi întârziat apologet al

respectivei escrocherii abia acum a descoperit minunea şi, culmea coincidenţei, propune, în esenţă, ca şi nemernicul Crin Antonescu, înăsprirea criminalei O.U.G. nr. 31/2002! Deci, în fond, pe el îl irită faptul că s-a început, aici, publicarea în serial a traducerii cărţii *La Mystification du XXe siècle*! – a adică a versiunii franceze a originalului american *The Hoax of the Twentieth Century*: *The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry*. Dacă tot iroseşte timpul şi banii, propun conducerii postului *Radio France International* să-l pună pe vorbetele lor să le citească ascultătorilor articolul

„*CUVÂNTUL XENOFOBIE TREBUIE SCOS DIN UZ*”!

Le va fi util tuturor a, îndeosebi idioţilor de francezi care au lansat cuvântul „*xenofobie*” cu sensul aberant de „ură faţă de străini”, deşi sensul intrinsec etimologic este de „frică faţă de străini” (cf.

http://www.altermedia.info/România/2008/08/29/cuvântul-xenofobie-trebuie-scos-dinuz/).

O bibliografie minimală privind presiunea jidanilor – presiune făcută de un escroc ca consilierul vamal Marco K. Katz, un escroc ca Radu Ioanid, un escroc internaţional ca Elie Wiesel, sau de liderii Centrului „Simon Wiesenthal” (iar Simon Wiesenthal a fost şi el un mare mitoman şi escroc internaţional) – pentru eliminarea din dicţionar a cuvântului jidan, pentru interzicerea ca Banca Naţională să bată monedele jubiliare pentru Patriarhii României, pentru acuzarea României de comiterea unui pretins holocaust sau pentru pretinsul antisemitism al românilor este aceasta:

http://www.cotidianul.ro/ap-evreii-romani-protestează-fata-de-un-cuvânt-antisemit-dindex-154223/;
http://www.realitatea.net/academia-romana-schimba-cuvintele-tigan-sijidan 872177.html;

http://www.civicmedia.ro/plângere-penala-la-adresa-lui-marco-maximilian-katz-ppentru denunţ-calomnios-şi-incitare-la-ura/; http://www.altermedia.info/România/2012/12/05/mariana-maximnemernica-neamului/; http://www.altermedia.info/România/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeftsuper-abject/; http://www.ziaristionline.ro/2011/08/09/jidanul-de-la-lingvistul-evreu-lazar-seineanu-laafaceristul-marco-maximilan-katz/; http://www.evz.ro/detalii/stiri/moneda-rasista-ia-amploare-intr-o-institutie-occidentalapentru-o-asfel-de-masura-o.html; http://www.altermedia.info/România/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-nongrata/; http://www.războintrucuvant.ro/recomandări/2011/08/11/in urma-presiunii-luimaximilian-katz-academia-romana-nu-schimba-definitia-cuvântului-jidan-dar-vareintroduce-in-dex-mentiunea-peiorativ-nerecomandat/; http://ro.altermedia. info/România/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/; http://www.altermedia.info/România/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/. N. red. – V.I.Z.

155. DUBOIS, pp. 137 – 138, 186 – 188.

c. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 163 – 169. N. red. – V.I.Z.

Articol III. III. 6. Raportul War Refugee Board sau naşterea legendei Auschwitzului

Cauţiunea oficială a guvernului Statelor Unite la alegaţia conform căreia Auschwitz ar fi fost un lagăr de exterminare a intervenit în noiembrie 1944, după sfârşitul prezumtiv al programului de masacre, sub forma Raportului W.R.B. Desigur, alegaţia apăruse deja de numeroase ori în cursul propagandei anului 1944. Vom

reveni asupra acestui aspect într-un capitol ulterior. După cum am văzut din extrasele prezentate, Raportul W.R.B. a fost publicat de *New York Times*, pe prima pagină, la 26 noiembrie 1944. Raportul WRB este prezentat ca fiind compus din două rapoarte, unul scris de către „doi tineri jidani slovaci" şi altul „de către un comandant polonez", toţi trei fiind foşti deţinuţi la Auschwitz din primăvara lui 1942 până în primăvara lui 1944, când au evadat (cei doi jidani au evadat la 7 aprilie). De asemenea, este vorba de încă un scurt supliment, scris, pe cât se spune, de alţi doi tineri jidani, evadaţi la 27 mai 1944, care s-au ascuns în Slovacia (sub dominaţie germană până în 1945), unde au redactat un raport ajuns în Elveţia la 6 august 1944. Autorii au rămas în anonimat complet. S-a spus, în chip de scuză, că „numele lor nu vor fi divulgate, pentru moment, în interesul securităţii lor". Prima, a doua şi a treia povestire constituie prima parte a raportului, cea de a doua parte a acestuia fiind constituită de povestirea a patra. Prima povestire reprezintă esenţialul raportului. Ea ar fi fost scrisă de un jidan slovac, sosit la Auschwitz la 13 aprilie 1942, care primise un număr matricol în jur de 29.000 (tatuat pe sânul stâng). După sosirea sa în lagăr, jidanul în chestiune a primit sarcina ţinerii registrelor infirmeriei din Birkenau. Această primă povestire conţine o listă amănunţită a convoaielor sosite la Auschwitz în intervalul aprilie 1942, aprilie 1944, inclusiv matricolele atribuite noilor veniţi. Sunt contabilizate aproximativ 55 de grupe de convoaie (uneori, într-un grup erau mai multe convoaie), numerele matricole (aproximative, după mărturia autorului povestirii) atribuite noilor sosiţi din fiecare grup, sunt date şi ele. Numerele acestea matricole încep cu 27.400 şi merg până la 189.000, după sistemul de numerotare consecutiv, unul şi acelaşi număr nefiind niciodată folosit de două ori. În cadrul fiecărui grup sunt

indicate naţionalităţile şi alte informaţii (jidan sau arian, prizonier politic sau altele, numele anumitor deţinuţi, numărul exact al celor care erau „gazaţi” în loc să fie înregistraţi etc.). Aproximativ exact asupra acestor puncte (interpretând persoanele „gazate” ca şi cum nu ar fi existat niciodată, sau ca expediate la o altă destinaţie), Raportul W.R.B. este una dintre cele câteva surse cunoscute, conţinând un număr important de informaţii de acest gen. O altă sursă este seria de rapoarte ale Crucii Roşii olandeze, despre care vom vorbi în Anexa C. Aproape toate aceste informaţii sunt date de autorul primei povestiri a Raportului W.R.B. Totuşi, după evadarea acestuia, autorii celei de a treia povestiri, suplimentare, a Raportului W.R.B., au prelungit contabilitatea pentru intervalul cuprins între 7 aprilie şi 27 mai 1944, adăugând-o raportului final.

A doua povestire a Raportului W.R.B. ar fi fost scrisă de un jidan slovac sosit în lagărul de la Lublin către 4 iunie 1942, trimis la Auschwitz către 30 iunie acelaşi an. Conform primei povestiri a Raportului W.R.B., acesta ar fi primit un număr matricol în jurul la

44.000, tatuat pe antebraţul stâng (sistemul de tatuaj se schimbase). Autorii primelor două povestiri ale Raportului W.R.B. sunt doi tineri jidani slovaci, care au evadat împreună la 7 aprilie 1944. A treia povestire a raportului este un scurt supliment, iar a patra este redactată de un „comandant polonez”. Faptul că cei trei autori au rămas anonimi constituie un punct slab al Raportului W.R.B. Ceea ce ne determină să ne îndoim de veridicitatea Raportului W.R.B. este, însă, chiar conţinutul lui. Examinarea lui atentă arată că informaţiile pe care le conţine au fost elaborate pe baza datelor furnizate de spionaj, nicidecum pe baza celor spuse de „doi tineri jidani slovaci şi un comandant polonez”, care „au evadat” etc.

Este foarte probabil ca veridicitatea Raportului W.R.B. să oscileze între total fals sau numai pe jumătate. Exact la asta ne puteam aştepta. Inamicii Germaniei dispuneau de anumite mijloace pentru culegerea de informaţii despre lagărele de concentrare naziste şi despre ceea ce se mai petrecea în Europa. Pur şi simplu, s-au utilizat informaţiile dobândite pe cale convenţională, adăugându-li-se retuşuri peste retuşuri, până s-a ajuns la Raportul W.R.B. Cine poate să creadă că în privinţa unui centru industrial de mare importanţă, precum Auschwitz, serviciile secrete au fost nevoite să depindă de evadările miraculoase, picate ca din cer, ale unor prizonieri excepţional de bine informaţi. Vom dezvolta acest punct ceva mai departe. Bineînţeles, nu excludem posibilitatea utilizării şi a altor rapoarte, ale foştilor muncitori deţinuţi la Auschwitz, evadaţi sau nu, pentru completarea informaţiilor.

Raportul W.R.B. conţine informaţiile (estimările, supoziţiile, alegaţiile, născocirile sau fabulaţiile) următoare:

1. Numărul de prizonieri la Auschwitz în aprilie 1942, principalele naţionalităţi prezente şi motivele pentru care cineva putea fi internat într-un lagăr de concentrare. Este descris sistemul de înmatriculare al deţinuţilor şi „sistemul de stele” sau insigne purtate de aceştia. Partea I-a (paginile 1 şi 2) conţine o listă a diverselor uzine ale regiunii.

2. O hartă precisă a regiunii, comparabilă cu ilustraţia noastră n° 5 (părţile I şi 4) [Cf. harta din „Fig. 5 Dispunerea lagărelor în zona Auschwitz – n.n., V.I.Z.].

3. Dimensiunile lagărului Auschwitz I, limitele şi sistemul de izolare de restul regiunii, amplasarea turnurilor de pază, inclusiv pentru Birkenau, descrierea barăcilor (partea I-a paginile 5 – 7).

1.

4. În caz de moarte naturală a unui prizonier, se întocmea un certificat de deces, care se trimitea administraţiei centrale a lagărelor, la Oranienburg. Dacă deţinutul era gazat, numele lui era trecut într-un registru special urmat de literele „S.B”. (Sonderbehandlung, tratament special), partea I-a p. 9).

5. Patru clădiri, numite crematoriile I, II, III, IV erau utilizate la Birkenau, în primăvara lui 1944. Cel puţin unul dintre acestea începuse a fi utilizat în februarie 1943. Fiecare clădire conţinea:

(a) o sală a cuptoarelor, (b) un mare culoar, (c) o cameră de gazare. Primele două clădiri conţineau fiecare câte 36 de cuptoare, iar celelalte două, fiecare câte 18. Se introduceau trei cadavre odată în cuptor, iar cremaţiunea sau arderea dura o oră şi jumătate. Se puteau deci incinera 6.000 de cadavre pe zi. La vremea respectivă, faptul aceste era considerat un progres faţă de incinerarea în gropi (metodă folosită înainte, partea I, pp. 14 – 15).

6. Substanţa utilizată pentru producerea gazului camerei de gazare era o pudră numită

„Zyklon”, fabricată de o firmă din Hamburg. În contact cu aerul, această pudră degaja un gaz de cianură şi trebuiau aproximativ trei minute pentru a ucide toţi ocupanţii camerei de gazare. Cutiile conţinând Zyklon purtau inscripţia: „se va utiliza contra verminei” (partea I-a p. 16).

7. În martie 1943, unele personalităţi venite din Berlin au asistat la inaugurarea primului crematoriu. „Programul” cuprindea gazarea şi arderea a 8.000 de jidani din Cracovia. Invitaţii (nu este dat niciun nume) au fost foarte satisfăcuţi de rezultat (partea I-a p. 16).

8. Clasamentul detaliat al numerelor matricole şi categoriilor de deţinuţi la Birkenau în aprilie 1944 (partea I-a pp. 23 – 24).

9. În lagăr, fiecare bloc avea un „şef de bloc” cu „drept de viaţă şi de moarte”. Până în februarie 1944, aproape 50 la sută dintre şefii de bloc erau jidani. Berlinul a ordonat, însă, schimbarea acestei stări de lucruri. Un secretar de bloc era în subordinea şefului de bloc, fiind însărcinat cu toată munca administrativă. Când secretarul înscria din greşeală numele unui prizonier ca mort, eroarea era corectată prin uciderea celui în cauză, întrucât nu se admitea nicio corectură sau ştergere (partea I-a p. 25).

10. Un anumit pasaj prezintă o similitudine frapantă cu „testamentul marcat de disperare”, din noiembrie 1942: „Lucrăm într-o imensă fabrică de Buna, unde suntem conduşi în turmă în fiecare dimineaţă, către ora 03.00 […] Locul nostru de muncă fiind situat în afara unui lung lanţ de posturi de santinele, el este divizat în mici sectoare de 10/10 m, fiecare fiind păzit de un S.S. Cine ieşea din pătrăţica lui în timpul orelor de muncă, era împuşcat imediat, fără somaţie, pentru „tentativă de evadare”. […] Foarte puţini puteau suporta această constrângere şi, deşi, evadarea nu avea nicio şansă de succes, în fiecare zi existau tentative” (partea I-a p. 30).

11. […] O „estimare prudentă a numărului de jidani gazaţi la Birkenau, între aprilie 1942 şi aprilie 1944”, rezumată sub forma unui tablou. Aceste cifre au fost utilizate în darea de seamă a procesului T.M.I. care a fost publicată. Noi le reproducem în ilustraţia n° 25 (partea I-a p. 33) [cf. Fig. 25 – n.n., V.I.Z.].

1.

12. Evadarea celor doi tineri jidani din Slovacia (aceasta se presupune a fi scrisă de către autorul povestirii suplimentare, numărul 3) a produs o mare agitaţie, în cadrul căreia prietenii şi superiorii celor doi evadaţi au fost supuşi unui sever interogatoriu. Întrucât cei doi

evadaţi fuseseră „secretari de bloc”, ca pedeapsă şi măsură preventivă, toţi jidanii exercitând aceste funcţiuni au fost înlocuiţi. Bineînţeles, aceasta contrazice „prefaţa” Raportului WRB, care lasă să se înţeleagă că germanii nu cunoşteau identitatea şi nici măcar matriculele celor doi evadaţi, din care cauză aceste informaţii nu sunt furnizate, „în interesul propriei lor securităţi” (partea I-a p. 34).

13. Începând cu data de 15 mai 1944, jidanii maghiari încep să sosească la Birkenau, în ritmul de 15.000 pe zi. Dintre aceştia, 90 la sută erau ucişi imediat. Întrucât se depăşea, însă, capacitatea crematoriilor, s-a revenit la vechea metodă a incinerării în tranşeele care existau dinainte. Ceilalţi 10 la sută, care nu erau ucişi, nu erau înregistraţi, ci expediaţi în alte lagăre din Germania: Buchenwald, Gross-Rosen, Gusen, Flossenburg, Sachsenhausen etc. Partea I-a pp. 36 – 37).

14. Un nou sistem de înmatriculare a deţinuţilor a fost, de asemenea, stabilit la jumătatea lui mai 1944. Cam la aceeaşi dată, ziarele din Silezia semnalară o vizită a lui Heinrich Himmler în Cracovia. Bineînţeles, ziarele nu au spus nimic despre vizita lui Himmler la Birkenau, cu această ocazie, nici că grupul care l-a însoţit a făcut o vizită specială la Crematoriul I (partea I-a pp. 37 – 38).

15. La sfârşitul verii 1943, o comisie compusă din patru distinşi jidani olandezi vizitase Auschwitz, pentru a verifica condiţiile în care trăiau jidanii olandezi (cu această ocazie, nemţii le-au dat uniforme noi, o hrană mai bună etc.). Comisia nu a văzut decât o parte din jidanii olandezi deportaţi la Auschwitz, dar i s-a spus că ceilalţi se găsesc în lagăre similare. Comisia fu satisfăcută de această explicaţie şi semnă o declaraţie recunoscând că totul era în ordine la Auschwitz. Totuşi, după ce au semnat, cei patru jidani distinşi îşi

„Exprimară dorinţa de a vedea lagărul Birkenau, mai

ales crematoriile, despre care auziseră anumite poveşti. Comisia a fost atunci transportată la Birkenau [...] şi imediat la crematoriul n° 1, unde a fost împuşcată pe la spate. Apoi, s-a trimis o telegramă în Olanda, prin care se anunţa că după ce au plecat de la Auschwitz, cei patru distinşi jidani olandezi au fost victimele unui regretabil accident de automobil", (partea I-a p. 38).

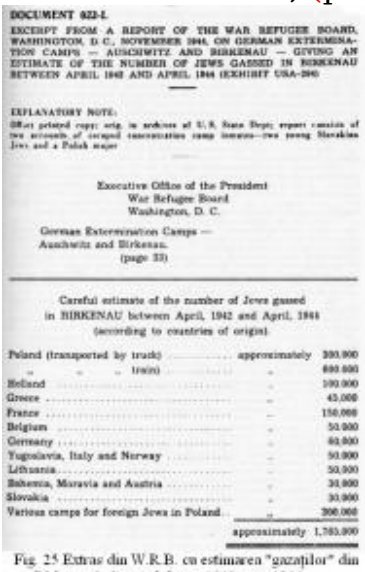

DOCUMENT 022-L

EXCERPT FROM A REPORT OF THE WAR REFUGEE BOARD, WASHINGTON, D. C., NOVEMBER 1944, ON GERMAN EXTERMINATION CAMPS — AUSCHWITZ AND BIRKENAU — GIVING AN ESTIMATE OF THE NUMBER OF JEWS GASSED IN BIRKENAU BETWEEN APRIL 1942 AND APRIL 1944 (EXHIBIT USA-250)

EXPLANATORY NOTE:

Executive Office of the President
War Refugee Board
Washington, D. C.

German Extermination Camps —
Auschwitz and Birkenau.
(page 33)

Careful estimate of the number of Jews gassed in BIRKENAU between April, 1942 and April, 1944 (according to countries of origin)

Poland (transported by truck)	approximately	300,000
" " " train)	"	600,000
Holland	"	100,000
Greece	"	45,000
France	"	150,000
Belgium	"	50,000
Germany	"	60,000
Yugoslavia, Italy and Norway	"	50,000
Lithuania	"	50,000
Bohemia, Moravia and Austria	"	30,000
Slovakia	"	30,000
Various camps for foreign Jews in Poland	"	300,000
	approximately	1,765,000

Fig. 25 Extras din W.R.B. cu estimarea "gazaţilor" din Birkenau în intervalul apr. 1942-apr. 1944

16. Regiunea din jurul localităţii Auschwitz a fost evacuată pe o rază de 100 de kilometri, clădirile ce nu puteau fi absorbite de lagăr urmând a fi demolate (partea a II-a, p. 6).

17. Descrierea spitalului din Auschwitz şi a funcţionării lui. În toamna lui 1942, mortalitatea la spital era atât de ridicată încât Berlinul a cerut explicaţii. O anchetă a revelat că „medicul lagărului" administra injecţii mortale deţinuţilor bolnavi sau slăbiţi, anumitor condamnaţi la moarte şi adolescenţilor consideraţi orfani. În chip de „pedeapsă" medicul în chestiune a fost mutat la fabrica de Buna, pe aceeaşi funcţie. Este vorba probabil de

Monowitz, unde administraţia S.S. continua să îndeplinească anumite servicii, deşi lagărul era administrat de către Farben (Partea a II-a, pp. 8 – 10.

18. Din cauza vieţii insuportabile, un jidan nu putea supravieţui mai mult de două săptămâni, oricare i-ar fi fost condiţia fizică (partea a II-a, pag. 12).

19. În timpul verii 1942, jidanii erau gazaţi în pădurea de mesteceni (Birkenwald, unde era situat Birkenau), în care se construiseră clădiri ermetic închise, camuflate în duşuri. Crematoriile nefiind terminate, cadavrele erau înhumate în gropi comune, provocând putrefacţia. În toamna lui 1942, cele patru crematorii au fost terminate, şi numeroase cadavre fură dezgropate şi arse (este vorba de povestirea comandantului polonez, contrazicând pe aceea a celor doi tineri jidani slovaci, care spuseseră că o parte din noile crematorii intraseră în funcţiune în februarie 1943 şi că înainte de această dată cadavrele erau arse în gropi (partea a II-a, pp. 16 – 17).

20. Detaliile asupra modului exact de luare a deciziei executării unui condamnat la moarte (partea a II-a, pp. 16 – 17). Cele de mai sus ilustrează conţinutul Raportului WRB. Este vorba de un amestec de adevăruri, presupuneri şi născociri. Partea care se sprijină pe fapte reale a fost elaborată, în mod vizibil, după informaţii interne, secrete, disponibile în 1944.

Contradicţia între cele două poveşti exterminaţioniste serveşte pentru consolidarea aparenţei alegaţiilor după care este vorba de rapoartele spontane ale unor prizonieri evadaţi. Nu este, însă, foarte sigur că acesta a fost scopul urmărit. Prima versiune, după care marile crematorii funcţionau la Birkenau la începutul lui 1943, înainte de această dată cadavrele fiind incinerate cu grămada în gropi, este avansată tardiv. Ea ar fi, de altfel, versiunea bună, dacă ţinem cont de data la care

crematoriile fură terminate şi în stare de funcţionare. A doua versiune, a gropilor comune, ar putea conţine şi ea un element de adevăr, căci în timpul verii a avut loc o epidemie de tifos, într-un moment în care crematoriile nu erau în număr suficient. Raportul W.R.B. este utilizat ca sursă de către Reitlinger, lucru nici total justificat, nici total nejustificat. Presupunem că o bună parte dintre elementele raportului sunt veridice. După cum vom vedea, competenţa sau cunoaşterea de către autori a realităţii lagărului este incontestabilă. Din acest punct de vedere, trebuie să fim prudenţi şi să nu acceptăm decât ceea ce confirmă bunul simţ sau dovezi independente. Dat fiind rolul Raportului WRB, de propagandă şi de susţinere a tezei exterminării şi ţinând cont de faptul că o minciună bine îngogonată trebuie să conţină o bună parte de adevăr, raţionamentul nostru se justifică pe deplin. Putem fi destul de precişi în ceea ce priveşte căile pe care informaţiile ieşeau din lagăr. Întrucât exista o activitate industrială importantă, prizonierii intrau în contact inevitabil cu numeroase persoane care nu erau deţinute (personalul uzinelor, salariaţii căilor ferate etc.). Aceste contacte au stat la baza unui sistem întins de canale clandestine de comunicaţie. Auschwitz oferea numeroase şi excelente contacte de acest fel. Graţie organizării comuniste, existau filiere foarte eficace, care duceau către centre clandestine exterioare, mai ales în oraşul vecin, Cracovia. Se afirmă că informaţiile despre lagăr, cuprinzând copii ale ordinelor primite de la Berlin şi Oranienburg, ieşeau în mod constant din Auschwitz. Aceste filiere erau utilizate pentru procurarea de bani, medicamente şi documente false în interiorul lagărului. De altfel, după cum vom vedea într-un alt context, în capitolul următor, comuniştii erau foarte bine organizaţi în toate lagărele, pentru ascultarea clandestină a emisiunilor de radio. Dacă dispuneau de

aparate de recepţie, este sigur că dispuneau şi de aparate de emisie. Unii martori au afirmat că anumiţi deţinuţi dispuneau de aparate de emisie. Reitlinger însuşi crede acest lucru despre unii deţinuţi de la Auschwitz156.

Pentru a înţelege pe deplin natura filierelor de informare şi de propagandă care existau, trebuie să ne concentrăm şi mai mult atenţia pe War Refugee Board şi pe O.S.S. WRB a fost informat în permanenţă despre ceea ce se petrecea în Ungaria, chiar şi după ocuparea acesteia de către germani, în martie 1944. De exemplu, în corpul diplomatic suedez exista un agent, Răul Wallenberg, care dispunea de numeroase contacte, graţie organizaţiilor jidăneşti. Conducătorii jidanilor din Budapesta erau în contact permanent cu cei din Slovacia, iar aceştia cu cei din Polonia, mai ales Cracovia157. Nu este imposibil ca mai important decât W.R.B. să fi fost O.S.S. (Office of Strategic Services, fost O.C.I), serviciul de informaţii american de dinaintea C.I.A., creat la începutul celui de Al Doilea Război Mondial, sub comanda lui William Donovan. Misiunea lui era de a culege informaţii de natură politică şi de a întreprinde sabotaje, propagandă, activităţi de gherilă şi altele, foarte deosebite de formele convenţionale ale informaţiilor militare. Această diferenţă era mai mult sau mai puţin similară cu cea care exista în Germania, între activităţile S.D. şi cele ale Abwehrului. Unii observatori bine plasaţi la Washington s-au plâns că O.S.S. părea să dispună de mijloace financiare nelimitate şi de o totală libertate de acţiune. Cu câteva rare excepţii, O.S.S. nu era compus din militari, ci din persoane recrutate printre civili cu numeroase convingeri politice, de la comunişti până la emigranţi anarhişti. Graţie organizaţiei lor, comuniştii reprezentau o forţă importantă în sânul O.S.S., indiferent de numărul lor. O.S.S. se ocupa foarte activ de propagandă. Cel mai important serviciu american de

propagandă pe timpul războiului a fost O.W.I. (Office of War Information), detaşat de O.C.I. (Office of the Coordinator of Information) în 1942. Înainte de această dată, partea separată fusese serviciul de propagandă O.C.I. (Donovan). Partea care a mai rămas din O.C.I. a fost redenumită O.S.S., sub comanda aceluiaşi Donovan. În ciuda acestei separaţii, O.S.S. a rămas foarte activ în domeniul propagandei. Cu ocazia înfiinţării, pe lângă statul-major al lui Eisenhower, a P.W.B. (Psychological Warfare Branch), acesta şi-a recrutat personalul dintre cadrele O.S.S. şi

O.W.I. O altă secţiune O.S.S. Însărcinată cu propaganda a fost M.O. sau M.O.B. (Morale Operations Branch), care a utilizat foarte mulţi „scriitori progresişti", în cadrul aşa numitei „propagande negre", astfel întocmită şi lansată încât părea că vine din rândurile inamicului. De exemplu, M.O. distribuia ziare false trupelor inamice, expedia ordine militare false şi altele, utilizând posturi de radio-emisie clandestine care păreau să emită de pe teritoriul german, lansând diverse zvonuri în ţările Axei sau în cele ocupate de către aceasta. Personalul M.O. era compus din „liberali şi comunişti, consacraţi deopotrivă interpretării idealiste a luptei contra fascismului".

Un aspect semnificativ al operaţiunilor O.S.S. consta în faptul că îşi asigurase cooperarea Agenţiei jidăneşti din Palestina, care era, de fapt, guvernul israelian neoficial al vremii respective. Graţie contactelor întinse şi profunde cu jidanii din Europa, mai ales din Balcani, Agenţia jidănească palestiniană era în măsură să întreprindă numeroase şi importante misiuni în contul O.S.S. Filierele către jidanii din Ungaria, Slovacia şi alte ţări, funcţionau din plin. În sfârşit, foarte interesant de ştiut este că O.S.S. a fost prezent în rândul acuzării şi al personalului judecătoresc din cadrul T.M.I., mai ales în faza iniţială158. Ceea ce

trebuie reţinut din examenul Raportului W.R.B. nu este dacă acesta a fost fabricat de O.S.S. sau de W.R.B. Nu cunosc identitatea autorilor şi nu cred că această chestiune este foarte importantă. Ceea ce trebuie să reţinem este că două „internaţionale”, comunistă şi sionistă, au jucat roluri foarte importante în programele de informaţii, propagandă şi asistenţă a refugiaţilor, iniţiate de Statele Unite. Practic, W.R.B. îşi primea ordinele de la Harry Dexter White, Henri Morgenthau Jr, Congresul mondial jidănesc şi alţi sionişti. În ceea ce priveşte O.S.S., personalul comunist al acestuia şi aliaţii din Agenţia iudeo-palestiniană completează tabloul care arată că situaţia era perfect adaptată pentru fabricarea unei minciuni propagandistice despre exterminarea jidanilor. Îngogonată în jurul lagărului Auschwitz, în cadrul căruia o serie de fapte reale puteau face spiritele grăbite să creadă că alegaţiile erau adevărate, minciuna avea şanse de a suci minţile multora. Interiorul lagărului de la Auschwitz nu putea fi cu totul la adăpost de privirile Aliaţilor. Organizaţia de spionaj cea mai eficace din lume, adică partidul comunist, putea transmite orice informaţii către orice destinaţie, situaţia fiind de aşa natură încât internaţionala sionistă, omniprezentă şi ea, era în măsură să fabrice şi să transmită toate elementele de informaţii care i se păreau potrivite împrejurărilor şi scopului propus. Chiar dacă conţinutul Raportului WRB ar fi în întregime adevărat, nu era necesar ca doi sau trei prizonieri de la Auschwitz să evadeze pentru a comunica ceva Aliaţilor. Ni se spune şi trebuie să notăm că întreg conţinutul Raportului WRB se datorează celor trei evadări independente una de alta, a unor prizonieri foarte bine informaţi. Ştiind ceea ce se ştie despre filierele de informaţii care existau, montajul este de o monumentală stupiditate. Autorii Raportului WRB au rămas în anonimat

mai mult decât necesita securitatea lor personală. În cadrul procesului T.M.I. de la Nürnberg.

Raportul WRB a devenit o piesă importantă în mâna acuzării, sub cota „L-002 jidovesc. Cel care a realizat descrierea datată 7 august 1945, care însoţeşte documentul („staff evidence analysis”) pare dezolat şi neconsolat de anonimatul autorilor. El vorbeşte de un anumit dr. Joseph Elias, „pastor protestant de origine jidănească, organizatorul rezistenţei jidăneşti în Ungaria, şeful Jo Pasztor Bizottsag, care i-a interogat cei doi jidani slovaci după evadarea lor”. El vorbeşte, apoi, de „dr. G. Soos, secretarul M.F.M., mişcarea clandestină ungurească care a transportat în Italia primul raport (al primilor doi jidani slovaci)”. Organizaţia „Jo Pasztor „a existat, dar nu se ştie nimic de activităţile lui Elias sau ale lui Soos, în legătură cu aceste afaceri. Nu ni se spune nimic despre originea părţilor Raportului WRB atribuite celorlalte trei persoane. Se spune doar că R.D. McClelland, reprezentantul WRB la Berna, a transmis raportul la Washington, la începutul lui iulie 1944 (pe cât se pare, suplimentul încă nu era inclus). Raportul fu prezentat ca „dovadă” în faţa T.M.I. de către maiorul Walsh, la 14 decembrie 1945, sub referinţa L-022159. Apărarea nu a făcut obiecţie contra omologării Raportului WRB ca dovadă. Cu ocazia procesului Farben, acuzarea a încercat să impună raportul (devenit Documentul Book 89) ca dovadă, dar apărarea a ridicat obiecţii cu privire la „pertinenţa şi importanţa fiecăruia dintre documentele componente”, obiecţii care au fost admise de Tribunal. Rezultatul discuţiei juridice care a urmat a fost că Tribunalul n-a acceptat decât o foarte ambiguă „notificare judiciară” a documentelor respective160. Anonimatul fu menţinut mai mulţi ani întrucât, în prima ediţie a cărţii sale The Final Solution (1953), Reitlinger consideră autorii

ca anonimi. În legătură cu debutul gazărilor, Reitlinger face aluzie la „raportul foarte credibil al secretarului infirmeriei (Blockschreiber), care a evadat în Ungaria, în aprilie 1944” (p. 110). În ceea ce priveşte jidanii din Theresienstadt, transferaţi la Auschwitz, „datorăm această informaţie, spune Reitlinger, unui medic jidan slovac, care a evadat în Ungaria, în aprilie 1944. Acest om fusese însărcinat cu registrele infirmeriei din Birkenau […]” (p. 169 – 170). Vorbind de raportul W.R.B., Reitlinger ne spune că „documentul cel mai important este acela al unui medic jidan slovac anonim, care a evadat în Ungaria, în aprilie 1944” (p. 540). În aceste trei cazuri, Reitlinger făcea aluzie la autorul primei părţi a Raportului W.R.B. care, spune raportul, era un jidan slovac, sosit la Birkenau la 13 aprilie 1942, primind un număr matricol în jur de 29.000. Reitlinger vorbeşte de acesta ca de un medic, dar Raportul

W.R.B. nu precizează care îi era profesiunea. Se pare că se presupunea că era un

„Intelectual” sau un „funcţionar de birou”.

Etapa următoare pare să fi fost publicarea în Israel, în 1956, a cărţii lui J. Oscar Neumann, Im Schatten des Todes. Neumann fusese unul dintre conducătorii diverselor consilii şi organizaţii de rezistenţă jidănească din Slovacia. În povestirea sa, rabinul Michael Dov Ber Weissmandel (sau Weismandl), jidan maghiar din partea Ungariei anexată de Cehoslovacia după Primul Război Mondial, se prezintă drept şef al rezistenţei jidăneşti din Slovacia. În versiunea lui Neumann, cei doi jidani slovaci cad la ţanc în Slovacia, ca şi maiorul polonez (în realitate, Raportul W.R.B. nu spune către ce ţară a evadat maiorul polonez). Neuman dă impresia că a întâlnit aceste persoane: „Iată martorii oculari care au spus tot adevărul”. Povestirea lui nu-i menţionează pe ceilalţi doi autori ai celei de a treia părţi, suplimentare, a Raportului W.R.B., nu ne dă numele,

nici numerele matricole tatuate, ale evadaţilor. Întrucât ei riscau să fie descoperiţi de Gestapo, care îi căuta, au fost „trimişi într-o regiune izolată de munte, pentru a se odihni”. Rabinul

Weissmandel transmise raportul la Budapesta, în Elveţia şi la alte destinaţii, pentru a avertiza şi alţi jidani şi a beneficia de ajutoare161.

După război, Weissmandel a emigrat în Statele Unite, fondând un seminar talmudic ortodox în Statul New York, iar în 1957 a murit. Memoriile sale asupra etapei războiului au fost publicate postum, în 1960, din păcate în ebraică, limbă pe care nu o cunosc. Raportul W.R.B. este unul dintre principalele subiecte ale cărţii sale. Presupun că, în esenţă, versiunea sa este relativ identică cu a lui Neumann, întrucât ambii exersau funcţiuni asemănătoare şi aveau cam aceleaşi relaţii. Totuşi, în acest punct, mă pot înşela162.

III. 7. Rudolf Vorba

Episodul care urmează îl priveşte pe Reitlinger. Anonimatul autorilor Raportului W.R.B. este inoportun şi contrariant pentru prima ediţie a cărţii lui Reitlinger, lucru perfect înţeles de către acesta, care s-a pus în căutarea autorilor respectivi. În a doua ediţie a cărţii sale, publicată în 1968, Reitlinger scrie că Rudolf Vorba este autorul părţii „celei mai importante” din Raportul W.R.B., adică prima parte din prima povestire, „lucra într-un spital din Cardiff, în 1960”. Contactul stabilit de Reitlinger cu Vorba, în 1960, pare să fie la originea primei apariţii a unuia dintre autorii Raportului W.R.B. Într-un studiu istoric. Oraşul Cardiff, din ţara Galilor, se găseşte la aproximativ 240 de kilometri de domiciliul lui Reitlinger, în Sussex. Reitlinger nu menţionează numele nici unuia dintre ceilalţi autori. În legătură cu cartea policopiată, publicată de Silberscheim, delegat, împreună cu Riegner, al Congresului mondial

jidănesc în Elveţia, Reitlinger declară că aceasta conţine „Versiunea completă a Raportului W.R.B”. 163

Autorii primelor două povestiri din Raportul W.R.B. (cei doi tineri jidani slovaci) ieşiră din anonimat cu prilejul procesului Eichmann, în 1961. Doi martori depuseră mărturie în legătură cu raportul care fu prezentat ca dovadă, cu explicaţia că cei doi tineri jidani slovaci erau Alfred Wetzler (sau Weczler) şi Rudolf Vorba (fost Rosenberg sau Rosenthal), care trăia atunci în Anglia. Documentul fu respins din cauza anumitor contradicţii între cifrele prezentate, necesitând explicaţii suplimentare. De aceea, deşi procesul era foarte avansat, acuzarea prezentă o mărturie sub jurământ, semnată de Vorba. Ea explică felul în care Vorba ajunsese la cifrele, extraordinar de amănunţite, privind convoaiele de prizonieri la Auschwitz, care constituiau principala particularitate a Raportului W.R.B. Mărturia lui Vorba lăsa impresia că acesta ajunsese singur la cifrele respective, deşi fusese ajutat de diverse persoane. De altfel, Vorba nu dă numele şi nici măcar nu-l menţionează pe celălalt prizonier, cu care evadase împreună de la Auschwitz, în aprilie 1944. Dimpotrivă, mărturia lui aminteşte un anumit Philip Müller, care l-a ajutat la calculul cifrelor, „acesta fiind, aparent, singurul încă în viaţă”. Mărturia lui Vorba fu respinsă de către tribunal, care estimă că acuzarea nu are nicio scuză de a nu-l fi adus la Ierusalim, să depună personal164.

Vorba îşi făcu apariţia la procesul Auschwitz de la Frankfurt, în 1964. Cartea sa, Cannot Forgive (scrisă împreună cu Alan Bestic), a apărut tot în 1964, curând după mărturia lui Vorba în procesul respectiv. Cu aceeaşi ocazie, intră în scenă Alfred Wetzler, prezentat drept tovarăşul de evadare al lui Vorba. În 1964, Wetzler avea 46 de ani şi era funcţionar în Cehoslovacia. Sosit la Auschwitz

la 13 aprilie 1942, primise numărul matricol 29.162. Ca şi Vorba, Wetzler fusese nomenclaturist la Auschwitz, secretar de bloc. Biochimist de 40 de ani, care trăia în Anglia, în 1964, Vorba sosise la Auschwitz la 30 iunie 1942 şi primise numărul matricol 44.070. Pe lângă secretariatul infirmeriei lagărului, Vorba fusese şi secretar de Bloc la Birkenau. Conform declaraţiei lor, ei evadaseră la 7 aprilie 1944, ajunseseră la Bratislava (Cehoslovacia), unde îşi făcură raportul în faţa şefilor comunităţii jidăneşti locale şi a nunţiului papal. Raportul lor fu, apoi, transmis clandestin la Budapesta, de către rabinul Weissmandel165.

În consecinţă, versiunea din 1964 diferă de cele spuse, în 1945, autorilor analizei dovezilor, în cadrul procesului T.M.I.

Contradicţia mai importantă rezidă în identitatea celui căruia îi revine meritul de a fi raportat cifrele relative la transportul deţinuţilor la Auschwitz. În mărturia lui sub jurământ, din 1961 (în care nu îl menţionează pe Wetzler), ca şi în depoziţia sa în faţa Tribunalului din Frankfurt, Vorba se prezintă ca principalul responsabil în calculul cifrelor. Dimpotrivă, Raportul W.R.B., deşi atribuie paternitatea cifrelor celor doi jidani slovaci, reproduce cifrele din prima parte a raportului, al căror autor presupus este Wetzler. În cartea sa din 1964, Vorba nu explică de ce a aşteptat 16 ani pentru a ne povesti evadarea lui de la Auschwitz, nici cum şi cui a predat statisticile publicate, ulterior, la Washington, în cadrul Raportului W.R.B. Cartea lui urmează în mare cele scrise în Raportul W.R.B., cu câteva contradicţii diverse ca importanţă. De exemplu, la p. 128, Vorba scrie că fetele care lucrau în „Kanada” erau în excelentă stare de sănătate, în vreme ce, conform Raportului WRB (partea I, p. 31) aceste fetefemei erau „bătute şi brutalizate, mortalitatea lor fiind mult mai mare decât aceea a

bărbaţilor”. Cartea prezintă şi alte bizarerii. De exemplu, când pretinde că ar fi ajutat la construirea crematoriilor (p. 16, lucru nemenţionat în Raportul W.R.B.) sau când descrie un raid aerian al Aliaţilor din 9 aprilie 1944, în legătură cu care nu există nicio altă urmă (p. 233), sau când pretinde că el şi Wetzler s-au ascuns vreme de trei zile într-o grămadă de lemne la Auschwitz, după evadarea lor din 7 aprilie. (Eventualitatea unui raid aerian aliat în aprilie este tratată în capitolul V). Cartea lui Vorba abia dacă îl menţionează pe Wetzler. De asemenea, Vorba nu spune nimic despre maiorul polonez sau de ceilalţi doi jidani evadaţi ulterior, pentru a completa cifrele convoaielor pentru Auschwitz. În cartea sa, Vorba este numit „Rudi” de către ceilalţi prizonieri, deşi numele său de origine, sub care era cunoscut la Auschwitz trebuie să fi fost Walter Rosenberg (punct trecut sub tăcere în carte, dar despre care se vorbeşte în alte părţi, de exemplu în They Fought Back, publicată sub direcţia lui Yuri Suhl, sau în cartea Fighting Auschwitz, de Josef Garliński). Vorba nu spune nimic despre retragerea în munţi, unde s-ar fi odihnit după evadare. Tonul general al cărţii sau descrierea comportamentului diverselor persoane în lagăr par la fel de doveditoare, pentru evaluarea critică a poveştii lui Vorba, ca şi nepotrivirile cu Raportul W.R.B. sau alte fapte cunoscute. Din acest punct de vedere, cartea oferă de la un capăt la celălalt elemente absolut incredibile.

Cel mai bun exemplu este o pretinsă vizită a lui Himmler, la 17 iulie 1942 (pp. 9 – 15, nemenţionată în Raportul W.R.B.). Când a sosit Himmler, spune Vorba, prizonierii erau aliniaţi pentru inspecţie şi orchestra gata să înceapă muzica. Toată lumea smirnă, dirijorul cu bagheta în aer, gata să atace o bucată muzicală în onoarea ilustrului invitat. În acest moment explodă catastrofa. Şeful

nostru de bloc descoperi că Yankel Meisel, din rândul al zecelea, nu avea pe veston numărul regulamentar de nasturi. I-au trebuit câteva secunde pentru a realiza enormitatea crimei. Dintr-o singură lovitură, Yankel fu la pământ. Fu ucis în bătaie, ceva mai departe, nu sub ochii noştri. [...] Himmler şi suita sa erau la douăzeci de paşi. Bagheta dirijorului se puse în mişcare [...] orchestra atacă Marşul Triumfal din Aida lui Verdi. (Continuarea nu figurează în versiunea franceză, publicată de Ramsay, în 1988). [...] El (Himmler) ne-a aliniat, apoi, lansă un lătrat: Eu sunt Reichsführerul! Vreau să văd cum vă comportaţi în faţa mea. Inspectă fără grabă rândurile noastre, micul ucigaş imitându-l pe cel mare, fixându-ne pe toţi, unul după altul. Dacă descoperea negru sub vreo unghie sau încălţămintea de lemn insuficient lustruită, potopea vinovatul cu un ocean de insulte, lovindu-l cu bastonul lui greu, de bambus. Ne-a inspectat chiar şi în dosul urechilor, ca o infirmieră, apoi se duse prin barăci, în căutarea vreunei pături împăturită insuficient de precis. Vorba menţionează şi o a doua vizită a lui Himmler (pp. 15 – 19), care pare să fie cea din martie 1943, a demnitarilor veniţi de la Berlin pentru a asista la gazarea a 3.000 de jidani polonezi. Evenimentul era prevăzut pentru ora 9.00, dar lui Himmler i-au trebuit două ore pentru aşi termina micul dejun, astfel că cei 3.000 de polonezi au aşteptat până la 11.00, în camera de gazare. Vesel şi destins, Himmler asistă în final la gazare, vorbind cu comandantul şi cu alte persoane, punând din când în când ochiul la vizor pentru a-i observa pe jidani cum îşi dau sufletul.

Cartea lui Vorba menţine acest ton incredibil de la un capăt la celălalt, lucru de care fiecare se poate convinge, dacă poate suporta lectura. În a doua ediţie a *Soluţiei finale*, Reitlinger nu citează nicăieri cartea lui Vorba, deşi scrie despre acesta că este autorul părţii celei „mai

importante” din Raportul W.R.B., prima secţiune. Elementele de care dispunem arată, însă, că acest rol trebuie atribuit lui Wetzler. Reitlinger nu acordă nicio importanţă faptului că Vorba nu avea decât 18 ani când, după cum pretinde, a început colectarea datelor numerice şi a altor informaţii cu privire la transportul convoaielor pentru Auschwitz, cu intenţia de a le transmite lumii externe. Pe cât cunosc eu, anonimatul maiorului polonez este menţinut. Într-un capitol al cărţii lui Suhl, Erich Kulka, de la Universitatea Ebraică din Ierusalim, dă numele celor doi autori ai secţiunii complementare (Czezlaw Mordowicz, care şi-a schimbat numele în Petr Podulka, şi Arnost Rosin, care s-a schimbat, şi el, în Jan Rohac). Nu ştiu, însă, nimic despre aceste persoane, decât că au păstrat tăcerea asupra faptelor lor eroice, mai muţi ani încă decât Vorba şi Wetzler. Pe deasupra, nici Elias, nici Soos sau Vorba (Rosenberg/Rosenthal), nici Weismandel nu au apărut printre martori în cadrul vreunui proces la Nürnberg, în ciuda rolului uneori contestat al documentului L-022, în cadrul acestor procese. Arhivele Serviciului International de Cercetări de la Arolsen (Germania) semnalează că doi jidani, numiţi Wetzler şi Rosenberg, au evadat, într-adevăr, de la Auschwitz, la 7 aprilie 1944, ceea ce se acordă cu partea din Kalendarium, publicată de guvernul polonez în 1964, în numărul 7 din Hefte von Auschwitz, care declară şi ea că doi jidani, numiţi Mordovicz şi Rosin, au evadat la 27 mai 1944. Întrucât în vremea respectivă au avut loc numeroase evadări reuşite la Auschwitz (mult mai multe decât crede Vorba – să comparăm p. 217 a lui Vorba cu observaţiile lui Garliński, apropo de evadări), se poate ca această informaţie să fie exactă, dar ea nu stabileşte identitatea celor doi autori ai Raportului W.R.B., cu atât mai mult că astăzi ni se spune că, după ce au evadat, cei patru şi-au

schimbat numele încă odată, în loc să revină la cele vechi.

Nu vom cunoaşte, probabil, niciodată întreaga lucrătură a fabricării Raportului W.R.B. Este, însă, posibil ca moaşele acestuia să fi mimat existenţa unui raport scăpat ca prin minune în Slovacia, apoi în Elveţia. Dacă raportul a fost scris în Slovacia, atunci trebuie să admitem că rabinul Weissmandel este unul dintre coautori. Se poate, de asemenea, după cum s-a pretins, ca raportul să fi fost dat lui Giuseppe Burzio, însărcinatul cu afaceri al Papei în Slovacia, care, apoi, l-a transmis la Roma. Este sigur că Burzio a fost contactat de propagandişti jidani, cărora le-a transmis, la Roma, cel puţin unele dintre

„Informaţiile" lor. Ca, exemplu, de cele transmise de Burzio la Vatican, amintesc alegaţiile din martie 1942, după care germanii răpeau tinerele jidance din familiile lor, pentru a face din ele prostituatele soldaţilor germani pe Frontul de Est (pură invenţie) sau scrisoarea de la începutul lui 1943, a unui preot din Bratislava, afirmând că serioase surse jidăneşti şi germane i-au vorbit de fabricile de săpun pe bază de cadavre de jidani gazaţi sau mitraliaţi. Nu contează dacă Burzio transmitea astfel de lucruri din simplă rutină sau dacă chiar credea în ele, cum pare, de altfel, să fie cazul. În timpul războiului, Vaticanul a primit numeroase rapoarte de acest gen, pe care însă le-a clasat fără să le acorde încredere. Poziţia sa actuală este că, pe timpul războiului, nici el, nici „agenţiile jidoveşti nu ştiau că deportările făceau parte dintr-o operaţie generală de distrugere în masă" (a se vedea, de asemenea, Anexa E166).

În orice caz, este clar că Raportul W.R.B. este apocrif, pentru a nu spune fals. Cele conţinute în el nu sunt informaţii la îndemâna prizonierilor sau din cele pe care aceştia le pot lua cu ei în caz de evadare. Alegaţia după care alţi doi jidani au evadat mai târziu, completând

anumite date, este mai mult decât ridicolă. În loc să îl prezinte publicului, imediat după război, pentru a da mai multă greutate scornelii, autorii prezumtivi ai raportului au considerat acest lucru inutil, înainte ca vreun autor să îşi facă apariţia la şaisprezece ani după evenimente, şi aceasta dintr-un motiv oarecare: probabil curiozitatea lui Reitlinger. Povestea acestei persoane nu este credibilă.

Aşa s-a născut legenda Auschwitz-uluia. NOTE

156. T.M.N., vol., V, p. 820; REITLINGER, p. 466; BORWICZ, pp. 66 – 76.

157. U.S. – W.R.B. (1945), pp. 24 – 33. A se vedea contactele jidanilor slovaci cu Polonia, mai ales Cracovia şi Budapesta, în cartea lui NEUMANN, şi depoziţia lui Freudinger: Eichmann, şedinţa 51, Ww l-Eee l; şedinţa 52, A1-Bb 1. Cazul Wallenberg este examinat în POLIAKOV & WULF (1955), pp. 416 – 420.

158. R.H. SMITH, pp. 2, 12, 62, 125, 239; KIMCHE & KIMCHE, p. 108.

159. T.M.I., vol. III, p. 571.

160. DUBUIS, pp. 173 – 175.

161. NEUMANN, pp. 178 – 183.

162. New York Times, 30 nov. 1947, p. 21; Encyclopedia Judaica, vol. 16, p. 418 – 419.

163. REITLINGER, pp. 115, 182, 590 – 591.

164. Eichmann, şedinţa 52, M1, N1, W1-Aal; şedinţa 71, Ff1; şedinţa 72, I1-M1; şedinţa 109, J1-L1, R1, S1. Mărturia sub jurământ este reprodusă de VORBA & BESTIC, pp. 273276.

165. NAUMANN, pp. 290 – 291; LANGBEIN, vol. I, pp. 122 – 125; vol. II, pp. 968, 971.

166. New York Times, 27 apr. 1974, p. 7; Acte şi documente, vol. VIII, pp. 476, 486489; vol. 9, p. 40, 178 n.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 169 – 185. N.

red. – V.I.Z.

Secţiune 3.01 CAPITOLUL IV:

AUSCHWITZ

IV. 1. Structura legendei

Să examinăm versiunea „exterminării” aşa cum ni se oferă, mai ales în ceea ce priveşte lagărul de concentrare Auschwitz. Procesele care au produs elementele de „dovezi” pe care se sprijină alegaţiile exterminaţioniste au avut loc într-o Germanie învinsă, descurajată, demoralizată, epuizată de foamete, ai cărei locuitori nu puteau decât să se plieze în faţa puterilor ocupante, adică duşmanii învingători. Aceasta era situaţia sau realitatea politică. Amintim că „internaţionala sionistă” a pregătit acuzaţiile precise de exterminare care au fost lansate, pe care înalţii şi bine informaţii funcţionari de la Washington nu le-au crezut şi nu le-au acordat niciun credit.

Personajul principal care a organizat sistemul judiciar al proceselor pentru crime de război a fost procurorul american din procesul T.M.I. Judecătorii tribunalului se exprimaseră *a priori* asupra culpabilităţii „evidente” a acuzaţilor, iar verdictul a lansat un precedent judiciar zdrobitor şi obligatoriu pentru procesele următoare. Cele mai importante dintre acestea fură organizate de Marcus, sionist între sionişti, viitor erou al Statului Israel, şef al Biroului de Crime de Război, serviciu sau structură care a practicat tortura în cadrul anumitor procese. „Onoarea” Statelor care au inventat şi au condus aceste procese impunea obligativitatea demonstrării tezei extraordinare a brutalităţilor naziste. În aceste condiţii, era dificil să ne aşteptăm la altceva decât o punere în scenă.

Prezentul capitol şi următorul arată că acuzaţiile cu privire la Auschwitz sunt conforme cu ceea ce era de aşteptat. Mai întâi, trebuie să ne întrebăm care este

caracteristica esenţială, „marca de fabrică” sau semnul unei înşelătorii de acest gen. Niciun autor nu ar imagina o poveste falsă în toate detaliile sau în majoritatea acestora. O astfel de poveste poate comporta 90 la sută fapte reale şi, totuşi, să fie falsă, adică să susţină o teză principală lipsită de orice fundament real. De bună seamă, înşelătorii au făcut şi ei această constatare, pe baza ei adoptând metoda cea mai sigură în raport cu scopul urmărit.

Metoda lor a constat în deformarea semnificaţiei unor fapte reale. Aceasta este baza legendei exterminării cu privire la Auschwitz. Vom arăta că toate faptele reale care conţin această legendă aveau o semnificaţie relativ normală, care *nu avea* nici în clin nici în mânecă cu exterminarea unor fiinţe omeneşti. Subliniez că aceste fapte „*nu aveau*” nicio semnificaţie, nu „că nu ar fi putut avea vreuna”. Cei care vorbesc despre exterminări sunt obligaţi să susţină o teză care implică dubla interpretare a faptelor. Ţinând cont de cele arătate, cititorul imparţial va accepta că necesitatea absolută a dublei interpretări a multor fapte este caracteristica esenţială, semnul sigur al înşelătoriei. Analiza va scoate la iveală o altă caracteristică a mărcii înşelătoriei, care, deocamdată, nu este evidentă. Faptele care contrazic alegaţiile exterminării vor fi notate. Pentru cei care cred, încă, în aceste alegaţii, ele vor fi pur şi simplu „mistere”, care cer o altă, o dublă interpretare. Contradicţiile, neverosimilităţile şi născocirile evidente nu vor întârzia să apară şi atunci le vom da lovitura de graţie printr-un fapt care contrazice aceste alegaţii, unul atât de important şi considerabil încât orice discuţie asupra „misterelor” va deveni inutilă.

Secţiune 3.02 IV. 2. Spovedania sau mărturia sub jurământ a lui Rudolf Hess

Din mai 1940 până la sfârşitul lui 1943, colonelul Rudolf Hess a fost comandantul lagărului Auschwitz. În

timpul procesului T.M.I., acesta a semnat mai multe declaraţii sub jurământ în contul acuzaţiei, dintre care cea mai cunoscută poartă data de 5 aprilie 1946167. Potrivit practicii curente, în timpul proceselor T.M.I. şi T.M.N., Hess a fost, apoi, interogat, în faţa tribunalului, de către avocatul lui Kaltenbrunner, la 15 aprilie 1946168. În esenţă, depoziţia lui a confirmat declaraţia din 5 aprilie 1946, aducând chiar câteva elemente suplimentare. Deşi legenda exterminării porneşte din Raportul W.R.B., Hess a rămas vedeta acuzării, partizanii exterminării considerând mărturia lui drept versiune exactă a celor petrecute la Auschwitz, mai exact scheletul acestei versiuni.

Partizanii, aderenţii şi fidelii legendei exterminaţioniste de la Auschwitz prezintă o poveste ai cărei termeni sunt identici cu cei ai mărturiei lui Hess, singurele diferenţe fiind cifre de provenienţă T.M.I., T.M.N. sau altele similare. Niciun idolatru exterminaţionist nu vorbeşte de Raportul WRB. Reitlinger pare să simtă, însă, că acest raport pune o problemă de o anumită importanţă.

Vom analiza îndeaproape, cu toată metodologia ştiinţifică, mărturia lui Hess. O vom reproduce în totalitate, înainte de a trece în revistă diferitele ei puncte, acordând elementelor de dovadă suplimentară atenţia cuvenită. Inevitabila dualitate va apărea ca trăsătură sigură şi inatacabilă a înşelătoriei, iar contradicţiile, incoerenţele, neverosimilităţile grosolane şi minciunile vor apărea drept ceea ce sunt. Într-o măsură mai mare sau mai mică, analiza noastră va scoate la iveală contextul psihologic al proceselor. Cititorii vor putea controla permanent interpretarea de către noi a diverselor surse, chiar şi atunci când am socotit mai comod să ne raportăm la Hilberg sau Reitlinger, decât la documentul original, la care cititorului nu-i va fi probabil prea uşor să ajungă.

Secţiune 3.03 IV. 3. Falsa spovedanie a lui Rudolf

Hess

Eu, subsemnatul, Rudolf Franz Ferdinand Hess, declar sub jurământ cele ce urmează:

1. Am 46 de ani şi sunt membru al N.S.D.A.P. din 1922, membru al organizaţiei S.S. din 1934 şi al trupelor *Waffen S.S.* din 1939. De la 1 decembrie 1934 fac parte din formaţiunea *„Cap de Mort"* (*Totenkopf Verband*).

2. Din 1934, fără întrerupere, am lucrat în administraţia lagărelor de concentrare, ca şef adjunct la Sachsenhausen, din 1938 până la 1 mai 1940, când am fost numit comandant la Auschwitz, pe care l-am condus până la 1 decembrie 1943. Consider că aproximativ

2.500.000 de victime au fost executate şi exterminate la Auschwitz prin gaze şi prin flăcări, în vreme ce 500.000 au pierit din cauza foamei şi a diferitelor boli, ceea ce dă un total de aproximativ trei milioane de decese. Această cifră reprezintă cam 70 sau 80 la sută din totalul celor care au fost expediaţi la Auschwitz, în calitate de prizonieri. Ceilalţi au fost selecţionaţi pentru muncă forţată în întreprinderile industriale din lagărele de concentrare. Printre persoanele executate şi arse se găseau aproximativ 20.000 de prizonieri ruşi (selecţionaţi, în prealabil, de către Gestapo, în lagărele pentru prizonieri de război). Aceştia au fost afectaţi la Auschwitz pentru transporturile Wehrmacht, de sub comanda ofiţerilor şi oamenilor Armatei. Restul, din totalul victimelor, constă în aproximativ 100.000 de jidani din Germania şi un număr considerabil de locuitori, *majoritatea jidani*, din Olanda, Franţa, Belgia, Polonia, Cehoslovacia; Ungaria, Grecia sau alte ţări. Aproximativ 400.000 de jidani unguri au fost exterminaţi de noi în vara lui 1944, numai la Auschwitz.

3. W.V.H.A. (Oficiul central de economie şi administraţie), sub comanda generalului Oswald Pohl era răspunzător de toate afacerile administrative din lagărele

de concentrare, cum ar fi cazarea, hrana şi îngrijirile medicale. Înaintea înfiinţării R.H.S.A., poliţia secretă de stat (Gestapo) şi Biroul Reichului de Poliţie Criminalistică erau răspunzători de arestări, de trimiterea în lagărele de concentrare, de pedepsele şi execuţiile care aveau loc. După crearea R.S.H.A., aceste funcţiuni fură executate, ca şi mai înainte, dar pe bază de ordine semnate de Heydrich, şeful R.S.H.A. În timpul când Kaltenbrunner a fost şef al R.S.H.A., ordinele privind întemniţarea, expedierea deţinuţilor, pedepsele şi execuţiile individuale erau semnate de acesta sau de Müller, şeful Gestapo şi reprezentant al lui Kaltenbrunner.

4. Execuţiile masive prin gaze au început în cursul verii 1941 şi au durat până în toamna lui 1944. Până la 1 decembrie 1943 am supravegheat personal execuţiile la Auschwitz. Prin atribuţiile pe care am continuat să le îndeplinesc la Inspecţia generală a lagărelor de concentrare, W.V.H.A., ştiu că aceste execuţii în masă au continuat, după cum am spus mai sus. Toate execuţiile prin gaze aveau loc sub ordinul direct, supravegherea şi răspunderea R.H.S.A. Toate ordinele privitoare la punerea în practică a acestor execuţii în masă le-am primit direct de la R.S.H.A.

5. La 1 decembrie 1943 am fost numit şef al Biroului I din cadrul Grupului D din W.V.H.A., fiind responsabilul şi coordonatorul tuturor afacerilor care se prezentau între

R.S.H.A. şi lagărele de concentrare de sub administraţia W.V.H.A. Am ocupat acest post până la sfârşitul războiului. Pohl, şeful W.V.H.A., şi Kaltenbrunner, şeful R.S.H.A., se sfătuiau adesea în legătură cu lagărele de concentrare, intrând în contact fie prin scris, fie prin viu grai. La 5 octombrie 1944, la Berlin, i-am transmis un raport detaliat lui

Kaltenbrunner, în biroul său R.S.H.A., raport în

legătură cu lagărul de concentrare Mauthausen. Kaltenbrunner a vrut un rezumat oral al acestui raport şi mi-a cerut să nu iau nicio decizie până la examinarea amănunţită a raportului, în toate detaliile sale. Acest raport privea trimiterea în lagărele de muncă a mai multor sute de prizonieri care fuseseră condamnaţi la moarte… pe care îi numeam „prizonieri anonimi”.

6. „Soluţia finală” însemna exterminarea tuturor jidanilor din Europa. În iunie 1941, am primit ordin să creez o instalaţie de exterminare la Auschwitz. În acel moment existau, deja, trei alte lagăre de exterminare în Guvernământul general [Polonia], la Belzec.

Treblinka şi Wolzek169. Aceste lagăre erau plasate sub direcţia Siguranţei Generale şi a

S.D. Am vizitat Treblinka pentru a vedea în ce fel se efectuau exterminările. Comandantul lagărului mi-a spus că lichidase 80.000 în şase luni. El se ocupase mai ales de lichidarea jidanilor din ghetoul Varşovia. Folosise gazul monooxid şi, după mine, metodele sale nu erau foarte eficace. Astfel, după ce am construit clădirile care urmau să servească exterminării, m-am decis să folosesc Zyklon B, acid prusic cristalizat, pe care îl introduceam în camera de gazare printr-o mică deschizătură. Trebuiau între trei şi cincisprezece minute, în funcţie de condiţiile atmosferice, pentru a ucide oamenii care se găseau în camera de gazare. Constatam moartea lor prin faptul că încetau să sforăie zgomotos. De obicei, aşteptam cam o jumătate de oră înainte de a deschide uşile pentru a ridica cadavrele. După ce acestea erau duse, comandoul nostru special intra în posesia inelelor cadavrelor şi a dinţilor lor de aur.

7. O altă ameliorare adusă metodelor de la Treblinka a fost că noi am construit camere de gazare putând cuprinde 2000 de persoane odată, faţă de cele 10 camere de gazare de la Treblinka, ce nu puteau cuprinde decât

200 de oameni fiecare. Metoda noastră de selecţionare a victimelor era următoarea: la Auschwitz, doi medici S.S. aveau sarcina de a examina prizonierii la sosirea transporturilor. Prizonierii trebuiau să treacă prin faţa unuia dintre aceşti medici, care îşi făcea cunoscută decizia pe loc. Cei consideraţi apţi de muncă erau trimişi în lagăr; ceilalţi erau conduşi imediat pe locurile de exterminare. Copiii mici erau exterminaţi fără excepţie, întrucât, din cauza vârstei, erau incapabili de muncă. Un alt progres faţă de Treblinka este că victimele acesteia ştiau aproape totdeauna că urmează să fie exterminate, în vreme ce la Auschwitz le-am făcut să creadă că vor suferi un tratament de dezinfecţie. Desigur, ele au descoperit adesea intenţiile noastre veritabile. În consecinţă, a trebuit să facem faţă la revolte şi la alte dificultăţi. Foarte adesea, femeile îşi ascundeau copiii pe sub veşminte. Bineînţeles, de fiecare dată când îi descopeream, îi trimiteam în camerele de gazare ca şi pe ceilalţi. Trebuia să facem aceste exterminări în secret, dar mirosul infect şi pestilenţial produs de continua ardere a corpurilor invadase toată regiunea, astfel încât locuitorii comunelor din vecinătate ştiau foarte bine că la Auschwitz exterminările sunt în curs.

8. Din când în când, prizonieri speciali soseau la biroul local Gestapo. Medicii S.S. îi ucideau cu injecţii de benzină. Instrucţiunile îi obligau să completeze fişele regulamentare de deces, având totală libertate să indice orice cauză de deces.

1.

9. Din timp în timp se făceau experienţe medicale pe prizonieri, între altele teste de sterilizare şi în legătură cu cancerul. Majoritatea celor care mureau în aceste experienţe fuseră deja condamnaţi de către Gestapo.

10. Rudolf Mildner era şeful Gestapo din Kattowitz şi,

în această calitate, era şeful departamentului politic de la Auschwitz, unde a procedat la interogatorii energice din martie 1941 până în septembrie 1943. Trimitea adesea prizonieri la Auschwitz pentru a fi încarceraţi sau executaţi. A vizitat lagărul Auschwitz în mai multe rânduri. Tribunalul Gestapo, S.S. *Stangericht*, care judeca pe cei acuzaţi de diverse delicte, precum prizonierii de război evadaţi şi altele, se reunea adesea în lagărul Auschwitz şi Mildner asista frecvent la procesul acestor persoane, adesea executate la Auschwitz în urma condamnărilor pronunţate. L-am condus pe Mildner în uzina de exterminare de la Auschwitz, care l-a interesat imediat, întrucât trebuia să ne trimită jidani din teritoriul său, pentru a fi executaţi. Înţeleg engleza, aşa cum este scrisă aici. Declaraţiile precedente sunt autentice. Prezenta declaraţie este făcută de mine în mod voluntar, fără niciun fel de constrângere. După relectura declaraţiei, am semnat şi am făcut tot aşa la Nürnberg, Germania, în a cincea zi din luna aprilie 1946.

Rudolf Hess

Sigla „N.S.D.A.P”. desemnează partidul nazist, *Nationalsozialistische Deutscher Arbeiter Partei* (Partidul naţional-socialist al muncitorilor germani). Trebuie semnalat ceva care nu se găseşte în spovedania sub jurământ, la care unii ar putea ataşa o anumită importanţă. Ca militant naţionalist, în anii douăzeci, Hess a comis un asasinat politic, pentru care a fost condamnat la cinci ani de închisoare170. Şi-a început cariera la Dachau, în 1934, cu gradul de caporal. Se poate spune că a urcat în grad cu o rapiditate excepţională, întrucât, în 1945, în ultimele săptămâni de război, era colonel şi purta negocieri cu Crucea Roşie şi reprezentanţi ai ţărilor neutre în legătură cu lagărele de concentrare171. Este foarte probabil ca gradul său subaltern din 1934 să se fi datorat unor limitări

artificiale, impuse pentru motive politice. Avansarea rapidă ulterioară a fost probabil rezultatul expansiunii S.S. de după epurarea batalioanelor S.A. ale lui Ernst Röhm, în iunie 1934, şi expansiunea, mai mare încă, de după începutul războiului.

Secţiune 3.04 IV. 4. Contradicţii de început

Vom analiza punctele principale ale acestei „spovedanii". Planul lagărului Birkenau este reprodus în ilustraţia n° 29 şi se sprijină pe documentele „procesului Auschwitz" din 1963 – 1965. Raportul W.R.B. prezintă un plan similar172172.

Paragraful 2

Am fi înţeles mai bine miezul şi ansamblul întregii afaceri Hess, dacă acesta ar fi indicat pe scurt natura „întreprinderilor industriale ale lagărelor de concentrare" Auschwitz şi enorma importanţă, pentru germani, a acestor întreprinderi. Se pare că în toată transcrierea T.M.I. nu există decât o singură referinţă specifică privind natura activităţii industriale de la Auschwitz. Ea se găseşte în depoziţia prizonierei politice Vaillant-Couturier, când aceasta face aluzie, în trecere, la o „fabrică de muniţii" (este vorba, fără îndoială, de uzina de rachete Krupp) şi o mare uzină de „Buna". Întrucât, însă, ea nu a lucrat acolo, Vaillant-Couturier nu ne poate spune exact ce se petrecea în interiorul acestor întreprinderi173. Poate că există şi alte referinţe, mai ales în documente. În acest caz, însă, ele sunt profund îngropate în masa textelor. Cifra de 2.500.000 de victime gazate nu este singura citată de către Hess. În cadru privat, pe vremea depoziţiei sale, ca şi cu ocazia procesului din Polonia, în 1947 (după care a fost spânzurat), Hess a avansat cifra de 1.135.000. Cifra cea mai modestă invocată de susţinătorii realităţii gazărilor este de 750.000174. Ruşii au vorbit de 4.000.000, cifră care cuprinde pe cei ucişi prin „injecţii, tratament inuman

etc.” Cifra cea mai înaltă, care a fost invocată, pare să fie cea de 7.000.000175. Remarca privind pe cei 400.000 de jidani maghiari confirmă, în mod inexplicabil, curios şi surprinzător accentul pus de legendă pe jidanii din Ungaria.

Aceasta l-a devansat pe Hess şi durează încă şi astăzi. La 5 mai 1944, Eichmann ar fi propus, prin intermediul lui Joël Brand, „schimbarea jidanilor maghiari pe camioane”, cu Aliaţii occidentali176. Atenţia acordată jidanilor maghiari, care durează încă, pare să fie datorată polarizării, după 1960, pe activitatea lui Eichmann. Singura explicaţie pe care o pot oferi cu privire la originea ei este că problemele ungureşti încep în martie 1944, cu ocuparea Ungariei de către germani, în acelaşi timp cu începutul activităţii W.R.B., înfiinţat în ianuarie. O bună parte din atenţia WRB este, astfel reţinută de către Ungaria177. Viitorul capitol va fi consacrat mai ales problemei jidanilor maghiari.

Paragraf 4

Hess situează începutul gazărilor în toamna lui 1941. În decembrie 1943 este promovat la Inspecţia lagărelor de concentrare, la Oranienburg, dar ştie „prin funcţiile pe care a continuat să le îndeplinească” acolo că „aceste execuţii în masă au continuat”. Pretenţia lui Hess că a continuat să aibă cunoştinţă de ceea ce se petrecea la Auschwitz, deşi lucra la Inspecţia din Oranienburg, pare rezonabilă. În depoziţia sa, însă, Hess mai spune că, în vara lui 1941, a fost chemat pentru a face o dare de seamă direct lui Himmler şi că, în timpul convorbirii lor, în calitate de comandant al lagărului de concentrare, a primit din partea şefului S.S. ordinul de a începe exterminarea jidanilor, cu condiţia de a păstra „cel mai strict secret”, chiar fără să îi permită lui Glücks, superiorul său imediat, să descopere despre ce este vorba. „Glücks era, ca să

spunem astfel, inspectorul lagărelor de concentrare în această vreme, fiind subordonatul direct al Reichsführerului Himmler" 178.

Paragraful 6

Vom vedea într-un alt capitol ce însemna „soluţia finală" a problemei jidăneşti. Hess pretinde că „în iunie 1941 a primit ordinul de a crea o instalaţie de exterminare la Auschwitz". El reafirmă, astfel, data de la paragraful 4 al depoziţiei sale, confirmându-şi spovedania. Pare deasupra oricărei îndoieli că Hess dădea deliberat şi cu bună ştiinţă vara lui 1941 ca dată de început, şi că nu este vorba de vreo eroare. Hess a mai spus că, în momentul ordinului lui Himmler, şeful Inspecţiei (Glücks) era „subordonatul direct" al acestuia. Aceasta nu a putut fi adevărat decât înainte de martie 1942, dată la care Oswald Pohl, şeful W.V.H.A. Paragraf 3), luă conducerea Inspecţiilor. Glücks începu să dea seamă lui Pohl, iar acesta lui Himmler. Înainte de martie 1942, Inspecţia pare să fi fost fără un şef titular care să dea seamă lui Himmler, deşi ea a avut legături atât cu Heydrich, cât şi cu Oficiul principal de direcţiune (*Füfrungshauptamt*) a lui Jüttner. Bineînţeles, Hess era la curent cu aceste dispoziţi administrative pentru că, la sfârşitul lui aprilie 1942, Pohl ţinuse o reuniune cu toţi comandanţii de lagăre şi toţi inspectorii, cu intenţia precisă de a discuta despre acestea179. În ciuda celor precedente, Reitlinger insistă asupra faptului că Hess ar fi vorbit de vara 1942, nu de vara 1941, din motive pe care le vom vedea, ca şi din altele. Mai întâi, spovedania lui Hess conţine alegaţia implicită că vizita sa la Treblinka a avut loc după importante deportări de jidani din Varşovia, în acest lagăr. Hess a confirmat în mod explicit acest punct într-o altă spovedanie sub jurământ, care situează în 1942 vizita sa la Treblinka. Apoi, conform surselor lui Reitlinger, primele

mari convoaie (2000 de persoane) de jidani către Birkenau datează din mai 1942, în vreme ce

„Mica instalaţie de gazare de la Birkenau abia începuse să funcţioneze” 180.

Practic, aceste argumente nu fac decât să sporească confuzia, dacă ni se spune că Hess a primit ordinul de exterminare în vara lui 1942. Este limpede că acest gen de contradicţii nu poate să apară decât pe fondul unui întreg ţesut de născociri. Pentru a continua, însă, discuţia, vom accepta şi noi că Hess ar fi vrut cu adevărat să vorbească de vara lui 1942, şi vom aborda alte subiecte. Totuşi, oricare ar fi interpretarea între cele două veri, Hess vorbeşte de existenţa altor trei lagăre de exterminare în momentul ordinului lui Himmler, spunând că a vizitat Treblinka şi că în acest lagăr exterminările se făceau de şase luni.

Dacă acceptăm explicaţia lui Reitlinger, aceasta situează începutul exterminărilor în camere de gazare la începutul lui 1942 a.

NOTE

167. PS-3868.

168. TMI, vol. I, pp. 408 – 433.

169. În Polonia nu există localitate sau lagăr cu acest nume. Constrâns să semneze o falsă mărturie, Hess a profitat de graba şi incompetenţa torţionarilor englezi pentru a strecura acest fals evident. Deşi observată de mult, „eroarea” nu a fost şi nu poate fi explicată altfel. De fapt, nu este vorba de o eroare, ci de un semn discret al lui Hess către istoricii posterităţii. Pe de altă parte, călăii şi juriştii graţioasei majestăţi londoneze, de acelaşi neam, sânge şi credinţă cu brutele kaghebiste, au fost mai puţin subtili la procesele staliniste din Nürnberg, decât la cele democrat-populare din Moscova, Bucureşti, Sofia, Praga sau Budapesta. Nu sare ea departe de buturugă, dar

aşchia rămâne aşchie, iar buturuga buturugă. Istoria nu s-a pronunţat încă, dar buturuga pare să fi fost mai curând Nürnbergul, nu Moscova. (N.T.).

170. HILBERG, p. 575; REITLINGER, p. 113.

169.

171. REITLINGER, pp. 113, 502, 516 – 517; Crucea Roşie (1947), pp. 95, 98, 103 – 104.

172. LANGBEIN, vol. II, pp. 930 – 931; NAUMANN, începând cu p. 19; USWRB (1944), p. 22.

173. TMI, vol. I, p. 220.

174. REITLINGER, p. 119.

175. USRR-008; FRIEDMAN, p. 14.

176. REITLINGER, p. 472 – 478; US-WRB (1945), pp. 39 – 40.

177. US-WRB (1945), pp. 49 – 50.

178. TMI, vol. XI, p. 410.

179. HILBERG, pp. 556 – 560; REITLINGER, p, 107 ş.c.; documentele R-129, NO-719 şi F) – PS-1063 în TMN, vol. V, pp. 298 – 303.

180. REITLINGER, pp. 109, 115.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 187 – 195. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.05 IV. 5. Pretinsele gazări şi produsul Zyklon B

Trebuie recunoscut că gazarea cu oxid de carbon este ineficace, dacă acest oxid de carbon este produs, ca la Belzec, de eşapamentul unui motor Diesel, sau de motoarele unor tancuri şi camioane ruseşti, luate de la inamic, cum se pretinde că ar fi fost cazul Treblinkăi181. De asemenea, trebuie recunoscut că Zyklon B era mai eficace, întrucât se compunea din cristale care, în contact cu aerul, produceau „acidul prusic sau cianhidric” (cianură de hidrogen). Practic, nu există gaz mai mortal decât

acesta, Ziklon B fiind un insecticid cunoscut şi utilizat pe larg, produs de către Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung (DEGESH), societate germană pentru combaterea verminei (a insectelor). Înaintea războiului, produsul Zyklon B fusese comercializat în lumea întreagă, ca insecticid182. Cuvântul zyklon semnifică „cyklon", pe româneşte „ciclon", ceea ce vrea să spună că produsul respectiv acţionează ca un „ciclon" asupra verminei. În timpul războiului, acest produs a fost utilizat ca insecticid de toate unităţile militare germane şi de toate lagărele de concentrare. Comanda şi recepţia Zyklon-ului la Auschwitz se făcea prin *Referat für Schädlingsbekämpfung* (Birou pentru lupta contra verminei183). Am vorbit despre ameninţarea constantă a tifosului răspândit de către purici/păduchi şi am văzut rezultatul dezastruos al opririi complete a măsurilor de dezinfecţie la Belsen. Date fiind condiţiile favorabile oferite de activităţile de la

Auschwitz-Kattowitz pentru puricii vectori ai tifosului, date fiind epidemiile de la Auschwitz care au necesitat întreruperea muncii, dată fiind importanţa activităţii industriale de la Auschwitz pentru efortul german de război, nu este de mirare că Zyklonul a fost utilizat în cantităţi abundente în toată regiunea Auschwitz, în scopul pentru care produsul respectiv se fabrica cu mult înainte de război. Raportul WRB pretinde că acest produs chimic, despre care se ştia că este utilizat ca insecticid la Auschwitz, ar fi fost, de fapt, folosit ca mijloc de exterminare a jidanilor, la Auschwitz.

Această acuzaţie, anterioară Raportului WRB, continuă să fie susţinută până în zilele noastre. Nu se poate spune că rolul de insecticid al Zyklon-ului ar fi fost ascuns. Raportul WRB menţionează rolul de insecticid al acestuia şi documentele T.M.I. vorbesc explicit de dublul

rol al Zyklon-ului la Auschwitz. Importanţa acestei fabulaţii este capitală. Abia am început examinarea detaliilor alegaţiilor cu privire la Auschwitz şi ne găsim în faţa caracteristicii sau atributului principal al imposturii: necesitatea absolută a unei duble interpretări. Cărţile consacrate „soluţiei finale” nu vorbesc şi nu ţin cont de aceasta.

Hilberg declară, fără să argumenteze, că „foarte puţin (Zyklon) era utilizat pentru dezinfectare”, citând un martor puţin convingător. Reitlinger nu a putut face nici el mai mult[184].

Fig. 27. Cutie de conserve cu Zyklon B

Utilizarea cea mai curentă a Zyklon-ului era dezinfectarea încăperilor şi a barăcilor. Toate deschiderile erau astupate. Se vărsa cantitatea necesară de Zyklon, care era în cutii de conserve de culoare verde (ilustraţiile n° 27 şi 28). După o anumită perioadă de timp se aerisea încăperea respectivă, considerându-se că puricii şi celelalte insecte parazite muriseră. Zyklon-ul putea fi folosit şi pentru dezinfectarea hainelor, într-o „etuvă de

exterminare”. Astfel de camere-etuve erau comercializate de către industria germană pentru „exterminări”, în paralel cu etuvele pe bază de aburi, folosite şi ele pentru dezinfecţia hainelor, mai ales ca instalaţii fixe. „Camerele de exterminare” erau preferate mai ales pentru cazurile mobile sau foarte dificile. Pe timpul războiului, armata americană a avut şi ea probleme de dezinsectizare şi a utilizat procedee similare pe bază de cameră de exterminare de concepţie proprie, căreia i se spunea „cameră de campanie”. Întrucât Statele Unite au intrat mai târziu în război, armata americană a dispus de timpul necesar pentru a adopta D.D.T.-ul, substanţă chimică recentă la data respectivă, utilizată în aceleaşi scopuri ca Zyklon-ul german185.

În lagărele lor de concentrare, americanii utilizară în mod cât se poate de natural D.D.T.-ul lor, un insecticid mai perfecţionat, cu o mai mare supleţe în utilizare, din diverse motive. Unul dintre acestea consta în aceea că D.D.T.-ul era mult mai puţin toxic pentru oameni decât Zyklon-ul. Acesta era foarte toxic şi se comercializa cu un „avertizor”, o substanţă iritantă emisă înainte de degajarea propriu-zisă a acidului cianhidric. Omisiunea acestei substanţe iritante şi inutile era curentă, însă, în versiunile militare ale anumitor produse, inclusiv pentru Zyklon-ul destinat armatei şi lagărelor de concentrare. La 28 ianuarie 1946, în cadrul depoziţiei unui martor al procurorului francez Dubost, s-a vorbit despre dublul rol al Zyklon-ului. Două zile mai târziu, la 30 ianuarie, acelaşi martor a prezentat tribunalului documentul PS-153, care consta din mai multe facturi DEGESH, adresate locotenentului Kurt Gerstein, pentru diferite cantităţi de Zyklon, expediate la Oranienburg şi Auschwitz, fără a mai vorbi de o lungă „declaraţie” atribuită aceluiaşi Gerstein. După o anumită ezitare cu privire la unele detalii juridice ale procedurii,

cele două părţi ale documentului fură acceptate ca dovezi, deşi Rassinier şi Reitlinger afirmă că „declaraţia" ar fi fost respinsă186. Două facturi sunt reproduse în volumele T.M.I., iar o parte din „declaraţie" este reprodusă într-unul din volumele T.M.N.187 Dintre cele două facturi reproduse în volumele T.M.I., una se referă la 195 kg de Zyklon expediate la Oranienburg şi o alta pentru aceeaşi cantitate, trimisă la Auschwitz. Probabil că Zyklonul expediat la Oranienburg era destinat altor lagăre, iar cel trimis la Auschwitz urma să fie împărţit între micile lagăre din regiune, eventual chiar pentru minele de cărbuni. Cazul lui Kurt Gesrstein arată că nu există nicio limită a absurdului pentru oamenii inteligenţi, din momentul în care aceştia au acceptat falsul drept adevăr. Este vorba de acelaşi Gerstein, personajul principal din piesa lui Rolf Hochhuth, *Vicarul*. Între cadrele S.S., Gerstein era ofiţer şef în materie de dezinfecţii, în cadrul Biroului de Igienă Waffen-S.S.188. În această calitate, el era însărcinat să supervizeze livrările de produse de dezinfecţie la toate lagărele administrate de S.S. Dispunem de două versiuni cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu acest Gerstein, la sfârşitul războiului. În una dintre aceste versiuni, el ar fi întâlnit din întâmplare anchetatori americani în hotelul de la Rottweil (Pădurea Neagră) şi le-ar fi povestit că obţinuse un post de răspundere în partidul nazist, dar că el acţiona ca agent secret al pastorului Niemöller, un antinazist nu foarte consecvent. Gerstein ar mai fi spus americanilor că asistase la funcţionarea camerelor de gazare şi că era dispus să vorbească despre asta în faţa oricărui tribunal. În plus, Gerstein ar fi remis americanilor un document dactilografiat de şapte pagini, în franceză, o notă în engleză şi câteva facturi de Zyklon, după care a dispărut189. Potrivit celei de a doua versiuni, Gerstein ar fi ajuns nu se ştie cum în închisoarea militară franceză

Cherche-Midi, la Paris, unde a redactat cu propria sa mână un document în franceză, adăugând acestuia câteva facturi de Zyklon, după care s-ar fi spânzurat în propria celulă, în iulie 1945190. În ambele cazuri, nici el însuşi, nici cadavrul lui nu ar fi fost niciodată regăsite. Prin urmare, Gerstein ar fi dispărut, lăsând în urmă o „declaraţie” şi câteva facturi de Zyklon, care au devenit documentul PS-1553. Prima versiune a afacerii Gerstein oferă prezentarea care însoţeşte documentul. Chiar dacă povestea prezentată cu privire la Gerstein nu ar fi fost atât de suspectă, tot am fi pus la îndoială „declaraţia” acestuia, bazându-ne exclusiv pe conţinutul ei pur şi simplu ridicol, de exemplu când ni se spune că Gerstein ar fi intrat în S.S. pentru a sabota exterminările („Un om care a intrat în iad cu singurul scop de a mărturisi în faţa lumii şi de a ajuta victimele” 191. Deşi „declaraţia” lui Gerstein nu ocupă un loc important în analiza noastră, cititorul va trebui să îi acorde atenţia cuvenită. Este vorba de un document total extravagant. Nu este de mirare că cei care au luat în serios această poveste s-au lansat în consideraţii şi discursuri pe tema

„Ambiguităţii binelui”, simţindu-se nu tocmai în regulă şi parcă atinşi undeva, în imposibilitate de a-l înţelege pe Gerstein ca persoană 192. Piesa *Vicarul* începe cu o scenă în cadrul căreia Gerstein pătrunde cu forţa în sala de recepţii a Nunţiaturii papale de pe Rauchstrasse, la Berlin, etalându-i nunţiului papal, abia respirând, povestea conţinută în

„Declaraţia” sa. Faptul de a fi utilizat ca sursă o „declaraţie” neîndoielnic falsă este de neiertat pentru Hilberg şi Reitlinger, chiar dacă acesta de pe urmă semnalează, totuşi, că Hitler nu a vizitat niciodată Lublin (Maidanek), contrar celor afirmate în „declaraţia” 193

Gerstein. Firma DEGESH nu era singura implicată în

chestiunea „exterminărilor”. Întreprinderea *Tesch & Slabenow* furniza, de asemenea, clienţilor ei cutii cu Zyklon şi alte echipamente pentru „camerele de exterminare” care aveau un volum standard de maxim zece metri cubi.

În capitolul II am văzut că o astfel de „cameră de gazare” exista la Dachau, care, bineînţeles, a fost prezentată, în faza iniţială a propagandi, ca o încăpere servind uciderii oamenilor. Astăzi nimănui nu-i mai trece prin cap extravaganţa de a pretinde că ea reprezintă altceva decât o „cameră de dezinfecţie”. Tesch şi Weinbacher, de la întreprinderea Tesch & Slabenow, care vânduseră echipament pentru „camerele de exterminare” ale lagărului Gross-Rosen, au fost spânzuraţi pentru participarea la exterminări. Pentru apărarea lor, aceştia afirmaseră că nu au ştiut că marfa lor urma să fie utilizată în alte scopuri decât dezinfecţia, vorbind chiar despre imposibilitatea refuzării unui ordin S.S. Argumentele lor au fost, însă, respinse de tribunalul militar britanic 194.

Paragraful 7

Conform depoziţiilor sub jurământ ale lui Hess şi d’Entress din 1947195, primele camere de gazare puse în funcţiune în vara lui 1942 (ceea ce contrazice depoziţia sub jurământ din 1946) erau instalaţii improvizate în două vechi case ţărăneşti, cărora le fuseseră astupate ferestrele şi celelalte deschideri, pentru a le face etanşe. Cu ocazia „procesului Auschwitz” din anii 1963 – 1965, s-a spus că „buncărul” din ilustraţia n° 29 era una din primele camere de gazare 196. Natura „camerelor de gazare” ulterioare va fi examinată mai departe. Este momentul să ridicăm anumite obiecţii privind problemele de răspundere şi de autoritate puse de aceste operaţiuni. Hess spune că a primit ordin direct de la Himmler, în vara lui 1942, iar noi am acceptat să discutăm inclusiv pe baza acestei afirmaţii

pe care nu o credem adevărată. Aceasta ar însemna că Himmler nu numai că l-a scurtcircuitat pe Glücks, ci că a făcut acelaşi lucru şi cu Pohl, dând ordine direct unui comandant de lagăr şi menţionând că Glücks nu trebuia să afle nimic. Himmler ar fi coborât, deci, trei nivele sau chiar mai multe pentru a da acest ordin şi a pretinde din partea lui Hess imposibila păstrare a secretului. Această manieră de a proceda este cât se poate de nefirească şi de neregulamentară. Mai sunt, însă, şi alte aspecte. Conform versiunii oferite de mărturia sub jurământ şi de depoziţia lui Hess, ca şi de alte surse (cu excepţia anumitor dezvoltări ulterioare despre care vom vorbi), guvernul german a lăsat libera apreciere a metodei asasinării şi a materialului necesar la priceperea şi ingeniozitatea comandantului local.

Hess a decis modificarea celor două vechi case ţărăneşti. Apoi s-a servit din Zyklon-ul care se găsea peste tot în lagăr şi a decis că aceasta este o metodă mai eficace decât aceea utilizată la Treblinka, unde se foloseau pentru exterminări câteva tancuri şi camioane recuperate de la ruşi.

Acestea sunt nişte inepţii care îl pun pe Reitlinger în dificultate cu privire la cine a decis folosirea Zyklon-ului. Departe de a rezolva această dificultate, el o agravează sugerând.

„După oarecare ezitare” 197, că Hitler în persoană trebuie să fi optat în final pentru Zyklon.

Secţiune 3.06 IV. 6. Convoaiele pentru Auschwitz

Se spune că jidanii inapţi de muncă erau gazaţi imediat după sosirea lor în lagăr, acesta fiind motivul pentru care cei mai mulţi dintre ei nu apar în niciun fel de arhivă. Chiar în Raportul W.R.B. se găseşte, însă, un pasaj care contrazice această alegaţie. Conform acestui raport, un convoi de patru sau cinci mii de jidani din

Theresienstadt, călătorind în familie, ar fi ajuns la Birkenau în septembrie 1943. Aceşti jidani şi-au păstrat bagajele şi au fost cazaţi pe familii în sectorul de lagăr indicat de ilustraţia n° 29 [cf. Fig. 29 Schiţa lagărului de la Birkenau – n.n., V.I.Z.]. Au fost autorizaţi să poarte corespondenţă în mod liber, s-a deschis o şcoală pentru copii, iar bărbaţii nu au fost siliţi să muncească. Toţi au fost consideraţi ca fiind în carantină pentru şase luni. Ni se spune că la 7 martie 1944 ar fi fost gazaţi cu toţii, iar „tinerii au mers la moarte cântând". Rudele lor ar fi primit din partea acestora scrisori datate 25 martie, dar se pretinde că toate fuseseră scrise la 1 martie şi post-datate, conform ordinelor primite de la nemţi. Acest fel de a proceda s-a repetat cu un alt grup de familii jidoveşti, anume 5.000 de persoane sosite de la Theresienstadt în decembrie 1943, a căror carantină urma să se termine în iunie 1944.

Dintre aceştia, câţiva bărbaţi ar fi fost supuşi la muncă. Conform unor documente despre care se pretinde că ar fi din vremea aceea, două mii de persoane, dintre acestea, s-ar fi găsit în mai 1944 pe listele de muncitori, 1.492 erau încă în carantină, 1.575 fiind considerate „în stare de pregătire pentru transport" (*Vorbereitung zum Transport*), ceea ce este interpretat de Reitlinger ca însemnând, de fapt, „în aşteptarea gazării". Aceasta s-a reprodus cu încă un grup de familii de jidani sosite de la Theresienstadt în mai 1944198. Întrucât aceste persoane fură supuse „carantinei", este sigur că barăcile lor fuseseră dezinfectate cu Zyklon puţin înainte de sosirea lor, sau poate chiar când ele erau deja în lagăr. În prezent, ni se cere să credem că nemţii aveau intenţia să îi ucidă mai târziu, cu acelaşi produs chimic. În esenţă, aceiaşi versiune se găseşte în variantele

T.M.I.199

Prezenţa unor astfel de elemente în Raportul W.R.B. nu este un mister. În anii 19431944, soarta jidanilor de la Theresienstadt, oricare va fi fost ea, era destul de bine cunoscută în Europa. În octombrie 1943, când 360 de jidani fură deportaţi din

Danemarca, ei fură instalaţi la Theresienstadt, „unde regele Danemarcei se putea asigura de securitatea lor” 200. În capitolul precedent am arătat o vizită a Crucii Roşii la Theresienstadt. Cu ocazia unei alte vizite, din 1945, Crucea Roşie a evocat astfel de transferuri la Auschwitz, în 1944, fără să le dea o conotaţie sinistră. Era absolut normal ca jidanii de la Theresienstadt să fie consideraţi „în stare de pregătire pentru transport” exact înainte de sfârşitul carantinei, întrucât se ştie că numeroşi jidani proveniţi de la Theresienstadt erau deportaţi către Răsărit. Într-o revistă cauţionată de guvernul israelian, un martor care fusese la Theresienstadt, povesteşte că, între 1941 şi 1944, nemţii transportau jidanii din acest lagăr către Minsk, în Bielorusia sau Riga, în Letonia.

Deplasarea de la Theresienstadt în aceste oraşe presupunea trecerea printr-un bun număr de „lagăre de exterminare”. De asemenea, martorul declară că tinerii jidani de la Theresienstadt doreau cu ardoare să plece ca voluntari în direcţia Auschwitz, la o dată relativ tardivă, precum august 1944201. Rabinul Leo Baeck a pretins că cineva care evadase de la Auschwitz în august 1943 şi revenise la Theresienstdt i-ar fi vorbit despre gazări. Baeck explică de ce nu a spus nimănui asta la vremea respectivă, ceea ce explică, ni se va spune, faptul că, în ignoranţa lor, atâţia jidani de la Theresienstadt erau doritori de a merge la Auschwitz202.

Partea din fabulaţia Auschwitz care priveşte jidanii din Theresienstadt este, însă, de o absurditate manifestă, fără nimic care să o confirme. Nu putem crede că germanii

ţineau neapărat să găzduiască la Birkenau, vreme de şase luni, fiecare dintre cele trei grupe diferite de persoane aparţinând unei categorii pentru care exista un program de exterminare la faţa locului. În acest caz, dublul rol al Zyklon-ului asigură cu brio trecerea de la absurd la grotescul incomparabil. Examinând o altă sursă de date statistice ale convoaielor pentru Auschwitz, cădem peste aceeaşi situaţie. Datele rapoartelor Crucii Roşii olandeze sunt mai demne de crezare decât cele din Raportul W.R.B., deşi sunt destul de limitate. Totuşi, după cum se vede în Anexa C, aceste date arată că aproape toţi jidanii de sex masculin deportaţi din Olanda la Auschwitz, în iulie şi august 1942, au ajuns la Birkenau şi au primit numere de înregistrare. De asemenea, se ştie că aceşti jidani olandezi au scris rudelor lor din Olanda, descriind munca de la Auschwitz ca

„Grea", dar „suportabilă", hrana „suficientă", cazarea „bună", condiţiile de igienă

„Satisfăcătoare", maniera în care erau trataţi „corectă". Aceste lucruri au fost susţinute de către Consiliul jidănesc din Amsterdam, care a afirmat că nu are cunoştinţă decât de 52 de scrisori de acest gen. Pentru Reitlinger, aceste lucruri sunt „mistere" întrucât, spune el.

„În anumite etape, convoaie întregi au fost admise" 203. După câte ştim, expresia „pe loc, imediat" cu privire la decizia luată de un medic S.S., prin faţa căruia ar fi trecut prizonierii, nu a mai fost utilizată după falsa spovedanie a lui Hess, termenul consacrat fiind acela de „selecţie". Versiunea oficială ne spune că „selecţiile", pentru convoaiele care soseau, erau făcute din perspectiva aptitudinii de muncă. Bineînţeles, acest lucru trebuie să fie adevărat. Dată fiind diversitatea activităţilor industriale de la Auschwitz, selecţionarea oamenilor în funcţie de aptitudinea de muncă era necesară, la fel de necesară era

şi selecţia în funcţie de capacitatea de a presta munci grele sau penibile. Din această perspectivă, un alt factor care trebuia luat în consideraţie era de a şti dacă un convoi dat era compus din prizonieri, muncitori voluntari, jidani în curs de transplantare (ca cei de la Theresienstadt) sau alte categorii. Fără îndoială, se căutau anumiţi specialişti de importanţă vitală, precum personal medical, ingineri, muncitori calificaţi etc. Fabulaţia exterminării pretinde în mod simplist că tot ceea ce se căuta prin aceste selecţii minuţioase erau jidanii inapţi de muncă, pentru a fi exterminaţi. Dovezile şi indicaţiile de care dispunem au scuturat serios această alegaţia.

NOTE

181. REITLINGER, p. 147 şi urm.

182. DUBOIS, p. 213. O parte din compoziţia chimică a zyklon-ului (sau „cyklon-ului”), este tratată în articolul despre CYANIDE (cianură), din *Encyclopaedia Britanica*, 1943.

183. HILBERG, pp. 567 – 571.

184. HILBERG, p. 570; REITLINGER, pp. 154 – 156.

185. HARDENBERGH, pp. 252 – 254; KNIPLING.

186. TMI, vol. VI, pp. 211, 345 – 347, 376 – 377; RASSINIER (1962), pp. 80.

224. RASSINIER (1964), p. 105 n; REITLINGER, p. 16 ln; Rassinier (1965), pp. 34 – 38.

187. T.M.N., vol. I, pp. 865 – 870; TMI, vol. XXVII, pp. 340 – 342.

188. HILBERG, p. 570.

189. HILBERG, p. 570.

190. FRIEDLÄNDER, pp. VII-XII.

191. *Idem*, p. XI.

192. *Idem*, p. X.

193. REITLINGER, p. 162 sq. Vedeţi şi *Vierteljahreshefte für Zeitgeschichte*, apr. 1953, p. 189 n,

despre care vorbeşte un articol din *Nation Europa*, mai 1963, p. 50 sq.

194. HILBERG, p. 567; REITLINGER, pp. 155 – 156; documentele NO-4344 şi NO-4345 în T.M.N., vol 5, p. 362 – 364.

195. HILBERG, p. 565; REITLINGER, p. 158 n.

196. LANGBEIN, vol. II, pp. 930 – 931; NAUMANN.

197. REITLINGER, pp. 155 – 158.

198. Us-WRB (1944), partea I, pp. 19 – 21, 37 – 38; REITLINGER, pp. 182 – 183;

BLUMENTAL, p. 105.

199. T.M.I., vol. VI, p. 227.

200. REITLINGER, p. 183.

201. *Yad Vashem Studies*, vol. VII, p. 109, 110 n, 113.

202. REITLINGER, pp. 181 – 182; BÖHM, pp. 292 – 293.

203. REITLINGER, pp. 118 – 121. Reitlinger vorbeşte de „misterul" pe care îl constituie datele rapoartelor Crucii Roşii olandeze, prezentate şi examinate în Anexa C. Scrisorile de la Auschwitz sunt examinate de Jong.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 195 – 204. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.07 IV. 7. Spital pentru cei sortiţi exterminării?!

Selecţia operată la sosirea convoaielor nu era singurul mod de a-i desemna pe cei ce urmau să ajungă în „camerele de gazare". Un jidan olandez, medicul Elie A. Cohen, arestat în 1943 pentru tentativă de părăsire a Olandei fără autorizaţie, fu trimis împreună cu familia, în septembrie acelaşi an, la Auschwitz. Ajuns la Auschwitz, a fost separat de familie, pe care nu a mai revăzut-o. Cohen a scris o carte *Human Behavior in the Concentration Camp*, bazată pe ceea ce a trăit el, ca medic şi membru al

personalului spitalului din Auschwitz I. Relaţiile lui Cohen cu cei pe cale de exterminare erau relaţiile normale ale unui medic cu pacienţii săi. Dacă ar trebui găsit un termen pentru a descrie cartea lui Cohen, acela de „obiectiv" ar fi la fel de bun ca un altul. Anumite selecţii la spital sunt interpretate de Cohen ca fiind făcute în vederea exterminării:

„După ce «direcţia H.K. B.» (lagărul spitalului) a anunţat că medicul lagărului urmează să facă o selecţie, întregul bloc deveni un fel de stup în plină activitate, întrucât totul trebuia să strălucească de curăţenie […] În vreme ce fiecare îngheţase în poziţie de drepţi, medicul îşi făcu intrarea împreună cu suita sa: S.D.G.-ul (infirmier ajutor), *Blockälteste* (decanul responsabil de bloc) şi secretarul de bloc. Jidanii bolnavi erau aliniaţi, goi puşcă, bineînţeles. În acelaşi timp cu prezentarea către medicul lagărului a fişelor cu notele personale privind fiecare prizonier, medicul de bloc, la urechea căruia medicul de serviciu murmura diagnosticul, chema pacientul respectiv în faţa tripletei medicale […] În 90 la sută din cazuri, fişa era remisă S.D.G.-ului, ceea ce însemna moartea prin gazare pentru pacient, cu excepţia cazurilor de ordine contrarii din partea departamentului politic, ceea ce se întâmpla frecvent în cazurile *Schutzhäftlinge* (drept comun).

Prizonierii emaciaţi nu erau singurii trimişi în camera de gazare, aceasta se întâmpla uneori şi cu cei bine hrăniţi, chiar membrii personalului H.K.B., care, oficial, erau exceptaţi. În consecinţă, faţă de «stilul medical» al medicului lagărului, presupuneam că, în general, nu numai cei ce inapţi să muncească erau destinaţi a fi ucişi, factorul decisiv fiind că un anumit număr de oameni trebuiau să fie gazaţi. Oficial, nimeni nu cunoştea în realitate obiectivul final, nici chiar personalul direcţiei, întrucât după numele

celor gazaţi erau scrise iniţialele «S.B.», prescurtare de la «*Sonderbehandlung*» (tratament special)”.

204.

Cohen nu pretinde a fi văzut vreo cameră de gazare. Singurele dovezi avansate de el pentru susţinerea interpretării că scenele respective implică „gazări” constau în alegaţiile de după război, de la Auschwitz, privind existenţa zvonurilor despre exterminare, în interiorul lagărului. Bineînţeles, faptele brute nu implicau deloc o astfel de interpretare. Existenţa zvonurilor în chestiune este sigură. Un delegat al Crucii Roşii internaţionale raportează existenţa lor printre prizonierii britanici de la Auschwitz III, în septembrie 1944205. Pe baza existenţei zvonurilor nu se poate trage nicio concluzie, întrucât propagarea lor este un aspect elementar al războiului psihologic. Am văzut că O.S.S., pentru a nu mai vorbi de comunişti, se specializase în propagarea zvonurilor şi în

„Propaganda neagră”. De fapt, membrii bine informaţi ai guvernului american au recunoscut difuzarea de „informaţii”. Cu ocazia procesului Farben, procurorul Minskoff i-a pus martorului apărării, Münch, întrebarea următoare:

„În prezent, martor, este sau nu este adevărat că, în vremea când eraţi la Auschwitz, avioanele aliate au lansat afişe, pliante peste Kattowitz şi Auschwitz, informând populaţia despre ceea ce se petrecea la Birkenau?” 206

Münch nu ştia asta. Minskoff, însă, era bine informat cu privire la acest subiect, întrucât pe timpul războiului fusese avocatul pentru operaţiile externe al Departamentului Finanţelor şi era, probabil, la curent cu tot ceea ce privea W.R.B.; W.R.B. colaborase cu *Office of War Informa*tion in diverse operaţiuni de lansare de afişe. Procurorul şef din procesul Farben era Dubois, fostul

consilier general WRB. Acesta a scris că în „biroul său, în 1943, el ştia [...] ceea ce se petrecea la Auschwitz” şi a decis să reproducă în cartea sa, cu aprobarea generală, partea din depoziţie cuprinzând întrebarea lui

Minskoff207. Deşi metoda pare destul de grosieră, suntem în faţa unei bune indicaţii cu privire la o operaţiune americană de lansare de afişe deasupra lagărului Auschwitz. În ceea ce mă priveşte, consider că dacă afişele au fost lansate, asta nu s-a putut produce decât noaptea şi în cantitate restrânsă. De fapt, lansarea de afişe nu era necesară pentru răspândirea zvonurilor în lagăr, întrucât comuniştii, excelent organizaţi, erau foarte activi în regiune. Superioritatea organizaţiei lor le permitea ascultarea clandestină a emisiunilor radio, din care cauză toţi deţinuţii depindeau de ei în ceea ce priveşte „ştirile” 208.

Nu este nevoie să reamintim că lumea era mică chiar şi în etapa 1939 – 1945. Avem în vedere uşurinţa cu care ştirile intrau şi ieşeau din lagăr, lucru pe care l-am analizat în capitolul precedent. În final, poveştile propagate de către Aliaţi cu privire la lagărele de concentrare nu puteau să nu pătrundă în acestea, pe diverse căi. Delegatul Crucii Roşii, menţionat mai sus, vizitase lagărul Auschwitz, dar nu a putut merge dincolo de zona administrativă Auschwitz I, respectiv barăcile prizonierilor de război britanici. Aceştia din urmă erau singurii care puteau fi vizitaţi, în conformitate cu convenţiile de război în vigoare. Cu privire la alte subiecte, ofiţerii germani fură „amabili, dar reticenţi”.

Delegatul a raportat, fără să comenteze, faptul că prizonierii de război britanici au fost incapabili să obţină confirmarea acestor zvonuri, prin contactul cu alţi deţinuţi. Se afirmă că, în ciuda acestor zvonuri, prizonierii de război britanici interogaţi de ruşi după capturarea lagărului „nu

ştiau absolut nimic" despre aceste „crime" 209. Bineînţeles, evenimente ulterioare au transformat în multe cazuri zvonurile în „lucruri reale", în

„Cunoaştere". Este însă sigur că jidanii care soseau nu aveau nicio idee cu privire la gazări210. Selecţiile constituie un alt fapt susceptibil de o dublă interpretare. Desigur că activităţile industriale sau de altă natură făceau necesară „selecţionarea" de persoane în diverse scopuri şi activităţi clasice. Ni se cere să adăugăm la acestea şi obiectivul

„Exterminării". Înainte de a încheia analiza spuselor lui Cohen, trebuie să notăm că în spitalul de la Auschwitz erau jidani emaciaţi sau slăbiţi, dar şi alţii mai în formă. De altfel, Cohen indică ceva mai departe:

„[...] H.K. B.-ul (spitalul) era situat în cinci blocuri construite din piatră.

Un bloc era consacrat chirurgiei, altul bolilor infecţioase, altul bolilor interne, unul pentru *Schonung* (cazurile mai uşoare). Blocul 28 era rezervat instalaţiilor de raze X, sălilor de specialitate, experienţelor medicale, serviciului de internări şi administraţiei. Bolnavii se odihneau în cuşete cu trei aşternuturi suprapuse peste saltele din paie, fiind îmbrăcaţi cu o bluză şi chiloţi, înveliţi cu două pături din bumbac şi un cearşaf. În fiecare săptămână făceau o baie, iar la 15 zile primeau lenjerie curată. Purici şi păduchi erau foarte puţini sau deloc. Rareori cuşetele erau ocupate de doi bolnavi. Totuşi, [...] chiar persoanele cu febră mare trebuiau să îşi părăsească patul pentru a merge la toaletă şi a se spăla, dimineaţa, în lavabouri friguroase. Mulţumită „organizaţiilor" (*care furau*), în ciuda eforturilor S.S.-ului, medicamentele erau totdeauna disponibile, deşi nu în cantitate suficientă, inclusiv sulfamida. Medicamentele soseau şi prin marile convoaie de jidani venite din toate colţurile Europei" 211.

Condiţiile de viaţă din spitalele altor lagăre, adaugă Cohen, erau mult mai rele (el nu le cunoştea, însă, decât din lecturi).

Evident, spitalul Auschwitz I nu era unul de lux. El arăta, însă, grija şi interesul nemţilor pentru sănătatea deţinuţilor, inclusiv jidani, a tuturor bolnavilor. Această observaţie contrazice alegaţia că cei inapţi de muncă erau ucişi. Cohen vorbeşte de unele selecţii al căror caracter nu este cunoscut în întregime, pentru destinaţii necunoscute. Este posibil ca aceia care nu mai erau consideraţi utili ca mână de lucru să fi fost trimişi la Birkenau.

Lucrul este foarte posibil, întrucât, după cum am văzut, bolnavii inapţi de muncă din spitalul de la Monowitz erau trimişi la Birkenau.

Secţiune 3.08 IV. 8. „Tratamentul special".

Expresia „tratament special", *Sonderbehandlung*, ar fi fost, se zice, un cuvânt de cod pentru desemnarea gazărilor. Când se spune despre un anumit număr de jidani, dintr-un transport pentru Auschwitz, că au fost gazaţi şi că aceasta s-a stabilit pe baza unui document german, aceasta înseamnă de fapt că termenul de *Sonderbehandlung* a fost interpretat ca însemnând „gazare". Documentele în chestiune sunt două şi imprimate (nu reproduse după original), într-o publicaţie din 1946 a guvernului polonez. Cele două documente poartă, pe cât se zice, semnătura unui locotenent S.S. Schwarz. Ele arată că în cadrul mai multor convoaie de jidani din Breslau şi Berlin pentru Auschwitz, în martie 1943, o parte dintre jidani a fost selecţionată pentru muncă, cealaltă fiind *sonderbehandelt*. Pe câte ştiu, aceste documente nu au fost prezentate la Nürnberg.

Originalele, dacă există (ceea ce eu nu încerc să neg), se găsesc în arhivele poloneze212.

Datorită interpretării relativ binecunoscute a

termenului de *Sonderbehandlung*, Cohen crede că a citit „*S.B*”. În adnotările spitalului Auschwitz I, dar se poate să fie vorba de o proastă lectură; poate că era vorba de „*N.B.*”, *nacht Birkenau* (către Birkenau). Există un document aparent autentic, provenind de la Cartierul General al Gestapoului din Düsseldorf, care precizează maniera în care trebuie efectuată executarea anumitor muncitori străini, autori de delicte. Acest document utilizează termenul de *Sonderbehandlung* în sensul de „execuţie”. De asemenea, un alt document, prezentat cu ocazia procesului Eichmann, vorbeşte de executarea a trei jidani ca fiind un Sonderbehandlung213. Astfel, pare exact că într-un anumit context termenul putea însemna execuţie, dar este de asemenea foarte sigur că semnificaţia lui în cadrul S.S. era similară cu aceea a expresiei de „tratament special” pentru alte limbi, ţări sau popoare.

Asupra acestui punct există dovezi absolut satisfăcătoare. Cu ocazia procesului T.M.I., în cursul contrainterogatoriului, procurorul Amen l-a silit pe Kaltenbrunner să admită că acest termen putea însemna execuţie, când Himmler era acela care ordona. Apoi, încercând să-l implice direct şi personal pe Kaltenbrunner într-un *Sonderbehandlung*, procurorul scoase triumfător un document care îl prezenta pe Kaltenbrunner ordonând un *Sonderbehandlung* pentru anumite persoane. Procurorul îi cerea lui Kaltenbrunner să comenteze documentul fără să îl citească. Pe această chestiune s-a pornit un viu schimb de păreri între acuzare şi apărare, Kaltenbrunner fiind în final autorizat să citească documentul. După lectură, Kaltenbrunner a observat prompt că *Sonderbehandlung*-ul de care vorbea documentul respectiv privea persoanele aflate la „Winzerstube” şi

„Walzertraum”, două stabilimente de lux care cazau

notabili interni şi că, în acest caz, *Sonderbehandlung* semnifica permisiunea de a coresponda liber, de a primi pachete, o sticlă de şampanie pe zi etc.214

Poliakov reproduce anumite documente care arată că *Sonderbehandlung* avea încă o altă semnificaţie în cadrul S.S. Aceste documente vorbeau despre procedurile de urmat pentru eventualitatea de graviditate în cazurile de relaţii sexuale ilegale, implicând muncitori civili polonezi şi prizonieri de război. Un examen rasial era efectuat pentru a decide între avort şi „germanizarea" copilului (adoptarea lui de către o familie germană). În cazul acesta, termenul de *Sonderbehandlung* însemna fie avort, fie germanizare. De altfel, cu ocazia procesului Eichmann au fost prezentate documente privind tratamentul rezervat unui număr de 91 de copii din Lidice, în Boemia-Moravia, rămaşi orfani după represaliile cauzate de asasinarea lui Heydrich. Anumiţi copii fură aleşi pentru germanizare, ceilalţi fură trimişi în Centrul de persoane deplasate din Łódź (Litzmannstadt), din subordinea Ruă HA. Comandantul centrului, Krumey, considera copiii ca un caz special în interiorul instituţiei pe care o conducea, cărora trebuia să li se aplice un *Sonderbehandlung* pe durata rămânerii lor acolo. Termenul de *Sonderbehandlung* sau echivalentul său cine *gesonderte Behandlung* erau folosiţi de Ministerul Afacerilor Externe pentru cazurile speciale de prizonieri de război, cum ar fi preoţii215.

Noţiunea de *Sonderbehandlung* pare a desemna ceva anume sau specific numai celor ce nu sunt obişnuiţi cu limba germană. Pentru un german, însă, acest termen poate avea aplicaţii la fel de diferite ca „tratament special" în limba română.

Himmler s-a exprimat într-un mod nu foarte clar pe tema *Sonderbehandlung* când el examină „Raportul Korherr" (documentele clasate NO-5193 la NO-5198).

Korherr era şeful statisticii S.S., în care calitate, la sfârşitul lui 1942 şi începutul lui 1943 a pregătit, pentru Himmler, un raport despre situaţia jidanilor din Europa. În martie 1943, el a raportat că un total de 1.873.594 jidani de diverse naţionalităţi au fost supuşi unui program de „evacuare”, cu o notă între paranteze, „înţelegându-se inclusiv Theresienstadt şi *Sonderbehandlung*”. De asemenea, raportul dădea numărul de jidani din ghetourile Theresienstadt, Łódź şi Guvernământul General, numărul lor în lagărele de concentrare şi în oraşele germane, pe baza unui statut special care le fusese conferit, din motive economice, ca jidani încă rezidenţi. De asemenea, raportul arăta că, între 1933 şi 31 decembrie 1942, 27.347 de jidani muriseră în lagărele de concentrare germane. După ce a examinat raportul, Himmler l-a informat pe Korherr, prin intermediul lui Brandt, că nu trebuie utilizat termenul de *Sonderbehandlung*, ci precizat că este vorba de transport către Răsărit. Totuşi, documentul care ne-a parvenit foloseşte termenul aşa cum am indicat.

Documentul nu dă nicio indicaţie despre felul în care termenul trebuie interpretat. Întrucât, însă, în text este vorba de Theresienstadt, apare foarte clar că trebuie interpretat în sens favorabil, făcând referinţă la un tratament de favoare. După câtva timp, într-un document pe care l-ar fi parafat, Himmler scrise că „raportul procură informaţii generale pentru viitor, mai ales în scopul camuflării”. Documentul nu indică ce trebuie camuflat. Eichmann, cu ocazia procesului său, a declarat, însă, că, după dezastrul de la Stalingrad (ianuarie 1943), guvernul german a accelerat ritmul deportărilor „din motive de camuflaj”, adică pentru a calma, linişti şi asigura poporul german, făcându-l să creadă că totul merge bine acolo [unde erau transportaţi jidanii]. Himmler a precizat că Raportul Korherr nu trebuie făcut public „pentru moment”.

Remarca privind camuflajul poate fi interpretată în sensul sugerat de Eichmann, deşi declaraţia acestuia nu avea nicio legătură cu Raportul Korherr216.

Există şi alte documente, de exemplul acela clasificat L-003, scrisoarea generalului S.S. Katzmann, vorbind de 434.329 de jidani din sudul Poloniei, reinstalaţi (*ausgesiedelt*) în cadrul unui *Sonderbehandelt*, sau un altul, NO-246, scrisoarea lui Arthur Greiser către Himmler, datată 1 mai 1942, cerând autorizaţia de a aplica un *Sonderbehandlung* la aproximativ 100.000 de jidani din Warthegau (parte din Polonia anexată), cu precizarea că ar trebui „închişi”(*abgeschlossen*). Greiser a fost condamnat la moarte de către un tribunal polonez, la 20 iulie 1946, în ciuda intervenţiei Papei în favoarea sa. Există, de asemenea, o scrisoare de Lohse, despre care vom vorbi în capitolul VI217. Pentru rezumarea situaţiei documentelor care vorbesc despre *Sonderbehandlung* putem spune că, deşi am putea pune sigur anumite întrebări cu privire la autenticitatea lor, ceea ce contează este că chiar de-ar fi toate autentice, ele nu necesită interpretarea în sensul

„Exterminării” când este vorba de Auschwitz. Nu este nimic excepţional în faptul că termenul de *Sonderbehandlung* a avut mai multe semnificaţii în interiorul unuia şi aceluiaşi serviciu al guvernului german. Dacă nu mă înşel, de exemplu, în cadrul C.I.A., expresia „termination” poate semnifica o execuţie sau un asasinat, în anumite contexte. Totuşi, ea poate fi folosită şi pentru demiterea unei dactilografe, din cauza absenţelor de la serviciu. Fragmentul din paragraful 7 al spovedaniei lui Hess, privind efortul de a face victimele să „creadă că este vorba de deparazitare” este logic, întrucât toţi cei care intrau într-un lagăr german treceau printr-un astfel de tratament, descris, de altfel, de Hess în depoziţia şi spovedania sa: noul sosit se dezbrăca, era ras, făcea un

duş, apoi primea haine noi218. Odată în plus, suntem în faţa unui fapt susceptibil de o dublă interpretarea.

NOTE

204. COHEN, pp. 38 – 39.

205. Crucea Roşie (1947), p. 91 – 92.

206. TMN, vol. VIII, p. 320.

207. Dubois, p. 53, 173, 231; US-WRB (1945), p. 48 – 55.

208 LERNER, pp. 152 – 153.

209. FRIEDMAN, pp. 13 – 14.

209.

210. COHEN, p. 119.

211. COHEN, p. 60.

212. FRIEDMAN, pp. 14 – 15.; REITLINGER, p. 172; HILBERG, p. 587; BLUMENTAL, pp. 109 – 110. Unul dintre documente este reprodus de POLIAKOV & WULF (1955), p. 198.

213. NO-4634 în T.M.N., vol. IV, p. 1166; Eichmann, şedinţa 79, WI-YI.

214. T.M.I., vol. XI, pp. 346 – 348.

215. POLIAKOV & WULF, (1956), pp. 299 – 302; Eichmann, şedinţa 79, YIBb1; şedinţa 101, Hh1-Mm1; şedinţa 107, U1-V1; şedinţa 109, F1-H1, N1, 01; NG-5077.

216. Cea mai mare parte din Raportul Korherr este reprodusă de POLIAKOV & WULF (1955), pp. 240 – 248. Eichmann, şedinţa 77, Y1, Z1.

217. REITLINGER, p. 557. Documente reproduse în POLIAKOV & WULF (1955), pp. 197 – 199.

218. TMI, vol. XI, pp. 400 – 401.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 204 – 211. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.09 IV. 9. Crematoriile

Ultimul şi vastul subiect din paragraful 7 este acela

al crematoriilor. După Hess şi toate celelalte povestiri despre exterminări, înainte de punerea în funcţiune a instalaţiilor moderne de cremaţiune219, arderea cadavrelor la Birkenau se făcea în gropi sau în tranşee. Se pretinde că noile crematorii ar fi fost destinate exterminării jidanilor. În capitolul precedent, noi am sugerat, însă, o destinaţie banală diferită. Să examinăm istoria acestor crematorii. Faza preliminară a concepţiei şi construcţiei lor era avansată la începutul lui 1942. Acest fapt face dificilă ideea unui raport între crematorii şi un program de exterminare, ordonat de Himmler abia în vara lui 1942. Planurile de construcţie pentru cele patru clădiri conţinând crematoriile datează din 28 ianuarie 1942220. La 27 februarie 1942, şeful departamentului construcţii din W.V.H.A., colonelul Hans Kammler (mai târziu general-locotenent), inginerul care a supervizat proiectul bazelor pentru rachetele de tip „V" şi uzinele subterane de aviaţie, a vizitat Auschwitz şi a ţinut o conferinţă, în cursul căreia s-a decis instalarea a cinci crematorii, în loc de două, cum se prevăzuse iniţial, fiecare posedând trei deschideri221.

Nimic nu a fost lăsat pe seama lui Hess, deşi legenda exterminaţionistă îi atribuie, între altele, meritul alegerii Zyklon-ului. Cele cincisprezece cuptoare, care vor fi instalate în una dintre clădiri, fură comandate întreprinderii Topf und Söhne (Erfurt), la 3 august

1942222. Cuptoarele erau de tip standard, vândute de Topf, întreprindere activă încă, în

1962, la Wiesbaden. Ilustraţia nr. 26 trece drept o fotografie a crematoriilor de la Auschwitz. Fiecare cuptor era conceput pentru un singur corp odată, ca toate cuptoarelecrematorii ordinare. Nimic nu indică instalarea unor cuptoare neconvenţionale, pentru arderea simultană a mai multor cadavre. Topf furnizase cuptoare şi altor lagăre, unde nimeni nu pretinde că ar fi avut loc

exterminări, de exemplu Buchenwald223.

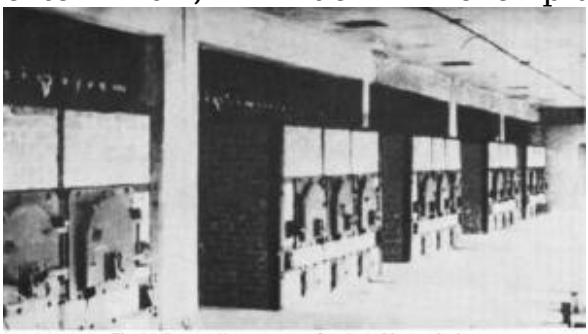

Fig. 26 Crematorii presupuse ca funcţionând la Auschwitz

Planurile celor patru clădiri ale crematoriilor numerotate II, III, I şi V (crematoriul Auschwitz I, cu patru cuptoare, nu pare să fi fost utilizat224) arată că fiecare era instalat într-o sală vastă. Crematoriile I şi III erau situate sub nivelul solului, sălile lor purtând numele de *Leichenkeller* (sală mortuară, încăpere pentru cadavre, unul din termenii germani pentru morgă *Leichenhalle*). Sălile aveau o înălţime de 2, 4, respectiv 2, 3 metri, iar suprafaţa de 210, respectiv 400 de metri pătraţi. Sălile clădirilor conţinând crematoriile I şi V erau la nivelul solului şi se numeau *Badeanstalten* (baie). Fiecare avea o înălţime de 2, 3 metri şi o suprafaţă de 580 metri pătraţi. Conform datelor furnizate de „procesul Auschwitz” (1963 – 1965) aceste patru clădiri erau situate cum se vede în ilustraţia nr. 29.

În ceea ce priveşte construcţia crematoriilor, departamentul de construcţii Auschwitz nu a fost asistat numai de întreprinderea Topf, ci şi de compania S.S. DAW (*Deutsche Ausrüstungswerke*, Fabrică germană de echipament), care a ajutat, efectiv, la realizarea lucrării. Primele cuptoare au fost instalate în crematoriul II, fiind în număr de cincisprezece, după cum am mai spus: cinci unităţi cu cuptor triplu. Construcţia a durat extrem de mult, deşi a fost executată în grabă, după cum rezultă din

documente.

Volumele T.M.N. ne propun o traducere în engleză a documentului NO-4473. Dacă cititorul estimează că în acest document se vede ceva care contrazice teza mea, îl rog să aştepte puţin înainte de aprecierea lui finală:

29 ianuarie 1943 Şefului Amtsgruppe C, SS-Brigadenführer Brigadier general Waffen

S.S. dr. ing. Kammler

Subiect: Crematoriul II, starea clădirii

Crematoriul II a fost terminat (cu excepţia câtorva lucrări secundare) prin folosirea tuturor forţelor disponibile în echipe de 24 de ore, în ciuda nenumăratelor dificultăţi şi a frigului. Focul a fost aprins în prezenţa inginerului Prüfer, reprezentantul furnizorului, firma Topf und Söhne din Erfurt. Totul funcţionează în mod foarte satisfăcător. Din cauza gerului, cofrajul tavanului din beton al pivniţei utilizate ca morgă [*Leichenkeller*] nu a putut încă să fie scos. În orice caz, nu este foarte important, întrucât camera de gazare [*Vergasungskeller*] poate fi utilizată în acest scop.

Întreprinderea Topf und Söhne nu a fost în măsură să livreze la timp instalaţiile de aerisire şi ventilaţie, după cum i s-a cerut de către Direcţia centrală a construcţiei, din cauza restricţiilor în utilizarea vagoanelor de cale ferată. De îndată ce instalaţia de aerisire şi ventilaţie va sosi, va începe punerea în funcţiune, astfel ca instalaţia completă să fie gata de folosire la 20 februarie 1943. Alăturăm un raport [*raportul nu este alăturat documentului*] al inginerului verificator al firmei Topf und Söhne, din Erfurt.

Şeful Direcţiei centrale a construcţiei Waffen S.S. şi de Poliţie Auschwitz S.S. – Hauptsturmführer

Distribution: 1 – S.S. Ustuf et Kirschneck; 1 – Biroul arhivă (dosar crematoriu).

Copie certificată conformă: (semnătură ilizibilă) S.S. Ustuf. (F) 225.

Pentru mine, aceasta înseamnă că, deşi lucrările la crematoriul II nu au putut fi terminate, totuşi cuptoarele puteau fi utilizate în ianuarie 1943 pentru arderea cadavrelor, deşi era imposibilă utilizarea morgii (*Leichenkeller*).

La 12 februarie 1943, Topf scrie la Auschwitz, acuzând recepţia comenzii de cinci unităţi de câte trei cuptoare pentru crematoriul III, a cărui construcţie trebuia să fie terminată la 10 aprilie. Nu am văzut niciun document indicând instalarea de cuptoare în crematoriile I şi V, dacă nu cumva se poate interpreta în acest sens o scrisoare din 21 august 1942, adresată de un sublocotenent S.S. la Auschwitz, care menţionează o propunere a firmei Topf de instalare a doua unităţi de trei cuptoare în apropierea „fiecărei băi cu destinaţie specială" 226. Totuşi, în crematoriile I şi V au fost efectuate lucrări de tâmplărie227.

Ajungem, astfel, la problema numărului de cuptoare de la Birkenau. Este vorba de o problemă, întrucât germanii au demolat clădirile cuptoarelor, înainte de a abandona lagărul Auschwitz228. Evident, trebuie să presupunem că erau cel puţin treizeci de cuptoare disponibile, cincisprezece în crematoriul II şi cincisprezece în crematoriul III, în cursul anului 1943. Există un număr suficient de indicaţii arătând instalarea cuptoarelor în crematoriile I şi V. În principal, este vorba de prezenţa unui comando de muncă repartizat acestor crematorii în ceea ce ar fi o listă de angajări la Birkenau, pentru data de 11 mai 1944 (document unde apar jidanii de la Theresienstadt), fără să mai socotim câteva depoziţii. Polonezii şi ruşii au afirmat că fiecare din aceste crematorii avea 8 cuptoare şi că celelalte două aveau

fiecare câte cincisprezece, ceea ce dă 46 de cuptoare. Raportul W.R.B. a precizat că erau 36 de cuptoare la crematoriile I şi III şi câte 18 la crematoriile I şi V, total 108 cuptoare229.

Reitlinger vorbeşte de 60 de cuptoare, întrucât el presupune că fiecare crematoriu avea câte cincisprezece. În acest scop, singura sa sursă este cartea atribuită lui Miklós Nyiszli, căruia este bine să nu îi acordăm niciun fel de credit, mai ales în ceea ce priveşte cifrele. Povestea lui Nyiszli pretinde că relatează experienţa personală a unui medic jidan maghiar, deportat la Auschwitz în mai 1944. Ea a fost publicată în franceză, în 1951, în numerele din martie şi aprilie ale revistei *Temps modernes*, cu o prefaţă a traducătorului Kremer. Rassinier povesteşte tentativele lui perseverente de a intra în contact cu Nyiszli, de a se lămuri dacă acesta există cu adevărat sau nu. Singura persoană care exista în mod incontestabil era traducătorul Kremer230. O traducere în engleză de Richard Seaver, prefaţată de Bruno Bettelheim, a fost publicată la New York, în 1960, sub titlul

Auschwitz. Nyiszli era oricum mort la această dată, întrucât se precizează că drepturile de autor sunt deţinute de „N. Margareta Nyiszli”. După cum se obişnuia cu autorii doctori în medicină, pagina de titlu a tezei de doctorat a lui „Nicolaus Nyiszli” (Breslau, 1930) este reprodusă de ediţia new-yorkeză din 1960. În 1961, cartea a fost republicată în franceză şi germană.

După Rassinier, dacă deja concordanţa dintre cifre este dificilă între diferitele ediţii, în cazul de faţă orice coerenţă internă este imposibilă în cadrul aceleiaşi ediţii. În ediţia din 1960, la pagina 55, citim că 60 de cuptoare puteau transforma în cenuşă mai multe mii de cadavre pe zi. Mai departe (p. 87), ni se spune că „dacă cele două [*gropi de incinerare*] funcţionau simultan, randamentul lor

varia între cinci şi şase mii de morţi pe zi, ceva mai mult decât crematoriile”. Totuşi, ceva mai încolo (p. 92), se spune despre crematoriile I şi III că puteau incinera împreună cel puţin 10.500 cadavre pe zi. Suntem, deci, în plină confuzie.

De asemenea, scrierile atribuite lui Nyiszli comportă elementul care, după mine, discreditează martorul: el pretinde că soldaţii S.S. băteau regulat şi fără motiv prizonierii iniţial sănătoşi (de exemplu, pp. 25, 27, 44, 57). Se ştie, însă, că acest lucru nu este adevărat. Renunţând la posibilele obiecţii umanitare contra acestor bătăi, prizonierii reprezentau o sursă de venituri pentru organizaţia S.S., care, de altfel, a reclamat numeroase abuzuri contra lor, din partea întreprinderilor I.G. Farben. Pe de altă parte, din motive de securitate, cadrele S.S. descurajau fraternizarea gardienilor cu prizonierii. Gardienii S.S. aveau ordin să menţină o anumită „*Abstand*” faţă de prizonieri şi nu trebuiau să le vorbească decât în caz de absolută necesitate. Respectarea strictă a regulamentului era imposibilă, violările frecvente reies din circularele lui Pohl adresate comandanţilor de lagăre, cerând acestora nuanţarea sistematică a instrucţiunilor către gardieni231.

Deşii autorii altor cărţi menţionează uneori acte de brutalitate comise de către gardienii S.S., Cohen nu spune nimic de genul ăsta pentru Auschwitz, remarcând că „ceremonia de primire” cu ocazia sosirii convoiului său „s-a derulat fără violenţă”. El menţionează, totuşi, existenţa unei table de lemn, utilizată pentru baterea la fund a prizonierilor. Era vorba de un mod de pedepsire precis reglementat, aplicat prizonierilor care comiseseră diferite delicte în cadrul lagărului. Pedeapsa „agravată” se aplică pe fundul gol232.

Când un martor de la Auschwitz pretinde că

prizonierii erau bătuţi sistematic şi gratuit, deşi el poate spune unele lucruri adevărate, credibilitatea lui de ansamblu este compromisă.

Pe baza elementelor de care dispunem, cea mai îndreptăţită ipoteză este că lagărul Birkenau dispunea de 30 de cuptoare în 1943 şi de 46 un an mai târziu. Înainte de încheia subiectul numărului de cuptoare, trebuie să remarcăm unele ambiguităţi în documentele relative la crematorii. Cea mai evidentă se datorează faptului că Raportul W.R.B. nu pare să fie singura sursă care numerotează eronat crematoriile lagărului Birkenau de la I la IV, în loc de la II la V. Nemţii par să fi comis ei înşişi această eroare, cel puţin asta reiese din documentul NO-4466233.

Limitele ritmului în care prizonierii ar fi putut fi exterminaţi, într-un proces de genul celui care ni se prezintă de obicei, nu se determină prin cadenţa în care oamenii ar fi putut fi gazaţi, ci prin aceea în care cadavrele puteau fi incinerate. Când se evaluează capacitatea crematoriilor, este posibil ca aritmetica să producă cifre impresionante. La vremea respectivă, un interval de o oră era foarte optimist pentru incinerarea unui cadavru, iar faptul că acesta era slab nu însemna cine ştie ce diferenţă234. Dacă socotim o oră pe zi pentru curăţenie şi diverse alte operaţii, un cuptor putea incinera 23 de cadavre pe zi, astfel că 30 de cuptoare puteau incinera 690, iar 46 de cuptoare puteau incinera

1.058 cadavre pe zi. Aceasta ar fi putut asigura o cifră respectabilă între 240.000 şi

360.000 exterminări pe an. Nu trebuie să uităm, însă, că exterminările ar fi luat sfârşit în toamna lui 1944 şi că Auschwitz nu a putut să aibă 46 de cuptoare vreme de mai mult de un an.

Totuşi, logica ce duce la acest cifre n-are nicio

valoare; lucrurile nu se pot petrece în acest fel. Oamenii, mai ales deţinuţii din lagărele de concentrare, distribuiţi să lucreze la crematorii, nu puteau lucra cu o astfel de eficienţă, cuptoarele nu puteau fi utilizate continuu şi nevoile de material nu puteau apărea cu o regularitate matematică. Dacă examinăm aceste operaţii cu mai mult realism, ţinând cont de perioadele de oprire şi de întreţinere regulată sau excepţională, ştiind că cei care le proiectaseră şi le construiseră prevăzuseră limite de folosire cu evitarea exceselor, atunci vom obţine cifre care se vor acorda în ansamblu cu condiţiile unei epidemii. Bineînţeles, după cum afirmă Raportul W.R.B., rămâne posibilă ipoteza unor cadavre înhumate provizoriu, în aşteptarea incinerării.

Dată fiind practica ce constă în incinerarea deţinuţilor decedaţi, un lagăr ca Auschwitz dispunea de instalaţii de cremaţiune relativ elaborate. Astfel, dacă ar fi să dăm crezare fabulaţiei exterminării, dispunem de un fapt care permite o dublă interpretare: pe lângă interpretarea banală, fără doar şi poate valabilă, referitoare la aceste cuptoare, ni se propune să acceptăm, de asemenea, o a doua interpretare referitoare la exterminări. Vom examina mai departe dovezile precise care demonstrează că numărul de cuptoare era întru totul compatibil cu ritmul deceselor „fireşti”. Nu este vorba de ultimul fapt susceptibil de o dublă interpretare, în legătură cu incinerările. Hess ne spune că

„Locuitorii comunelor din împrejurimi ştiau foarte bine că aveau loc exterminări” din cauza „mirosului infect şi greţos produs de continua incinerare a corpurilor”. Dacă am fi obligaţi să alegem numai două puncte, din născocirea exterminărilor, care să fie folosite ca pseudo-dovadă că întreaga poveste este o mistificare, am alege această chestiune a incinerării, alături de prepusul rol al Zyklon-

ului.

Hidrogenarea şi celelalte operaţii chimice de la Auschwitz sunt cunoscute ca producătoare masive de substanţe urât mirositoare. Pentru a vedea (sau a simţi) acest lucru, este suficient să parcurgem partea de nord a auto-străzii din New Jersey, în lungul rafinăriilor Standard Oil, sau de a ne apropia de oricare dintre aceste rafinării. Singura diferenţă semnificativă prezentată de Auschwitz, în termeni de putoare, este că huila sau cărbunele de la care plecau germanii era, după cum se ştie, o sursă mai „murdară" decât petrolul brut. Dacă ni se spune că 30 sau 46 de cadavre pe cale de incinerare în crematoriile moderne puteau rivaliza şi chiar depăşi putoarea de origine industrială, vom şti că suntem nu în prezenţa unui fapt susceptibil de o dublă interpretare, ci a unei minciuni gogonate. În realitate, din cauza freneziei falselor obiecţii ridicate, în secolele

XI ŞI XX, de către unii fanatici adversari ai incinerărilor, cremaţiunea a fost perfecţionată, devenind un procedeu relativ „curat" 235. În acest punct precis, nu putem acorda niciun fel de crezare lui Hess.

Analiza noastră pune în lumină o caracteristică nebănuită, dar inevitabilă a marii înşelătorii: faptul de a spune mai mult decât trebuie, de a merge prea departe, uitând că

„Prea-binele" poate fi suspect sau chiar inamicul „binelui", al „corectului", în limitele normalului, ceea ce nu este niciodată impecabil. Conform principiului că povestea exterminaţionistă trebuie să conţină fapte şi elemente cât mai solide, autorii ei alunecă imperceptibil în eroarea care constă în a include *prea mai multe fapte posibile*, comiţând, astfel, marea stângăcie pusă în lumină. Înşelătoria exterminaţionistă ar fi fost mai reuşită fără această picătură care a depăşit limitele „paharului".

Numai trecerea timpului a făcut ca această gravă eroare să sară în ochi. La vremea lansării ei, din cauza atmosferei isterice imposibil de restituit, înşelătoria a fost de o eficacitate aproape totală. Iată ce scria Dubois, în 1952:

«La bară (în faţa tribunalului), Schneider spusese că nu auzise niciodată vorbind de exterminări, deşi îşi amintea că trecuse într-o zi în lungul străzii principale, prin faţa unui

„Crematoriu care dormea". La vremea respectivă, „crematoriul care dormea" ardea cadavre în ritmul de 1.000 pe zi. Flăcările ţâşneau la cincisprezece metri înălţime, putoarea se răspândea pe o rază de şaizeci de kilometri spre nord, ajungând să se unească cu aceea a crematoriului din Varşovia. Fumul înfunda nasul trecătorilor pe o rază de un kilometru, iar Schneider, om de ştiinţă dotat cu un miros foarte sensibil, trecuse la o sută de metri de locul respectiv» 236.

Pare imposibil ca Dubois să fi putut comite o astfel de gafă într-o carte care, afară de literatura tehnică de specialitate, dă cea mai bună descriere a industriei chimice de la Auschwitz. Totuşi, că pare sau nu pare posibil, exact aşa stau lucrurile şi ele nu pot fi explicate printr-o simplă eroare de judecată, ci numai prin isteria care domnea la vremea respectivă.

Se pare că, cu ocazia procesului, cineva ar fi putut contesta alegaţiile lui Hess pe tema asta. A existat o contestaţie, dar firavă şi ambiguă. După depoziţia lui Hess, s-a produs următorul schimb de cuvinte între Kauffmann, avocatul lui Kaltenbrunner, şi preşedintele şedinţei:

Preşedintele: *Ultima frază din paragraful 7 se raportează la putoarea îngrozitoare a cadavrelor. Nu văd care este legătura.*

Avocatul, dr. Kauffmann: *Întrebam dacă, din cauza asta, populaţia putea deduce că este vorba de*

exterminarea jidanilor.

Preşedintele: *Întrebarea este prea naivă*. *Populaţia nu putea şti despre a cui exterminare ar putea fi vorba*.

Avocatul, dr. *Kauffmann*: *Da, este suficient*. *Nu mai am alte* întrebări237.

Probabil că în momentul acestui schimb de replici a existat o problemă de limbă sau altă neînţelegere, Kauffmann vrând să spună, în întrebarea sa, „oameni" mai degrabă decât

„Jidani". În tot cazul, acest episod lasă să se întrevadă atmosfera complet iraţională care domnea în cursul procesului T.M.I. Cu toată stângăcia lui evidentă, Hess nu a fost prins cu minciuna. Ne este imposibil să considerăm ambianţa acestui proces altfel decât o formă de isterie. Speer ar fi putut vedea limpede minciuna. Era oare adormit, resemnat în faţa zădărniciei oricărei opoziţii? El şi avocatul său se gândeau numai la a nu fi antrenaţi în chestiunea exterminărilor? El singur ne-ar putea-o spune. Este, însă, sigur că atmosfera procesului era atât de tensionată încât un adevăr atât de simplu ca sursa putorii, care ar fi putut ajuta la demascarea martorului mincinos, nu a fost scos de nimeni la iveala.

Mulţi martori au pretins că tocmai această putoare i-a făcut să înţeleagă existenţa exterminărilor238. Argumentul a fost utilizat în procesul Farben, despre care vom vorbi într-un alt capitol, fapt care este amuzant. El arată, însă, un punct important, care nu trebuie pierdut din vedere când citim dezbaterea acestui proces. Vom reveni asupra acestui aspect.

În broşura sa, Christophersen a examinat chestiunea duhorii persistente de la Auschwitz. Singurul lucru despre care el şi-a amintit a fost atelierul unui fierar la Auschwitz. Când potcovea caii, copitele acestora produceau o putoare care putea fi percepută în vecinătatea potcovăriei. El

recunoaşte că nu putea fi vorba de o duhoare comparabilă, prin întinderea ei, cu aceea despre care se zice că provenea de la exterminări. L-am întrebat pe Christophersen dacă nu cumva, căutând în memorie vreun miros care i-ar fi putut aminti carnea pe cale de a se arde, a uitat un altul de origine industrială. Nu şi-a amintit nimic de acest gen. Am repetat întrebarea lui Stäglich, care nu păstra decât amintirea aerului pur şi rece de la Auschwitz. Amintirile lui Christophersen şi Stäglich concordă cu teoria după care originea duhorii, de care vorbeşte fabulaţia, era uzina I.G. Farben. Pe ilustraţia nr. 5, care este harta regiunii Auschwitz, vedem localitatea Rajsko, unde s-a găsit Christophersen în anul petrecut la Auschwitz. Cât despre Stäglich, acesta era la Osiek, undeva la 10 km Sud de Oświęcim, şi îşi aminteşte că a fost de trei sau de patru ori la Auschwitz, probabil Auschwitz I. Nu ştim exact unde se găseau uzinele I.G. Farben, dar ştim că lagărul Monowitz fusese construit în imediata vecinătate a oraşului cu acelaşi nume, astfel încât să fie cât mai aproape de uzinele Farben. Privind amplasarea căilor ferate, a cursurilor de apă şi a drumurilor, apare foarte probabil că uzinele I.G. Farben nu puteau fi decât în vecinătatea imediată, est sau vest, a oraşului Monowitz. La est, ar fi fost la 7 sau 8 km de Auschwitz I, iar oamenii din acest lagăr sau de la Birkenau şi chiar mai departe, Rajsko sau Osiek, nu ar fi putut simţii emanaţiile chimice ale uzinelor, la început mult mai modeste decât rafinăriile americane. Dacă uzinele Farben sau aflat la vest de Monowitz, în acest caz cei de la Auschwitz ar fi simţit emanaţiile industriale din când în când, fără să le poată califica, însă, drept *duhoare care invada totul*. Judecând şi coroborând aceste elemente, este limpede că Christophersen şi Stäglich nu au suferit de această putoare astfel încât să şi-o amintească după 30 de

ani. Procesul în care martorii păreau obsedaţi de putoarea invadatoare este exact acela al uzinelor I.G. Farben. În majoritatea lor, martorii apărării şi aproape toţi cei ai acuzării au trăit foarte aproape de uzinele în chestiune, sau chiar au lucrat acolo şi au suferit, efectiv, de putoarea respectivă. Declaraţiile lor sunt corecte în ceea ce priveşte acest punct. Ei nu au făcut decât să adauge o interpretare eronată cu privire la originea duhorii.

Secţiune 3.10 IV. 10. Înapoi la „camerele de gazare”.

Ultimul subiect al paragrafului 7 se referă la camerele de gazare care, cu excepţia cabanelor sau caselor ţărăneşti ermetizate ale lui Hess, erau parte integrantă din clădirile crematoriilor. Pentru a afirma aceasta, Reitlinger şi Hilberg procedează în două feluri diferite. Pentru Reitlinger, documentul NO-4473, prezentat deja în traducere, este dovada că exista o cameră de gazare în crematoriul II. Această interpretare rezultă, însă, dintr-o traducere incorectă. Crematoriile Auschwitz sunt frecvent numite „cuptoare cu gaz”, lucru care nu spune, însă, mare lucru întrucât, cu excepţia cuptoarelor electrice de cremaţiune, care au cunoscut o existenţă efemeră în anii treizeci, toate crematoriile moderne sunt un fel de „cuptoare cu gaz”. Un amestec aer-carburant, care poate fi considerat un „gaz”, este introdus în cuptor astfel încât se declanşează începutul combustiei, controlul acesteia şi sfârşitul ei. Combustibilul utilizat poate fi „gaz”. Adesea se utilizează gazul metan obişnuit sau un alt gaz lichefiat. Despre un astfel de crematoriu se spune că este „cu gaz”, întrucât este alimentat cu gaz. Unele tipuri de crematorii sunt

„Alimentate cu petrol”, altele sunt „alimentate cu cărbuni” (sau cocs), dar toate sunt

„Cuptoare cu gaz” pentru că, în toate cele trei cazuri este vorba de un amestec aercarburant care se injectează

cu presiune în cuptor239.

Termenul german obişnuit pentru ceea ce ne interesează aici este acela de *Gaskammer*. Termenul din documentul NO-4473, tradus prin „*cameră de gaz*”, nu a fost *Gaskammer*, ci *Vergasungskeller*, pe care Reitlinger l-a tradus inexact în „celulă de gazare” (*gassing* cellar240). Termenul de *Vergasung* are două semnificaţii. Primul sens (singurul în context tehnic) este acela de gazeificare, carburaţie sau vaporizare, adică faptul de a transforma ceva în gaz, nu de a aplica un gaz la ceva anume. Un *Vergaser* este un carburator, în vreme ce *Vergasung* înseamnă, totdeauna, gazeificare în context tehnic, în special carburaţie.

Există încă o semnificaţie secundară pentru *Vergasung*, stabilită prin uzaj militar în timpul Primului Război Mondial. Este vorba de atacul inamicului cu un gaz. Nu este prea clar motivul pentru care termenul de *Vergasung* a fost utilizat în acest sens. Probabil pentru că gazele utilizate în timpul Primului Război Mondial erau, în realitate, prafuri produse prin explozia unor substanţe chimice în atmosferă, de unde numele de

Vergasung. Traducerea prin „celulă de gazare” nu este, deci, absolut incorectă. Ea este, însă, superficială, pretenţioasă şi arogantă. Un „cuptor cu gaz” necesită un fel de gazeificare, de carburaţie. În cazul cuptoarelor Utting şi Rogers din 1932, arzătoarele încastrate în coroana cuptorului erau alimentate cu amestec de aer şi gaz sub presiune, reglat cu ajutorul unor ventilatoare situate în altă clădire. Controlul separat al aerului şi al gazului permite o mai bună reglare a temperaturii din cuptor241.

Practic, această clădire este un mare carburator. Crematoriile alimentate cu petrol sunt concepute într-un fel atât de asemănător că majoritatea cuptoarelor

alimentate cu gaz pot fi foarte uşor adaptate pentru alimentarea cu petrol. Cuptoarele de la Birkenau par să fi fost alimentate cu cocs sau cărbune242. Acest tip de cuptor necesită o fază suplimentară în transformarea carburantului, lucru datorat stării solide iniţiale a acestuia. Cele două metode mai frecvente pentru producerea de gaz combustibil pe bază de cărbuni sau cocs constau, întâi, în trecerea aerului printr-un strat de cărbune (sau cocs) aprins, obţinându-se „gaz de cocs", apoi, faza a doua, trecerea unui val de aburi sub presiune peste cocsul arzând, pentru obţinerea „gazului de apă" 243. Primele crematorii pe bază de cocs utilizau ceea ce numim gaz de cocs244. Procedeul pentru obţinerea acestui gas este numit *Vergasung* în germană, ca şi procedeul care constă în amestecarea cu aer. Cuptoarelecrematorii văzute de W.H. Lawrence în lagărul de la Lublin, după capturarea sa de către ruşi, foloseau un echipament foarte asemănător, inclusiv ventilatoarele, după cum se vede din citarea anterioară. De altfel, Lawrence numeşte „cameră de gazare" ceea ce este, de fapt, o baie de abur sau vapori245.

În orice caz, toate crematoriile de la Auschwitz necesită un echipament pentru operaţia *Vergasung*, pentru a se putea injecta un amestec de aer-carburant în cuptoare. În consecinţă, trebuie revizuită traducerea documentului NO-4473, pentru a vorbi, de exemplu, de „cameră generatoare de gaz". În Germania, mi s-a confirmat această interpretare a termenului de *Vergasungskeller*, de către specialişti cu toată competenţa tehnică de rigoare. Motivele pentru care acest echipament se instalează într-o cameră sau clădire separată ţin foarte probabil de zgomotul considerabil al ventilatoarelor şi, pentru cazul cuptoarelor alimentate cu carbon, căldura degajată de cărbunele care arde.

Primul sens al termenului de *Vergasung* se aplică obligatoriu documentului NO-4473. Documentul este scris într-un limbaj tehnic, fiind vorba de scrisoarea şefului Direcţiei construcţii Auschwitz către şeful grupului inginerie. Termenul face referinţă la procesul sau procedeul *Vergasung*, care este curent în toate crematoriile. Scrisoarea este astfel formulată încât lasă să se înţeleagă că ar fi anormal ca în *Vergasungskeller* să se găsească cadavre, locul normal al acestora fiind în ceea ce este tradus corect „cameră utilizată ca morgă”.

Odată ajunşi la înţelegerea lui corectă, documentul NO-4473, ca şi alte documente ale acuzării, implică respingerea alegaţiilor acesteia. Constatăm că au fost cel puţin două camere de acest fel în Crematoriul II, una numită *Leichenkeller* şi cealaltă *Vergasungskeller*, niciuna dintre ele nefiind o „cameră de gazare”.

Or, documentul NO-4473 este inclus în volumele T.M.N. în cadrul unei *selecţii* de indicii în dosarul acuzării, pentru afacerea nr. 4 (procesul administraţiei lagărelor de concentrare). Este de presupus că deşi acuzarea a făcut cea mai bună alegere care i-a fost cu putinţă, ea nu a fost capabilă să găsească alte documente doveditoare ale fantomaticelor „camere de gazare” în clădirile crematoriilor din Birkenau. Cele trei

„*Türme* [turnuri] etanşe la gaz” din documentul NO-4465246, comandate la D.A.W., nu au nicio legătură cu subiectul nostru.

Hilberg abordează această chestiune într-un mod diferit, dar şi mai puţin solid. El trece peste documentul NO-4473 fără să trateze problema ridicată de acesta, ba chiar alege o citare din el fără termenul capital *Vergasungskeller*. El declară pur şi simplu că sălile *Leichekeller* ale crematoriilor I şi III, ca şi sălile *Badeanstalten*, ale crematoriilor I şi V, erau, în realitate,

„camere de gazare”. El nu prezintă absolut nicio dovadă în sprijinul acestei afirmaţii; documentele pe care le citează în această privinţă nu vorbesc despre camere de gazare247. Singurele „dovezi” care îi permit să interpreteze sălile *Leichenkeller* şi *Badeanstalten* în acest fel se găsesc în mărturiile sub jurământ şi în depoziţiile din 27

şi 28 iunie 1947, cu prilejul afacerii nr. 4, ale martorului (neprevenit) Wolfgang Grosch, inginer şi comandant Waffen S.S., care le-a „botezat” „camere de gazare”, existenţa produsului Zyklon la Auschwitz fiind motivul aparent al acestui „botez” 248. Grosch a fost însă un martor foarte inconstant. În mărturiile lui sub jurământ, din 20 februarie şi 5

martie 1947, afirmă că a ştiut de existenţa camerelor de gazare, apoi, la 26 iunie 1947, în ajunul zilei când ar fi trebuit să depună în faţa instanţei, a retractat toate declaraţiile anterioare, în cursul interogatoriului, şi a negat că ar fi fost la curent cu existenţa camerelor de gazare249. Niciun pasaj din depoziţia lui Grosch nu este reprodus în volumele T.M.N. şi Hilbert nu citează nici depoziţia şi nici mărturiile sub jurământ.

Avem toate motivele să respingem afirmaţiile cu privire la *Leichenkeller* şi *Badeanstalten*. În ceea ce priveşte încăperile *Leichenkeller*, care erau săli sau camere de morgă, am arătat că existenţa instalaţiilor mortuare la Auschwitz nu înseamnă nimic anormal sau extraordinar. Documentul NO-4473 arată limpede că sala *Leichenkeller* a crematoriului II era o morgă. În ceea ce priveşte sălile *Badeanstalten*, am arătat că duşul pentru noii sosiţi era o procedură curentă în toate lagărele germane, de unde necesitatea duşurilor la Birkenau. Or, după cum rezultă din ilustraţia nr. 29, „băile” sau *Badeanstalten* asociate crematoriilor I şi V erau apropiate

„staţiilor de epurare a apei” şi de „Kanada”, unde erau depuse hainele deţinuţilor sosiţi în lagăr250. „Băile de abur” serveau, fără îndoială, la dezinfectarea hainelor, fie înaintea depozitării lor, fie după retragerea lor temporară de la noii sosiţi251. Dacă era vorba de o saună pentru deţinuţi, aceştia oricum ar fi avut nevoie de un duş rece la sfârşit. Prizonierii se dezbrăcau lângă

„Kanada”, apoi făceau un duş. Nimic mai simplu. Nicio consideraţie raţională nu poate scoate din neant fantomaticele camere de gazare. Alegaţia după care băile-duşuri, care ar fi fost situate în aceleaşi clădiri cu anumite crematorii, erau, de fapt, camere de gazare, este la fel de lipsită de fundament ca şi alegaţia identică cu privire la băile-duş de la Dachau, care existau în clădirea crematoriilor acestuia.

Înainte de a încheia, semnalăm că există unele îndoieli cu privire la faptul că băile-duşuri s-ar fi aflat în aceleaşi clădiri cu crematoriile I şi V, întrucât planul lagărului dat de Raportul WRB situează băile într-o clădire distinctă. Punctul acesta nu are, însă, nicio importanţă. Încheiem astfel analiza chestiunilor ridicate de paragraful 7 al falsei spovedanii a lui Hess.

NOTE

219. T.M.I., vol. XI, p. 420; Central Commission, pp. 87 – 88.

220. Central Commission, pp. 83 – 84; RASSINIER 85 – 86. Rassinier nu citează vreo sursă; probabil, el a preluat acest element de la „Central Commission”.

221. REITLINGER, pp. 157 – 158; HILBERG, p. 565; NO-4472.

222. REITLINGER, p. 159; RASSINIER (1962), p. 86; NO-4461.

223. REITLINGER, p. 159; NO-4353, NO-4400 & NO-4401 în TMN, vol. V, pp. 353 – 356; NO-4445; NO-4448.

Fotografii ce pot fi consultate în SCHÖNBERNER şi în NYISZLI.

224. FRIEDMAN, p. 54.

225. T.M.N., vol. V, pp. 619 – 620.

226. USSR-008.

227. NO-4466 în T.M.N., vol. V, p. 624.

228. FRIEDMANN, pp. 20, 74, 78; HILBERG; p. 632.

229. USSR-008; Central Commission, p. 88; US-WRB (1944), partea I-a pp. 14 – 16; FYFE, p. 158; BLUMENTAL, p. 100.

230. RASSINIER (1962), pp. 245 – 249.

231. DUBOIS, p. 221; NO-1245.

232. COHEN, p. 81. Vedeţi încă FYFE, p. 159 şi Anexa din această carte.

233. T.M.N., vol. V, pp. 624 – 625; BLUMENTAL, p. 100.

234. POLSON, pp. 138, 143 – 145.

235. POLSON, pp. 138 – 139.

236. DUBOIS, pp. 340 – 341.

237. T.M.I., vol. XI, p. 431 – 432.

238. DUBOIS, pp. 218, 230, 232.

239. POLSON, pp. 137 – 146.

240. REITLINGER, pp. 158 – 159.

241. POLSON, p. 142.

242. USSR-008; Central Commission, p. 89.

243. JOHNSON & AUTH, pp. 259 – 261.

244. POLSON, p. 141.

245. *New York Times*, 30 august 1944, p. 1.

246. T.M.N., vol. 5, p. 622 – 623.

247. HILBERG, p. 566.

248. Depoziţia lui Wolfgang Grosch ar fi trebuit să figureze la paginile 3565 – 3592 din transcrierea afacerii nr. 4. Aceste pagini, însă, lipsesc din exemplarul consultat de mine. Se poate înţelege că depoziţia în faţa curţii a fost

conformă cu mărturia sub jurământ NO2154.

249. NO-2154 citat de RASSINIER (1962), p. 84 sqq., ca şi de POLIAKOV & WULF (1955), p. 136. Este vorba despre ezitările lui Grosch înaintea procesului, în memorandumul alăturat documentului NO-4406.

250. Central Commission, pp. 41, 43; NAUMAN, pp. 194, 254; ediţia germană a lui NAUMAN, p. 540.

251. T.M.I., vol. VI, p. 219.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 211 – 225. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.11 IV. 11. De ce în engleză?

Ultimul paragraf

Este vorba de o problemă de interes secundar. Ni se pare bizar şi nefiresc faptul că mărturia sub jurământ a germanului Hess este redactată în engleză. Nu avem dovada că Hess cunoştea limba engleză. Ca şi alţi numeroşi germani, este însă foarte posibil ca el să fi cunoscut câteva rudimente de engleză. Un german prudent care semnează un document de o astfel de importanţă „în mod voluntar şi fără constrângere" nu s-ar fi încumetat la aşa ceva cu o cunoaştere superficială a unei limbi străine. Din două una: ori Hess se considera un expert în limba engleză, ceea ce nu rezultă de nicăieri, ori el trebuia să insiste pentru a semna un text tradus în germană, cerere care nu-i putea fi refuzată.

Concluzie: starea de spirit în care se găsea nu îi permitea să insiste în niciun fel şi pentru nicio chestiune. Este, însă, neîndoielnic că Hess spera ca prin cooperarea cu procurorul

T.M.I. să îşi salveze viaţa. Probabil că i s-au făcut promisiuni în acest sens. Sigur, însă, este că, în chip de recompensă pentru serviciile sale, la mai puţin de o lună după depoziţia sa în faţa T.M.I., Hess nu a obţinut decât

extrădarea în Polonia. În această ţară, fostul comandant de la Auschwitz a redactat cu docilitate o „autobiografie” pentru temnicerii săi, în care a explicat, în legătură cu exterminările, că nu a făcut alta decât să execute ordinele primite. De data asta, recompensa lui a fost definitivă: a fost „judecat” şi ucis în aprilie 1947. „Autobiografia” sa a fost publicată în poloneză în 1951, apoi în germană şi engleză, în 1959.

IV. 12. Funcţia lagărului din Birkenau

IV.

Birkenau îndeplinea funcţiile normale ale oricărui lagăr de concentrare german, primind prizonieri în vederea exploatării forţei lor de muncă. Nu se poate susţine că lagărul ar fi avut funcţii speciale, legate de subiectele pe care le-am abordat. Teza pe care o consider indiscutabilă este că Birkenau a fost prevăzut să primească toate persoanele din categoria celor care nu munceau, dar care, dintr-un motiv sau altul, se găseau sub răspunderea administraţiei S.S. de la Auschwitz. Astfel, Birkenau găzduia bolnavii cronici, muribunzii, morţii, cei prea tineri sau prea vârstnici, cei care, temporar, nu erau afectaţi unei munci sau pentru care Auschwitz era doar un lagăr de tranzit.

Aceşti prizonieri puteau veni fie din alte lagăre (între care numeroasele mini-lagăre din regiunea Kattowitz), fie cu noile convoaie. Teza noastră se sprijină pe consideraţiile următoare:

Mai întâi, prin capacitatea lui de primire, Birkenau era lagărul „principal”, Auschwitz I fiind primul doar în sens cronologic şi administrativ, funcţionând într-o cazarmă transformată şi lărgită. Birkenau, dimpotrivă, a fost conceput ca un lagăr enorm, pe măsura nevoilor specifice activităţilor S.S. în regiunea respectivă. În al doilea rând, după cum am văzut, Birkenau primea deţinuţii

respinşi de spitalul din Monowitz ca inapţi pentru muncă. În al treilea rând, Birkenau avea lagăre pentru familii de ţigani şi noii sosiţi de la Theresienstadt, aflaţi în permanentă „pregătire de plecare”, durata sejurului lor fiind fixată dinainte. Practic, lagărele pentru familii erau lagăre de tranzit, comparabile cu cele similare de la Belsen sau Westerbork. Am indicat destinaţia convoaielor şi vom relua această problemă într-un alt capitol. În al patrulea rând, numai la Birkenau au fost construite instalaţii excepţional de importante pentru incinerarea morţilor. În al cincilea rând, era normal ca o mare parte dintre deţinuţii de la Birkenau să nu poată munci. Pe timpul celor doi ani, dintre vara 1942 şi vara 1944, după cum remarcă şi Reitlinger.

„Numai o mică parte din populaţia înfometată şi suferindă de la Birkenau a fost utilizată”. La 5 aprilie 1944, 15.000 din cei 36.000 de deţinuţi din Birkenau erau inapţi de muncă, în vreme ce, dintre ceilalţi 31.000 prizonieri din regiunea Auschwitz, numai 3.000 se găseau în această categorie. O lună mai târziu, două treimi dintre cei 18.000 de bărbaţi de la Birkenau erau clasaţi „imobili”, „inutilizabili”, „fără atribuţii”, fiind cazaţi în blocurile pentru bolnavi şi cele de carantină252.

Nu putem accepta ipoteza, adesea exprimată, că un bolnav şi inapt de muncă era trimis la Birkenau pentru executare. S-a spus asta mai ales despre bolnavii trimişi de la Monowitz la Birkenau, ipoteza fiind întărită de faptul că hainele acestora erau retrimise la Monowitz. Înapoierea hainelor era, însă, datorată transferului lor din bugetul Farben în cel al organizaţiei S.S.253 În al şaselea şi ultimul rând, rata mortalităţii la Birkenau era foarte ridicată, precizarea cifrelor fiind, însă, dificilă, în afara unor etape determinate.

Primul eveniment semnificativ este epidemia de tifos

din 1942, care a necesitat închiderea fabricii de „Buna” pentru un interval de două luni, cu începere probabilă de la 1 august. Indicaţia principală ne este furnizată de Raportul WRB254. Ea este, însă, confirmată şi de alte surse şi elemente, printre care: 1) este absolut sigur că la Auschwitz au existat epidemii de tifos255; 2) datele furnizate de Crucea Roşie olandeză (Anexa C) arată că rata mortalităţii în lagărul de bărbaţi de la Birkenau, între 16 iulie şi 19 august 1942 a fost de aproximativ 186 de persoane pe zi, cu maxime, către sfârşitul intervalului, superioară celei din faza iniţială; 3) La Amsterdam există un singur volum din registrul de decese de la Birkenau, despre care vorbeşte şi un raport al Crucii Roşii olandeze.

Acest volum conţine certificatele de deces pentru cele cinci zile, de la 28 septembrie la 2 octombrie 1942. Este vorba de 1.500 de morţi. Cauzele invocate sunt caracteristice condiţiilor care rezultă dintr-o epidemie de tifos, deşi Reitlinger pare să considere cauzele consemnate, de exemplu „slăbiciunea muşchiului cardiac” şi altele ca fiind [...] diagnostice fantastice născocite de medicii internaţi, care încercau să-şi salveze pacienţii destinaţi „listelor de transporturi” sau injecţiei cu fenol256. Fapt este că aceste cauze de moarte sunt, într-adevăr, caracteristice tifosului. Iată ce putem citi în articolul *TYPHUS FEVER* din *Encyclopaedia Britannica* (ediţia a XI-a):

Tifosul se poate dovedi mortal în oricare dintre stadiile bolii şi chiar la începutul convalescenţei, fie printr-un stop cardiac subit, cauza cea mai frecventă, fie printr-o sociaţie de simptome nervoase între care meningită şi o comă profundă, fie alte complicaţii, de exemplu bronşita. În plus, moartea poate interveni, prin epuizare, înaintea crizei, mai ales pentru cei ale căror forţe fizice şi nervoase fuseseră diminuate prin muncă grea, insuficienţa hranei şi

a somnului, anumite abuzuri şi lipsa de măsură.

Întrucât la Birkenau erau trimişi bolnavii, victimele epidemiei de tifos au fost înregistrate ca decedate la Birkenau, independent de locul unde lucraseră înainte. Raportul W.R.B. pretinde că, pe timpul celor două sau trei luni ale epidemiei, au avut loc între cincisprezece şi douăzeci de mii de decese la Auschwitz257. În ciuda caracterului îndoielnic al sursei, această alegaţie pare să concorde, cel puţin ca ordine de mărime, cu alte informaţii de care dispunem despre această perioadă la Auschwitz, deşi e foarte probabil ca lucrurile să fie exagerate întrucâtva. După cum o vom vedea mai departe, este însă foarte adevărat că vara lui 1942 a fost cea mai grea etapă la Auschwitz. „Injecţia cu fenol”, menţionată de Reitlinger, revine atât de frecvent în literatura concentraţionară, încât, cine ştie, ar putea fi adevărată: bolnavii incurabili erau probabil eutanasiaţi uneori, prin injecţii cu fenol direct în inimă258. Foarte ridicata rată a mortalităţii la Auschwitz, în vara lui 1942, atinge indirect problema „exterminării”, fiind vorba de decese înregistrate, din cauze normale, nu de o exterminare secretă. Acest gen de decese nu avea nici în clin nici în mânecă cu jidanii, deşi printre victime s-au numărat şi dintre aceştia.

Reitlinger examinează mortalitatea la Auschwitz, socotind ca normală o estimare a deceselor zilnice între 160 şi 179. Datele utilizate de el sunt, însă, cele din vara 1942, care a fost o etapă catastrofală. Cu privire la această mortalitate ridicată, observăm că Reitlinger şi Hilbert fac mare caz de evenimentele de la Auschwitz, deşi admit o diferenţă între rata ridicată de mortalitate naturală şi exterminarea deliberată. Este, deci, de mirare şi chiar de necrezut că ei nu consideră crematoriile ca fiind construite din necesitatea mortalităţii ridicate şi a combaterii tifosului. Dimpotrivă, amândoi prezintă lucrurile ca şi cum

crematoriile ar fi fost construite, în primul rând, în cadrul programului de exterminare. În locurile considerate ca furnizoare ale braţelor de muncă ce lipseau din greu, această rată ridicată a mortalităţii era şi mai intolerabilă. La sfârşitul lui 1942 a început o campanie specială pentru reducerea ratei mortalităţii în lagărele de concentrare, Himmler ordonând (28 decembrie) ca aceasta „să fie redusă cu orice preţ”. La 20 ianuarie 1943, într-o circulară către toţi comandanţii de lagăre, Glücks ordona ca „toate mijloacele posibile să fie folosite pentru reducerea ratei mortalităţii”. La 15 martie 1943, Pohl scria lui Himmler că „starea de sănătare a [...] prizonierilor trimişi de administraţia judiciară este catastrofală. Pierderile se cifrează, în toate lagărele, la cel puţin 25 – 30 la sută [...]. Până acum, erau 10.191 de prizonieri [...] dintre care 7.587 erau afectaţi la [...] Mauthausen-Gusen. Motivul probabil trebuie să fie că numeroşi deţinuţi [...], închişi de mai mulţi ani, suferă de slăbiciune fizică din cauza transferului într-un mediu diferit [...]. De asemenea, ne-au fost livraţi numeroşi pacienţi atinşi de tuberculoză” 259.

La 10 aprilie, Pohl ceru lui Himmler aprobarea unui proiect de scrisoare către ministrul Justiţiei al Reichului, care probabil a fost expediată. Scrisoarea menţionează că dintre 12.658 de prizonieri transferaţi în lagărele de concentrare, 5.935 erau deja morţi la data de 1 aprilie. În scrisoarea sa, Pohl se plângea că „cifrele de mortalitate înspăimântător de mari sunt cauzate de faptul că închisorile transferă deţinuţi într-o stare fizică deplorabilă, astfel că, în ciuda eforturilor medicilor [...] moartea lor nu poate fi întârziată [...] nu doresc să înfiinţez un serviciu de carantină în lagărele de concentrare [...]”.

Se pare că era vorba de o rivalitate între anumite servicii de un conflict de interese. Închisorile germane aveau propriile lor obiective economice. Ele se separau cu

greu de prizonierii robuşti, încercând să se debaraseze mai ales de cei bolnavi. Nu ştim dacă Pohl a îmbunătăţit cooperarea cu administraţia penală. Totuşi, la 30 septembrie 1943, el anunţă un anumit progres, datorat măsurilor de igienă, alimentaţie şi procedură. Pohl prezenta Reichsführerului S.S. Himmler cele două tablouri care urmează, asigurându-l că, ţinând cont de asaltul frigului, rezultatele obţinute aveau un caracter permanent260:

Secţiune 3.12 CAZURI DE DECES ÎN LAGĂRELE DE CONCENTRARE, IULIE 1942IUNIE 1943

LUNA	DEŢINUŢI	DECESE	PROCE
Iulie	98.000	8.329	AJ 8, 50
August	115.000	12.217	10, 62
Septembrie	110.000	11.206	10, 19
Octombrie	85.000	8.856	10, 32
Noiembrie	83.500	8.095	9, 69
Decembrie	88.000	8.800	10,00
Ianuarie	123.000	9.839	8,0
Februarie	143.100	11.650	8, 1
Martie	154.200	12.112	7, 8

Aprilie	171.000	8.358	4, 7
Mai	203.000	5.700	2, 8
Iunie	199.500	5.650	2, 8

CAZURI DE DECES PE LUNA AUGUST 1943

Lagăr	Deţinuţi	Decese August	% (Iulie)	% Variaţie
Dachau	17.300	40	O, 23	O, 32 — 0, 09
Sachsenhausen	26.500	194	O, 73	O, 78 — 0, 05
Buchenwald	17.600	118	O, 67	1, 22 — O, 55
Mauthausen-Gusen	21.100	290	1, 37	1, 61 — O, 24
Flossenburg	4.800	155	3, 23	3, 27 — 0, 04
Neuengamme	9.800	150	1, 53	2, 14 — O, 61
Auschwitz (bărb.)	48.000	1.442	3,00	2, 96 0, 04
Auschwitz (fem.)	26.000	938	3, 61	5, 15 — 1, 54
Gross-Rosen	5.000	76	1, 52	2, 69 — 1, 17
Natzweiler	2.200	41	1, 87	1, 63

— O, 24
Bergen-Belsen 3.300 4 O, 12 O, 39
— O, 27
Stutthoff (bărbaţi) 3.800 131 3, 45 5, 69
— 2, 24
Stutthof (femei) 500 1 O, 20 0.00
— O, 20
Lublin (bărbaţi) 11.500 882 7, 67 4, 62
+ 3, 05
Lublin (femei) 3.900 172 4, 41 2, 01
+ 2, 40

Ravensbrück (bărb.) 3.100 2 O, 6 84
— 0, 08
Ravensbrück (fem.) 14.100 3 O, 8 27
— 0, 03
Riga 3.000 1 0,
— O, 30 03

Herzogenbusch

Total 224.000 4.699

Media globală pentru august 1943 2, 09 %
Media globală pentru iulie 1943 2, 23 %
Reducere sau scădere

O, 14 %

Se vede că, după o campanie de şase luni pentru reducerea mortalităţii în lagăre, Auschwitz-ul înregistra o medie de 80 de decese zilnic. Dat fiind că, după cum am

văzut, aproape toţi „inapţii de muncă” se găseau la Birkenau, este sigur că majoritatea deceselor acolo aveau loc. De asemenea, Auschwitz pare să fi primit convoaie de prizonieri provenind din celelalte lagăre, selecţionaţi din cauza stării lor proaste de sănătate261.

Raportul Crucii Roşii olandeze despre Auschwitz (vol. II) furnizează şi el date despre rata mortalităţii în lagăre, pe anii 1942 şi 1943. Pentru perioada 30 octombrie 1942 – 25 februarie 1943, rata mortalităţii ar fi fost de aproximativ 360 de persoane pe săptămână, în medie, respectiv aproximativ 185 pe săptămână între 26 februarie şi 1 iulie 1943. Se mai spune că, între 30 octombrie 1942 şi 1 iulie 1943, au murit 124 de persoane, dintre jidanii olandezi sosiţi la Birkenau în iulie şi august 1942 (p. 109). Totuşi, cifrele privind totalul deceselor ni se par prea scăzute şi greu de conciliat cu cele prezentate mai sus. Ar putea fi vorba de o eroare sau de o interpretare greşită. Este, însă, evident că oricât ar fi de deplorabile aceste decese şi oricare ar fi natura şi răspunderea unora sau altora, ele nu sunt expresia unei exterminări şi nu îi privesc exclusiv pe jidani ca jidani. Din punctul de vedere al înaltei administraţii S.S., aceste cifre au fost considerate „catastrofale”, eforturi importante fiind făcute pentru a nu pierde situaţia de sub control. Nu este, deci, de mirare că, din cauza mortalităţi ridicate, lagărul de concentrare Auschwitz a fost echipat cu instalaţii moderne de incinerare, concepute pentru situaţii putând merge până la câteva sute de morţi pe zi. Rata mortalităţii la Auschwitz nu s-a ameliorat decât foarte puţin pe timpul războiului. În anul 1944, când populaţia lagărului a atins 100.000 de oameni sau chiar mai mult (probabil din cauza pierderilor teritoriale din răsărit, care implicau evacuarea lagărelor de muncă), rata mortalităţii la Birkenau era de 350 la 500 de persoane pe săptămână. Am văzut, însă, că în lagărul

Birkenau se înregistra majoritatea deceselor de la Auschwitz262.

Faptul că „lagărele” înfiinţate în timp de război, chiar în etapa modernă, s-au transformat în capcane mortale pentru mulţi dintre cei deţinuţi este desigur o mare tragedie. Cauzele unor astfel de situaţii sunt aceleaşi peste tot: oamenii sunt grupaţi într-o manieră haotică în lagăre improvizate, lipsite de instalaţii sanitare, într-o situaţie foarte nesigură privind hrana şi toate celelalte. Astfel, în timpul Războiului de Secesiune din Statele Unite (18611865), lagărele prizonierilor din nord (Rock Island şi Camp Douglas) au înregistrat o rată a mortalităţii de 2 – 4 la sută pe lună. Această cifră a fost chiar depăşită în lagărele din sud (de ex. Florence), unde scorbutul şi diareea cauzau între 20 şi 50 de morţi pe zi, într-o masă de aproximativ 12.000 de prizonieri. Condiţiile de la Andersonville au fost chiar şi mai catastrofale, înregistrându-se între 13.000 şi 50.000 de morţi printre americanii din Uniunea sudistă263.

În timpul Războiului Burilor (1899 – 1902), din Africa de Sud, aproximativ 120.000 de non-combatanţi, de rasă albă, plus 75.000 de africani fură deportaţi în lagărele de concentrare britanice. Vreme de un an, rata mortalităţii printre buri a evoluat între 120 şi 340 de morţi pe an la mia de prizonieri (între 1, 1 şi 3, 4 la sută pe lună. În aceeaşi vreme, mortalitatea infantilă, cauzată, mai ales, de epidemiile de rujeolă, s-a ridicat la 6001.000/an, adică 7, 35 la stă pe lună. Aproximativ 20.000 de femei şi copii buri (olandezi) au murit în lagărele englezeşti din Africa de Sud264.

În timpul Primului Război Mondial, nemţii au amestecat prizonierii de război ruşi cu cei de alte naţionalităţi, din care cauză s-a ajuns la epidemii de tifos în lagărele respective.

Constatarea similitudinii de condiţii şi efecte între lagărele de concentrare ale Primului Război Mondial şi lagărele celui de Al Doilea Război Mondial este frapantă265. Am văzut că ruşii au fost utilizaţi ca mână de lucru în lagărele de concentrare, mai ales la

Auschwitz, ei fiind sigur una dintre cauzele tifosului. Întrucât ruşii nu erau consideraţi deţinuţi ordinari, nu ştim precis dacă ei au fost sau nu cuprinşi în statisticile mortalităţii analizate mai sus. Este, însă, neîndoielnic că ei au contribuit la mortalitatea generală a lagărului, cadavrele lor fiind incinerate în aceleaşi crematorii. Nu dispunem însă de cifre exacte în această privinţă.

Un aspect cu totul ridicol sare în ochii celui ce studiază acest subiect. De exemplu, volumul V (T.M.N.), Secţiunea B („Sistemul lagărelor de concentrare”), care rezumă afacerea nr. 4, „Statele Unite contra lui Pohl”, prezintă documente care arată că lagărele de concentrare au înregistrat o rată a mortalităţii foarte mare. Este vorba exact de documentele pe care le-am analizat mai sus. Mai departe, însă, în „Secţiunea E”, intitulată „Programul de exterminare”, ni se prezintă documente care arată că germanii au construit crematorii în aceste lagăre în chiar momentul când mortalitatea a fost cea mai ridicată. Nimeni nu şi-a dat seama că germanii au făcut ceea ce trebuia şi era normal să se facă în situaţia respectivă. În mod evident, cei care au redactat volumele T.M.N. au crezut că nimeni nu le va citi vreodată. Suntem în drept să credem că nici măcar cei care le-au compilat şi redactat nu s-au obosit să le citească. Ţinând cont de diferitele rate de mortalitate, constatăm că numărul cuptoarelor de la Auschwitz era perfect comparabil cu numărul de cuptoare din alte lagăre, în care nimeni nu pretinde că ar fi avut loc exterminări. În 1942, au fost construite crematorii la Dachau şi la Sachsenhausen, fiecare cu câte patru

cuptoare. La Dachau, înainte de 1942 exista un crematoriu compus din două cuptoare, care a fost utilizat şi după 1942. Probabil la fel s-au petrecut lucrurile şi la Sachsenhausen, cu un crematoriu ceva mai vechi. La Buchenwald, instalaţiile de cremaţiune dinainte de război erau chiar cele care existau în toate oraşele apropiate de Weimar şi de Iena. După izbucnirea războiului, s-au construit crematorii chiar în lagăr, astfel încât, la sfârşitul lui 1941, Buchenwald dispunea de un crematoriu cu şase cuptoare. Totuşi, crematoriul din Weimar pare să fi fost utilizat până la sfârşitul războiului266. De altfel, crematoriile lagărelor de concentrare Auschwitz, Dachau sau altele au putut foarte bine să fie utilizate şi pentru incinerarea cadavrelor unor persoane care nu proveneau din lagărele de concentrare (prizonierii de război ruşi, de exemplu).

Aceasta este concepţia noastră cu privire la aşa numitele „lagăre ale morţii" printre lagărele de concentrare naziste. Ea nu se acordă cu opiniile lui Stäglich şi Christophersen, care nu au constatat o foarte puternică mortalitate şi nici nu sunt convinşi că au existat vaste crematorii la Auschwitz. Opinia noastră se sprijină pe documentele acuzării şi pe materiale comparabile, în vreme ce opiniile lor se bazează pe propriile lor observaţii, la faţa locului, în 1944. S-ar părea că ar trebui acordat mai mult credit observaţiilor lor personale. Totuşi, eu cred că examinarea atentă a chestiunii va înclina balanţa în favoarea tezei noastre, fără ca aceasta să pună în cauză observaţiile personale ale lui Stäglich şi Christophersen. Desigur, este posibil ca documentele să fi fost falsificate. Ca să spun drept, din punctul acesta de vedere este vorba de ceva mai mult decât o simplă posibilitate. Vom vedea că la Nürnberg au fost utilizate foarte multe documente falsificate. Totuşi, se pare că documentele cu privire la

decesele din lagăre şi construcţiile de crematorii nu au fost falsificate, întrucât nu conţin absolut nimic cu privire la exterminări. Cititorul se poate convinge consultând documentele „selecţionate” din al V-lea volum T.M.N., în care este vorba de o foarte mare mortalitate în anumite perioade, printre deţinuţii din închisori şi lagăre de concentrare, într-o ţară relativ redusă ca întindere, luptând pentru supravieţuire contra unor forţe zdrobitoare şi încercând să utilizeze forţa de muncă a acestora. În aceste condiţii este perfect verosimil că s-a ajuns la o foarte mare rată a mortalităţii. Deşi documentele examinate nu vorbesc despre exterminări, ele lasă, totuşi, de dorit întrucât nu precizează cauzele mortalităţii, nici identitatea victimelor. Prizonierii într-o foarte proastă stare de sănătate, furnizaţi de ministerul Justiţiei, nu pot explica totul. Pentru a ajunge la o imagine completă, suntem nevoiţi să recurgem la unele ipoteze şi deducţii. Iată, deci, impresia noastră în această chestiune. În vremea anilor treizeci, lagărele de concentrare germane au îndeplinit o funcţie de represiune şi de securitate, fără să joace vreun rol economic. Odată început, însă, războiul cu Rusia, lagărele de concentrare cunoscură o rapidă expansiune, dobândind o funcţie economică. De aceea, în cursul lui 1942, lagărele au traversat trei evenimente importante: a) expansiunea rapidă a fost însoţită de un haos general, probleme neprevăzute şi dificultăţi de organizare inerente când mari şi vaste întreprinderi sunt puse dintr-odată pe picioare; acest aspect este valabil mai ales pentru Auschwitz, lagăr nou ce avea să devină rapid cel mai mare dintre toate; b) victoriile neîntrerupte repurtate de germani şi avansarea în Rusia au provocat un aflux de hoarde de prizonieri ruşi, dintre care mulţi fură absorbiţi de lagărele de concentrare; c) ministerul Justiţiei a furnizat deţinuţi într-o stare de sănătate din ce în ce mai

precară. Au mai fost, desigur, şi alte probleme şi aspecte dificile. Aceşti trei factori mi se par, însă, suficienţi pentru a explica rata înaltă a mortalităţii la sfârşitul lui 1942 şi începutul lui 1943.

La sfârşitul lui 1943, deşi încă relativ importantă, mortalitatea a scăzut simţitor faţă de anul precedent şi se va menţine la acest nivel până la prăbuşirea generală de la sfârşitul războiului.

Declaraţia comandantului de lagăr Birkenau (Anexa D) arată că la Auschwitz, în 1944, decesele se produceau mai ales printre prizonierii de drept comun, transferaţi din închisori. Nu am cunoştinţă de niciun alt document comparabil cu cele trecute în revistă, care să trateze despre rata înaltă a mortalităţii la sfârşitul lui 1943 sau în perioada ulterioară. În prezent suntem în măsură să examinăm observaţiile lui Christophersen şi Stäglich, care nu menţionează nici crematorii, nici mortalitate ridicată la Auschwitz.

Consideraţii foarte simple vin în sprijinul observaţiilor lor. Mai întâi, decesele nu erau lucruri pe care administraţia de la Auschwitz le făcea publice. Ca şi incinerările, decesele erau disimulate pe cât posibil. Astfel, către mijlocul lui 1943, Pohl se plângea comandanţilor de lagăre de concentrare că, foarte adesea, clădirile crematoriilor sunt situate în zone foarte uşor accesibile, astfel încât „tot felul de oameni” pot arunca o privire. Ca răspuns a această critică a lui Pohl, Hess plantă o perdea de arbori în jurul crematoriilor I şi III. De altfel, regula generală era ca transportul cadavrelor să aibă loc numai seara267. Întrucât Christophersen şi Stäglich nu au avut decât contacte episodice cu

Birkenau, nu este de mirare că nu au ştiut nimic nici despre rata înaltă a mortalităţii, nici despre existenţa importantelor crematorii.

Rolul jucat de Birkenau în înşelătorie este relativ simplu. Ca toate marile complexe industriale, Auschwitz a fost conceput sistematic, astfel încât să aibă o eficacitate cât mai mare. Cei care nu munceau, erau la Birkenau. Acesta este motivul pentru care lagărele de tranzit, despre care vom vorbi în capitolul următor, se găseau la Birkenau. De asemenea, aceasta explică existenţa lagărelor pentru ţigani şi pentru jidani, pentru bolnavi, foarte bolnavi şi chiar muribunzi. În mod foarte natural, de la această concentrare de bolnavi şi muribunzi s-a ajuns ca lagărul Birkenau să aibă reputaţia de „lagăr al morţii”, pe care prezenţa morgilor şi a crematoriilor nu puteau decât să o confirme. Este limpede că lucrurile pot fi descrise şi în acest fel. Nu trebuie, însă, pierdut din vedere că aproape jumătate din totalul deceselor survenite în sistemul concentraţionar german au avut loc la Birkenau. Deşi afacerea în ansamblul ei pare absolut ridicolă, când o examinăm de aproape, cum am făcut-o în acest capitol şi în cele precedente, este clar că decizia promotorilor propagandei de a prezenta Birkenau ca lagărul exterminărilor este cât se poate de inteligentă. În lagărele de concentrare, mortalitatea a fost foarte ridicată. La Auschwitz, cel mai mare lagăr german de concentrare, mortalitatea a atins nivelul cel mai înalt. Majoritatea deceselor de la Auschwitz s-au produs, de fapt, la Birkenau.

IV. 13. Rezumat pentru Auschwitz

În introducerea acestui capitol am promis că vom demonstra că „legenda” Auschwitz, ca lagăr de exterminare, prezintă semnul infailibil al marii înşelătorii: necesitatea continuă şi inexorabilă a dublei interpretări a faptelor. Lucrul este adevărat din toate punctele de vedere:

1. Zyklon-ul era folosit pentru dezinfectare.

Exterminaţionişti pretind că era utilizat şi pentru exterminare.

2. Selecţiile prizonierilor erau necesare prin însăşi natura activităţilor economice de la Auschwitz. Se pretinde, însă, că ele erau necesare şi pentru exterminări.

3. Deşi foarte înşelătoare ca denumire, nu ar fi fost inexact ca Birkenau să fie numit

„Lagăr al morţii”, mai ales în anumite etape, de exemplu pe timpul activităţii comisiei Baruch şi imediat după. Se pretinde, însă, că Birkenau ar fi fost nu numai un „lagăr al morţii”, ci şi un „lagăr al exterminării”.

4. Conform procedurii în vigoare la sosirea în lagăr, deţinuţii trebuiau să se dezbrace, să se tundă şi să facă un duş, pentru debarasarea de purici şi de păduchi. Se pretinde, însă, că dezbrăcarea se făcea în vederea exterminării.

5. Existenţa crematoriilor la Birkenau este pe deplin justificată de faima acestuia, de lagăr al morţii. Se pretinde, însă, că ele erau necesare mai ales pentru exterminare.

1.

6. Unele încăperi numite *Leichenkeller* erau folosite pentru păstrarea cadavrelor în vederea incinerării (morgă). Se pretinde, însă, că altele erau „camere de gazare”. La Birkenau, cele două tipuri de *Leichenkeller* se găseau nu prea departe, una de cealaltă.

7. Anumite *Badeanstalten* erau săli de duşuri. Se pretinde, însă, că celelalte erau în realitate „camere de gazare”. Cele două tipuri de *Badeanstalten* erau amplasate foarte aproape între ele.

8. Duhoarea cunoscută de cei din regiune ar fi fost cauzată nu numai de hidrogenare şi de alte procedee chimico-industriale, ci şi de incinerarea cadavrelor.

Faţă de elementele puse în lumină de analiza noastră,

a spune că ni se propune o dublă interpretare a faptelor este o delicateţe, clemenţă şi curtoazie care nu se justifică prin nimic. Interpretările propuse în sprijinul tezei exterminării sunt minciuni clare, ultima dintre ele, aceea a putorii din atmosferă, fiind picătura care a vărsat întregul „pahar”. Utilizând acest argument, autorii înşelătoriei şi impostorii s-au înşelat pe ei înşişi. Am examinat împreună faptele ce contrazic aceste alegaţii, incoerenţe şi inadvertenţe.

Himmler ordonă direct lui Hrss, lăsându-i întreaga iniţiativă în ceea ce priveşte mijloacele. Convorbirea lor a avut loc în vara lui 1941, ceea ce este o certitudine, potrivit declaraţiei lui Hess. Pe de altă parte, convorbirea acestora a trebuit să aibă loc în vara lui 1942, astfel că Hess începu prin a improviza, şase luni după ce planurile pentru cele patru crematorii, prevăzute, chipurile, pentru exterminare, fuseseră întocmite şi puse în aplicare. Crematoriile nu par să fi fost lăsate la iniţiativa lui Höss. Unele familii jidoveşti cu copiii lor au locuit mai multe luni la Birkenau, locuinţele lor au fost, în prealabil, dezinfectate cu acelaşi produs chimic cu care, chipurile, ele ar fi fost ucise încă de la sosirea lor. Totuşi, ele nu ar fi fost chipurile ucise decât şase luni mai târziu sau ceva în genul ăsta. Este evident că povestea nu stă nici cum în picioare.

Analiza noastră cu privire la Auschwitz nu este încă încheiată. Deşi s-ar putea crede că

„Lovitura de graţie” promisă a fost deja dată, nu la prezentul capitol ne-am gândit când am folosit această expresie. Până aici, analiza noastră s-a concentrat asupra a ceea ce s-a petrecut la Auschwitz, fără să examineze soarta grupurilor naţionale particulare ale jidănimii prezente la Auschwitz. Este ceea ce ne rămâne de făcut, pentru completarea analizei noastre. Din acest punct de

vedere, nu putem găsi exemplu mai potrivit decât chiar acela ales de suporterii înşişi ai fabulaţiei exterminării. Este vorba de jidanii maghiari, a căror „soartă" va fi studiată în următorul capitol, cuvântul respectiv fiind cât se poate de potrivit. Bineînţeles, alegaţiile cu privire la Auschwitz vor reţine în continuare atenţia noastră a.

NOTE

252. REITLINGER, p.125; NO-021 în T.M.N., vol. V, p. 385. De asemenea, vedeţi FYFE, p. 729 sau Anexa D din această carte.

253. DUBOIS, pp. 192, 220.

254. US-WRB (1944), partea I-a pp. 30, 32; REITLINGER, p. 122.

255. DUBOIS, p. 209.

256. REITLINGER, pp. 122 – 123. Registrul de decese se găseşte la *Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentaţie* şi este examinat de Crucea Roşie olandeză, vol. I, pp. 8 – 12.

257. US-WRB (1944), partea I-a p. 32.

258. De exemplu BURNEY, pp. 18 – 109.

259. NO1523 şi NO-1285 în T.M.N., vol. V, pp. 372 – 376.

260. PS-1469 în T.M.N., vol. V, pp. 379 – 382.

261. NO-1935 în T.M.N., vol. V, pp. 366 – 367.

262. FYFE, p. 729 sau anexa D din această carte. Dezbaterea procesului nr. 6, p. 14326.

263. HESSELTINE, pp. 152, 156, 192, 203; *Encyclopaedia Britannica*, ediţia a 11-a, vol. I, p. 960.

264. AMERY, vol. V, pp. 252 – 253, bo1; vol. VI, pp. 24 – 25.

265. *Encyclopaedia Britannica*, ediţia a 12-a, vol. 32 (al treilea volum din suplimentul care completează ediţia a XI-a, p. 157.

266. Komitee der Antifachistischen, p. 86; M.J.

SMITH, p. 95; NO-3863 şi NO-3860 în T.M.N., vol. V, pp. 613 – 616; Internationales Buchenwald-Komitee, pp. 206 – 207 şi ilustraţia nr. 55; MUSIOL, ilustraţiile nr. 88 – 91.

267. Documentele NO-1242 şi NO-4463, citate de HILBERG, p. 566; FYFE, p. 731 sau Anexa D a lucrării de faţă.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 225 – 238. N. red. – V.I.Z.

CAPITOLUL V JIDANII DIN UNGARIA

V. 1. Crucea Roşie Internaţională

Întrucât germanii şi Aliaţii lor au acordat Crucii Roşii o destul de mare libertate de manevră în Europa dominată de ei, aceasta s-a putut informa cu privire la un mare număr de fapte care privesc jidănimea europeană. Permisiunea sau libertatea de manevră acordată Crucii Roşii de puterile Axei a fost valabilă atât pentru Comitetul Internaţional al acesteia (C.I.C.R.), cât şi pentru diversele societăţi naţionale de Cruce Roşie.

Rapoartele acestei organizaţii, al cărei sediu central este într-o ţară neutră, prezintă o mare importanţă pentru problema care ne preocupă. Preferăm să spunem „al cărei sediu este într-o ţară neutră”, nu să vorbim de o „asociaţie neutră”, întrucât nu există o strictă neutralitate politică. Orice organizaţie este supusă la presiuni politice. Aprecierea acesteia este o chestiune de grad, de tărie.

Două publicaţii ale C.I.C.R. ne interesează în mod deosebit. Prima este Documente privind activitatea CICR în favoarea civililor deţinuţi în lagărele de concentrare din Germania (1939 – 1945), publicată la Geneva, în 1947. Este vorba de o culegere de documente privind schimbul de corespondenţă între C.I.C.R. şi diferite guverne sau societăţi naţionale ale Crucii Roşii, sau de rapoarte ale delegaţilor C.I.C.R. către C.I.C.R. Crucea Roşie furnizează

un comentariu precis şi suficient pentru interpretarea documentelor. Am citat deja de mai multe ori această publicaţie, este de valoare inestimabilă, şi o vom cita în continuare. O altă publicaţie apărută în 1947, care se înscrie, însă, în cadrul unei acţiuni de relaţii publice, este Inter Arma Caritas. A doua publicaţie importantă este în trei volume, intitulate Raportul Comitetului Internaţional al Crucii Roşii despre activitatea ei pe timpul celui de Al. Doilea Război Mondial (1 septembrie 1939 – 30 iunie 1947), Geneva, 1948. Publicaţia aceasta are forma unui raport istoric, citările de documente fiind ocazionale. În acest capitol vom reproduce în integralitatea lui un fragment din volumul I, de la paginile 669 la 685. Consider că anumite presiuni politice apar foarte clar în extrasul prezentat din acest Raport. Nu este, însă, necesar ca cititorul să împărtăşească opinia mea cu privire la manifestarea precisă a acestor presiuni, în fragmentul prezentat, pentru a accepta principalele concluzii pe care le trag. Totuşi, anumite întrebări sau probleme se vor pune în cursul lecturii. Pentru moment, tot ceea ce pot spune este că va trebui să avem prezente tot timpul două consideraţii în spiritul nostru.

Prima este că Raportul a fost publicat în 1948, într-o epocă în care, ţinând cont de natura politică a subiectului, autorii lui nu puteau să nu fie la curent cu acuzaţiile Aliaţilor, propagate pe larg de procesele pentru crime de război şi de către presă, cu privire la soarta jidanilor europeni. Nu ne putem, deci, aştepta la consideraţii naturale şi spontane din partea acestor autori. A doua este că noi considerăm C.I.C.R.-ul un fel de autoritate. Ceea ce însemnă că nu vom acorda importanţă decât rapoartelor din sfera sa de competenţă. C.I.C.R.-ul avea delegaţi în diferite ţări europene, care se ocupau de tot ceea ce îi privea pe jidani, iar noi vrem să ştim ce li s-a întâmplat

acestora, în măsura în care

C.I.C.R. a putut observa acest lucru. Practic, ne interesează mai ales jidanii din Slovacia (partea răsăriteană a Cehoslovaciei), din Croaţia (nordul Iugoslaviei) şi din Ungaria actuală. Într-un fel, interesul nostru este şi mai restrâns, limitându-se la Ungaria. Cele două ţări sunt, însă, vecinele acesteia. În măsura în care nemţii controlau situaţia, nu exista niciun motiv ca politica lor pe subiectul care ne interesează să fie diferită în aceste trei părţi care constituiseră, până la 1918, vechea Ungarie istorică. Din punctul de vedere al numărului, s-ar putea crede că Polonia ar trebui aleasă ca ţară-cheie a problemei căreia îi este consacrată prezenta carte. Totuşi, Ungaria este ţara-cheie, nu Polonia, pentru că ea a fost aleasă de născocitorii mistificării pentru a aduce dovezile în sprijinul celor avansate de ei. Lăsând la o parte mărturiile şi alegaţiile cu caracter general, asupra lagărelor de concentrare, pe care deja le-am spulberat, ei nu furnizează dovezi despre exterminarea jidanilor polonezi. O fericită împrejurare constă în aceea că putem consulta rapoartele Crucii Roşii pentru a şti ce s-a petrecut în Ungaria, posibilitate care nu există în cazul Poloniei. Motivul este că germanii nu au permis C.I.C.R.-ului să se ocupe de afacerile jidăneşti în ţările în care se considerau deţinători legitimi ai suveranităţii. Aliaţii Germaniei, consideraţi ca state independente, au permis C.I.C.R. să se ocupe de afacerile jidoveşti de pe teritoriul lor. De aici rezultă importanţa capitală a Ungariei în examinarea mistificării. Extrasul prezentat din Raportul C.I.C.R. prezintă un al doilea aspect, de cea mai mare importanţă pentru studiul nostru. Din motive de utilitate, acest aspect va fi analizat într-un alt capitol. Extrasul din Raport l-am reprodus aici în mod integral, întrucât este dificil să citãm puncte precise din el fără a fi risca să fim acuzaţi că le deformăm

sensul. Lucrul acesta se va clarifica şi mai mult pe parcursul lecturii extrasului ales.

V. I. Categorii speciale de civili

A. Israeliţii

Statul naţional-socialist făcuse din israeliţi veritabili paria, pe care legile rasiale inflexibile îi destinau arbitrarului, persecuţiei, exterminării sistematice. Nicio protecţie nu exista în favoarea lor. Prizonierii de război şi internaţii civili formau o categorie aparte, care nu era apărată de nicio convenţie. Controlul pe care C.I.C.R. era abilitat să îl exercite în sensul intereselor prizonierilor şi ale internaţilor nu era în favoarea acestora. Cel mai adesea, aceştia erau cetăţenii statului care, în numele suveranităţii sale, îi ţinea la discreţia sa, neadmiţând vreo intervenţie în favoarea lor. Împărtăşind soarta deportaţilor politici, privaţi de garanţiile civice, mai puţin favorizaţi decât inamicul care, în general, dispunea cel puţin de un statut, aceşti cetăţeni excluşi din societate erau parcaţi în lagăre de concentrare sau ghetouri, înrolaţi la muncă forţată, supuşi la grave brutalităţi, deportaţi în lagărele morţii fără să fie permis cuiva să se amestece în afacerile pe care Germania şi aliaţii ei le considerau ca ţinând exclusiv de politica lor internă. Totuşi, măsurile Italiei contra israeliţilor fură incomparabil mai puţin riguroase, în ţările suferind influenţa Berlinului situaţia jidanilor, în general, fiind mai puţin tragică decât în Germania însăşi. C.I.C.R.-ul nu se putea dezinteresa de aceste victime. Deşi apeluri presante îi erau adresate în numele acestora, posibilităţile sale de acţiune erau foarte limitate, întrucât, în absenţa unei baze juridice, activitatea lui depindea de bunăvoinţa statelor beligerante.

Prin intermediul Crucii Roşii germane, C.I.C.R. solicitase informaţii privind deportaţii civili „fără distincţie de rasă sau religie” şi primise răspunsul negativ următor:

„Autorităţile competente refuză orice informaţie despre prizonierii non-arieni…”. Intervenţiile de principiu în favoarea israeliţilor nu aveau niciun rezultat. De altfel, protestele inoportune adresate autorităţilor răspunzătoare ar fi putut dăuna israeliţilor înşişi, ca şi ansamblului de activităţi ale C.I.C.R.

În aceste condiţii, evitând orice protest inutil, C.I.C.R. s-a străduit să ajute la maxim pe israeliţi prin intervenţii de ordin practic. Delegaţii C.I.C.R. din diverse ţări au primit instrucţiuni în acest sens. Această metodă a dat roade. În Germania însăşi, câtă vreme armatele acesteia au fost victorioase, acţiunea C.I.C.R. în favoarea israeliţilor s-a ciocnit de dificultăţi aproape insurmontabile. Amintim, totuşi, că, spre sfârşitul lui 1942, autorităţile germane au admis ca C.I.C.R. să trimită pachete de ajutor acelor deţinuţi din lagărele de concentrare ale căror adrese le avea. Printre aceştia erau mulţi israeliţi.

C.I.C.R. a reuşit să îşi procure câteva zeci de nume. În aceste condiţii precare a început acţiunea de ajutorare individuală şi, apoi, generală, a deţinuţilor politici, pe care o găsim expusă în al III-lea volum al Raportului general. Fiecare formular de primire revenea semnat de mai multe nume, care lărgeau lista destinatarilor; aceasta însemna, însă, primele ştiri despre cei dispăruţi. La sfârşitul războiului, fişierul C.I.C.R. privind deţinuţii politici, israeliţi sau nu, număra peste 105.000 nume. Pe de altă parte, în ultimul an de război, C.I.C.R. a putut vizita lagărul de la Theresienstadt, rezervat special israeliţilor, care se bucurau de condiţii speciale. Conform anumitor indicaţii culese de delegaţii C.I.C.R., era vorba de experienţe încercate de anumiţi conducători ai Reichului, mai puţin ostili israeliţilor, se pare, decât alţi responsabili ai politicii rasiste a guvernului german, care voiau să dea

jidanilor posibilitatea organizării unei vieţi în comun într-un oraş administrat de ei înşişi, bucurându-se de o autonomie aproape completă. În mai multe rânduri, C.I.C.R. a fost autorizat să viziteze Theresienstadt. Ulterior, din cauza dificultăţilor ridicate de autorităţile locale, o astfel de vizită nu a mai putut avea loc decât în iunie 1944. În prezenţa unui reprezentant al Autorităţii germane, decanul jidanilor declara atunci delegatului C.I.C.R. că treizeci şi cinci de mii de israeliţi trăiau în oraş în condiţii materiale acceptabile. Întrucât în spiritul anumitor conducători ai organizaţiilor jidoveşti au apărut îndoieli cu privire la justeţea acestei afirmaţii, C.I.C.R. ceru Guvernului german autorizaţia de a face o a doua vizită. După negocieri dificile, lungite de către nemţi, doi delegaţi putură vizita lagărul, la 6 aprilie 1945. Ei au confirmat impresia favorabilă de la vizita precedentă, dar arătară că efectivul lagărului se ridica numai la 20.000 de internaţi, printre care 1.100 de unguri, 1.050 de slovaci, 800 de olandezi, 290 de danezi, 8.000 de germani, 8.000 de cehi, 760 de apatrizi. Delegaţii s-au preocupat atunci de a şti dacă lagărul de la Theresienstadt nu era, cumva, un simplu lagăr provizoriu sau de trecere, întrebând când au avut loc ultimele plecări către Răsărit. Şeful Sicherheitsdienst al „Protectoratului Boemiei şi Moraviei” declară că ultimele transferuri de israeliţi către Auschwitz datau de aproximativ şase luni. Era vorba de 10.000 de jidani care fuseseră desemnaţi să lucreze pentru administrarea şi mărirea lagărului. Acest înalt funcţionar asigură pe delegaţii C.I.C.R. că niciun israelit nu va mai fi deportat în viitor din Theresienstadt. Dacă celelalte lagăre, rezervate exclusiv jidanilor, au rămas până la sfârşit inaccesibile investigaţiilor de ordin umanitar, acţiunea C.I.C.R. fu, totuşi, efectivă cel puţin în mai multe lagăre de concentrare, în care israeliţii erau majoritari. În aceste

lagăre, C.I.C.R. şi-a asumat, in extremis, o sarcină de cea mai mare importanţă, vizitând şi ajutând pe cei internaţi, alimentându-i, opunându-se evacuărilor de ultimă oră şi dificultăţilor apărute din momentul retragerii forţelor germane şi sosirii Aliaţilor, din Est sau din Vest.

Aceste diverse acţiuni sunt descrise mai amănunţit în capitolele destinate deţinuţilor politici atât din prezentul volum, cât şi din cel de al treilea. Pe de altă parte, ele au făcut obiectul unei publicaţii speciale intitulate Documente despre activitatea C.I.C.R. în favoarea civililor deţinuţi în lagărele de concentrare din Germania – 1939 – 1945. Mai puţin cunoscut este rolul jucat de C.I.C.R. în ţările ale căror guverne sufereau mai mult sau mai puţin riguros influenţa Berlinului şi în care legi de excepţie, cu privire la jidani, fuseseră promulgate după modelul legislaţiei germane. Prezent prin persoana delegaţilor săi, în special la Budapesta, Bucureşti, Bratislava, Zagreb şi Belgrad, prin poziţia sa morală şi dispoziţiile favorabile întâlnite ici şi colo pe lângă autorităţile non-germane, mai mult sau mai puţin libere să acţioneze, dar mai puţin tenace decât guvernul din Berlin în realizarea politicii rasiale, C.I.C.R. a ştiut să obţină pentru israeliţi cele mai bune condiţii posibile. Astfel, graţie poziţiei sale intermediare neutre, C.I.C.R. a putut distribui, sub formă de ajutoare, peste douăzeci de milioane de franci elveţieni, culeşi de asociaţiile jidăneşti caritabile din lumea întreagă, mai ales American Joint Distribution Committee din New York. Altfel decât prin intermediul C.I.C.R., acest efort de solidaritate ar fi fost fără îndoială steril, nicio instituţie jidovească nefiind autorizată să acţioneze în ţările controlate de Germania. Cititorul va găsi în al treilea volum al prezentului Raport indicaţi detaliate despre această importantă acţiune de ajutor.

Acţiunea C.I.C.R. nu s-a limitat, însă, la aceasta. Nu

este exagerat să spunem că, încetul cu încetul, împrejurările fiind favorabile, CICR a ajuns să joace rolul unei veritabile

„Puteri protectoare" a jidanilor, intervenind în favoarea lor pe lângă guverne, în anumite cazuri uzând de un real privilegiu de protecţie, obţinând beneficiul extra-teritorialităţii pentru spitale, dispensare şi organizaţii de asistenţă, arbitrând chiar anumite conflicte şi antagonisme. Acesta a fost rolul său mai ales în România şi Ungaria, vreme de peste un an, în ultima fază a războiului, în 1944 şi în 1945. Deşi au fost mai modeste în alte ţări, intervenţiile C.I.C.R. nu au fost, totuşi, mai puţin profitabile israeliţilor. Amintim pe scurt aceste ultime intervenţii, pentru a insista, apoi, asupra acţiunii C.I.C.R. în Ungaria şi în România. În noiembrie 1940, C.I.C.R. a obţinut din partea Autorităţilor Franţei ca unul dintre membrii săi să viziteze lagărele situate în sudul ţării, în care un anumit număr de jidani erau amestecaţi printre internaţii civili.

Lagărul din Gurs, în special, adăpostea şase mii de israeliţi din Palatinatul bavarez. Observaţiile făcute în cursul acestei vizite au permis evaluarea situaţiei interne a lagărelor, aprecierea nevoilor şi urgenţa demersurilor specifice ajutorării internaţilor. Israeliţii din Polonia care obţinuseră în Franţa o viză de intrare în Statele Unite fură consideraţi americani de către Autorităţile germane de ocupaţie. Aceste Autorităţi recunoscură, de altfel, validitatea a aproximativ trei mii de paşapoarte eliberate jidanilor de către consulatele ţărilor din America de Sud. Cei interesaţi au fost plasaţi la Vittel, în lagărul rezervat americanilor. Când, în 1942, Germania şi statele din America de Sud începură negocieri în vederea schimbului de internaţi, s-a văzut că majoritatea internaţilor de la Vittel aveau paşapoarte de complezenţă; în consecinţă,

aceşti internaţi erau în primejdie de a fi deportaţi. Prin intermediul delegaţiei sale din Berlin, C.I.C.R. a intervenit în favoarea lor, obţinând ca aceştia să fie menţinuţi la Vittel. Numai câţiva au fost deportaţi. În Grecia, imediat după ocupaţia germană, C.I.C.R. a trebuit să se ocupe mai ales de cei 55.000 de jidani din Salonic, supuşi legilor rasiale. În iulie 1942, oamenii de la optsprezece la patruzeci şi cinci de ani fură recenzaţi şi, majoritatea, încorporaţi în detaşamente de muncă. Delegaţia C.I.C.R. le-a procurat un ajutor sanitar. Când, în mai 1943, muncitorii fură transferaţi în Germania, delegaţia C.I.C.R. din aceste ţări reclama insistent dreptul de a-i alimenta cu cele necesare traiului. Din acest punct de vedere, ea a avut dificultăţi cu Autoritatea germană, care, exasperată de aceste demersuri, a cerut înlocuirea unui delegat. În Slovacia, zeci de mii de israeliţi fuseseră forţaţi să îşi părăsească ţara pentru a participa la ceea ce se numea serviciu de muncă, care i-a dus pe cei mai mulţi dintre ei în lagărele de exterminare. Totuşi, în acelaşi timp, o mare parte din minoritatea jidovească putea rămâne în ţară, Slovacia fiind, în anumite momente, considerată un fel de refugiu pentru israeliţi, mai ales pentru cei din Polonia. Jidanii rămaşi în Slovacia par să fi fost destul de menajaţi până la revolta întregii ţări contra armatei germane, la sfârşitul lui august 1944. Este adevărat, însă, că o lege din 15 mai 1942 provocase mai multe mii de internări în lagăre care prezentau condiţii de hrană şi de cazare acceptabile, internaţii fiind admişi să lucreze în schimbul unui salariu şi a unor condiţii apropiate de economia liberă. În 1944, comunitatea jidovească obţinuse oprirea aproape completă a emigrării forţate în teritoriile de sub puterea Autorităţilor germane.

Cu ocazia revoltei, israeliţii internaţi evadară din lagăre. Unii s-au întors la domiciliile lor, alţii au intrat în

rezistenţa clandestină. Represiunea care a urmat a lovit în toată populaţia israelită. Autoritatea militară germană a cerut Guvernului slovac să efectueze arestări masive de jidani, pentru a-i deporta în Germania. Ordonanţa din 16 noiembrie 1944 prescria gruparea israeliţilor în lagărul de la Sered şi, în acest scop, adunarea prealabilă a celor din capitală la Primăria Bratislava, la 20 noiembrie. Chiar în această zi, delegatul C.I.C.R. s-a deplasat la faţa locului, constatând că numai aproximativ cincizeci de jidani răspunseseră la apel. După cum autorităţile slovace prevăzuseră, israeliţii se ascundeau. Aceştia se salvaseră la ţară sau trăiau la oraş, în ceea ce se numea „buncăre”.

C.I.C.R. s-a preocupat de această situaţie şi preşedintele său scrise şefului Guvernului slovac pentru a-i cere să pună capăt deportărilor. Monseniorul Tiso, care a primit această comunicare la 2 ianuarie 1945, a răspuns printr-o lungă scrisoare, la 10 ianuarie, amintind că israeliţii fuseseră menajaţi până atunci, dar că în prezenţa revoltei Guvernul său este obligat să cedeze presiunilor care se exercită asupra lui. „La început, încheia el, adevărul este că în soluţia problemei jidăneşti ne-am forţat să rămânem umani, pe măsura împrejurărilor care ne-au permis-o”. Era imposibil să ajutăm în mod oficial pe fugarii din

„Buncăre”. Totuşi, delegaţia din Bratislava, cu ajutorul Crucii Roşii slovace şi, în provincie, al Bisericii catolice, reuşi să le rezerve sume de bani predaţi unor oameni de încredere, care au permis fugarilor să subziste în ultimele luni de război.

Reprezentantul C.I.C.R. nu a putut obţine autorizaţia de a vizita lagărul din Sered. El a putut, totuşi, parcurge lagărul Marienka, rezervat internaţilor israeliţi de naţionalitate străină. În Croaţia, din mai 1943 până la sfârşitul lui 1945, delegaţia C.I.C.R. a asistat comunitatea

israelită din Zagreb, transferându-i din partea lui Joint Committee o medie de 20.000 franci elveţieni pe lună, punându-i la dispoziţie stocuri importante din cele necesare traiului, textile şi medicamente. În octombrie 1944, paralel cu măsurile luate în ţările vecine, autorităţile germane i-au închis pe israeliţii din Zagreb, confiscându-le aprovizionările. Delegaţia C.I.C.R. făcu demersurile necesare pe lângă guvernul croat, obţinând restituirea acestor rezerve. În Ungaria, ca şi în Slovacia, israeliţii fură relativ menajaţi câtă vreme guvernul local păstră o anumită libertate de acţiune; când germanii strânseră şurubul, începând cu martie 1944, situaţia jidanilor deveni critică. Apoi, înlocuirea guvernului amiralului Horthy cu un altul strâns înfeudat Germaniei, în octombrie 1944, a provocat o criză foarte violentă: ucideri, spolieri, deportări, muncă forţată, captivitate, toate au căzut pe capul comunităţii israelite, care suferi crunt şi fu decimată, mai ales în provincie. Pentru a uşura aceste suferinţe, C.I.C.R. şi-a îndeplinit cu şi mai multă vigoare şi autoritate acţiunile sale, alături de cele iniţiate de regele Suediei, conduse cu mult succes de legaţia Suediei din Budapesta, ajutată de câteva personalităţi ale Crucii Roşii suedeze. Până în martie 1944, israeliţii beneficiari ai unei vize pentru Palestina erau liberi să părăsească Ungaria. La 18 martie 1944, cancelarul Hitler convocă pe amiralul Horthy la Cartierul său general, arătându-se indignat că „aproape un milion de jidani trăiesc liberi şi fără restricţii în Ungaria”. Înainte chiar ca Regentul să se fi întors la Budapesta, trupele germane începură ocuparea Ungariei, pentru a împiedica această ţară să abandoneze alianţa cu Germania. Această ocupaţie îl constrânse şeful de stat ungar să accepte un guvern mult mai dependent decât precedentul faţă de Autoritatea germană. Emigraţia jidanilor fu imediat suspendată şi persecuţiile începură.

Din această cauză, preşedintele C.I.C.R. a fost foarte tulburat şi a făcut apel la Regentul Horthy:

„... Ceea ce ni s-a adus la cunoştinţă, scria el la 5 iulie 1944, ni se pare în aşa contradicţie cu tradiţiile cavalereşti ale marelui popor ungar încât ne este aproape imposibil să credem chiar numai o mică parte dintre informaţiile care ne parvin. În numele C.I.C.R., mă adresez Alteţei Voastre cu rugămintea de a da instrucţiuni, astfel încât noi să fim în măsură să răspundem zvonurilor şi acuzaţiilor". Regentul răspunse la 12 august: „Din păcate, nu este în puterea mea să împiedic actele inumane pe care nimeni nu le condamnă cu mai multă severitate decât poporul meu, ale cărui gânduri şi sentimente sunt cavalereşti. Am însărcinat Guvernul ungar să ia el însuşi în mână reglementarea chestiunii jidoveşti la Budapesta. Să sperăm că această declaraţie nu va suscita complicaţii prea grave...". În spiritul acestui răspuns, Autorităţile ungureşti autorizară delegatul C.I.C.R. la Budapesta să instaleze pancarte în jurul lagărelor şi caselor de internare ale jidanilor, pentru a le conferi protecţia Crucii Roşii. Dacă uzajul acestor pancarte, foarte puţin compatibile cu litera Convenţiei de la Geneva, nu a luat o mai mare amploare, cauza principală a constituie Senatul jidovesc din Budapesta, care a estimat că măsura şi-ar pierde eficacitatea, dacă ar fi generalizată.

De altfel, guvernul maghiar s-a arătat dispus să favorizeze reluarea emigrărilor israelite.

C.I.C.R. a intrat urgent în contact cu Guvernele Marii Britanii şi Statelor Unite, obţinând din partea acestora, chiar din luna august, o declaraţie comună prin care cele două Guverne proclamau dorinţa lor de a facilita prin toate mijloacele emigrarea israeliţilor din Ungaria. În acest scop, C.I.C.R. fu însărcinat să transmită la Budapesta, din partea Guvernului Statelor Unite, următorul mesaj:

„Guvernul Statelor Unite a fost informat de către C.I.C.R. că Guvernul ungar este dispus să permită anumitor categorii de refugiaţi să părăsească Ungaria… Din motive umanitare legate de cazul jidanilor din Ungaria, el reînnoieşte în mod expres asigurarea că va face toate aranjamentele necesare pentru a proteja jidanii care, în împrejurările actuale, vor obţine autorizaţia de a părăsi Ungaria şi se vor deplasa pe teritoriul uneia dintre Naţiunile Unite sau într-o ţară neutră. El adaugă că va găsi pentru aceste persoane locuri temporare de refugiu, unde ele vor putea trăi în securitate. Guvernele ţărilor neutre au fost informate de asigurările date de Guvernul Statelor Unite şi li s-a cerut să permită intrarea jidanilor din Ungaria, care se vor putea prezenta la frontierele lor, pe teritoriul lor”. La 8 octombrie, conform promisiunii făcute CICR-ului încă de la 15 iulie, administraţia maghiară anunţă suspendarea definitivă a deportărilor, anunţând dizolvarea lagărului de la Kistarcea, unde erau grupaţi intelectuali, medici şi ingineri israeliţi, cei internaţi fiind eliberaţi.

Speranţa generată de această declaraţie fu de scurtă durată. Câteva zile mai târziu avea să se pornească în toată amploarea ei marea calamitate a jidanilor din Ungaria. În prezenţa eşecurilor armatei germane, amiralul Horthy decise să disocieze soarta ţării sale de aceea a Germaniei. La 15 octombrie, el ceru Puterilor Aliate un armistiţiu pentru Ungaria.

Această declaraţie a avut un imens răsunet printre israeliţi, care fură cei mai ardenţi a manifesta contra puterii ocupante. Totuşi, deşi era în retragere atât în Estul cât şi în Vestul Europei, armata germană era încă ferm implantată în Ungaria. Regentul eşuă în tentativa sa şi fu arestat. Unguri favorabili germanilor puseră mâna pe putere şi făcură o represiune cu atât mai severă cu cât

frontul se apropia şi Budapesta era sub stare de asediu. Focuri de armă fură trase din casele jidoveşti către trupele germane? Sigur este că represiunea s-a făcut mai ales contra israeliţilor. S-a decis evacuarea imediată a acestora din Budapesta şi confiscarea averilor lor. Şaizeci de mii dintre ei, apţi de muncă, urmau a fi dirijaţi pe jos către Germania, pe drumul de Viena. Între altele, bărbaţii între şaisprezece şi şaizeci de ani şi femeile între paisprezece şi patruzeci de ani erau obligate la muncă forţată pentru construirea de fortificaţii în Ungaria. Restul populaţiei israelite, ca şi invalizii şi bolnavii, trebuia închis în patru sau cinci ghetouri din jurul Budapestei. Nu au scăpat de deportare decât jidanii posesori de paşapoarte cu viză pentru Palestina, Suedia, Elveţia, Portugalia sau Spania. La început, aceste măsuri au fost însoţite de brutalităţi şi de furturi, contra cărora delegatul C.I.C.R. a protestat imediat. La 20 octombrie, în urma acestei intervenţii, un decret al ministerului de Interne interzicea jaful. Între timp, delegatul C.I.C.R. dădea azil membrilor Senatului jidănesc din Budapesta.

Situaţia acestora părea periclitată. Delegatul [Crucii Roşii] reînnoi demersurile sale atât faţă de Autoritatea germană, cât şi faţă de Guvernul maghiar. La 29 octombrie, potrivit unei comunicaţii radiodifuzate, clădirile C.I.C.R. beneficiau, ca şi legaţiile, de dreptul de extrateritorialitate. Cu poziţia astfel întărită, delegatul C.I.C.R. s-a consacrat cu şi mai multă autoritate operei de ajutorare a israeliţilor, pe care o începuse cu atâta curaj. „Este greu de înţeles, scria el atunci, dificultatea de a mă ridica contra unei clici care avea puterea în mâini şi, în mijlocul haosului, crimelor şi agresiunilor la ordinea zilei, de a o obliga să manifeste oarecare reţinere şi respect faţă de emblema Crucii Roşii…”

Deosebit de tragică era soarta copiilor ai căror

părinţi erau deportaţi în lagărele de muncă. Cu ajutorul organizaţiei „ Jo Pasztor”, delegatul CICR reuşi să organizeze vreo douăzeci de „aşezăminte” (homes) în care aceşti copii fură spitalizaţi, uneori însoţiţi de mamele lor. Personalul sanitar era compus din doici şi infirmiere profesioniste şi din israeliţi pentru care o slujbă în aceste aşezăminte însemna un certificat de protecţie analog celor pe care delegatul C.I.C.R. îi trecea printre colaboratorii săi. Agenţii Crucii Roşii deschiseră astfel bucătării populare, putând distribui până la o sută de porţii de mâncare caldă pe zi. Au fost instalate centre de primire şi de cazare, spitale cu o secţie pentru copii, o secţie de ginecologie şi un post de prim ajutor deschise publicului, „fără distincţie de rasă, nici de credinţă”. Printre altele, delegatul CICR a eliberat treizeci de mii de scrisori de protecţie. Deşi lipsite de orice bază legală, acestea fură respectate de Autorităţi şi îi dispensară pe titularii lor de serviciul muncii. În noiembrie, o sută de mii de israeliţi din provincie se scurseră către Budapesta. Guvernul a decis să îi cazeze într-un ghetou, împreună cu jidanii rămaşi la Budapesta, mai ales copiii culeşi din aşezămintele Crucii Roşii. „Am considerat că sarcina mea principală”, scria un alt delegat, „consta în a face astfel încât viaţa să fie cât mai suportabilă în acest ghetou. Cu foarte mare greutate am obţinut de la ministerul maghiar al «Crucilor cu săgeţi», în cursul negocierilor zilnice, condiţii sau concesii al căror rezultat fu asigurarea într-o anumită măsură a vieţii locuitorilor ghetoului. Întrevederi continue avură loc cu Senatul israelit, de o parte şi administraţia oraşului de cealaltă, în vederea asigurării cel puţin a alimentaţiei minime pentru locuitorii ghetoului, într-o vreme când oraşul era bombardat neîncetat, orice trafic fiind oprit şi aprovizionarea din ce în ce mai dificilă”. El obţinu pentru israeliţi o raţie de 920 de calorii, adică două treimi din

raţia curentă în închisorile maghiare. Această raţie a putut fi, apoi, uşor îmbunătăţită, graţie distribuirii de ajutoare.

Cu toate demersurile sale, copiii transferaţi în ghetou fuseseră repartizaţi, câte şaizeci pe cameră, în localuri care nu putuseră fi nici curăţate, nici dezinfectate. Invocând pericolul epidemiilor, el reuşi ca o comisie specială să viziteze copiii. Acest control sanitar a permis trimiterea unui număr cuprins între 500 şi 800 dintre copiii examinaţi în aşezămintele de unde fuseseră retraşi, 300 fiind internaţi în spitale. Ceilalţi copii nu au părăsit ghetoul, fiind luaţi în grijă de rude sau de prieteni. În plus, cu autorizaţia Guvernului, delegaţia trimise în ghetou cinci persoane însărcinate să îi furnizeze regulat rapoarte amănunţite despre nevoile fiecărui copil în alimente şi haine. În sfârşit, din iniţiativa delegatului CICR, o mie de orfani, aleşi „fără distincţie de rasă sau de religie”, fură grupaţi în mănăstirea benedictină Panoalma, pusă la dispoziţie de către episcopul de Győr. Plasat sub protecţia Crucii Roşii, acest azil a fost respectat atât de trupele nemţeşti şi ungureşti în retragere, cât şi de cele sovietice. Devotamentul şi generozitatea episcopului de Győr l-au ajutat foarte mult pe delegatul C.I.C.R. în opera sa de asistenţă, în ameliorarea hranei şi a cazării coloniilor de israeliţi deportaţi către lagărele de muncă din Germania şi obligaţi să facă zilnic, pe jos, marşuri de câte douăzeci şi cinci sau treizeci de kilometri. Acest prelat a organizat şi finanţat un centru de trecere administrat de agenţii C.I.C.R., protejând contra intemperiilor, cel puţin câteva ore, mii de israeliţi în cursul teribilului lor exod. „Grupurile de transport” ale delegaţiei le distribuiau hrană din mers, plătind ţăranii să îi transporte pe cei mai slabi, câte cincisprezece sau douăzeci în căruţe cu bănci, îngrijind bolnavii şi dându-le medicamente.

La 12 noiembrie, o nouă ameninţare plana asupra

spitalelor protejate de semnul Crucii Roşii, percheziţionate de poliţia care dorea evacuarea jidanilor. În virtutea privilegiilor care îi fuseseră recunoscute, delegatul C.I.C.R. protestă pe lângă Guvern. În urma acestei intervenţii, poliţia fu invitată să se abţină de la evacuarea spitalelor. Ne putem imagina dificultăţile şi pericolele întâlnite la fiecare pas de reprezentanţii C.I.C.R., în acest oraş supus celor mai violente bombardamente. În acţiunea lor curajoasă, ei au fost susţinuţi de devotamentul perseverent al membrilor Senatului jidovesc, ca şi prin acţiunea, la fel de energică şi generoasă, a agenţilor celor două principale puteri protectoare, Elveţia şi Suedia. Îndată după eliberarea Budapestei, cu ajutorul fondurilor Joint Committee din New York, delegatul C.I.C.R. şi organizaţiile jidoveşti locale constituiră stocuri de alimente şi de medicamente mai importante. În urma deciziei autorităţilor militare ruseşti de îndepărtare a tuturor străinilor, reprezentantul C.I.C.R. a trebuit să părăsească Budapesta. Cu această ocazie, un ministru ungur l-a omagiat spunându-i că, într-o etapă dramatică, a reuşit să facă din capitala maghiară „un protectorat al Genevei”. În România, rolul delegaţiei C.I.C.R. fu de o mare importanţă, din cauza posibilităţilor existente pentru cumpărarea de produse alimentare. Subsidii şi ajutoare în natură puteau fi trimise din Bucureşti către Polonia şi alte ţări vecine. Pentru ajutoarele de distribuit chiar în România, C.I.C.R. s-a înţeles cu Crucea Roşie Română, căreia i-a remis fonduri pentru a face cumpărături. Subliniem că bogaţii israeliţi români au contribuit foarte mult la asistenţa coreligionarilor lor nevoiaşi. De altfel, începând cu 1943, acţiunea C.I.C.R. în România a fost facilitată de raporturile de încredere pe care delegatul din Bucureşti a ştiut să le întreţină cu Guvernul român. După ce au fost ţinta persecuţiilor şi deportaţi în lagărele morţii, pe vremea

când, sprijinită de Gestapo şi de S.S.-ul German, Garda de Fier luase puterea, în septembrie 1940, israeliţii au suferit mai puţine rigori sub dictatura mareşalului Antonescu. Vicepreşedintele Consiliului mai ales, dl. Mihai Antonescu, însărcinat cu reglementarea chestiunii jidoveşti, s-a arătat înţelegător. „Guvernul român", scria el delegatului C.I.C.R. la Bucureşti, dezaprobă „orice soluţie fizică ce ar ofensa legile civilizaţiei şi sufletul creştin care domină în străfundul conştiinţei româneşti". În decembrie 1943, el a avut o convorbire cu delegatul [C.I.C.R.], care a facilitat, apoi, foarte mult acţiunea C.I.C.R. în favoarea israeliţilor. Obiectul convorbirii a fost mai ales cazul jidanilor deportaţi dincolo de Nistru, în Ucraina. Aceşti israeliţi erau originari din Basarabia sau Bucovina, provincii unite cu România după Primul Război Mondial şi reluate, apoi, de U.R.S.S., conform tratatului cu Reichul, la începutul celui de al doilea conflict. După manevra din 1941, devenită aliata Germaniei contra U.R.S.S., România reocupă aceste două provincii. Vinovaţi în ochii românilor de a fi primit prea bine întoarcerea opresiunii ruseşti, jidanii fură, atunci, deportaţi. Proiectul Guvernului român, stabilit în acord cu Berlinul, pare să fi fost fixarea acestor israeliţi pe terenurile de colonizat din regiunea Mării de Azov. Acest proiect nu era, însă, realizabil decât cu preţul înfrângerii U.R.S.S. Către sfârşitul lui 1943, trăgând concluziile care se impuneau din victoriile ruseşti, Guvernul român a decis repatrierea supravieţuitorilor acestei lamentabile migraţiuni, al cărei efectiv se topise de la 200.000 la 78.000. D-l Mihai Antonescu profită rapid de ocazia oferită de demersul delegatului C.I.C.R. la Bucureşti, pentru a-l însărcina pe acesta cu o misiune de anchetă cu privire la mijloacele pentru efectuarea repatrierii, autorizându-l să parcurgă Transnistria pentru a distribui haine şi ajutoare acestor nefericiţi. Între altele,

delegatul obţinu ca jidanii din Cernăuţi, singurii constrânşi să poarte steaua galbenă, să fie scutiţi de această obligaţie care îi expunea brutalităţii trupelor germane în trecere. A fost stabilit că toate cumpărăturile Crucii Roşii se puteau efectua liber, la preţurile stabilite prin taxă oficială. Întors din misiune, delegatul C.I.C.R. se reîntâlni cu vice-preşedintele Consiliului, atrăgându-i atenţia asupra situaţiei copiilor care, pierzându-şi părinţii, erau abandonaţi în Transnistria. D-l Antonescu a promis să permită ieşirea a 150 de copii pe săptămână, cu destinaţia Palestina sau în altă parte, dacă C.I.C.R. putea organiza călătoria lor. Trei luni mai târziu, Guvernul român oferea două nave de lux recent construite şi blocate în apele turceşti.

Transilvania şi Basarabia, sugerând C.I.C.R.-ului să le cumpere în réméré1, pentru a facilita transportul emigranţilor sub pavilion elveţian. Protectoare a intereselor britanice, Elveţia putea fi considerată Putere protectoare a israeliţilor care plecau în Palestina, asimilaţi anticipativ ca resortisanţi britanici.

Emigraţia de până atunci nu fusese decât un paliativ aproape neînsemnat la suferinţele israeliţilor. Bulgaria era închisă emigranţilor călătorind cu un paşaport colectiv, numai israeliţii sub optsprezece ani sau de peste patruzeci şi cinci putuseră ajunge în Turcia, graţie autorizaţiilor individuale. Transportul pe mare, cu plecare din porturile româneşti, oferea posibilităţi mai bune de emigrare. Totuşi, dincolo de dificultăţile jidanilor la plecare, era aspectul politic, pentru Marea Britanie, al problemei reprezentate de fluxul israeliţilor, aceştia fiind consideraţi ca intruşi de către majoritatea populaţiei locale dintr-un teritoriu sub mandat britanic. Prima navă, Struma, plecă din Constanţa către Palestina, la începutul lui 1942. Ea a fost, însă, imobilizată la Istanbul pentru o avarie, apoi a fost obligată

la cale întoarsă către România, întrucât nu a putut obţine autorizaţia de a-şi continua călătoria. Nava a naufragiat, însă, şi 750 de emigranţi au pierit. Acest precedent dezastruos îndemna la prudenţă.

C.I.C.R.-ul a consimţit să acorde transporturilor de emigranţi protecţia semnului Crucii Roşii, interpretând extensiv dispoziţiile celei de a X-a Convenţii de la La Haye, din 1907, care reglementa folosirea navelor-spital, considerând că folosirea cargourilor transportând ajutoare pentru prizonierii de război sau internaţii civili, care navigau sub controlul său, era protejată prin insigna Genevei. El ar fi vrut să facă aceasta numai cu acordul tuturor puterilor interesate. În acest scop, consimţământul său a fost subordonat următoarelor condiţii prealabile: organizaţiile de transport trebuiau să închirieze nave neutre, servind exclusiv transportului de emigranţi, urmând să fie însoţite de un reprezentant al C.I.C.R.; navele nu puteau naviga decât după obţinerea autorizaţiilor necesare şi a acordului asupra rutei de urmat, din partea tuturor beligeranţilor interesaţi. Din păcate, aceste condiţii nu fură niciodată realizate. Totuşi, [nava] Bellacita, autorizată de România să efectueze transportul săptămânal al copiilor jidani între Constanţa sau Mangalia şi Istanbul, călători sub protecţia Cruci Roşii române, C.I.C.R.-ul notificând călătoriile respective tuturor beligeranţilor.

Pentru delegatul de la Bucureşti, un grav caz de conştiinţă se prezentă cu ocazia îmbarcării jidanilor pentru Palestina pe două vapoare bulgare, Milka şi Maritza, închiriate de către organizaţiile sioniste. Pe bună dreptate, el se temea ca aceştia să nu împărtăşească soarta celor de pe Struma. De altfel, şefii organizaţiilor jidăneşti nu erau de acord asupra numelor de pe lista de emigranţi, iar Autorităţile româneşti au încredinţat C.I.C.R.-ului

arbitrarea diferendului. Delegatul s-a limitat a controla documentele de emigraţie ale interesaţilor, favorizându-le astfel plecarea. În august 1944, C.I.C.R. sfârşi prin a admite că navele de emigranţi puteau arbora emblema Crucii Roşii chiar şi în absenţa unora dintre condiţiile pe care el le pusese. În ziua de 23 a aceleiaşi luni, Regele României puse capăt Guvernului mareşalului Antonescu, începând negocieri de armistiţiu cu Puterile aliate. Legile rasiale fură imediat abolite în România. Totuşi, opera de asistenţă a C.I.C.R. în favoarea israeliţilor a continuat până la sfârşitul războiului. În raportul ei din decembrie 1944, delegaţia C.I.C.R. la Bucureşti constată că, graţie trimiterilor Joint Committee din New York şi a colectelor efectuate pe loc, ea a putut face faţă nevoilor a 183.000 de israeliţi români, anume: 17.000 de deportaţi repatriaţi din Transnistria, 90.000 de persoane (adică 30.000 de bărbaţi, exceptaţi de munca obligatorie, şi familiile acestora), 20.000 de evacuaţi din micile orăşele şi sate, 10.000 de evacuaţi din zona războiului, 20.000 de lipsiţi de locuinţă din cauza bombardamentelor, 20.000 de muncitori şi funcţionari privaţi de slujbele lor, 6.000 de unguri, găsiţi în Transilvania de Nord, care reuşiseră să se sustragă deportărilor.

Această acţiune umanitară merită elogiile Preşedintelui Uniunii americane a jidanilor din România, care, în martie 1945, scria delegatului C.I.C.R. la Washington: „Ajutorul asigurat de C.I.C.R. populaţiei jidăneşti din România a fost apreciat la justa sa valoare, nu numai de către dr. Şafran, Mare Rabin al jidanilor din România şi de către comunităţile private ale acestei ţări, ci şi de miile de membri ai Uniunii noastre, ale căror rude au beneficiat de acest ajutor. În România, C.I.C.R. a făcut coreligionarilor noştri servicii cu adevărat inapreciabile”. D-l Joseph C. Hyman, vicepreşedintele American Joint

Distribution Committee din New York, omagiase deja Instituţia din Geneva. Într-un articol intitulat „Jointul elogiază C.I.C.R.-ul”, publicat în periodicul News, la 16 februarie 1945, el scrisese: „Mii de israeliţi datorează viaţa ajutorului este le-a fost asigurat de către C.I.C.R... Peste tot în lume unde Jointul nu poate interveni direct, ştim că putem conta pe C.I.C.R. pentru a zbura în ajutorul iudaismului oprimat”.

[Aici se încheie citatul din textul Raportului C.I.C.R. – n.n., V.I.Z.]

Volumul 3 al Raportului CICR, mai ales paginile 77 – 88, 365 – 371, 519 – 521, 558 – 570, conţine alte pasaje care pot fi citate la nevoie. Reamintim că obiectivul nostru este de a stabili tabloul exact şi raţional a ceea ce s-a întâmplat cu jidanii din Slovacia, Croaţia şi

Ungaria. Totuşi, anumite chestiuni ridicate de acest extras merită măcar câteva observaţii. În extrasul prezentat există destule aluzii la o „exterminare”, care pot da cititorului grăbit impresia că Crucea Roşie acceptă alegaţiile exterminării. Dacă ne gândim, însă, bine, vedem că această impresie nu este cu adevărat justificată şi că, deşi formulată, ea nu este pertinentă. Ni se spune că statul naţional-socialist „făcuse din israeliţi veritabili paria, că inflexibilele legi rasiale destinau (...) exterminării sistematice”, dar nu a existat, după cum se ştie, nicio legislaţie în acest sens, iar prin „exterminare” se înţelege crimă în masă. De asemenea pentru „ei erau (...) deportaţi în lagărele morţii”, era adevărat în cazul celor care fuseseră înrolaţi pentru muncă şi expediaţi în lagărele de concentrare pe timpul celor mai rele etape (1942 şi 1945). Se „pare” că „zeci de mii” de jidani slovaci au ajuns „în lagărele de exterminare”. Numai Dumnezeu ştie care erau aceste „lagăre ale morţii” în care jidanii români fură expediaţi în 1940, care a fost semnificaţia lagărelor

româneşti. În orice caz, nu a fost vorba de o măsură germană.

În volumul 3 citim (p. 519) că „În momentul în care ostilităţile au ajuns pe pământ unguresc, [începutul lui octombrie 1944], C.I.C.R. era reprezentat la Budapesta de un delegat care făcu tot posibilul pentru a împiedica exterminarea israeliţilor unguri”. Mai departe (pp. 558 – 559), citim că, în vremea războiului, „confruntaţi cu măsurile de exterminare, toţi israeliţii fuseseră deportaţi în modul cel mai inuman şi închişi în lagăre de concentrare, siliţi la muncă forţată sau la moarte”. Ei erau „supuşi unui regim special, vizând în mod mai mult sau mai puţin deschis exterminarea lor”.

Nu vedem decât două motive posibile pentru prezenţa acestor remarci ambigui şi/sau foarte generale. Primul este că ele sunt acolo pentru că autorii Raportului C.I.C.R., sau majoritatea lor, din cauza presei, a proceselor pentru crime de război, a deportărilor, a ostilităţii arătate de nazişti faţă de jidani şi a faptului că nemţii doreau expulzarea jidanilor din Europa, credeau în alegaţiile din timpul şi de după război, în legătură cu exterminările. Nimeni nu a văzut cu ochii lui un jidan pe cale de a fi exterminat! Al doilea motiv posibil constă în faptul că este vorba de observaţii sau remarci cu caracter politic şi un rol în cadrul relaţiilor publice. De exemplu, deşi germanii şi ungurii au autorizat activitatea C.I.C.R. în Ungaria şi că ruşii l-au expulzat, Raportul nu găseşte de spus nimic mai linguşitor decât că Budapesta ar fi fost „eliberată” de ruşi.

Evident, cititorul dotat cu spirit critic va dori ca noi să acceptăm, prima explicaţie, măcar pentru a continua discuţia. Din acest punct de vedere, nu vom face niciun fel de obiecţie. În ceea ce priveşte analiza noastră, acest lucru nu implică cine ştie ce diferenţă, pentru că tot ce vrem să aflăm din Raportul C.I.C.R. este ce s-a întâmplat cu jidanii

din Slovacia, Croaţia şi Ungaria. Prezenţa în Raport a remarcilor în legătură cu „exterminarea”, într-o epocă în care acuzaţiile amănunţite despre acestea făcuseră obiectul unei largi publicităţi, ne ajută, în realitate, pentru că, indiferent de cum le vom explica, eventualitatea exterminării majorităţii sau a unui număr important dintre jidanii din Slovacia, Croaţia şi Ungaria face parte exact din obiectul Raportului. În consecinţă, nu ar trebui să credem că absenţa alegaţiilor precise cu privire la exterminare ar însemna că eventualitatea acesteia nu face parte dintre chestiunile abordate de către C.I.C.R. Ele înseamnă doar că C.I.C.R. nu a întâlnit fapte precise care ar putea confirma alegaţiile privind exterminarea.

Fără să uităm aceste consideraţii, ne putem întreba, în lumina acestui Raport, ce s-a întâmplat cu jidanii din Slovacia, Croaţia şi Ungaria? Influenţa germană anterioară lui 1944 determinase deportarea unui anumit număr de jidani slovaci către Est. Totuşi, Raportul nu formulează nicio ipoteză cu privire la existenţa unei exterminări acolo (la

Est), acceptând pur şi simplu versiunea după care jidanii au fost deportaţi şi atât. Începând cu 1944, influenţa germană în cele trei ţări era cam aceeaşi şi nimic foarte important nu s-a produs înaintea toamnei 1944, când germanii au internat, sau au încercat să interneze, un mare număr de jidani, din motive de securitate valabile, deportând, pe deasupra, un anumit număr de jidani unguri în Germania, pentru a-i pune la muncă.

Desigur, între martie şi octombrie 1944 jidanii unguri au traversat anumite evenimente. În orice caz, abia cele de după octombrie 1944, după arestarea lui Horthy, fură cele mai grave. Extrasul prezentat insistă de două ori asupra acestui lucru. În plus, situarea datei critice în toamna lui 1944 se acordă din plin cu ceea ce ni se spune despre

ţările vecine, Slovacia şi Ungaria.

După 15 octombrie „avea să se pornească în toată amploarea ei marea calamitate a jidanilor din Ungaria”, din cauză că „germanii strânseseră şurubul, începând cu martie 1944” ceea ce, în octombrie 1944, „a provocat o criză foarte violentă: ucideri, spolieri, deportări, muncă forţată, captivitate”. Atunci, „populaţia israelită […] suferi din greu şi fu decimată, mai ales în provincie”.

Repetăm: anumite evenimente s-au produs înainte de octombrie 1944, inclusiv deportări, dar Raportul afirmă fără ambiguitate că cele care au început în octombrie 1944 fură cele mai importante pentru jidanii unguri. „Uciderile” şi „spolierile” se referă probabil la acţiunile individuale ale anumitor unguri, efectuate, poate, cu încurajarea implicită sau cel puţin indiferenţa noului guvern-marionetă. Raportul este foarte precis cu privire la

„Deportări” şi măsurile de „muncă forţată” luate în octombrie 1944. Jidanii fură puşi la muncă pentru a construi fortificaţii în Ungaria, iar nemţii deciseră să expedieze 60.000 în Germania, pentru muncă. În realitate, numărul celor care au fost deportaţi în cadrul acestei acţiuni este cuprins între 35.000 şi 45.000. Din lipsă de trenuri, jidanii trebuiră să mărşăluiască cel puţin până la Viena, iar Crucea Roşie a organizat ajutoare tot lungul drumului2.

Nu este posibil ca delegaţia C.I.C.R. în Ungaria să fi ignorat măsurile anti-jidăneşti anterioare lui 1944, care au egalat în rigoare sau chiar au depăşit pe cele aplicate în octombrie 1944. Senatul jidănesc din Budapesta era domiciliat în chiar legaţia Crucii Roşii, fiind desigur pe deplin informat de afacerile jidăneşti din Ungaria. În plus, alegaţiile ulterioare despre exterminare ar fi trebuit, cum vom vedea, să „reamintească” delegatului evenimentele mult mai dramatice de la începutul anului, dacă acestea

chiar au avut loc cu adevărat.

Înaintea examinării alegaţiilor precise de exterminare a jidanilor maghiari, să abordăm câteva puncte din Raport cu privire la lagărul din Theresienstadt.

În cursul capitolelor precedente am făcut unele observaţii despre acest lagăr din Boemia-Moravia (partea occidentală a Cehoslovaciei) şi remarcile noastre concordă cu cele din extrasul citat. Ceea ce frapează în Raportul C.I.C.R. este că acest lagăr constituia „o experienţă încercată de anumiţi conducători ai Germaniei, mai puţin ostili israeliţilor, se pare, decât alţi responsabili ai politicii rasiste a Guvernului german şi care voiau să dea jidanilor posibilitatea de a-şi organiza viaţa în comun, într-un oraş administrat de ei înşişi, bucurându-se de o autonomie aproape completă”.

Politica cu privire la jidani era condusă de serviciul lui Eichmann din interiorul R.S.H.A., din cadrul S.S. „Specialist pentru toate chestiunile jidoveşti”, Karl Adolf Eichmann, însoţit de colonelul Erwin Weineman – şeful Poliţiei de Securitate din Boemia-Moravia –, a ghidat delegaţia Crucii Roşii la Theresienstadt, în cursul vizitei din 6 aprilie 1945.

Seara, în cursul unei reuniuni, Eichmann a explicat delegaţilor „că Theresienstadt era o creaţie a Reichsführerului Himmler”, expunând filosofia corespunzătoare, pe care extrasul din Raportul CICR ne-a transmis-o fidel. Eichmann adăugă că el „personal, nu aprobă pe de-a-ntregul aceste metode, dar că, în calitate de soldat, se supune ordinelor Reichsführerului” 3.

În consecinţă, este clar că Theresienstadt era o operaţiune a anumitor şefi S.S. Aceştia erau acei „anumiţi conducători ai Reich-ului”. În plus, se ştie că Heydrich, şeful R.S.H.A., este cel care a luat decizia înfiinţării lagărului Theresienstadt, curând după ce a devenit

viceprotector al Moraviei, în septembrie 19414.

Cele văzute de Crucea Roşie la Theresienstadt făceau parte din politica ordinară S.S. Interesant de reţinut este că Raportul ne spune, fără comentarii, că delegatul pusese întrebări legate de „plecările către Est" şi că C.I.C.R. nu se-ntreabă nimic cu privire la interpretările sinistre care s-ar fi putut da acestor „transferuri [...] la Auschwitz", în ciuda acuzaţiilor formulate pe tema asta (între 1945 şi 1948, data Raportului CICR, N.T.).

Pentru a evalua în mod critic Raportul Crucii Roşii, nu trebuie să pierdem din vedere două aspecte. În primul rând, anumite judecăţi nu pot fi formulate fără să ţinem seamă de aspectul complezenţă. Semnele caracteristice ale complezenţei în publicaţiile unei organizaţii caritabile se manifestă prin exagerarea eficacităţii măsurilor luate. În cazul că nicio măsură nu s-a luat, lipsa de eficacitate este imputată slabei generozităţi a donatorilor potenţiali (şi aceste reproşuri sunt adesea fondate). Nu trebuie să ne surprindă, de exemplu, dacă descoperim că jidanii care au mers pe jos până la Viena sau copiii jidani ajutaţi de Crucea Roşie au suferit, în realitate, ceva mai mult decât pare să sugereze Raportul. (Bineînţeles, nu pretind că exact aşa au stat lucrurile).

A doua rezervă priveşte inevitabilul partizanat politic rezultat din presiunile politice externe: luarea Budapestei să fie calificată că ar fi fost „eliberată de către ruşi" este o bună dovadă în acest sens. Situaţia din 1948 implică clar ideea că, atunci când există o prejudecată politică în Raport, este vorba de o prejudecată anti-germană. Noi o constatăm în Raport, dar, din fericire, lectura Raportului pe fondul unor întrebări precise, despre subiectele din competenţa C.I.C.R.-ului şi a delegaţilor acestuia, arată că partizanatul Crucii Roşii rămâne fără consecinţe reale. Totuşi, cu privire la punctele pe care le-am ales, judecata

mea nu depinde de o interpretare a Raportului care l-ar face să zică altceva decât zice în realitate, sau care nu ar vrea să îl lase să spună ceea ce, de fapt, spune. Nu ofer o interpretare paralelă a alegaţiilor de exterminare care insistă să atribuim unor termeni sau expresii ca Leichenkeller, Badeanstalt, „tratament special”, „gata de transport” înţelesuri concordante cu alegaţiile de exterminare care circulaseră în vremea războiului. Nu le vom căuta râcă celor care persistă în a interpreta Raportul ca indicând, la modul general, că germanii au încercat să îi extermine pe jidani. Din acest Raport nu contează decât ceea ce delegaţii C.I.C.R. pot spune ca martori ai anumitor evenimente, pe care statutul lor i-a pus în situaţia să le vadă de aproape, chiar direct, cu ochii lor, în Slovacia, în Croaţia şi în Ungariaa.

NOTE

1. Clauză comercială prin care vânzătorul îşi rezervă dreptul răscumpărării lucrului vândut, în schimbul restituirii preţului de vânzare şi a rambursării taxelor respective. (N.T).

1.

2. Crucea Roşie (1948), vol. III, p. 568.

3. REITLINGER, pp. 512 – 513; Crucea Roşie (1947), pp. 99 – 100.4. REITLINGER, pp. 176 – 177; SHIRER (1960), p. 991.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 239 – 257. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.13 V. 2. Propaganda din 1944

În linii mari, am văzut ce s-a petrecut în Ungaria. De data asta vom examina mai îndeaproape alegaţiile cu privire la exterminare. Mai întâi, vom trece în revistă propaganda anului 1944, apoi acuzaţiile de după război, care au contribuit deopotrivă la legenda exterminării

jidanilor maghiari. Există importante diferenţe, dar şi importante similitudini între propaganda anului 1944 şi alegaţiile propagandistice ulterioare. Pentru studiul propagandei anului 1944, vom utiliza încă odată ca sursă ziarul *New York Times*. În 1944, propaganda asupra atrocităţilor şi a exterminării a fost neîntreruptă:

New York Times, 12 februarie 1944, p. 6

Un tânăr jidan polonez, scăpat dintr-o execuţie în masă din Polonia [...] a repetat o poveste [după care, la Belzec] [...] jidanii erau puşi cu forţa pe o platformă metalică funcţionând ca un ascensor hidraulic, care îi cobora într-o imensă pivniţă plină cu apă [...] Ei erau, astfel, electrocutaţi de curentul care traversa apa.

Această acuzaţie fusese, deja, lansată la Londra, în 19425, iar noi am întâlnit-o în Capitolul III, în articolul din *New York Times* din 20 decembrie 1942. Totuşi, în primăvara şi vara lui 1944, propaganda punea accentul pe jidanii maghiari. Imediat după începutul ocupaţiei germane:

New York Times, 21 martie 1944, p. 4

Soarta a 800.000 de jidani din Ungaria era una dintre preocupările imediate ale cercurilor jidoveşti din Stockholm.

Preşedintele Roosevelt s-a implicat în mod direct într-un discurs care îi fusese preparat de către War Refuge Board6:

New York Times, 25 martie 1944, p. 4

În acest timp, în cea mai mare parte din Europa şi în anumite regiuni din Asia, tortura şi uciderea sistematică a civililor – bărbaţi, femei, copii – de către nazişti şi japonezi continua neîncetat. În zonele supuse agresorilor, polonezi, cehi, norvegieni, olandezi, danezi, francezi, greci, ruşi, chinezi, filipinezi nevinovaţi – şi mulţi alţii au murit de foame sau de frig ori fură asasinaţi cu sânge rece în cadrul

unei campanii sălbatice.

Masacrele din Varşovia, Lidice, Harkov şi Nanking – tortura şi uciderea brutală, de către japonezi, nu numai a civililor, dar şi a bravilor noştri soldaţi şi aviatori americani, sunt exemple clare de ceea ce se petrece zi de zi şi an după an, peste tot unde naziştii sau japonezii sunt la putere şi liberi de a-şi continua planurile lor barbare.

Una din crimele cele mai odioase din întreaga istorie – începută de nazişti în zilele păcii şi multiplicată cu o sută în timpul războiului – uciderea masivă şi sistematică a jidanilor din Europa, continuă fără încetare, cu fiecare oră care trece. Ca urmare a evenimentelor din aceste ultime zile, sute de mii de jidani, care, deşi, confruntaţi cu persecuţiile, au găsit cel puţin refugiu contra morţii în Ungaria şi Balcani, sunt în prezent ameninţaţi cu distrugerea, pe măsură ce forţele hitleriste se apropie de aceste regiuni. Ar fi o imensă tragedie dacă aceşti oameni inocenţi, care deja au supravieţuit la zece ani de hitlerism, ar pieri chiar în ajunul triumfului asupra barbariei simbolizate de persecuţia lor.

[…] Toţi cei ce au participat în cunoştinţă de cauză la deportarea jidanilor în Polonia, sau a norvegienilor şi francezilor în Germania, trimiţându-i la moarte, sunt la fel de vinovaţi ca şi călăii. Pedeapsa se va împărţi între cei care îşi împart greşeala. […] Deocamdată şi până la victoria, care de acum este asigurată, Statele Unite vor persevera în efortul de a ajuta victimele brutalităţii naziştilor şi japonezilor. În măsura în care operaţiile militare o vor permite, guvernul american va folosi toate mijloacele de care dispune pentru a ajuta toate victimele călăilor nazişti şi japonezi (fără deosebire de rasă, religie sau culoare) de a fugi de persecuţii. Facem apel la toate popoarele libere din Europa şi din Asia de a-şi deschide temporar frontierele pentru toate victimele opresiunii. Vom

găsi pentru aceştia azile şi cele necesare pentru a-i hrăni şi a-i ajuta până ce tiraniile vor fi izgonite din ţările lor, unde se vor putea întoarce. În numele justiţiei şi al omenirii, fie ca toate popoarele iubitoare de libertate să se ralieze la această cauză justă.

Secţiune 3.14 Ungaria anunţă decrete anti-jidăneşti

New York Times, 1 aprilie 1944, p. 5

(...) întemeiate pe legile naziste de la Nürnberg (...)

a căror natură era, apoi, descrisă în termenii următori:

New York Times, 16 aprilie 1944, p. 17

(...) înregistrarea şi lichidarea tuturor bunurilor jidoveşti (...)

New York Times, 28 aprilie 1944, p. 5

(...) ştiri recente din Ungaria arată că 300.000 de jidani au fost deplasaţi din părţile de Est şi Nord-Est ale ţării către ceea ce este desemnat sub numele de lagăre de adunare.

New York Times, 10 mai 1944 De la Joseph Levy

(...) fapt este că Ungaria (...) pregăteşte acum distrugerea jidanilor maghiari prin metodele cele mai diabolice (...) guvernul lui (...) Sztojay [...] este pe punctul de a începe exterminarea a aproximativ 1.000.000 de fiinţe umane (...). Guvernul din Budapesta a decretat înfiinţarea în diferite părţi ale Ungariei de „băi speciale” pentru jidani. Aceste băi sunt, în realitate, imense camere de gazare amenajate pentru uciderea în masă, ca şi acelea care au fost instalate în Polonia, în 1941.

New York Times, 18 mai 1944, p. 5 De la Joseph Levy

(...) 80.000 de jidani din provinciile carpatice (...) au fost trimişi în lagărele din Polonia, pentru a fi asasinaţi.

New York Times, 9 iunie 1944, p. 5

(...) 300.000 de jidani maghiari au fost internaţi în lagăre şi ghetouri (*în Ungaria*) (...)

New York Times, 18 iunie 1944, p. 24

(…) conform recentelor declaraţii ale primului ministru maghiar Doeme Sztojay, jidanii sunt exterminaţi pentru a face „loc ungurilor din America, pentru ca aceştia să se poată întoarce în patria lor, după război”.

New York Times, 20 iunie 1944, p. 5

(…) 7.000 de jidani cehoslovaci internaţi la (…) Terezin (…) au fost târâţi către camerele de gazare în lagărele de concentrare germane de tristă celebritate Birkenau şi Oświęcim. Confirmarea execuţiei, acolo, a mai multor mii de persoane a fost recent adusă la Londra de către un tânăr polonez care fusese închis în cele două lagăre.

New York Times, 25 iunie 1944, p. 5

Un mesaj (*al rezistenţei poloneze*) a anunţat că noi masacre au avut loc în lagărul de concentrare de la Oświęcim. Ele sunt efectuate cu gaze, în ordinea următoare: jidanii, prizonierii de război, indiferent de naţionalitate, apoi invalizii. Cam o sută de mii de jidani au fost deja expediaţi la Osviecim, pentru a fi executaţi (…).

New York Times, 27 iunie 1944, p. 6

Hull a notificat Ungariei să înceteze cu tratamentul incorect al jidanilor şi a avertizat că ofiţerii germani şi oamenii (…) care au (…) luat parte (…) la atrocităţi, masacre şi execuţii vor fi pedepsiţi.

New York Times, 2 iulie 1944, p. 12

Surse ungureşti din Turcia raportează că cei 350.000 de jidani (…) au fost adunaţi la un loc pentru a fi deportaţi în lagărele morţii din Polonia. La data de 17 iunie, 400.000 au fost expediaţi în Polonia; se crede că cei 350.000 rămaşi vor fi trimişi la moarte înainte de 24 iulie.

La 3 iulie (p. 3) „raportul”, care va deveni mai târziu „Raportul WRB”, a fost publicat ca raport a doua comitete de ajutorare din Elveţia, precizându-se că, după 6 aprilie,

400.000 de jidani maghiari au fost expediaţi la Auschwitz-Birkenau. Crematoriile comportă, se zice, 50 de cuptoare, fiecare dintre ele putând conţine între 8 şi 10 cadavre odată. La 6 iulie (p. 6) istoria s-a repetat, Eden cauţionând acuzaţiile, iar Congresul (*jidănesc mondial*) a fost avizat în urmă cu peste cincisprezece zile că 100.000 de jidani recent deportaţi din Ungaria în Polonia au fost gazaţi în lagărul morţii de tristă celebritate, Oświęcim. Între 15 şi 27 mai, şaizeci şi două de vagoane încărcate cu copii jidani (…) şi alte şase pline cu adulţi jidani au trecut zilnic prin gara Plaszow, în apropiere de Cracovia. De asemenea, deportări masive au început de la Theresienstadt, în Cehoslovacia, unde până acum jidanii nu avuseseră probleme.

New York Times, 13 iulie 1944, p. 3

2.500 de bărbaţi, femei şi copii jidani (…) vor sosi în lagărele Auschwitz şi Birkenau înainte de sfârşitul săptămânii, ştiind probabil dinainte care le va fi soarta.

La 15 iulie (p. 3) Hull a condamnat încă odată presupusa asasinare a jidanilor maghiari. Apoi, venind de la „rezistenţa poloneză”:

New York Times, 4 august 1944, p. 5

Un curier (…) a declarat că jidanii maghiari sunt în continuare expediaţi la Oświęcim, douăsprezece trenuri la fiecare douăzeci şi patru de ore. În graba lor (…), germanii (…) au ucis copiii mici cu bastoanele. „Numeroase cadavre au fost arse în aer liber, a spus el, crematoriile fiind suprasolicitate”.

La 11 august (p. 4), într-o scrisoare către regele Suediei, Horthy declară că deportările de jidani au încetat şi că aceştia sunt autorizaţi să părăsească Ungaria.

Propaganda conţine prea multe contradicţii pentru a putea atinge nivelul pe care acuzaţiile îl vor avea ulterior. Versiunea actuală este că între mijlocul lunii mai şi

începutul lui iulie 1944, aproximativ 400.000 de jidani maghiari, culeşi din districtele exterioare Budapestei, au fost deportaţi cu trenul de către germani, aproape toţi la Birkenau, asasinarea lor fiind scopul principal al deportărilor. Această operaţie ar fi vizat în esenţă lichidarea jidanilor maghiari, dar nu din Budapesta, unde, în ansamblul lor, jidanii nu au avut probleme. Nici măcar Birkenau nu a fost conceput pentru un număr atât de mare de asasinate, astfel încât numeroase cadavre fură arse în gropi, multe victime fiind mai curând împuşcate decât gazate7.

Este evident că un astfel de eveniment nu s-ar fi putut produce şi nu ar fi putut face obiectul unei publicităţi mondiale fără ca delegaţia C.I.C.R. de la Budapesta să o ştie. Evenimente atât de considerabile şi de monstruoase nu ar fi putut fi trecute sub tăcere cu o astfel de dezinvoltură, de către autorii secţiunii „Ungaria" din documentul C.I.C.R. pe care l-am examinat. Extractul insistă asupra faptului că principalele necazuri care i-au afectat pe jidanii maghiari s-au produs începând cu octombrie 1944, după arestarea lui Horthy. De altfel, după cum am văzut, Raportul C.I.C.R. conţine o serie de observaţii generale despre „exterminare", astfel că el ar fi specificat sigur o exterminare de jidani maghiari, dacă aceasta ar fi fost realitatea. Este evident că nimic nu este adevărat în aceste alegaţii privind exterminarea jidanilor maghiari. Se cuvine să formulăm câteva observaţii privind populaţia jidănească din Ungaria, la începutul lui 1944. Naziştii utilizau cifra de 700.000 sau 750.0008.

Cartea lui Ruppin, publicată în 1940, raportează că populaţia jidovească maghiară a trecut de la 440.000 la 480.000 în toamna lui 1938, în urma anexării anumitor teritorii din Slovacia. În primăvara lui 1939, a fost anexată Ucraina Subcarpatică, astfel că, în iunie 1939, trăiau în

Ungaria aproape 590.000 de jidani. Se ştie că mulţi jidani ne-maghiari, mai ales polonezi, sau refugiat în Ungaria după 1939, astfel că cifra lui Ruppin, de

590.000 de jidani înainte de război, s-ar fi putut foarte bine ridica la 700.000 sau 750.000, cifră utilizată de către germani. În ceea ce priveşte populaţia Budapestei, cifra lui Ruppin pentru 1930 este de 200.000, care nu a putut creşte ca urmare a anexiunilor teritoriale. Într-o anumită măsură ar fi putut totuşi creşte în cei zece ani de după 1930, graţie jidanilor germani şi austrieci şi, într-o măsură mai mare, graţie jidanilor din Polonia şi alte ţări, după 1939. Supoziţia că, în primăvara lui 1944, Budapesta ar fi avut 300.000 de jidani ni se pare rezonabilă. Ajungem, astfel, la o idee relativ clară cu privire la populaţia jidănească a Ungariei şi a Budapestei, în 1944. Deportarea a 400.000 de jidani sau chiar mai mult, care nu locuiau în Budapesta, ar fi însemnat deplasarea aproape a tuturor jidanilor care nu locuiau în capitala maghiară. Nu numai că aceasta nu s-ar fi putut petrece fără ca delegaţia Crucii Roşii să prindă de veste, dar atunci ne-ar fi foarte greu să înţelegem de unde a putut veni „suta de mii de jidani” care, în noiembrie, „se revărsau în masă peste Budapesta, venind din provincie” 9.

Există şi alte argumente contra alegaţiilor exterminaţioniste. Mai întâi vom vedea că acuzaţiile precizează că dispoziţii speciale fură luate cu ocazia unei conferinţe de la Viena, la începutul lunii mai, pentru a furniza patru trenuri pe zi în vederea deportărilor şi că aceste trenuri au fost, într-adevăr, furnizate după cum se pretinde. Aceasta înseamnă că, în săptămânile cruciale de dinainte şi de după 6 iunie 1944, în momentul când Wehrmachtul ducea lipsă de trenuri şi când cele două fronturi ameninţau să se prăbuşească, germanii furnizau mijloace suplimentare de transport feroviar, care ar fi pus

în dificultate resursele oricărui sistem de transport pe cale ferată, chiar şi în cele mai bune condiţii. Un astfel de lucru este, deci, incredibil. Nu strică să privim harta cu atenţie, pentru a vedea că deplasarea de la Budapesta la Auschwitz cu trenul este foarte dificilă şi lungă, din cauza munţilor din partea răsăriteană a Cehoslovaciei.

Secţiune 3.15 V. 3. Unde sunt fotografiile?

Un al doilea argument contra acuzaţiilor exterminaţioniste priveşte această întrebare, care se pune atât de des: de ce Aliaţii nu au încercat să bombardeze camerele de gazare despre care, chipurile, toată lumea avea „cunoştinţă” în momentul asasinării prezumtive a jidanilor maghiari. Întrebarea poate fi considerabil lărgită. La 8 iunie 1944, cea de a 15-a flotă aeriană americană, amplasată în Sudul Italiei, a primit ordin de a intensifica bombardamentul asupra ţintelor petrolifere. Echipajele bombardierelor au primit lista precisă a ţintelor petrolifere din Estul şi Sud-Estul Europei. Ţinta principală, căreia i s-a acordat cea mai mare atenţie, a fost regiunea Ploieşti, din România. Una dintre ţintele de pe listă era lagărul Auschwitz, care a fost bombardat mai întâi la 20 august, apoi în septembrie şi decembrie 194410.

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, Aliaţii au utilizat foarte mult fotografiile aeriene pentru operaţiile lor de bombardament. Unul din obiective era evaluarea pagubelor produse de atacurile aeriene, un altul era chiar pregătirea acestor atacuri. Era vorba de determinarea faptului dacă o ţintă merită sau nu să fie bombardată, de evaluarea importanţei şi naturii ei în dispozitivul de apărare al regiunii respective11. Este sigur că, după ordinul din 8 iunie 1944, serviciile de informaţii au fotografiat cu de-amănuntul lagărul Auschwitz şi regiunea înconjurătoare. Americanii ar trebui să fie în măsură să furnizeze fotografii arătând jidanii maghiari în drum spre

Auschwitz, pentru a fi împuşcaţi sau arşi în aer liber. Nici nu ar fi avut nevoie de cine ştie ce dispoziţii speciale pentru a ni le prezenta fie în momentul masacrelor presupuse, fie cu ocazia proceselor ulterioare. Aceste fotografii ar fi fost o dovadă a alegaţiilor exterminaţioniste.

Bineînţeles, pentru ca ele să fie pe deplin convingătoare ar fi trebuit aleasă prima etapă, întrucât în ianuarie 1945 lagărul de la Auschwitz a fost cucerit de ruşi.

Fig. 7. Presupuse victime gazate şi incinerate

Fotografia din ilustraţia nr. 7 ar fi fost luată la Auschwitz, în august 1944. Am vorbit deja despre ea şi am plasat-o în contextul respectiv. În orice caz, numărul de cadavre care apar în fotografie corespunde în mare cu rata mortalităţii ordinare la Auschwitz, mai ales pentru anul 1942. Cu toată atenţia arătată jidanilor maghiari şi lagărului de la Auschwitz şi în ciuda promisiunii lui Roosevelt, făcută public la 25 martie, americanii nu au întreprins nimic pentru a preveni aceste deportări, fie bombardând căile ferate, fie presupusele „camere de

gazare”. De asemenea, nu au profitat de ocazie pentru a prezenta dovezile fotografice ale alegaţiilor. Se pare că nu dispun de astfel de dovezi, deşi fotografii s-au făcut cu duiumul.

La 23 februarie 1979, *Washington Post* anunţa că doi experţi C.I.A., în analize fotografice, au făcut publice rezultatele studiului lor asupra fotografiilor aeriene din 1944. Deşi se afirmă că aceste fotografii furnizează, într-un anumit fel, dovezi în sprijinul tezei exterminaţioniste, ceea ce se vede este exact ceea ce am determinat noi aici. Studiul experţilor Dino A. Brugioni şi Robert G. Poirier este intitulat *The Holocaust Revisited*: *A Retrospective Analysis of the Auschwitz-Birkenau Extermination Complex* şi este disponibil la *Public Affairs Office* de pe lângă C.I.A. (Washington*).

Aceste consideraţii, adică Raportul Crucii Roşii, prodigioasă imposibilitate a unei exterminări a jidanilor maghiari în primăvara şi vara lui 1944, plus absenţa fotografiilor decurgând din supremaţia aeriană a Aliaţilor ne obligă să tragem concluzia că nimic care ar putea să semene cât de cât cu exterminarea nu li s-a întâmplat jidanilor maghiaria.

NOTE

5. REITLINGER, p. 148.

6. US-WRB (1945), p. 49.

7. REITLINGER, pp. 447 – 487; HILBERG, pp. 509 – 554, 599 – 600.

8. NG-2586-G în T.M.N., vol. 13, p. 212; NO-5194, parte din raportul Korherr, care este reprodus de POLIAKOV & WULF (1955), pp. 340 – 248; NG-5620, citat de către HILBERG, p. 513.

9. RUPPIN, pp.30 – 31, 68.

10. CRAVEN, pp. 280 – 302, 641 sqq; CARTER (v. „Auschwitz” în Index).

11. C.B. SMITH, p. 167.

Prezentul alineat a fost adăugat de către autor în 1980. (N.D.T).

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 257 – 264. N. red. – V.I.Z.

V. 4. Raiduri aeriene la Auschwitz.

Rudolf Vorba mai rapid ca viteza

Vom studia imediat ceea ce ni se prezintă drept dovezi privind alegaţiile exterminaţioniste. Mai întâi, însă, vom face o remarcă în ceea ce priveşte data primului raid aerian aliat deasupra lagărului Auschwitz. În capitolul III am arătat că alegaţia lui Rudolf Vorba, conform căreia la 9 aprilie 1944 Aliaţii ar fi făcut un raid aerian la Auschwitz, distruge verosimilitatea mărturiei sale. Am arătat, deja, că Lagărul Auschwitz a fost bombardat pentru prima oară în august 1944. Afirmând aceasta ne bazăm în principal pe *Combat Chronology*, publicată în 1973 de către U.S. Air Force, sub direcţia lui Carter şi Mueller, şi pe lucrarea clasică şi semioficială a lui Craven şi a altora, *The Army Air Force în World War* II. Această ultimă lucrare se ocupă şi de activitatea comandantului bombardamentelor Royal Air Force, mai ales în ceea ce priveşte campania contra ţintelor petrolifere. De partea britanică găsim cele patru volume de Webster şi Frankland, *The Strategic Air Offensive Against Germany 1939 – 1945*, ale cărui informaţii despre această campanie provin din cartea lui Craven. Raidul aerian aliat deasupra lagărului Auschwitz, la începutul lui aprilie 1944, este deci o pură fabulaţie a lui Rudolf Vorba. Importanţa strategică a lagărului Auschwitz era aceea a unei ţinte petrolifere. Un raid spectaculos avusese loc deasupra Ploieştilor, în 1943. Înainte de primăvara lui 1944 nu a avut, însă, loc o campanie susţinută contra ţintelor petrolifere, din cauza

divergenţelor dintre Aliaţi cu privire la ţintele prioritare. În luna mai 1944, numai 1, 1 la sută dintre bombele Aliaţilor căzuseră pe ţinte petrolifere. La 17 martie 1944, Flota a 15-a americană a primit ordin de a bombarda Ploieştii, dar „într-un mod secundar, în cadrul directivei generale care viza mijloacele de transport ale forţelor germane care se băteau contra ruşilor". Primul dintre aceste atacuri a avut loc la 5 aprilie, fiind urmat de altele, la 15 şi 24 ale aceleiaşi luni. În toate aceste trei cazuri, atacurile fură concentrate pe nodurile feroviare din apropierea Ploieştilor, cu speranţa că, „incidental", vor avea de suferit şi rafinăriile de petrol. Bombardamente vizând ţinte petrolifere de către avioane bazate în Anglia nu au început înainte de 19 aprilie şi de fapt au avut loc sub acoperirea unor obiective nonpetrolifere. Înaintea ordinului din 8 iunie, flota a 15-a aeriană efectuase mai multe raiduri contra Ploieştiului. Abia apoi a fost declanşată campania vizând ţintele petrolifere la scară întinsă12. Aşa stând lucrurile şi cu confirmarea din *Combat*

Chronology, este imposibil ca lagărul Auschwitz să fi făcut obiectul unui raid aerian în aprilie, pe vremea când în cadrul comandamentului aliat nu se justifica prea uşor nici măcar un raid asupra unei ţinte importante, cum era Ploieştiul. O ţintă petroliferă de importanţă relativă, precum Auschwitz, mult mai mică decât apropiatele instalaţii de petrol sintetic de la Blechhammer, nu putea fi bombardată în aprilie. Blechhammer însuşi nu a fost considerat ţintă valabilă decât mult după luna aprilie. În intervalul aprilieseptembrie 1944, numai americanii sau englezii intră în discuţie ca autori posibili ai unor astfel de raiduri. Ruşii nu au efectuat operaţiuni de bombardament strategic asupra unor ţinte industriale. Concluzia noastră, care decurge din istoria oficială a aviaţiei militare americane, este confirmată de amintirile lui Thies

Christophersen, autorul broşurii *Die Auschwitz Lüge* (*Minciuna Auschwitz*, menţionată în capitolul I). Publicându-şi broşura, Christophersen nu pare să-şi fi dat seama de importanţa pe care putea să o aibă data primului raid aerian asupra lagărului de la Auschwitz. Luna august ca dată a primului raid este confirmată şi de jidanul italian Primo Levi, în cartea sa. Se *questo è un uomo* (la începutul capitolului intitulat *I fatti dell'estate*), care la data respectivă era de cinci luni la Auschwitz. Analiza noastră în ceea ce priveşte data primului raid aerian asupra lagărului Auschwitz este, de asemenea, confirmată, în esenţă, şi de către partizanii exterminaţionismului. Reitlinger nu ia poziţie categorică în ceea ce priveşte data primului raid aerian aliat la Auschwitz, dar notează (p. 383) „absenţa bombardamentelor aliate ale trecătorilor dintre Ungaria şi Auschwitz, între mai şi iulie 1944". Hilberg este şi mai departe de problemă, situând primul raid aerian aliat abia la 16 decembrie 1944, dată acceptată de Levin (p. 701). Friedman (p. 78), nu este foarte departe de adevăr, vorbind de un raid aerian pe 13 septembrie 1944. Toate dovezile de care dispunem se opun alegaţiei după care ar fi avut loc un raid aerian deasupra lagărului Auschwitz în aprilie 1944, pe când Vorba era ascuns între lemne. Aşa stând lucrurile, suntem în faţa un factor important. Adăugat celorlalte, deja discutate în capitolul 3, suntem în drept să ne întrebăm ce mai rămâne din credibilitatea lui Vorba.

Secţiune 3.16 V. 5. Dovezi documentare?

Pentru a reveni la subiectul ce ne interesează, vom examina dovezile care ni se oferă cu privire la exterminarea jidanilor maghiari. În principal, acestea sunt de ordin documentar. Vom neglija în esenţa ei mărturia sub jurământ a lui Kastner, dată la 13 septembrie 1945, în faţa T.M.I. Kastner a fost un jidan maghiar care a avut anumite

contacte cu Eichmann şi asociaţii acestuia, în 1944, la Budapesta. Potrivit mărturiei sale sub jurământ, 475.000 de jidani maghiari ar fi fost deportaţi la data de 27 iunie 1944. De asemenea, Kastner face un „istoric" general al programului de exterminare, care s-ar sprijini pe confidenţele făcute lui de colonelul S.S. Kurt Becher şi de căpitanul Dieter Wisliceny. Nu este imposibil ca, într-adevăr, Kastner să fi beneficiat de încrederea acestor oameni. În 1954, în calitate de membru influent al partidului Mapai, al lui Ben Gurion, Kastner fu acuzat de un alt jidan maghiar de a fi fost colaborator al lui Becher, unul dintre superiorii lui Eichmann, în cadrul operaţiunilor S.S. din Ungaria. Procesele pentru defăimare, care au rezultat, sau sfârşit prin verdicte în defavoarea lui Kastner, care au stârnit o criză politică majoră în Israel, ale cărei consecinţe nu au putut fi evitate decât prin asasinarea lui Kastner, în 195713.

Kastner fu o altă victimă a înşelătoriei. Wisliceny, subordonatul lui Eichmann în Ungaria, a făcut şi el o mărturie sub jurământ, la 29 noiembrie 1945, apoi, la 3 ianuarie 1946, a depus ca martor în faţa T.M.I.14. Depoziţia lui este în engleză şi conţine expresia obscură (pentru un german) „capete", pentru a desemna persoanele unui convoi. După Wisliceny, ar fi existat ordine scrise, date de Himmler, la începutul lui 1942, privind exterminarea jidanilor. Între alţi destinatari, ordinele erau adresate „inspectorului lagărelor de concentrare" pe care, conform depoziţiei posterioare a lui Hess, Himmler nu voia cu niciun chip să-i informeze despre acest program. Elementele principale sunt anumite documente atribuite ministerului german de Externe. În martie 1944, un anumit dr.

Veesenmayer, din Afacerile Externe, a fost trimis în Ungaria ca „plenipotenţiar", pentru a reprezenta guvernul

german şi a-l seconda pe ambasadorul special, Ritter, în activităţile sale. Veesenmayer comunica destul de mult, prin telegrame, cu ministerul de Externe de la Berlin. Ilustraţia nr. 30 prezintă documentul NG-2263. Toate telegramele scoase din dosarele ministerului de Externe seamănă cu acest document. Ca telegramă primită de Ministerul German de Externe, natural că ea nu poartă semnătura lui Veesenmayer.

Recepţia este indicată prin ştampilele ministerului şi nota manuscrisă din stânga jos, care arată că documentul trebuie clasat în rubrica „Ungaria" (Ungam). Telegrama este parafată de von Thadden şi datată vâh 4/7. Mesajul este redactat după cum urmează:

I.) Transportul jidanilor din zona III terminat conform planului cu 50.805. Număr total venind din zonele I la III 340.162.

II.) Concentraţie în zona IV şi transport în afara acestei zone terminat conform planului cu 41.499. Număr total 381.661. Continuarea operaţiunilor a fost raportată separat prin telegramele nr. 279 din 27 iunie, nr. 287 din 29 iunie şi nr. 289 din 30 iunie la Fuschl.

Concentraţia în zona a V-a (regiune care, până acum, nu a fost cuprinsă în operaţiunile la Vest de Dunăre fără Budapesta) a început la 29 iunie. Simultan, cele mai mici acţiuni au început în jurul Budapestei, ca măsuri pregătitoare. Câteva mici transporturi de oameni politici, intelectuali, muncitori jidani calificaţi, jidani cu familii numeroase, sunt de asemenea în curs.

O serie de documente asemănătoare constituie dovada deportării a 400.000 de jidani maghiari, între 15 mai şi începutul lui iulie 1944. Cele ce urmează rezumă documentele socotite de mine pertinente, natura vizei fiind indicată pentru fiecare caz în parte. Nu am ales toate documentele privind măsurile anti-jidăneşti, inclusiv

deportările din vremea respectivă. Lista noastră nu cuprinde decât acele documente care ar putea duce la o interpretare în acord cu alegaţiile exterminaţioniste.

Documentul NG-2059. Exemplar policopiat al unei telegrame a lui Veesenmayer către Ministerul German de Externe, datată 8 mai 1944. Un anumit număr de jidani, prevăzuţi iniţial pentru deportare, trebuie afectaţi lucrărilor militare din Ungaria. Cererea Organizaţiei Todt (ministerul lui Speer), privind 100.000 de jidani folosibili, trebuie adresată lui Glücks, la W.V.H.A., care se ocupă de deportarea jidanilor maghiari. Parafat de von Thadden.

Documentul NG-2060. A doua parte este un exemplar policopiat al unei telegrame Veesenmayer către Ribbentrop, via Ritter, datată 21 aprilie 1944. Este vorba de faptul că, în urma unor „operaţiuni speciale", 100.038 jidani maghiari au fost internaţi în lagăre. Viza este compusă dintr-o ştampilă „ultrasecret" şi parafa lui von Thadden.

Descriptivul întocmit de analiştii T.M.I. vorbeşte de parafa lui Geiger, care ar trebui să se vadă, dar acest lucru nu este confirmat de examenul restului documentului (în acest caz, numai traducerea engleză).

Documentul NG-2061. Exemplar policopiat al unei telegrame de Veesenmayer către ministerul german de Externe, datată 20 mai 1944. Este vorba de arestarea persoanelor implicate în rezistenţa anti-nazistă şi de intercepţia „informaţiilor privind condiţiile prezumtive de viaţă din lagărele de concentrare germane din Guvernământul general. Evenimente din lagărul Auschwitz sunt descrise amănunţit". Viza se compune dintr-o ştampilă a ministerului german de Externe şi parafa lui von Thadden, deşi analiza tribunalului spune că este parafa lui Geiger.

Documentul NG-2190. Prima parte este o notă

introductivă pentru cea de a doua parte. Este semnat de von Thadden şi Wissberg, parafat de Wagner şi ştampilat „ultrasecret”. A doua parte este o dare de seamă a lui von Thadden, către ministerul de Externe, cu privire la măsurile anti-jidăneşti din Ungaria, datată 26 mai 1944. Se raportează că guvernul maghiar şi-a dat acordul pentru deportarea către teritoriile din Est a tuturor jidanilor maghiari, cu excepţia a 80.000 dintre ei, care trebuie rezervaţi pentru sarcini de natură militară. Numărul jidanilor maghiari este estimat între 900.000 şi 1.000.000.

În afara Budapestei, majoritatea jidanilor au fost concentraţi în ghetouri. La data de 24 mai, 116.000 fuseseră deportaţi în Guvernământul general, în convoaie zilnice de 14.000 de persoane. Consiliul jidănesc din Budapesta (identic Senatului jidănesc din extrasul Raportului Crucii Roşii) a primit asigurarea că aceste măsuri priveau numai pe jidanii rău asimilaţi şi că ceilalţi trebuie să fie trataţi diferit. Totuşi, organizaţia S.S. se aşteaptă la dificultăţi privind viitoarele măsuri de concentrare şi de deportare. Se schiţează planuri privind măsurile ulterioare. Se discută probleme provenind din diferitele definiţii pe care germanii şi unguri le dau cu privire la ce este un jidan. Se estimează că aproximativ o treime dintre jidanii maghiari deportaţi la Auschwitz sunt apţi de muncă şi că sunt repartizaţi imediat, după sosirea, către Saukel, Organizaţia Todt, etc. Ştampilă

„Ultrasecret” şi semnătura lui von Thadden. O a treia parte, parafată de Wagner şi von Thadden, prezintă pe cea de a patra, cu referinţe manuscrise la Eichmann. A patra parte este un rezumat al raportului, întocmit de von Thadden, fără viză.

Documentul NG-2230. Este vorba de copia unei scrisori de două pagini, datată 24 aprilie 1944, a lui von Thadden către Eichmann, transmiţând conţinutul

documentului NG-2233 (următorul document analizat). Cele două pagini sunt parafate de von Thadden. În josul primei pagini figurează tamponul datei şi adnotaţii manuscrise.

Notă: A doua oară când am consultat Documentul NG-2230, am dat peste un altul, total diferit, astfel încât trebuie să fie vorba de o eroare aici.

Documentul NG-2233. Are două părţi. Prima parte este o copie a unei telegrame Veesenmayer către Ritter, datată 23 aprilie 1944. Este vorba de munca ce constă în internarea jidanilor din Carpaţi în ghetouri. Deja au fost adunaţi 150.000 de jidani. La încheierea acţiunii, se estimează atingerea cifrei de 300.000. Atunci va urma internarea lor în alte regiuni. Începând cu 15 mai, 3.000 de jidani trebuie expediaţi zilnic la Auschwitz. Pentru a nu jena transportul acestora, se va întrerupe temporar transferul celor

50.000 de jidani ceruţi de Veesenmayer pentru a lucra în Reich. Din motive de securitate, hrană, încălţăminte, ca şi din punct de vedere practic, expedierea lor pe jos nu este socotită bună. Există viza şi ştampila Ministerului de Externe (document secret). A doua parte a documentului este un dublu al unei scrisori de von Thadden către Eichmann, datată 24 aprilie, care repetă esenţialul telegramei. Parafată de von Thadden.

Documentul NG-2235. Este dublul unei telegrame a lui Wagner către Veesenmayer, datată 21 mai 1944. Este anunţată apropiata vizită la Budapesta a lui von Thadden, pentru discutarea a ceea ce se va face cu bunurile jidanilor germani şi maghiari, în cadrul unei soluţii europene de ansamblu a problemei jidoveşti. Parafat de Wagner. De asemenea, parafa „V.M”. se găseşte şi ea pe document. Se pare, însă, că nu este vorba de iniţialele lui Veesenmayer.

Documentul NG-2236. Este vorba de un

memorandum dactilografiat al lui Wagner către Steengracht, datat 6 iulie 1944. Wagner declară că politica Reichului constă în împiedicarea emigraţiei jidăneşti. Trebuie respinsă cererea War Refugee Board, făcută prin intermediul Elveţiei, vizând autorizarea emigraţiei jidovilor maghiari către Palestina, întrucât aceasta ar duce la pierderea simpatiei arabilor. În orice caz, acţiunea helvetoamericană va veni prea târziu, la sfârşitul lunii, întrucât acţiunea antijidănească din Ungaria va fi încheiată la acea dată. Ştampilă „secret" şi semnătură Wagner. Parafat de von Thadden şi, poate, de Hencke.

Documentul NG-2237. Exemplar policopiat al unei telegrame Veesenmayer către Ministerul German de Externe, datată 10 iunie şi anunţând că au fost date dispoziţiile privind regruparea jidanilor din nordul Budapestei şi că deportarea lor va începe la 11 iunie. Viza constă într-o ştampilă a Ministerului de Externe şi din parafa lui von Thadden.

Documentul NG-2238. Memorandum dactilografiat al lui Wagner propunând ca negocierile cu elveţienii şi suedezii privind emigraţia jidanilor maghiari să fie duse cu încetinitorul, până ce chestiunea jidanilor rămaşi în Ungaria va fi fost rezolvată definitiv. Datat 16 septembrie 1944. Semnat de Wagner, parafat de von Thadden şi alţii, semnături ilizibile.

Documentul NG-2262. Exemplar policopiat al unei telegrame de Veesenmayer către Ritter, datată 4 mai, raportând că evacuarea a 310.000 de jidani din regiunile carpatice şi transilvănene către Germania („nach Deutschland") trebuie să înceapă, conform planului prevăzut, către mijlocul lunii mai. Sunt prevăzute patru transporturi zilnic, fiecare de câte

3.000 de persoane. Dispoziţiile necesare privind trenurile vor fi date cu prilejul conferinţei din 4 mai, la

Viena. Ştampilă a Ministerului de Externe şi parafa lui von Thadden.

Documentul NG-2263. Exemplar policopiat al unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 30 iunie, şi raportând că 381.661 jidani maghiari au fost deportaţi până la data de 30 iunie. Au început razii la vestul Budapestei, inclusiv în localităţile periferice, nu însă şi în capitala propriu-zisă. Ştampila Ministerului Afacerilor Externe şi parafa lui von Thadden.

Documentul NG-2424, în două părţi. Prima parte este o scrisoare dactilografiată a şefului biroului de presă Schmidt către secretarul de stat la Afaceri Externe Steengracht, datată 27 mai, sugerând o campanie de propagandă („întru descoperirea de explozive în cercurile jidoveşti şi în sinagogi" etc.) înaintea oricărei acţiuni contra jidanilor din Budapesta. Parafa lui Wagner. A doua parte este o copie dactilografiată a unei telegrame de von Thadden către Budapesta, datată 1 iunie, transmiţând sugestia. Parafată de Wagner şi von Thadden.

Documentul NG-2980, în trei părţi. Prima parte este o copie dactilografiată a unei telegrame Wagner către Budapesta, datată 21 mai, anunţând vizita lui von Thadden la Budapesta, pentru negocieri pe problema jidovească. Tamponat şi parafat de Wagner. A doua parte este un dublu nesemnat al unei scrisori von Thadden către Wagner, servind de introducere la raportul lui Thadden despre activităţile din Budapesta. Ştampilă

„Ultrasecret". A treia parte este un raport dactilografiat de cinci pagini, datat 25 mai. Se raportează că von Adamovic, însărcinat cu chestiunile jidoveşti la ambasada germană din Budapesta „nu are nicio idee despre scopurile reale (sau) aplicarea practică a măsurilor contra jidanilor". De asemenea, se raportează o vizită la serviciul lui Eichmann, unde a aflat că 116.000 de jidani au

fost deportaţi către Reich şi că deportarea altor 200.000 este iminentă. La 7 iunie va începe regruparea a 250.000 de jidani maghiari în provinciile din nordul şi nord-vestul Budapestei. Sunt indicate şi alte proiecte. Se estimează că nu vor rămâne în Ungaria decât aproape 80.000 de jidani apţi de muncă. Întreaga operaţie trebuie încheiată înainte de sfârşitul lui iulie. Raportul are cinci pagini şi singura viză este o ştampilă „ultrasecret" pe prima pagină.

Documentul NG-5510. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 8 mai, declarând că dr. Schilling şi contele Bethlen nu aprobă acţiunea contra jidanilor şi că, în consecinţă, Veesenmayer va cere renunţarea la ei. „Contele Bethlen a declarat că nu vrea să devină asasin în masă şi că preferă să demisioneze". Viza constă într-o ştampilă „ultrasecret" şi o adnotaţie manuscrisă pentru clasarea sub rubrica „Ungaria".

Documentul NG-5532. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către ministrul de Externe Ribbentrop, datată 9 iulie, raportând intenţia ministrului maghiar de Interne, Jarros, de a regrupa jidanii din Budapesta în afara capitalei, apoi de a-i slobozi încetul cu încetul, pe grupuri de 30.000 până la 40.000, către Reich. Nicio viză.

Documentul NG-5533. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 14 iunie. Se afirmă că numeroşi jidani maghiari au şters-o în Slovacia „de când ne-am pus pe ei", după 19 martie. Ştampilă „Ungaria" şi „Secretar de Stat", scris cu mâna în josul paginii.

Documentul NG-5565. Copie dactilografiată originală a unei telegrame von Thadden către ambasada germană din Presburg (Bratislava), datată 2 mai, anunţând conferinţa din 4 – 5 mai la Viena, pentru organizarea

transportului feroviar a „unui mare număr de jidani maghiari care vor lucra în teritoriile din Est”. Ştampilat „secret” şi parafat de von Thadden.

Documentul 5567. Exemplar policopiat al unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 17 iunie, dând numărul total al jidanilor maghiari deportaţi în Reich:

326.009. Ştampilat şi parafat de von Thadden.

(Analiştii T.M.I. spun că documentul este parafat de Wagner şi Reichel, dar aceasta nu se confirmă pe documentul examinat de mine).

Documentul NG-5568. Exemplar policopiat al unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datat 8 iunie. „Pentru aplicarea măsurilor vizându-i pe jidanii din Ungaria, principiul de bază care trebuie reţinut este secretul privind data deportării şi zonele care vor fi curăţate una după alta, pentru a nu neliniştii elementele jidoveşti şi a preveni tentativele de emigrare. Aceasta se aplică mai ales în districtul urban Budapesta, care trebuie să fie ultima zonă şi unde ne aşteptăm la dificultăţi”. Ştampilat şi adnotat cu un creion albastru, de către von Thadden.

Documentul NG-5569. Mai multe părţi. Prima parte, cea mai importantă, este un exemplar policopiat al unei telegrame a lui Ludin, din Presburg (Slovacia) către Ministerul de Externe, datată 14 iunie. Se raportează că, în Slovacia, trenurile care deportau jidanii din Ungaria au fost atacate de gărzi care au pătruns înăuntru, jefuindu-i pe jidani de bani şi de bijuterii, ba chiar împuşcând pe unii. Apoi, cu ceea ce au jefuit, au chefuit într-un cabaret din apropiere. Ştampilat. Celelalte patru părţi sunt note cu privire la incident. Diverse ştampile. Parafele lui Wagner, von Thadden şi Mirbach.

Documentul NG-5570. Exemplar policopiat,

conţinând cinci telegrame. Prima este datată 14 octombrie şi dă seama de un proiect de deportare, pe jos, a aproximativ 50.000 de jidani din Ungaria, pentru a munci în Germania. Este adăugat, în mod confidenţial, că

„Eichmann se pregăteşte […] să ceară un supliment de 50.000 de jidani, pentru a atinge obiectivul final de curăţire a spaţiului maghiar (…)". Ştampilat. Note manuscrise.

Celelalte patru părţi vorbesc despre operaţiile privind jidanii din Budapesta şi pe cei deportaţi pentru muncă. Ştampile şi parafele lui Wagner şi van Thadden.

Documentul NG-5571. Telegrame dactilografiate, schimbate între Veesenmayer şi Altenburg, din Ministerul de Externe, datate 25 şi 28 iunie. În legătură cu „lichidarea problemei jidoveşti" din Ungaria, guvernul maghiar trebuie să ramburseze Reichului cantităţile corespunzătoare de alimente. Ştampile.

Documentul NG-5573. Raport dactilografiat al lui Wagner către Ribbentrop, datat 27 octombrie. Din 900.000 de jidani ce locuiseră în Ungaria, 437.402 au fost trimişi „în Est, pentru muncă". Urmează o discuţie despre jidanii maghiari autorizaţi să emigreze.

Ştampilat şi parafat de Mirbach.

Documentul NG-5576. Copie dactilografiată a unei telegrame de Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 30 iunie. Horthy a dezaprobat măsurile contra jidanilor din Budapesta, dar a fost de acord cu măsuri diferenţiate. Astfel „a început strângerea sau reunirea din ultima zonă din provincie, a V-a (zonă neacoperită până în prezent, situată la vest de Dunăre, în afara Budapestei). Adunarea se va face simultan pe teritoriul care ţine de autoritatea primului comandament de poliţie în localităţile din zona Budapesta, dar mai depărtate, pentru a facilita scurgerea lor către capitală". Ştampilat.

Documentul NG-5594. Telegramă anonimă din Budapesta, către Ministerul de externe, datată 18 aprilie. „Populaţia maghiară doreşte insistent o soluţie rapidă şi radicală a problemei jidoveşti, întrucât frica de răzbunarea jidovească este mai mare decât teama de brutalitatea rusească”. Indicaţii manuscrise de clasare.

Documentul NG-5596. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 28 aprilie. 194.000 de jidani au fost arestaţi în urma operaţiunilor speciale şi a proiectului maghiar de repartizare a jidanilor budapestani în capitală, ca urmare a bombardamentelor aliate. Ştampilat.

Documentul NG-5597. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 30 aprilie. Este vorba de 194.000 de jidani arestaţi în urma operaţiunilor speciale, plus discuţii despre jidanii care încearcă să se înroleze pentru a munci în Ungaria, cu scopul de a evita lagărele de concentrare. Ştampilat şi adnotat de mână.

Documentul NG-5599. Copie dactilografiată a unei telegrame de Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 5 mai. 196.700 de jidani arestaţi în urma operaţiunilor speciale. Ştampilat. Adnotat de mână.

Documentul NG-5600. Copie dactilografiată a unei telegrame de Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 6 mai. Jidanii prinşi în razii consideră că „nu merg decât temporar în lagărele de concentrare”. Ştampilat.

Documentul NG-5602. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 24 mai. 110.556 de jidani maghiari au fost deportaţi către Reich. Tamponat. Adnotaţii manuscrise.

Documentul NG-5603. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 19 mai. 51.000 de jidani maghiari au fost deportaţi.

Ştampilă, adnotări manuscrise, parafă ilizibilă.

Documentul NG-5604. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 20 mai. 62.644 de jidani maghiari au fost deportaţi. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5605. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către „inişterul de Externe. Datată 20 mai. Acelaşi raport ca documentul NG-2061. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5607. Copie dactilografiată a unei telegrame de Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 16 mai. La 14 mai a început deportarea a 300.000 de jidani grupaţi în regiunea Carpaţilor şi în Transilvania, cu trenuri speciale, fiecare pentru 3.000 de jidani, câte un tren pe zi. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5608. Copie dactilografiată a unei telegrame de Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 20 iulie. Naziştii maghiari au cerut Franciscanilor o liturghie de mulţumire pentru a sărbători deportarea jidanilor, dar episcopul s-a opus şi a trebuit găsit un compromis. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5615. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 11 iulie. 437.402 jidani maghiari au fost deportaţi.

Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5616. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 8 iulie. 422.911 jidani maghiari au fost deportaţi către Reich. Ştampilat.

Documentul NG-5617. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 17 iunie. 340.142 de jidani maghiari au fost deportaţi către Reich. Ştampilat. Adnotări Manuscrise.

Documentul NG-5618. Copie dactilografiată a unei

telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 17 iunie. 326.000 de jidani maghiari au fost deportaţi către Reich. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5619. Copie dactilografiată a unei telegrame către Ministerul de Externe, datată 13 iunie. 289.357 de jidani au fost deportaţi din regiunile carpatice şi transilvănene. Viitoare proiecte de deportare sunt schiţate. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5620. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 8 iunie. Acest document lipsea în seria consultată, dar el este aparent asemănător cu cele care îl preced şi care îl urmează. Este prezentă analiza echipei T.M.I. (*staff evidence analysis*).

Documentul NG-5621. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 2 iunie. 247.856 de jidani maghiari au fost deportaţi către Reich. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5622. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 8 iunie. 236.414 jidani maghiari au fost trimişi în Reich. Ştampilat.

Documentul NG-5623. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 1 iunie. 217.236 jidani maghiari au fost trimişi în Reich. Ştampilat. Adnotări manuscrise.

Documentul NG-5624. Copie dactilografiată a unei telegrame Veesenmayer către Ministerul de Externe, datată 31 mai. 204.312 jidani maghiari au fost trimişi în Reich.

Documentul NG-5637. Memorandum dactilografiat al lui Wagner către Steengracht, datat 21 mai 1943. Wagner dă seamă de o vizită a ambasadorului maghiar. Sau discutat dificultăţile privind soluţionarea problemei

jidăneşti în Ungaria. Deportările trebuie făcute pe etape, pentru a nu-i alarma pe cei care rămân. Deportaţii trebuie să aibă

„Posibilitatea de a-şi câştiga traiul, cel puţin pe o perioadă scurtă”. Ştampilat şi semnat de Wagner.

Documentul NG-5684. Copie dactilografiată a unei telegrame de Veesenmayer către Ribbentrop, datată 6 iulie. Dare de seamă de şase pagini a unei conferinţe cu Horthy, care menţionează că „primeşte în fiecare zi un val de telegrame din toate colţurile, din exteriorul şi din interiorul ţării, de exemplu de la Vatican, de la regele Suediei, din Elveţia, de la Crucea Roşie şi din alte părţi”, toate cu privire la jidanii maghiari. El preconizează să păstreze medicii jidani şi cohorte de muncitori jidani, afectaţi lucrărilor de război. Veesenmayer îi răspunde că „soluţia problemei jidoveşti (…) este dusă la bun sfârşit de către Ungaria, (dar) aceasta (nu s-ar fi putut face niciodată fără ajutorul S.S. şi S.D.)”. Parafat de Steengracht.

Se cuvine să spunem câteva cuvinte despre condiţiile în care s-a efectuat analiza acestor documente, înainte de a trece la interpretarea unor elemente de dovezi. Dacă nu mergem la Washington, pentru a examina documentele în original, când examinăm un anumit document acesta comportă până la patru elemente. Mai întâi, ar putea fi vorba de o copie fotostatică a unui document original, ceea ce se întâmplă într-un număr limitat de cazuri. Celelalte trei elemente sunt aproape totdeauna prezente. Mai întâi, avem de-a face cu reproducerea policopiată, în germană, a documentului original. Astfel, în locul unei piese manuscrise, avem una dactilografiată, prezentată ca transcrierea unui manuscris. Apoi putem avea de-a face cu o traducere în engleză a documentului în germană. În al treilea rând, descrierea care îl însoţeşte (aşa numita „*staff evidence analysis*” sau analiza colaboratorilor T.M.I.). În

cursul documentării noastre, am notat destul de multe contradicţii minore între aceste patru elemente. În general, foarte puţine documente lipsesc din seria pe care am examinat-o. Putem spune, pe bună dreptate, că unele documente nu ar trebui să figureze în această listă, întrucât sunt susceptibile de numeroase interpretări, altele decât transportul majorităţii jidanilor maghiari către Reich. Documentul NG-2424 este de acest fel. Am văzut că acţiunea propusă cu privire la Budapesta a avut finalmente loc în octombrie. Documentele NG-5533 şi NG-5684 admit numeroase interpretări. Cât priveşte acesta de pe urmă, este neîndoielnic că anumiţi jidani din Ungaria au fost deportaţi către Reich cu scopul precis de a fi puşi la muncă, documentul putând fi interpretat în acest sens.

Este evident că suntem în prezenţa unei cantităţi apreciabile de documente falsificate, fabricate după război. Pentru motivele deja puse în evidenţă, este absolut sigur că evenimentele de care vorbesc aceste documente, transportul a peste 400.000 de jidani unguri către Reich (sau Polonia), între mai şi iulie 1944, nu a avut loc. În acest punct putem fi oarecum jenaţi de faptul că falsificarea nu pare să fi fost făcută pentru ceea ce ţine de elementele fabulaţiei exterminării la Auschwitz, care au fost deja examinate.

Falsificarea este o întreprindere riscantă, în sensul că ştii unde dai, dar nu ştii unde crapă! De aceea, deşi falsificarea este sigură, ne-ar place să găsim câteva dovezi independente. Dacă nu ar fi vorba de aspectul imitării semnăturilor, falsificarea ar fi mai puţin riscantă. Riscurile sunt evitate sau în orice caz restrânse dacă s-a putut asigura colaborarea unor persoane care semnează şi parafează documente falsificate.

Trebuie, deci, să examinăm de aproape pe cei vizaţi de aceste documente. Cu excepţia documentului NG-5684,

toate vizele constau în parafa şi/sau semnăturile (sau parafele şi semnăturile prezumtive) ale lui Geiger, Wissberg, Hencke, Reichel, Mirbach, Wagner şi von Thadden. Majoritatea vizelor aparţin ultimilor doi. Aceste şapte persoane prezintă un foarte interesant punct comun: niciuna nu s-a găsit pe banca acuzaţilor în procesul nr. 11, aparent nici în vreun alt proces. Cu privire la primii cinci s-ar putea susţine că lucrul este normal, întrucât rangul acestora nu era prea înalt sau că rolul lor a fost foarte secundar în cadrul crimelor prezumate. Acesta a fost cazul primelor cinci persoane din procesul nr. 11, în care Mirbach a depus ca martor al apărării iar Hencke a semnat o mărturie sub jurământ, tot pentru apărare15.

Faptul că Wagner şi von Thadden nu au fost traduşi în justiţie este, însă, foarte misterios dacă nu înţelegem că fabricarea aparent fără riscuri a documentelor acuzatoare cu privire la Ungaria nu necesita, la bază, decât colaborarea lor. Va trebui deci, să examinăm care a fost rolul lor în Ministerul German de Externe şi soarta care le-a fost rezervată după război. Eberhard von Thadden a fost un funcţionar Inland I în cadrul Ministerului German de Externe. Grupul Inland II avea în sarcină legătura cu S.S.-ul, acesta fiind motivul pentru care von Thadden era, ca să spunem aşa, „expertul în probleme jidăneşti" al Ministerului de Externe. Colaborarea cu Eichmann pe tema aplicării politicii cu privire la jidani, oricare ar fi fost această politică, făcea parte dintre atribuţiile lui. Documentele NG-2233 şi NG-2980 sunt foarte precise, cel puţin din acest punct de vedere. Horst Wagner era membru al echipei ministrului de Externe, Ribbentrop. Ca şef al grupului Inland II, el era superior lui von Thadden. După cum documentele lasă să se vadă pe bună dreptate, Wagner era implicat în politica guvernului german cu privire la jidani. Ministrul Afacerilor Externe fusese acuzat

de diferite tribunale militare de implicare în exterminarea jidanilor. În faţa T.M.I., Ribbentrop fusese inculpat pe baza acestei acuzaţii. Principalii acuzaţi din procesul nr. 11 au fost funcţionari ai Ministerului German de Externe, majoritatea fiind diplomaţi de carieră. Natural, implicarea lor în exterminarea jidanilor era una dintre acuzaţiile ridicate contra lor. Prin chiar funcţiile lor şi în lumina documentelor examinate, von Thadden şi Wagner ar fi fost într-o postură foarte neplăcută în cadrul procesului nr. 11, neputând fi consideraţi ca prea mici sau prea obscuri în procesul Wilhelmstrasse sau al miniştrilor. Articolul din *New York Times* care anunţa deschiderea procesului nr. 11 a ales să menţioneze opt „acuzaţi şi martori", între care figura şi von Thadden16. Este, deci, inexplicabil că Horst Wagner şi von Thadden nu au figurat printre acuzaţii din procesul nr. 11. Ambii au apărut însă ca martori ai acuzării17.

Vreme de mai mulţi ani, s-au petrecut mai multe bizarerii de acest gen. În ceea ce-l priveşte von Thadden, tribunalele germane au încercat să corijeze omisiunea flagrantă, traducându-l în justiţie. După punerea sa în libertate de către americani, în 1949, a fost inculpat, în decembrie 1950, de către un tribunal german din Nürnberg. Thadden, însă, să refugiat la Köln, în zona engleză, iar extrădarea a fost refuzată. În 1952 a fost inculpat chiar de către un tribunal din Köln, dar procesul nu a avut loc niciodată. În 1961, von Thadden a semnat o depoziţie în favoarea acuzării, în procesul Eichmann. La începutul lui 1964 a fost din nou arestat şi, apoi, eliberat, după depunerea unei cauţiuni de 500.000 de dolari. În noiembrie 1964 a avut un accident de automobil, de pe urma căruia a murit. De asemenea, Horst Wagner a fost arestat de către autorităţile germane în 1949, dar a reuşit să fugă în Spania, apoi în Italia. Procedura de extrădare

începută în 1953 a eşuat. În 1958 s-a reîntors în Germania, reclamându-şi drepturile la o pensie. A fost arestat, apoi eliberat, în urma unei cauţiuni de 20.000 de dolari şi în ciuda tentativelor precedente de sustragere din faţa justiţiei. Pe când afacerea lui părea să fi fost uitată, într-un sfârşit i s-a fixat proces pe 20 mai 1968, zece ani după întoarcerea sa în Germania. Pentru diverse motive, procesul a fost amânat în mai multe rânduri, iar în 1972 afacerea a fost definitiv îngropată. La sfârşitul lui 1975, Wagner era un pensionar fără probleme, la periferia Düsseldorfului18.

Am terminat cu dovezile documentare privind alegaţiile despre exterminarea jidanilor unguri. Ca şi Höss şi mulţi alţii, Wagner şi von Thadden şi-au cumpărat locul printre

„Noii Maeştri cântăreţi din Nürnberg". Spre deosebire însă de primul comandant de la Auschwitz (Höss), ei au făcut-o într-un mod inteligent, beneficiind apoi de o reală imunitate în faţa oricăror probleme judiciare. Revenind la documentele rezumate, credem că examinarea lor de către un specialist ar fi foarte utilă.

Unul dintre punctele analizei ar trebui să fie limbajul utilizat. Astfel, expresia *nach Deutschland* din documentul NG-2262 mi se pare la fel de bizară cum ar fi *nach America* într-un document oficial al Departamentului de Stat. În această materie însă, eu nu pot fi cel mai bun judecător. Wagner şi von Thadden deţineau anumite atuuri, aveau cunoştinţă de existenţa unor documente falsificate, în vreme ce alţii nu ştiau şi nu deţineau nimic.

Situaţia lui Hess, de exemplu, nu depindea decât de eventuala recunoştinţă pe care i-ar fi putut-o arăta Aliaţii!

Nu am examinat totalitatea documentelor din seria NG (există peste 5.000) şi, deci, nu pot exclude posibilitatea şi chiar probabilitatea să existe şi altele la fel

sau chiar mai interesante. Nu este imposibil să apară unul sau două documente comportând o semnătură ilizibilă, pe care unii o pot socoti parafă şi pentru care nu aş avea un răspuns imediat.

Ţinând cont de obiectivul urmărit, studiul documentelor a fost totuşi relativ profund, mergând mai departe de cele utilizate de Hilberg şi Reitling ca referinţă. Pe baza acestui studiu am ajuns la concluzia că utilizarea acestor documente a depins, în esenţă, de cooperarea, după război, a lui von Thadden şi Wagner. Nu strică să notăm că von Thaddenn şi Wagner nu sunt singurii nemţi implicaţi în afacerea jidanilor maghiari care au fost scutiţi în mod misterios de orice urmărire penală. Generalul S.S. Otto Winkelmann, demnitar S.S. şi şef al poliţiei din Ungaria, comandant peste toate operaţiunile S.S. din această ţară, a fost şi el martor al acuzării în procesul nr. 11.

Colonelul S.S. Kurt Becher, reprezentant *S.S. Führungshauptamt* în Ungaria, deci reprezentant al lui Himmler), a colaborat şi el cu acuzatorii, în cadrul T.M.I. Practic, cu excepţia lui Eichmann, niciunul dintre principalii responsabili implicaţi incontestabil în măsurile nemţilor contra jidanilor maghiari, oricare ar fi fost natura acestora, nu au fost judecaţi nici la Nürnberg, nici în altă parte. Absent la Nürnberg, ceilalţi nemţi au putut pune pe seama lui Eichmann ceea ce au crezut de cuviinţă, deşi implicarea lui a fost cel mult secundară a.

NOTE

12. CRAVEN, pp. 172 – 179.

13. REITLINGER, pp. 421 – 422; HILBERG, p. 528; RASSINIER (1962), pp. 229 – 230; SACHAR, pp. 463 – 464; JOHN & HADAWI, vol. II, p. 36 n.

14. T.M.I., vol. 6, pp. 365 – 385; Nazi Conspiracy and Aggression, vol. VIII, pp. 606 – 621.

15. TMN, vol. 14, pp. 1023, 1027.

16. *New York Times*, 26 febr. 1947, p. 4; HILBERG, p. 350 sqq; TMN, vol. XIV, p. 1057 sqq; Steengracht 86.

17. TMN, vol. 14, p. 1031.

18. HILBERG, pp. 714 – 715; REITLINGER, pp. 443, 566 – 567; Eichmann, şedinţa 85, A1, B1, 01-R1; *Times* (Londra), 20 noiembrie 1964, p. 16; *New York Times*, 20 noiembrie 1964, p. 8; *Daily Telegraph* (Londra), 7 noiembrie 1975, secţia magazin, p. 17.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 265 – 279. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.17 V. 6. Regia şi înscenarea

Nu trebuie să fim surprinşi de descoperirea celor mai abjecte, scandaloase şi incalificabile practici în spatele acestor procese, în cadrul cărora, pentru obţinerea de „Dovezi”, nicio limită şi lege omenească nu a fost respectată. În consecinţă, vom examina cu atenţie pe cei care au avut răspunderea procesului nr. 11. Reamintim că nu a existat o procedură reală de „inculpare”, cu un juriu de punere sub acuzare. După cum se vede din lectura cărţii lui Dubois, ministerul public sau procurorul era acela care, în fiecare caz, decidea cine trebuie să fie judecat şi pentru care motive. Procesul Wilhelmstrasse nu avea, de altfel, nimic de-a face cu celelalte afaceri judecate de T.M.N. După cum se vede din tabloul celor 12 procese (p. 61), toate aveau un scop precis.

Dimpotrivă, procesul Wilhelmstrasse sau al ministerelor a fost un fel „Mini-T.M.I. „De mare audienţă, cu inculparea unor funcţionari din diferite ministere germane şi divizarea întregii tărăşenii judiciare într-o „secţiune economică” şi o alta „politică”, fiecare cu echipa ei de procurori. Din punctul nostru de vedere, secţiunea care importă este cea politică, adică ministerele „judecate”

în cadrul procesului nr. 11, aceasta fiind cea mai importantă afacere de pe agenda T.M.N. Procuror şef a fost Robert M.W. Kempner, un specimen cu o întreagă istorie în spate. Prezentarea punctelor proeminente ale carierei sale va fi foarte utilă. Kempner era un jidan născut în Germania, în 1899. După studii de drept, a intrat în Ministerul de Interne al Prusiei, în anii ’20. Între 1928 şi 1933 a fost consilier juridic la Poliţia de Stat din Prusia (sub autoritatea Ministerului de Interne), specializându-se în anchete asupra partidului nazist, pe atunci în plină ascensiune. În cadrul funcţiilor sale a devenit un cruciat anti-nazist, încercând cu energie dar fără succes să interzică N.S.D.A.P. În 1933, când N.S.D.A.P. a venit la putere, Kempner a fost concediat din postul pe care-l ocupa în administraţie. Deşi jidan, el şi-a putut, totuşi, exercita câtva timp meseria de avocat, în calitate de consilier în drept internaţional, pe probleme legate de emigraţia jidănească, fiind, în acelaşi timp, se pare, consilier al sindicatului şoferilor de taxi. Nu ştim dacă a fost închis în vreun lagăr sau dacă a cunoscut o altă formă de detenţie. Ştim, însă, că în 1935 s-a instalat în Italia, ocupând un post administrativ şi de profesor (în ştiinţe politice), la o mică şcoală din Florenţa.

Guvernul lui Mussolini închise, însă, şcoala în 1938, astfel că aceasta, cu Kempner cu tot, a părăsit Florenţa şi s-a instalat la Nisa, în Franţa. Kempner, însă, nu a rămas mult pe lângă această şcoală, emigrând anul următor în Statele Unite. Mama lui ocupa un post de cercetător la Universitatea din Pennsylvania, astfel că i s-a găsit şi lui un post de

„Cercetător asociat” la această universitate 19.

În America, Kempner reluă imediat cruciada lui antinazistă, mai ales că reuşise să scoată din Germania dosarele sale de la poliţia prusiană, care i-au servit pentru

a publica o carte pe contul lui, în 1943. Bazându-se pe experienţa din Germania, Kempner încerca să arate ce trebuie făcut în această ţară, după sfârşitul războiului, pentru a elimina definitiv nazismul. Deşi a cunoscut o foarte restrânsă difuzare, această carte şi alte câteva articole au făcut din Kampner un soi de expert în lupta contra naziştilor. De asemenea, Kempner scosese din Germania unele fonograme ale reuniunilor naziştilor, efectuate de poliţia din Prusia pe vremea când fusese salariatul ei. Toate acestea au fost predate de el Universităţii din Pennsylvania, adresând, pe deasupra, un număr de scrisori antinaziste diverselor ziare. Întrucât războiul se apropia de sfârşit, Kempner începu să scrie că liderii nazişti ar trebui judecaţi de tribunalele americane. Între timp, el obţine naturalizarea americană20.

Pe timpul războiului a lucrat pentru Ministerul american al Justiţiei şi pentru O.S.S. În această ultimă agenţie, el fu însărcinat să întocmească liste de antinazişti germani, susceptibili de a intra în viitorul guvern de ocupaţie din Germania. El făcea parte dintr-un important grup de jidani germani recrutaţi de către O.S.S., printre care figura şi Herbert Marcuse. La sfârşitul războiului, Kempner intră în Ministerul de Război şi se întoarce în Germania cu Armata americană, în schema şi bugetul procurorului militar general.

Înaintea deschiderii procesului T.M.I., a jucat un rol destul de important, ca mijlocitor între Parchet şi avocaţii apărării. Apoi a condus un grup care pregătea rechizitoriile individuale ale părţii americane. În timpul procesului, Kempner era un membru aparent ordinar al Parchetului, specializat în acuzarea lui Frick, ministrul nazist de Interne. Se pare că nu a fost foarte, foarte călare pe succes, deşi imediat după proces a trimis un articol la *New York Times*, pe chestiunea dimensiunii educative pe

care procesul a avut-o pentru nemţi. Executarea şefilor militari şi politici ai Germaniei nu avusese încă loc, dar Kempner prezicea deja, cu o intensă jubilare, că naziştii condamnaţi vor fi îngropaţi în morminte fără nicio inscripţie, pentru a se „evita pelerinajele fanatice ale naziştilor, încă fervenţi". Pentru a spune adevărul, procedura finală a fost şi mai isterică, corpul lui Göring şi ale celorlalţi fiind fotografiate (pentru a se delecta cu acest spectacol şi mai târziu, în presă şi în jurnalele cinematografice) în uniforme ale armatei americane şi transportate în secret la Dachau, unde au fost incinerate, cenuşa fiind aruncată într-un râu din apropiere21.

În 1947, pe când i se atribuiau noi răspunderi în cadrul procesului nr. 11, Kempner fu onorat de presă într-o afacere importantă, legată de subiectul nostru. În anii 1943 şi 1944, în ţara „presei libere" avuseseră loc procese de insubordonare şi revoltă contra americanilor ale căror opinii despre politica de război a guvernului Statelor Unite erau considerate indezirabile. Procurorul acestor procese era O. John Rogge, din statul Ohio, pe care familia şi prietenii speraseră să îl vadă pastor. După studii strălucite, la Harvard, el se făcu, însă, avocat. Biddle, ministrul Justiţiei, l-a ales pentru a conduce procesele de sediţiune, în locul lui William P. Maloney, ale cărui metode provocaseră protestele mai multor membri influenţi ai Congresului. Urmărirea judiciară implica 30 de acuzaţi, iar procedura, contrară principiilor constituţionale americane, a fost în cele din urmă abandonată şi anulată, la moartea judecătorului, în noiembrie 1944. Pe când guvernul pregătea reluarea procesului, Curtea Supremă anulă o altă condamnare pentru insubordonare şi sediţiune, astfel că Ministerul Justiţiei începu să se îndoiască de oportunitatea continuării procedurii. Sperăm că cititorul va avea răbdarea necesară pentru a urmări această lungă abatere

pe tema episodului „sediţiunii”, în cadrul digresiunii
Kempner, chestiunea fiind extrem de importantă22.
Rogge încetă să se mai intereseze de procesul pentru sediţiune ca atare, fără să piardă, însă, din vedere aspectul general al unei ameninţări „fasciste”, în interiorul Statelor Unite. În primăvara lui 1946, el petrecu unsprezece săptămâni în Germania, pentru a aduna
„Informaţii” cu privire la fascism. Cu această ocazie colectă ceea ce el numea fapte, pe care le rezumă într-un raport înaintat în acelaşi an Ministerului Justiţiei. Întrucât, însă, Ministerul Justiţiei nu reacţionă imediat, Rogge sfârşi prin a-şi pierde răbdarea, se puse pe călătorii, cu care ocazie pronunţă mai multe discursuri în care divulgă anumite
„Informaţii”, culese din gura nemţilor interogaţi. În octombrie 1946, cu ocazia unui discurs în faţa lojei B’nai B’rith din New York, Rogge declară în termeni foarte generali că fasciştii erau încă liberi „în lume şi în această ţară (…). Acum fasciştii se pot prezenta sub o aparenţă mai subtilă, putând spune, foarte simplu, că „ei sunt anticomunişti”.
Câteva zile mai târziu, într-un alt discurs, Rogge fu mult mai precis cu privire la cei despre care vorbea. Astfel, într-un discurs pronunţat la Swarthmore Collège, spuse că John L. Lewis, preşedintele sindicatului minerilor, şi William R. Davis, om de afaceri care lucra în petrol, conspiraseră împreună cu Göring şi Ribbentrop pentru a-l bate pe Roosevelt în alegerile din 1936, 1940 şi 1944. Conform „dovezilor” pe care el le obţinuse în Germania, alţi americani de prim plan se vor fi opus, după nazişti, „participării Statelor Unite la război”. El cită pe senatorul Burton K. Wheeler, vechiul vicepreşedinte John N. Garner, fostul preşedinte Herbert Hoover şi James A. Farlez, un elefant leguminizat din Partidul Democrat. Rogge

încredinţase ziaristului Drew Pearson unele dintre dosarele sale, astfel că multe lucruri picante fură publicate de acesta cam în acelaşi timp cu discursurile incendiare. Pentru violarea flagrantă a regulilor şi normelor Ministerului Justiţiei şi ale profesiunii de avocat, precum şi pentru a fi atentat la imaginea unor personaje politice importante, Rogge fu concediat din Ministerul Justiţiei, de către ministrul Clark. El, însă, persistă în acţiunea sa, explicând că nu făcuse decât un „studiu al fascismului internaţional, cei anchetaţi fiind membrii unei mişcări internaţionale care viza distrugerea democraţiei atât aici, cât şi în străinătate”. El dădu şi alte nume, de exemplu a doua persoane care ar fi reprezentat o ameninţare fascistă, Douglas MacCollum Stewart şi George T. Eggleston, din redacţia *Reader’s Digest*. Rogge declara că obţinuse aceste informaţii în Germania, de la diplomaţii germani care avuseseră contacte oficiale cu Statele Unite, înainte de Pearl Harbour. În acelaşi timp, ziarul *Pravda* calificase revocarea lui Rogge un „scandal” 23. Înainte de Pearl Harbour, Stewart şi

Eggleston publicaseră *Scribner’s Commentator*, cu scopul de a menţine Statele Unite în afara celui de Al Doilea Război Mondial. În 1941, Stewart primise o sumă importantă de bani, 38.000 de dolari, a căror provenienţă nu o putea explica. Cu ocazia trecerii sale prin faţa Camerei de punere sub acuzare, în cadrul procesului pentru „sediţiune”, Stewart declarase că ar fi găsit aceşti bani la el acasă. Întrucât o astfel de explicaţie părea ridicolă chiar şi pentru un observator imparţial, Stewart fu pus sub urmărire pentru declaraţie mincinoasă şi insultă a magistraţilor. Refuzând să îşi schimbe declaraţia, Stewart fu acuzat de ultraj la magistrat şi condamnat la 90 de zile de închisoare. După 75 de zile, fost eliberat pe cuvânt de onoare.

În cursul anului 1946, atât Ministerul Justiţiei, cât şi Rogge însuşi au ajuns la concluzia că nimeni nu putea fi condamnat sub acuzaţie de „sediţiune”, astfel că, în cele din urmă, dosarul fu clasat. Rămânea, însă, în picioare problema depoziţiei lui Stewart, care părea să ofere o bază pentru acuzarea acestuia de jurământ fals şi chiar de trădare. Din această cauză, în 1947, Stewart fu din nou acuzat de jurământ fals în timp de război, în faţa Camerei de punere sub acuzare. Acuzarea susţinu că 15.000 din cei 38.000 de dolari, veneau de la Statul german, prezentând în acest sens doi martori: baronul Herbert von Strempel, fost prim secretar la ambasada germană din Washington, şi dr. Hans Thomsen, unul dintre foştii însărcinaţi cu afaceri ai Germaniei în Statele Unite. Strempel declara că i-a dat 15.000 de dolari lui Stewart, la hotelul Pennsylvania din New York, în toamna lui 1941. Banii proveneau de la Hans Thomsen. Depoziţiile lui Strempel şi Thomsen erau o consecinţă directă a călătoriei de „informare” a lui Rogge în Germania. Avocatul lui Stewart demonstră că banii proveneau din sumele primite de Stewart de la americanii bogaţi care susţineau cauza izolaţionismului în mod anonim, întrucât aceasta era foarte impopulară. Că aceasta ar fi fost adevărat sau că Stewart ar fi minţit Camera de punere sub acuzare din timpul războiului, pentru a nu îşi divulga susţinătorii americani, lucrul nu are importanţă din perspectiva subiectului nostru. Ceea ce ne interesează este contrainterogatoriul apărării, al martorilor acuzării, în procesul Stewart. Apărarea acestuia a discreditat total martorii germani ai acuzării, arătând că depoziţiile lor fuseseră obţinute prin constrângere. Baronul von Strempel declară că a fost arestat la Hamburg de doi agenţi britanici. Când le-a cerut acestora să îi prezinte mandatul de arestare, englezii şi-au scos pistoalele spunând: „Iată mandatul de arestare!” Strempel petrecu patru săptămâni

într-un centru american de interogatorii, apoi şapte luni într-un lagăr tot american, unde a fost supus zi şi noapte la interogatorii. În această vreme, „sănătatea sa fu mai rea ca niciodată”. Între altele a fost interogat şi de Robert M.W. Kempner, dar nu ar fi dorit să vorbească despre asta. Judecătorul Laws se văzu constrâns să îi ordone martorului să răspundă la întrebările avocatului apărării, Magee, cu privire la acest episod. Strempel sfârşi prin a declara că Kempner îl ameninţase că va fi tradus în faţa unui consiliu de război şi condamnat la moarte „dacă va ascunde cea mai mică maşinaţie din cadrul manevrelor ambasadei”. Apoi, povesti întreaga istorie. Sub focul întrebărilor avocatului apărării, Strempel răspundea ca un „hipnotizat”. John Roge fusese unul dintre cei care l-au interogat pe Strempel în Germania. În timpul interogatoriului, i se confiscase cravata de la gât, cureaua de la pantaloni şi şireturile de la pantofi. Vreme îndelungată singur în celulă, interogat zi şi noapte, fără hrană, „permanent ameninţat cu tot felul de violenţe”, Strempel sfârşi prin a recunoaşte că a semnat o declaraţie prin constrângere, temându-se că altfel detenţia sa secretă s-ar putea prelungi. El făcu această depoziţie fatală pentru acuzare, în ciuda faptului că Statele Unite îi dădeau 70 de dolari pe săptămână şi îi plăteau hotelul, pentru ca să depună mărturie contra lui Stewart. La un moment dat a fost evocată posibilitatea inculpării lui pentru „crime de război”. Interogat de apărarea lui Stewart, Hans Thomsen recunoscu că Strempel îi vorbise de ameninţarea cu moartea care plana asupra lui, declarând că Rogge îi dăduse instrucţiuni pentru a-şi aminti anumite detalii. Stewart a fost declarat nevinovat. Aşa îşi făcu Kempner apariţia spectaculoasă în ziare, înainte de deschiderea procesului nr. 1124.

Examinând această afacere americană de sediţiune,

ne-am întâlnit, într-un fel neaşteptat, cu procesul nr. 11 sau *Wilhelmstrasse*, în sensul că Kempner figurează ca anchetator şi procuror potenţial al funcţionarilor încarceraţi din fostul Minister German de Externe.

Legătura cu procesul nr. 11 este încă şi mai puternică întrucât Warren S. Magee, avocatul lui Strempel în procesul acestuia din 1947, va deveni curând unul din avocaţii baronului von Weizsäcker, principalul acuzat din procesul nr. 11. Ne găsim, astfel, în faţa unui fapt neobişnuit: cele două părţi implicate în procesul nr. 11 s-au înfruntat, aproape în acelaşi timp, într-un proces banal din Statele Unite, mărturia rezultată din interogatoriile prizonierilor germani fiind răsturnată de apărare întrucât fusese obţinută prin constrângere. Este vorba de o confirmare extraordinar de importantă cu privire la genul de practici, indicaţii şi elemente pe care le-am examinat deja, şi care nu puteau să nu se răspândească în culisele T.M.N.: metoda combinării promisiunilor şi ameninţărilor, putând merge în unele cazuri până la tortură în toată regula (deşi nu neapărat în toate cazurile în care am putea spune pe bună dreptate că „dovezile" fuseseră stoarse „prin constrângere").

Succesele avocatului Magge nu s-au limitat la procesul lui Stewart. Friedrich Gaus, care avea reputaţia de a fi fost „geniul rău" al lui Ribbentrop, fusese utilizat de către Kempner ca principal martor contra lui Weizsäcker. Suntem în faţa altui exemplu neobişnuit, în care o persoană este folosită ca martor al acuzării, în loc să fie judecată şi ea. Pentru că era american şi că în această calitate avea acces la documente care erau refuzate avocaţilor germani, Magee a putut dovedi tribunalului că procurorul Kempner îl ameninţase pe Gaus că îl va preda ruşilor dacă nu va coopera cu acuzarea, ameninţare frecventă şi eficace, comportând anumite variante.

Häfliger, unul dintre acuzaţii procesului nr. 11, era cetăţean elveţian. Dacă ar fi să credem mărturia lui în cadrul procesului, anchetatorul Sachs îl ameninţase că îl va preda ruşilor dacă va mai vorbi de cetăţenia lui elveţiană şi că „nu existau relaţii diplomatice între Elveţia şi Rusia”. Mult mai interesant pentru noi este însă faptul că Thadden a recunoscut, în cursul contrainterogatoriului avocatului apărării, dr. Schmidt Leichner, că, legat de o execuţie efectuată de autorităţile germane în Franţa, Kempner l-a făcut să înţeleagă că nu îi rămân decât două posibilităţi: sau mărturiseşte, sau va fi predat autorităţilor franceze, care precis îl vor condamna la moarte. Mi s-au acordat douăzeci şi patru de ore pentru a mă decide. La vremea respectivă, un ziarist elveţian scrisese că procurorul Kempner şi colegii lui încearcă să prezinte nazismul ca o „invenţie a burgheziei germane” pentru distrugerea structurii sociale existente în Germania, înaintea venirii naziştilor la putere25.

Rogge a avut o lungă şi interesantă carieră, dar rezumatul complet al acesteia ne-ar duce prea departe. Pentru a fi drepţi cu el, trebuie să spunem că atitudinea lui din timpul procesului de „sediţiune” nu înseamnă că libertăţile publice îi erau indiferente. Atunci când, după război, au fost luate primele măsuri în sensul unui program intern de securitate contra comuniştilor, Rogge a denunţat „vânătoarea de vrăjitoare”. În anii următori, el a devenit preşedintele unui comitet new-yorkez de susţinere a candidaturii comunistului Henry Wallace la preşedinţie, poziţie perfect logică întrucât Rogge încarna toate cele spre care această mişcare năzuia în materie de relaţii cu Uniunea Sovietică.

În 1950, revista de stânga *Nation* l-a calificat ca „independent solitar în diferite congrese, delegaţii şi comitete controlate de comunişti”, calitate în care s-a dus

chiar la Moscova să asiste la „Congresul mondial al partizanilor păcii”. Cu ocazia unei reuniuni la Kremlin, Rogge luă cuvântul şi îl cită pe Thomas Jefferson, iniţiativă nu tocmai pe placul gazdelor sovietice. Revista *Nation* făcu următorul comentariu:

„Uşor de văzut în John Rogge numai un fel de Don Quijote care atinge totul, un progresist cu spiritul confuz, atât de străin de realitate încât crede că necazurile lumii nu sunt decât rezultatul unei regretabile neînţelegeri (...). El a arătat de ce conducătorii sovietici nu au încredere în aceia dintre ai lor care au luat contact cu Occidentul” 26.

De asemenea, ca avocat al *Civil Rights Congress* (Congresul libertăţilor publice), Rogge a participat la procesul pentru crimă al „Celor şase din Trenton”, care a durat din 1948 până în 1953 şi a cunoscut un mare ecou internaţional. În decembrie 1949, judecătorul l-a exclus din procesul New Jersey pentru violul regulilor de etică avocăţească prin denunţarea publică a modului cum este condus procesul şi manifestarea unei „lipse de curtoazie şi a unui dispreţ de circumstanţă” faţă de tribunal, „deformând în mod deliberat faptele”. De asemenea, judecătorul a acuzat Congresul libertăţilor publice (...) de a fi adunat de la oameni mai mulţi bani decât necesarul pentru proces. Şapte luni mai târziu, un tribunal american a considerat nejustificată concedierea lui Rogge, fără să ordone, însă, reintegrarea lui27.

Acest scurt examen al carierei lui Rogge este suficient pentru ceea ce ne interesează pe noi. Să ne întoarcem, însă, la Kempner. În 1949, în vreme ce guvernatorul din Bonn abia fusese instalat, Kempner lansă un avertisment contra reînvierii nazismului, ceea ce nu l-a împiedicat, doi ani mai târziu, să participe, ca reprezentant al Israelului, la negocierile pentru indemnizarea jidanilor care suferiseră prejudicii din cauza guvernului nazist. O

lună mai târziu, Kempner critica reducerile şi comutările de pedepse acordate de Statele Unite anumitor „criminali de război” 28. În 1952 îl reîntâlnim pe Kempner în ancheta Camerei Reprezentanţilor cu privire la masacrul de la Katyn, o atrocitate sovietică bine cunoscută. Felul în care T.M.I. a tratat această afacere aruncă o lumină crudă asupra absurdităţii respectului pe care acest „tribunal” îl pretinde din partea posterităţii. La 13 aprilie 1943, germanii anunţaseră descoperirea în pădurea Katyn, nu departe de Smolensk, în Rusia (la jumătatea drumului între Minsk şi Moscova), a unor gropi comune conţinând cadavrele ofiţerilor polonezi capturaţi de ruşi în 1939. Patru zile mai târziu.

Ministrul Apărării din guvernul polonez aflat în exil la Londra, cerea Crucii Roşii internaţionale deschiderea unei anchete. Germanii sprijiniră această cerere la care ruşii sau opus, calificând polonezii din Londra drept „colaboratori polonezi ai lui Hitler”. Din cauza acestei afaceri, la 26 aprilie 1943, Uniunea Sovietică a rupt relaţiile diplomatice cu guvernul polonez în exil.

Din cauza opoziţiei Uniunii Sovietice, Crucea Roşie a refuzat să ia parte la această anchetă. Totuşi, guvernul german prezentă osuarele descoperite unor diferite grupuri de polonezi, unui grup de reprezentanţi ai presei străine, unui grup de ziarişti germani, unor mici grupuri de prizonieri de război britanici şi americani, unei echipe tehnice a Crucii Roşii poloneze şi, ceea ce este mai important, unei comisii internaţionale de medici legişti. Aceasta de pe urmă şi-a făcut cunoscute concluziile sale într-un raport care demonstra că ofiţerii polonezi fuseseră asasinaţi de către ruşi, înaintea declanşării războiului între Germania şi Rusia, în iunie 1941. După descoperirea ororii de la Katyn, serviciile de propagandă germane neştiind exact câte cadavre vor fi găsite în final, dar cunoscând

numărul aproximativ de ofiţeri polonezi care putuseră fi victimele ruşilor, avansă cifrele de 10.000 şi de 12.000, care, apoi, s-au răspândit în întreaga lume. De aceea, în cadrul T.M.I., acuzarea reproşă germanilor uciderea a 11.000 de polonezi la Katyn, deşi se stabilise, în cursul lui 1943, că nu fuseseră găsite decât 4.253 de cadavre. Această precizare fusese publicată de guvernul german, dar întrucât ea contrazicea precedentele lui alegaţii, nemţii au sfârşit prin a nu face o prea mare publicitate cifrei exacte. Ceea ce s-a produs la T.M.I. cu această acuzaţie ilustrează absurditatea pretenţiilor acestui „tribunal" de a se prezenta ca o instituţie sau jurisdicţie de drept. Mărturia membrilor comisiei de medici legişti experţi era de bună seamă interesantă. Din acest motiv, ruşi prezentară la Nürnberg pe profesorul Marko Markov, cetăţean şi locuitor al Bulgariei, unul dintre semnatarii raportului comisiei de medici legişti. Bulgaria devenise, între timp, una din republicile „populare" sovietice din Europa. Profesorul Markov îşi schimbase între timp opinia, susţinând în faţa tribunalului că nemţii îl ameninţaseră pentru a-l forţa să semneze raportul comisiei29.

Pe de altă parte, avocatul lui Göring ceru ca profesorul F. Naville, preşedintele comisiei, să fie chemat în faţa tribunalului pentru a depune mărturie. Constatăm o totală lipsă de eficacitate din partea tribunalului pentru a găsi adevărul, ba chiar şi a dorinţei de a-l găsi. Naville era cetăţean elveţian, locuitor al Genevei, care nu putea fi constrâns să depună mărturie. Nu a depus, iar motivele sunt evidente. De asemenea, avocatul feldmareşalului Keitel a cerut şi el ca Naville (care fusese şi reprezentant al Crucii Roşii internaţionale) să răspundă în scris la anumite întrebări, pe cu totul alte probleme. Se pare că acest interogatoriu nu a avut loc niciodată. Din cauza naturii sale intime, T.M.I. s-a arătat ostil prezentării

martorilor venind dintr-o ţară neutră în timpul războiului şi independentă după acesta. Este adevărat că T.M.I. nu putea constrânge martorii elveţieni să se prezinte în faţa instanţei. Am văzut, însă, promptitudinea cu care Burckhardt, preşedintele Crucii Roşii, răspunsese fără probleme la câteva întrebări scrise, care i-au fost puse în Elveţia, pentru apărarea lui Kaltenbrunner. În cele din urmă, apărarea a făcut apel la trei soldaţi germani. Ca şi acuzarea, apărarea nu putea dispune decât de trei martori30.

Independent de veritabilii făptaşi ai atrocităţii respective, decizia finală a T.M.I. în chestiunea masacrului de la Katyn a fost o ruşine, subiectul fiind abandonat pe tăcute… Nemţii nu au fost declaraţi nici vinovaţi, nici nevinovaţi de această atrocitate rusească. Pur şi simplu T.M.I. a înăbuşit afacerea Katyn. În 1952, Camera Reprezentanţilor a anchetat şi ea masacrul de la Katyn, dorind bineînţeles să cunoască concluzia T.M.I. în această chestiune. Comisia de anchetă pe această problemă a ţinut câteva audienţe la Frankfurt, în aprilie. Apoi i-a ascultat pe reprezentanţii apărării şi acuzării care oficiaseră în scenariul T.M.I. În ceea ce priveşte partea germană, comisia a făcut apel la dr. Otto Stahmer, care fusese avocatul acuzatului principal, Göring, care insistase cel mai mult asupra acestei afaceri. Ca reprezentant al acuzaţiei americane, Comisia Camerei Reprezentanţilor l-a ales pe Kempner, ceea ce este surprinzător. Examinând dezbaterile, nu ne-am putut da seama de ce comisia l-a ales pe Kempner pentru acest rol. Este adevărat, el locuia în Germania la vremea respectivă şi s-a putut deplasa cu uşurinţă la Frankfurt. Aceasta, însă, nu explică nimic. Singurul alt membru al Parchetului american pe care l-a ascultat Comisia a fost judecătorul Jackson. Figuraţia acestuia din noiembrie, la Washington, a fost, însă, cam

ceremonioasă, fără să aducă nimic nou la dosar.

Conform celor publicate la Frankfurt, Kempner susţinu că, după opinia membrilor Parchetului, masacrele de la Katyn sunt „o afacere rusească pură, ruşii fiind cei care s-au ocupat de ea încă de la început (…). Noi nu avem niciun drept să intervenim”.

Totuşi, după ce martorii fură ascultaţi, opinia de ansamblu a fost, după Kempner, că Göring repurtase o victorie în această chestiune. Absenţa unei referinţe la Katyn în sentinţa finală punea în cauză integritatea procesului de la Nürnberg. Întrebările puse de membrii Comisiei arată, într-o manieră implicită, că şi-au dat seama de aceasta. Kempner a fost interogat despre o eventuală participare a procurorilor americani la negocieri de culise cu privire la Katyn, lucru pe care l-a negat. De asemenea, răspunzând la anumite întrebări, Kempner a negat existenţa unei „conspiraţii sau a unei tentative de complicitate între partea americană şi partea rusă” 31.

New York Times raportează că tonul şedinţelor comisiei, la Frankfurt, a fost de aşa natură încât „principiile procedurii de la Nürnberg au fost serios zdruncinate. În privat, responsabilii americani prezenţi la aceste audienţe publice şi-au exprimat neliniştea şi preocuparea cu privire la acest subiect” 32. *Chicago Tribune* a raportat că, în cursul unei şedinţe secrete, în ajunul audienţei publice de la Frankfurt, Kempner a recunoscut că

Parchetul american al T.M.I.-ului deţinea dovezi care demonstrau că ruşii săvârşiseră masacrul de la Katyn. Comisia de anchetă asupra masacrului de la Katyn a tras concluzia că guvernul american a ascuns adevărul cu privire la Katyn atât în timpul războiului, cât şi după acesta. În special, raportul locotenent-colonelului John H. Van Vliet, unul dintre prizonierii de război americani,

cărora nemţii le-au prezentat masacrul, „dispăru nu se ştie cum atât din dosarul armatei, cât şi din cel al Departamentului de Stat”. S-a mai descoperit că Federal Communications Commission intimidase staţiunile de radio pentru a le determina să se abţină de a-i critica pe ruşi în această chestiune33.

După 1952, Kempner a avut mai puţin de-a face în legătură cu naziştii. Mai târziu, cu ocazia procesului Eichmann, el reintră în „pâine”, pe post de „consultant” al guvernului israelian, însărcinat cu reunirea dovezilor pentru proces. În această calitate, Kempner deveni din nou foarte activ, redactând un articol pentru *Yad Vashem Studies*, despre metodele de interogare a naziştilor în procese, publicând o carte pe aceeaşi temă în germană, repetând la tot pasul şi fără încetare vechile mituri ale propagandei de război. În 1971, Kempner aprobă condamnarea locotenentului american Calley, iar în decembrie 1972 cauţionă „dovezile” reunite de Ladistas Farago, cu privire la presupusa prezenţă a lui Martin Bormann în Argentina. Regretând în mod evident epoca de aur, când tăia în carne vie şi spânzura oameni nevinovaţi, Kempner declară că „Statele Unite şi Aliaţii lor ar trebui să redeschidă dosarul Borman, în cadrul T.M.I”. 34. Borman fusese judecat în contumacie şi condamnat la moarte de către T.M.I. El nu a fost niciodată găsit, iar astăzi se consideră că, de fapt, a murit la Berlin, în 1945. Din acest rezumat al carierei sale, rezumat care se sprijină pe materiale din domeniul public, putem trage trei concluzii principale. Mai întâi şi pe bună dreptate, îl putem caracteriza drept un anti-nazist fanatic, atitudine ce vine din anii ’20, de pe vremea când, de bună seamă, naziştii nu puteau fi mai criminali decât alte grupuri apărute pe scena politică germană în plină violenţă şi haos (comuniştii şi social-democraţii germani dispuneau şi ei de propriile lor

batalioane de miliţieni). Este clar că anti-nazismul a fost vocaţia lui devorantă. Kempner a fost, însă, o figură foarte importantă în cadrul proceselor pe care Statele Unite le-au regizat la Nürnberg. Am văzut că el a îndeplinit sarcini cruciale în T.M.I. şi că, mai târziu, a fost considerat drept o autoritate în legătură cu ceea ce s-ar fi petrecut. La sfârşitul T.M.I.

ului, presa îl descria ca „expertul judecătorului Jackson în afacerile germane", „şeful anchetelor şi cercetărilor (...) lui Jackson" 35299». În cadrul T.M.N.-ului, Kempner a condus acuzaţia în cea mai importantă cauză, secţiunea politică a procesului Wilhelmstrasse şi se prea poate ca el să fi fost personajul cel mai important de la

Nürnberg. Pentru a stabili acest lucru, ar fi necesare cercetări suplimentare, pentru a clarifica veritabilele relaţii de putere care existau în cadrul personalului american al maeştrilor cântăreţi nürnbergieni. Rămâne, însă, de văzut dacă o astfel de clarificare este posibilă.

James M. McHaney a condus divizia ce a pregătit procesele nr. 1, 4, 7, 8, 9 şi 12. Taylor a evocat alte personaje influente în cadrul T.M.N.36

Encyclopedia Judaica îl descrie pe Kempner ca „procurorul-şef" al proceselor T.M.N. A treia concluzie pe care o putem trage este că există excelente motive, pe bază de fapte de notorietate, de a admite că procurorul Kempner a abuzat de puterea avută în tribunalele militare, obţinând „dovezi" prin metode ilegale, ameninţări şi diverse forme de constrângere. Procesul Stewart face această concluzie absolut inevitabilă. Acesta este omul care deţinea puterea de viaţă şi de moarte asupra lui von Thadden şi Horst Wagner. Cu aceasta, digresiunea Kempner se încheie. În analiza noastră cu privire la jidanii din Ungaria, am arătat deja iregularităţi clare în ceea ce priveşte obţinerea de dovezi în cadrul procesului nr. 11.

Mai era însă necesară examinarea a încă două aspecte: cine s-a ocupat de procesul nr. 11 şi care a fost nivelul de integritate şi corectitudine al procedurilor de la Nürnberg. Examinând primul aspect, am ajuns să vedem adevărul destul de clar şi cu privire la cel de al doilea. Studiul carierei lui Kempner ne-a arătat toate cele pe care trebuie să le ştim pentru a înţelege valoarea reală a „dovezilor" furnizate în cadrul proceselor de la Nürnberg. E clar că dacă vrem să susţinem autenticitatea documentelor privind o exterminare în Ungaria, trebuie să furnizăm o poveste sofisticată şi alambicată, atât de trasă de păr încât abia am putea imagina un astfel de scenariu. O altă persoană foarte implicată în aceste documente este Veesenmayer, unul dintre acuzaţii procesului Wilhelmstrasse, care a fost interogat cu privire la unele dintre aceste documente. Poziţia adoptată în depoziţia sa a depins de scopul lui, care era obţinerea achitării, sau a unei pedepse foarte uşoare. Sarcina lui fusese de a supraveghea tot ce se petrece în Ungaria, acesta fiind motivul pentru care măsurile cu privire la jidani figurează invariabil în rapoartele sale. La vremea respectivă, însă, în spiritul său, aceste măsuri nu aveau importanţa pe care ele o au astăzi, în spiritul nostru. Veesenmayer a explicat că adesea primea douăzeci de misiuni pe zi şi că în interval de o lună i s-a întâmplat să primească misiuni total opuse. Natural că aceste rapoarte, mărturiseşte Veesenmayer, erau redactate de asistenţii săi. El le parcurgea rapid şi le semna. Când i s-au arătat documente în care raportase că două convoaie, fiecare fiind compus din 2000 de jidani apţi de muncă, fuseseră expediate la Auschwitz în aprilie 1944, cerându-i-se să confirme dacă este exact, el a răspuns că nu îşi aminteşte precis, dar că este „foarte posibil", adăugând că el niciodată nu a ştiut ce înseamnă Auschwitz. Când i s-a prezentat documentul NG-5567, în

care el raportează că, până la 17 iunie 1944, 326.009 de jidani fuseseră deportaţi din Ungaria, Veesenmayer aprobă din nou, spunând că este „foarte posibil”. Cu alte cuvinte, el nu a vrut cu niciun chip să se implice în aceste chestiuni, manifestând acordul sau dezacordul în legătură cu faptele respective. Dacă el ar fi spus că îşi aminteşte clar şi amănunţit de deportări masive de jidani, potrivit cifrelor avansate în documente, pentru primăvara şi vara lui 1944, atunci ar fi fost amestecat vrând-nevrând în povestea exterminărilor. Pe de altă parte, dacă ar fi negat realitatea acestor deportări în masă, aceasta ar fi însemnat că îşi recunoaşte implicarea în ceea ce se petrecuse, indiferent de ceea ce s-a petrecut. Printr-un astfel de răspuns el ar fi lansat o provocare la adresa acuzării şi a tribunalului, pe care acestea nu ar fi putut-o ignora. De aici decurge întreaga logică a depoziţiei lui Veesenmayer. El a declarat că fusese însărcinat să îi deplaseze pe jidani în afara Budapestei, din cauza riscurilor de revoltă, pe măsură ce ruşii se apropiau. Interogat insistent asupra acestui punct, Veesenmayer a explicat că: „Practic, problema consta în a şti dacă frontul va rezista sau nu. Dacă Budapesta se revoltă, întreg frontul se va prăbuşi (…). Dacă am participat la aceste conversaţii, şi nu neg că este posibil, atunci a fost exclusiv din punct de vedere militar. Ce puteam face pentru a menţine Frontul de Est cât mai mult timp posibil? Numai din acest punct de vedere. Veesenmayer a fost condamnat la 20 de ani de închisoare, dar la începutul lui 1952 era deja liber37.

A sosit momentul să atragem atenţia asupra unui fapt ce pare să fi fost omis de mulţi dintre cei care au scris pe această temă. Al. Doilea Război Mondial nu a fost uşor pentru nimeni. Germanii îşi băteau capul cum să câştige războiul, nu cum să extermine pe jidani. Afirmaţia din documentul NG-2233, după care programul de

exterminare avea prioritate asupra producţiei militare în materie de exploatare a reţelei feroviare, este complet ridicolă a.

NOTE

19.283. *New York Times*, 22 febr. 1940, p. 22; 26 aug. 1940, p. 17; 30 mart. 1944, p. 6;

14 nov. 1945, p. 8; 17 ian. 1946, p. 14; Select Committee, pp. 1534 – 1535; *Current*

Biography (1943), p. 370; *Who's Who în World Jewry* (1965), p. 498.

20.284. KEMPNER, pp. l-12; *New York Times*, 28 sept. 1941, sec. 2, p. 6; 20 ian. 1945, p. 10.

21. R.H. SMITH, pp. 217, 222; *Yad Vashem Studies*, vol. V, p. 44; *New York Times*, 6 oct. 1946, sec. VI, p. 8; 7 oct. 1946, p. 2; 18 mar. 1947, p. 4; Select Committee, pp. 1536, 1539.

22. *Current Biography* (1948), pp. 533 – 534; *New York Times*, 7 feb. 1943, p. 34.

23. *Current Biography* (1948), p. 534; *New York Times*, 14 oct. 1946, p.44; 23 oct. 1946, p. 8; 26 oct. 1946, p. 1; 27 oct. 1946, p. 16; 3 nov. 1946, p. 13; *Newsweek*, 4 nov. 1946, p. 26.

24.288. *New York Times*, 12 mart. 1947, p. 6; 13 mart. 1947, p. 17; 14 mart. 1947, p. 12;

15 mart. 1947, p. 11; 18 mart. 1947, p. 4; 19 mart. 1947, p. 5; 26 mart. 1947, p. 4;

Chicago Tribune, 19 mart. 1947, p. 20.

25. UTLEY, pp. 172, 177; Gaus (transcrierea procesului nr. 11, pp. 5123 – 5167) a negat constrângerea. Avocatul Magee a declarat, însă, în faţa tribunalului că „apărarea posedă întrebările şi răspunsurile date de martor" la interogatoriul respectiv. Declaraţiile lui von Thadden şi Häfliger au fost făcute în şedinţele din 3 martie şi 11 mai 1948, părţile corespunzătoare din dezbaterile

procesului fiind citate de BARDECHE, p. 120 sqq., care dă şi alte exemple de constrângere şi intimidare a martorilor la Nürnberg.

26. *New York Times*, 8 nov. 1947, p. 10; 4 apr. 1948, p. 46; *Nation*, 27 mai 1950, p. 258;

2 dec. 1950, p. 499.

27. *New York Times*, 17 dec. 1949, p. 1; 22 iul. 1950, p. 32.

28. *New York Times*, 30 sept. 1949, p. 21; 12 ian. 1951, p. 7; 2 febr. 1951, p. 8.

29. BELGION, pp. 64 – 78.

30.294. T.M.I., vol. 10, p. 648.

31.295. Select Committee, pp. 1536 – 1548.

32.296. *New York Times*, 25 apr. 1952, p. 5; *Chicago Tribune*, 24 apr. 1952, partea a IV-a, p. 1.

33.297. *New York Times*, 15 nov. 1952, p. 2; 23 dec. 1952, p. 1.

34. *Encyclopedia Judaica*, vol. 10, p. 904; *New York Times*, 31 mart. 1971, p. 1; 5 dec. 1972, p. 16.

35. *New York Times*, 6 oct. 1946, sec. 6, p. 8; 7 oct. 1946, p. 2.

36. TAYLOR, 15 aug. 1949, p.38 sq.

37. T.M.N., vol. 13, pp. 487 – 508; REITLINGER, p. 566.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 280 – 294. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.18 V. 7. Ce s-a petrecut în Ungaria?

În legătură cu ceea ce s-a petrecut cu adevărat în Ungaria, amintim că raportul Crucii Roşii spune că politica din 1944 a nemţilor a fost internarea jidanilor din Europa de Est, întrucât reprezentau o ameninţare pentru securitate, pe măsură ce frontul se apropia. Este posibil ca documentele care vorbesc despre regruparea şi

deportarea unui mare număr de jidani maghiari să fie exacte numai în ceea ce priveşte regruparea. Aceasta era politica tuturor ţărilor vecine. Totuşi, pare foarte puţin probabil că au putut cu fi cu adevărat regrupaţi, undeva, un cuantum de circa 400.000 de oameni. Asta ar fi reprezentat o operaţiune gigantică.

Obţinerea unui tablou destul de precis cu privire la cele petrecute în Ungaria pare posibilă prin completarea versiunii Crucii Roşii cu examinarea documentelor, eliminându-le pe acelea care sunt falsuri evidente.

Avem şansa de a dispune de o selecţie de documente originale în două volume, *The Destruction of Hungarian Jewry*, publicată sub direcţia lui Randolph L. Braham. Pentru cititorul care dispune de resurse financiare normale, aceste volume înlocuiesc în mod comod documentele însele. Examinând documentele din aceste două volume şi renunţând la cele care vorbesc de deportarea celor 400.000 de jidani maghiari, începe să se contureze o istorie mai apropiată de adevăr. La 14 aprilie 1944, Ungaria îşi dă acordul ca

50.000 de jidani apţi de muncă să fie deportaţi în Germania pentru a munci (documentul NG-1815). La 19 aprilie Veesenmayer cere vagoane de marfă, a căror obţinere

„Întâmpină cele mai mari dificultăţi", pentru deportarea a 10.000 de jidani apţi de muncă, furnizaţi de către unguri (NG-5546). În final, la 27 aprilie, Veesenmayer raportează trimiterea imediată la Auschwitz a 4.000 de jidani apţi de muncă (NG-5535). În aceeaşi zi de 27 aprilie, Ritter raportează întârzieri în deportarea celor 50.000 de jidani, cauzate de lipsa de trenuri (NG-2196). Mai târziu, la 14 iulie, Veesenmayer raportează dificultăţile privind ducerea la bun sfârşit a politicii cu privire la jidanii din Ungaria, graţie politicii mai clemente faţă de jidani, a

României şi Slovaciei (NG 5586).

La 25 august, Veesenmayer vorbeşte de ordinul lui Himmler de oprire a deportărilor din Ungaria (fără număr de document), iar la 18 octombrie el raportează noile măsuri contra jidovilor din Ungaria (fără număr de document). Iată deci o istorie mai verosimilă care, pe deasupra, se acordă cu Raportul Crucii Roşii. De asemenea, în legătură cu Ungaria putem arăta că, odată în plus, autorii înşelătoriei încearcă să dea o dublă interpretare unui fapt perfect stabilit. În primăvara lui 1944, au avut loc cu adevărat deportări de jidovi din Ungaria, la Auschwitz şi la alte destinaţii. Totuşi, aceste deportări al căror scop era furnizarea de braţe de muncă, fură sever limitate din cauza dezagregării sistemului feroviar, neputând fi executate în ritmul prevăzut sau sperat iniţial.

Câteva cuvinte despre afacerea Joel Brand, o propunere de a schimba jidanii maghiari pe camioane sau pe alte furnituri. Politica germană dinainte de război, menţinută într-o oarecare măsură şi la începutul acestuia, a constat în încurajarea prin toate mijloacele a emigraţiei jidăneşti. Din momentul în care războiul s-a transformat într-un vast conflict, această politică s-a schimbat, emigraţia jidănească devenind foarte dificilă în ţările de sub controlul Germaniei. Bineînţeles, motivul principal a fost că aceşti jidani reprezentau o forţă de muncă ce ar fi fost folosită contra Germaniei, dacă s-ar fi continuat emigrarea liberă sau chiar favorizată de nazişti. Existau şi alte motive, cel mai important dintre acestea fiind că pentru a semăna zâzania între Marea Britanie şi arabi, germanii au fost de partea acestora de pe urmă în chestiunea emigrării jidăneşti în Palestina. Aşa s-a ajuns la politica germană din a doua jumătate a războiului, când

emigraţia jidovească nu s-a mai putut face decât pe bază de schimb: jidanii erau schimbaţi pe nemţi aflaţi în mâinile Aliaţilor, mai ales când cei plecaţi nu se duceau în Palestina. Am văzut că la Bergen-Belzen funcţiona un de lagăr de tranzit, pentru jidanii care urmau a fi schimbaţi pe nemţi.

Din punctul de vedere german, afacerea Brand comporta acelaşi gen de calcul, diferenţa fiind o simplă corectură de compensaţie. Nemţii erau dispuşi să-i lase pe jidani să plece, în schimbul unor camioane sau a altor furnituri. De aceea, afacerea Brand este absolut credibilă, cu condiţia de a înţelege că aceasta nu privea viaţa jidanilor în niciun fel. Deşi trocul propus de Brand nu a avut loc.

În legătură cu ceea ce s-a petrecut cu adevărat în Ungaria, amintim că raportul Crucii Roşii spune că politica din 1944 a nemţilor a fost internarea jidanilor din Europa de Est, întrucât reprezentau o ameninţare pentru securitate, pe măsură ce frontul se apropia. Este posibil ca documentele care vorbesc despre regruparea şi deportarea unui mare număr de jidani maghiari să fie exacte numai în ceea ce priveşte regruparea. Aceasta era politica tuturor ţărilor vecine. Totuşi, pare foarte puţin probabil că au putut cu fi cu adevărat regrupaţi, undeva, un cuantum de circa 400.000 de oameni. Asta ar fi reprezentat o operaţiune gigantică.

Obţinerea unui tablou destul de precis cu privire la cele petrecute în Ungaria pare posibilă prin completarea versiunii Crucii Roşii cu examinarea documentelor, eliminându-le pe acelea care sunt falsuri evidente.

Avem şansa de a dispune de o selecţie de documente originale în două volume, *The Destruction of Hungarian Jewry*, publicată sub direcţia lui Randolph L. Braham. Pentru cititorul care dispune de resurse financiare

normale, aceste volume înlocuiesc în mod comod documentele însele. Examinând documentele din aceste două volume şi renunţând la cele care vorbesc de deportarea celor 400.000 de jidani maghiari, începe să se contureze o istorie mai apropiată de adevăr. La 14 aprilie 1944, Ungaria îşi dă acordul ca

50.000 de jidani apţi de muncă să fie deportaţi în Germania pentru a munci (documentul NG-1815). La 19 aprilie Veesenmayer cere vagoane de marfă, a căror obţinere

„Întâmpină cele mai mari dificultăţi", pentru deportarea a 10.000 de jidani apţi de muncă, furnizaţi de către unguri (NG-5546). În final, la 27 aprilie, Veesenmayer raportează trimiterea imediată la Auschwitz a 4.000 de jidani apţi de muncă (NG-5535). În aceeaşi zi de 27 aprilie, Ritter raportează întârzieri în deportarea celor 50.000 de jidani, cauzate de lipsa de trenuri (NG-2196). Mai târziu, la 14 iulie, Veesenmayer raportează dificultăţile privind ducerea la bun sfârşit a politicii cu privire la jidanii din Ungaria, graţie politicii mai clemente faţă de jidani, a României şi Slovaciei (NG-5586).

La 25 august, Veesenmayer vorbeşte de ordinul lui Himmler de oprire a deportărilor din Ungaria (fără număr de document), iar la 18 octombrie el raportează noile măsuri contra jidovilor din Ungaria (fără număr de document). Iată deci o istorie mai verosimilă care, pe deasupra, se acordă cu Raportul Crucii Roşii. De asemenea, în legătură cu Ungaria putem arăta că, odată în plus, autorii înşelătoriei încearcă să dea o dublă interpretare unui fapt perfect stabilit. În primăvara lui 1944, au avut loc cu adevărat deportări de jidovi din Ungaria, la Auschwitz şi la alte destinaţii. Totuşi, aceste deportări al căror scop era furnizarea de braţe de muncă, fură sever limitate din cauza dezagregării sistemului

feroviar, neputând fi executate în ritmul prevăzut sau sperat iniţial.

Câteva cuvinte despre afacerea Joel Brand, o propunere de a schimba jidanii maghiari pe camioane sau pe alte furnituri. Politica germană dinainte de război, menţinută într-o oarecare măsură şi la începutul acestuia, a constat în încurajarea prin toate mijloacele a emigraţiei jidăneşti. Din momentul în care războiul s-a transformat într-un vast conflict, această politică s-a schimbat, emigraţia jidănească devenind foarte dificilă în ţările de sub controlul Germaniei. Bineînţeles, motivul principal a fost că aceşti jidani reprezentau o forţă de muncă ce ar fi fost folosită contra Germaniei, dacă s-ar fi continuat emigrarea liberă sau chiar favorizată de nazişti. Existau şi alte motive, cel mai important dintre acestea fiind că pentru a semăna zâzania între Marea Britanie şi arabi, germanii au fost de partea acestora de pe urmă în chestiunea emigrării jidăneşti în Palestina. Aşa s-a ajuns la politica germană din a doua jumătate a războiului, când emigraţia jidovească nu s-a mai putut face decât pe bază de schimb: jidanii erau schimbaţi pe nemţi aflaţi în mâinile Aliaţilor, mai ales când cei plecaţi nu se duceau în Palestina. Am văzut că la Bergen-Belzen funcţiona un de lagăr de tranzit, pentru jidanii care urmau a fi schimbaţi pe nemţi.

Din punctul de vedere german, afacerea Brand comporta acelaşi gen de calcul, diferenţa fiind o simplă corectură de compensaţie. Nemţii erau dispuşi să-i lase pe jidani să plece, în schimbul unor camioane sau a altor furnituri. De aceea, afacerea Brand este absolut credibilă, cu condiţia de a înţelege că aceasta nu privea viaţa jidanilor în niciun fel. Deşi trocul propus de Brand nu a avut loc, totuşi câţiva jidani fură autorizaţi să emigreze în Suedia, Elveţia şi chiar Statele Unite, de exemplu. În 1944,

un foarte mare număr de jidani maghiari au pătruns, de altfel, clandestin în România şi Slovacia, inversând precedenta mişcare de emigraţie, către Ungaria.

Documentele apărării lui Steengracht (75, 76, 77 şi 87) furnizează un tablou cu privire la această situaţie. Studiul propagandei aliate din 1944, prezentat în acest capitol, arată că lagărul de concentrare Auschwitz nu a început să fie prezentat drept lagăr de exterminare decât după debarcarea aliată din Normandia, într-o vreme când nimeni nu acorda vreo atenţie acestui gen de poveşti. Mai târziu, în toiul verii lui 1944, atenţia propagandei aliate s-a concentrat pe lagărul Lublin, pe care Ruşii l-au cucerit la sfârşitul lui iulie.

După ocuparea de către ruşi a acestui lagăr, s-au pornit inepţiile rituale ale propagandei în legătură cu cele cinci crematorii din lagărul Lublin, poveştile cu Zyklon, presupuse oase omeneşti etc.

O bună parte din toamna anului 1944, Lublin a rămas principalul lagăr pe agenda propagandistică a Aliaţilor38.

V. 8. Cine poate crede o astfel de poveste?

Încheiem astfel analiza acuzaţiilor cu privire la Auschwitz. Ceea ce ni se spune este incredibil. Alegaţiile exterminaţioniste sunt atât de neverosimile, de abracadabrante în absurditatea lor încât este foarte dificil să le rezumăm. Ni se spune că naziştii făceau exterminări masive în centrul industrial Auschwitz, folosind pentru aceasta produsul

„Zyklon B”, un insecticid foarte răspândit cu mulţi ani înainte de război. Cele 30 sau 46 de cuptoare crematorii de la Auschwitz, utilizate pentru incinerarea cadavrelor a numeroşi deţinuţi morţi de moarte naturală, ar fi fost utilizate şi pentru exterminarea jidanilor, fără a lăsa urme.

Odată Auschwitz-ul botezat centru de exterminare,

de către propaganda aliată, jidanii maghiari nu puteau, deci, îl trimişi decât către acest loc de execuţie. Într-o vreme când mâna de lucru devenise o problemă extrem de gravă pentru industria de război, convoaie de jidani apţi de muncă ar fi fost întârziate pentru a se putea transporta la Auschwitz jidani care urmau, chipurile a fi exterminaţi. Cele 46 de crematorii, existente la Auschwitz, se dovedesc insuficiente pentru arderea unor oameni care ar fi sosit, chipurile, într-un ritm de 10.000 pe zi, astfel că multe dintre cadavre ar fi fost arse în aer liber, tranşee şi gropi. Această expulzare-epurare a jidanilor maghiari nu a fost observată de delegaţia Crucii Roşii internaţionale de la Budapesta, deşi aceasta se interesa, aproape exclusiv, numai de probleme jidoveşti. Pentru toate acestea, „dovezile" care ne sunt prezentate de către guvernul american sunt documente a căror autenticitate se sprijină pe viza specialiştilor în materie de politică jidănească, Wagner şi von Thadden, pe care documentele respective îi acuză mai mult decât pe alţii. Totuşi, guvernul american nu i-a

„Judecat" pe aceştia în cadrul procesului Wilhelmstrasse, ale cărui rechizitorii erau în mâna unui om care îi ura dintotdeauna pe nazişti (Kempner), şi în cadrul căruia un avocat american pusese în lumină că aşa numitele „dovezi" fuseseră obţinute prin constrângere, după cum o făcuse şi în Statele Unite, în cadrul unui proces normal, la Washington, cu participarea aceluiaşi Kempner. De asemenea, în ciuda celor afirmate în 1944, guvernul american s-ar fi dovedit incapabil să împiedice desfăşurarea evenimentelor de la Auschwitz. Deşi posedau escadrilele de aviaţie cele mai performante şi mai eficace ale vremii respective, Statele Unite s-ar fi dovedit incapabile să facă nişte simple fotografii aeriene ale lagărului de la Auschwitz. Cine poate crede o astfel de

poveste? a

NOTE

38. Propaganda privind Lublin (Maidanek) a fost publicată în *Life*, la 28 aug. 1944, p. 34; 18 sept. 1944, p. 17; *Newsweek*, 11 sept. 1944, p. 64; *Reader's Digest*, nov. 1944, p. 32; *Time*, 21 aug. 1944, p. 36; *Saturday Review of Literature*, 16 sept. 1944, p. 44.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 294 – 298. N. red. – V.I.Z.

(*Continuare în episodul următor*)

să emigreze în Suedia, Elveţia şi chiar Statele Unite, de exemplu. În 1944, un foarte mare număr de jidani maghiari au pătruns, de altfel, clandestin în România şi Slovacia, inversând precedenta mişcare de emigraţie, către Ungaria.

Documentele apărării lui Steengracht (75, 76, 77 şi 87) furnizează un tablou cu privire la această situaţie. Studiul propagandei aliate din 1944, prezentat în acest capitol, arată că lagărul de concentrare Auschwitz nu a început să fie prezentat drept lagăr de exterminare decât după debarcarea aliată din Normandia, într-o vreme când nimeni nu acorda vreo atenţie acestui gen de poveşti. Mai târziu, în toiul verii lui 1944, atenţia propagandei aliate s-a concentrat pe lagărul Lublin, pe care Ruşii l-au cucerit la sfârşitul lui iulie.

După ocuparea de către ruşi a acestui lagăr, s-au pornit inepţiile rituale ale propagandei în legătură cu cele cinci crematorii din lagărul Lublin, poveştile cu Zyklon, presupuse oase omeneşti etc.

O bună parte din toamna anului 1944, Lublin a rămas principalul lagăr pe agenda propagandistică a Aliaţilor38.

V. 8. Cine poate crede o astfel de poveste?

Încheiem astfel analiza acuzaţiilor cu privire la

Auschwitz. Ceea ce ni se spune este incredibil. Alegaţiile exterminaţioniste sunt atât de neverosimile, de abracadabrante în absurditatea lor încât este foarte dificil să le rezumăm. Ni se spune că naziştii făceau exterminări masive în centrul industrial Auschwitz, folosind pentru aceasta produsul

„Zyklon B”, un insecticid foarte răspândit cu mulţi ani înainte de război. Cele 30 sau 46 de cuptoare crematorii de la Auschwitz, utilizate pentru incinerarea cadavrelor a numeroşi deţinuţi morţi de moarte naturală, ar fi fost utilizate şi pentru exterminarea jidanilor, fără a lăsa urme.

Odată Auschwitz-ul botezat centru de exterminare, de către propaganda aliată, jidanii maghiari nu puteau, deci, îl trimişi decât către acest loc de execuţie. Într-o vreme când mâna de lucru devenise o problemă extrem de gravă pentru industria de război, convoaie de jidani apţi de muncă ar fi fost întârziate pentru a se putea transporta la Auschwitz jidani care urmau, chipurile a fi exterminaţi. Cele 46 de crematorii, existente la Auschwitz, se dovedesc insuficiente pentru arderea unor oameni care ar fi sosit, chipurile, într-un ritm de 10.000 pe zi, astfel că multe dintre cadavre ar fi fost arse în aer liber, tranşee şi gropi. Această expulzare-epurare a jidanilor maghiari nu a fost observată de delegaţia Crucii Roşii internaţionale de la Budapesta, deşi aceasta se interesa, aproape exclusiv, numai de probleme jidoveşti. Pentru toate acestea, „dovezile” care ne sunt prezentate de către guvernul american sunt documente a căror autenticitate se sprijină pe viza specialiştilor în materie de politică jidănească, Wagner şi von Thadden, pe care documentele respective îi acuză mai mult decât pe alţii. Totuşi, guvernul american nu i-a

„Judecat” pe aceştia în cadrul procesului

Wilhelmstrasse, ale cărui rechizitorii erau în mâna unui om care îi ura dintotdeauna pe nazişti (Kempner), şi în cadrul căruia un avocat american pusese în lumină că aşa numitele „dovezi" fuseseră obţinute prin constrângere, după cum o făcuse şi în Statele Unite, în cadrul unui proces normal, la Washington, cu participarea aceluiaşi Kempner. De asemenea, în ciuda celor afirmate în 1944, guvernul american s-ar fi dovedit incapabil să împiedice desfăşurarea evenimentelor de la Auschwitz. Deşi posedau escadrilele de aviaţie cele mai performante şi mai eficace ale vremii respective, Statele Unite s-ar fi dovedit incapabile să facă nişte simple fotografii aeriene ale lagărului de la Auschwitz. Cine poate crede o astfel de poveste? a

NOTE

38. Propaganda privind Lublin (Maidanek) a fost publicată în *Life*, la 28 aug. 1944, p. 34; 18 sept. 1944, p. 17; *Newsweek*, 11 sept. 1944, p. 64; *Reader's Digest*, nov. 1944, p. 32; *Time*, 21 aug. 1944, p. 36; *Saturday Review of Literature*, 16 sept. 1944, p. 44.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 294 – 298. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.19 CAPITOLUL VI: ET CÆTERA!

Alegaţiile exterminaţioniste s-au concentrat atât de mult pe Auschwitz încât această carte s-ar putea foarte bine termina aici. Din moment ce partea centrală a legendei exterminării este falsă, nu avem niciun motiv să credem că vreuna dintre părţile ei secundare ar putea fi adevărată, chiar dacă, la prima vedere, anumite „dovezi" par relativ solide. Sute de specialişti au fost trimişi în Europa pentru a descoperi şi aduna „dovezile" exterminării şi ale altor crime. Am văzut versiunea pe care tovarăşii exterminatori au prezentat-o cu privire la

Auschwitz:

un tablou inventat în mic şi în mare, compus din mărturii false şi documente traficate, fapte deformate şi prezentări mincinoase ale unor documente. Nu avem niciun motiv să credem că vom găsi altceva, în ceea ce priveşte aspectele mai puţin cunoscute ale fabulaţiei exterminării. Se cuvine, totuşi, să examinăm povestea în întregul ei, mai întâi pentru că dorim să ducem lucrul început la bun sfârşit, apoi, pentru că această examinare se poate face destul de rapid şi, mai ales, pentru că, sub un anumit aspect, un punct al făcăturii ar putea fi parţial adevărat. De asemenea, trebuie trecute în revistă câteva aspecte singulare, care ar putea frapa anumiţi cititori şi apărea în ochii lor ca dovezi care confirmă teoria exterminărilor.

Secţiune 3.20 VI.1. Alte lagăre de „exterminare”.

Dovezile în sprijinul ziselor că exterminări ar fi avut loc la Belzec, Chełmno, Lublin, Sobibor şi Treblinka sunt aproape inexistente, reducându-se la depoziţia sub jurământ, la mărturia lui Höss şi la aşa numitul „raport Gerstein”. Mai există încă proiectul sau schiţa unei scrisori a dr. Wetzel, un alt nazist care a reuşit să evite inculparea, zicând că el nu a avut „nicio obiecţie să suprime jidanii inapţi de muncă cu ajutorul leacului lui Brack” (documentul NO-365). Proiectul acesta de scrisoare este bătut la maşină şi comportă jos o scriitură ilizibilă, care ar putea sau nu ar putea să fie a lui Wetzel, care fusese şef al Oficiului politico-rasial N.S.D.A.P., dar unde a fost transferat, în 1941, la Ministerul Teritoriilor din Est, al lui Rosenberg, unde a fost folosit ca expert în chestiunile jidăneşti. Nu avem, însă, nicio dovadă că această scrisoare, adresată lui Heinrich Lohse, comisarul Reichului pentru Ostland (Teritoriile din Est), ar fi fost cu adevărat expediată. Un document similar, purtând semnătura

dactilografiată a lui Wetzel, poartă sigla NG-2325. Wetzel nu a fost convocat ca martor în niciun proces la Nürnberg şi nu a fost ameninţat de nimic până în 1961, an în care a fost arestat la Hanovra, de către autorităţile germane.

Dosarul sau afacerea lui pare totuşi să se fi evaporat o bună bucată de vreme, întrucât nu s-a mai auzit nimic despre el până a inculparea din 1966. Dacă aşa stau lucrurile, faptul că numele lui nu figurează în lista din Cartea Maro est-germană, publicată în 1965, este cât se poate de bizar. Fapt este că Wetzel nu a fost „judecat" niciodată1. Vom avea ocazia să revenim asupra lui Lohse.

Viktor Brack din scrisoarea lui Wetzel era un funcţionar de la Cancelaria Führerului, care participase la programul nazist de eutanasie. Astăzi se pretinde că aşa numitele camere de gazare din Polonia, cu excepţia celor care ar fi fost utilizate la Auschwitz, au „evoluat" începând cu programul de eutanasiere, despre care se spune că ar fi folosit camere de gazare. În ciuda mărturiei lui Brack, este greu de crezut că în spitalele germane s-ar fi practicat eutanasia, gazând 20 sau 30 de persoane odată, cu ajutorul oxidului de carbon2. Bineînţeles, din această „evoluţie" a programului de eutanasiere, trebuie să excludem

Auschwitz, între altele din cauza mărturiei lui Höss. Reitlinger şi Hilberg nu par preocupaţi de confuzia creată astfel în însuşi corpul şi structura preasfântului evangheliar holocaustic.

Programul de eutanasie s-a născut dintr-un decret al lui Hitler (1 sept. 1939), care autoriza uciderea caritabilă, umanitară şi filantropică a bolnavilor suferind de boli mortale. Mai târziu, acestor bolnavi li s-au adăugat şi suferinzii de alienări profunde. Acest program a fost întâmpinat cu ostilitate de către poporul german, mai ales după ce diverse zvonuri şi rumori au început să circule.

Acestea făceau caz, mai ales, de gazarea masivă a bătrânilor. La 6 noiembrie 1940, cardinalul Faulhaber din München scria Ministerului Justiţiei, împărtăşindu-i obiecţiile bisericii şi semnalând că „o mare tulburare se ridică astăzi în mijlocul poporului nostru, întrucât peste tot este vorba de moartea în masă a bolnavilor mintali şi, din păcate, zvonurile cele mai absurde sunt pe cale de a-şi face apariţia în legătură cu numărul de morţi şi felul în care aceasta s-ar petrece" etc.3

Programul de eutanasiere nu a întârziat să îşi facă apariţia şi în propaganda aliată. În decembrie 1941, B.B.C.-ul a difuzat o alocuţiune a scriitorului Thomas Mann, în care acesta implora poporul german să se dezică de nazism. Făcând o listă a crimelor naziste, Mann declara:

„Cei care sunt grav răniţi, cei slăbiţi şi bătrânii, sunt ucişi în spitalele germane cu ajutorul gazelor toxice – într-un singur spital, două, până la trei mii de persoane ar fi fost ucise, a declarat un medic german" 4.

Aceasta pare să fie prima apariţie a camerelor de gazare în propaganda aliată. Pe cât se vede, însă, aceste alegaţii nu fuseseră încă rataşate la propaganda privind exterminările, care a început şase luni mai târziu, şi care, aparent, nu a făcut nicio referinţă la programul de eutanasiere. Punerea în relaţie a programului de eutanasiere cu exterminările va veni mult mai târziu. În cadrul T.M.I., acuzatorii nu au făcut nicio tentativă pentru stabilirea unei legături între eutanasie şi exterminări. Această încercare fu făcută de un martor al apărării, Konrad Morgen, apărut în ultimele zile ale T.M.I.-ului, ca martor al apărării organizaţiei S.S. Am văzut, deja, că acest Morgen denunţase afacerile de crime şi corupţie din jurul comandantului Koch, de la Buchenwald. Din această cauză, Morgen a fost considerat un „bun" S.S.-ist, contrar colegilor şi camarazilor săi, care ar fi fost nişte canalii

sângeroase. El continuă să figureze printre cei „buni”, deşi nu chiar atât de „bun” ca Gerstein, care a atins în prezent stadiul de sfinţenie, în cadrul invocaţiilor, litaniilor şi acatistelor holocaustice. În împrejurările fără de speranţă de atunci, acest martor al apărării organizaţiei S.S. a expus o poveste care avea o anumită logică. În analiza noastră, logica depoziţiei lui Morgen, îmbracă o importanţă care depăşeşte caracterul imediat al discuţiei noastre.

Morgen a declarat că, în cursul anchetelor sale în lagăre, făcute în calitatea sa de ofiţer S.S., a căzut dintr-odată pe programul de exterminare de la Auschwitz şi Lublin, dar că implicarea organizaţiei S.S. era inexistentă sau minimă. La Lublin, exterminările erau conduse de Wirth, de la poliţia criminalistică ordinară, ajutat de detaşamentele jidăneşti de muncă, cărora li se promisese o parte din „pradă”. După Morgen, Wirth conducea încă alte trei lagăre de exterminare din Polonia. Deşi din punct de vedere administrativ, poliţia judiciară KRIPO era sub ordinele R.S.H.A., Morgen remarcă prudent că Wirth, comisarul criminal, nu era membru S.S. El afirmă că Wirth fusese ataşat cancelariei Führerului, că luase parte la programul de eutanasiere (ceea ce este poate adevărat), primind mai târziu, de la aceeaşi cancelarie, ordinul de a extinde şi pe jidani activitatea sa de exterminare.

Deşi singurul punct interesant al depoziţiei lui Morgen este tentativa sa zadarnică de a scoate din cauză S.S.-ul, această depoziţie este considerată de către Reitlinger şi Hilberg o „dovadă”. De altfel, aceştia trec sub tăcere faptul că, în tentativa sa de a scoate S.S.-ul basma curată, Morgen situează exterminările nu la Birkenau, cum susţine născocirea, ci la Monovitz, lagărul administrat de I.G. Farben. Morgen nu a întins aţa până la a susţine că I.G. Farben ar fi avut propriul ei program de exterminare. Totuşi, el a declarat că participarea S.S.-ului era minimă,

limitată la prezenţa câtorva răcani balţi sau ucraineni folosiţi ca gardieni, „totalitatea dispoziţiilor tehnice fiind aproape exclusiv în mâinile prizonierilor” 5.

Stratagema lui Morgen a inspirat pe acuzatori, care nu avuseseră încă ideea de a face legătura între eutanasie şi exterminări. Era, însă, prea târziu pentru a dezvolta acest aspect în faţa T.M.I.-ului, treaba fiind amânată până la primul proces din cadrul T.M.N. (În realitate, programul de eutnasiere este foarte vag legat de exterminări în „Raportul Gerstein”, invocat ca „dovadă”, în cadrul T.M.I.-ului, mult înainte de depoziţia lui

Morgen, căreia nimeni nu i-a acordat vreo atenţie). Pentru noi, punerea în relaţie a exterminărilor şi a eutanasiei nu este decât un exemplu de „lucrătură excesivă”.

Născocitorii fabulaţiei ardeau de dorinţa de a introduce elemente reale în povestea lor, fără să le treacă prin cap că o bună înşelătorie trebuie, totuşi, să evite conexiunea cu anumite fapte reale. Exceptând Auschwitz-ul, cam la atât se rezumă „dovezile” de gazare în lagărele de concentrare din Polonia, aşa cum au fost ele prezentate în cursul proceselor de la Nürnberg. Celelalte „dovezi” sunt depoziţii ale unor persoane puţin cunoscute, cazul nesfârşitelor procese din Germania de Vest. Aceste depoziţii nu au prea mare importanţă. Nu din cauza asta nu ne ocupăm însă de ele, ci pentru că regulamentele şi secretomania, nu întâmplătoare, ale actualului sistem judiciar german interzic accesul la ele. Ca strategie a apărării în faţa unui tribunal, logica depoziţiei lui Morgen are o anumită importanţă pentru studiul nostru. Fără îndoială, Morgen şi avocatul său au înţeles că

„Tribunalul” nu putea fi decât inflexibil şi categoric în ceea ce priveşte realitatea exterminărilor. De aceea, prin depoziţia lui, Morgen invita sau manipula judecătorii, în

sensul adoptării tezei că „vinovatul „nu era organizaţia S.S., ci altcineva.

VI. 2. Logica martorilor şi mărturiilor apărării

Înainte de a trece la examinarea activităţilor mult hulitelor *Einsatzgruppen* în Rusia, vom trece în revistă declaraţiile care ar fi fost făcute de diferiţii nazişti, mai ales după război, şi în care, în mod explicit sau doar implicit, este vorba de exterminări.

Mai întâi, este vorba de declaraţiile martorilor şi acuzaţilor germani, cu ocazia

„Proceselor" pentru crime de război. Pentru evaluarea acestor declaraţii, nu trebuie să pierdem din vedere realitatea simplă că guvernele care au pus în scenă aceste procese nu căutau adevărul, pe care pretindeau că îl deţin, ca fapt politic imuabil în care priveşte exterminarea jidanilor, mai ales la Auschwitz. Conducătorii acestor guverne lansaseră acuzaţiile cunoscute mult timp înainte de a avea în mână cel mai mic indiciu de ceea ce oamenii normali numesc „dovadă". Aşa numitele tribunale cauţionau fabulaţia exterminării în mod aprioric. Pur şi simplu, concluzia după care exterminările nu avuseseră loc era inadmisibilă din punct de vedere politic. Ea nu putea intra în domeniul posibilului, iar acest lucru este un fapt incontestabil. Pe de altă parte, afară de câteva rare excepţii, tribunalele nu puneau vreun preţ pe răspunderea personală a indivizilor.

Sub acest aspect, tribunalele nu făceau obiectul unei presiuni politice excesive. În cele mai multe cazuri, judecăţile privind răspunderea personală erau pe deplin de domeniul posibilului, care nu trebuie, însă, confundat cu probabilul. În faţa unui astfel de tribunal, orice apărare se organiza funcţie de aceste observaţii, a căror valoare este incontestabilă. Chiar şi în cazul unor acuzaţi a căror situaţie părea fără de speranţă, avocaţii nu aveau altă

alegere decât acţiunea conform ideii că un verdict favorabil este posibil. Dacă privim procesele din acest punct de vedere, devine foarte utilă trecerea lor cronologică în revistă.

Secţiune 3.21 VI. 3. Josef Kramer, „Bestia din Belzen”.

Primul proces care ne interesează nu este marele sau cunoscutul T.M.I., ci „procesul Belsen”, pus în scenă de un tribunal militar britanic, însărcinat să judece germanii care făceau parte din personalul lagărului de concentrare Bergen-Belsen, în momentul capturării acestuia. Natural, comandantul lagărului, căpitanul Josef Kramer („Bestia din Belsen”) a fost principalul acuzat. Importanţa procesului din Belsen provine, însă, din faptul că Josef Kramer fusese, în vara lui 1944, comandantul lagărului Birkenau. Procesul lui Kramer a avut loc în toamna lui 1945 şi s-a încheiat în luna noiembrie din acel an, chiar în momentul când începea merele proces T.M.I. Kramer a fost spânzurat în decembrie 1945.

Avem şansa de a dispune de prima şi lunga declaraţie făcută de Kramer, ca răspuns la interogatoriile britanicilor. Importanţa acestei declaraţii decurge din aceea că a fost redactată înainte ca germanii în ansamblul lor să se fi lămurit cu privire la chestiunea de a şti dacă tribunalele aliate ţineau cu adevărat şi categoric să impună cu orice preţ realitatea exterminărilor (cum ar fi putut fi în luna de după capturarea lagărului Bergen-Belsen, dar lucrul nu este absolut sigur6). Prima declaraţie a lui Kramer nu permite niciun fel de apărare, din care cauză o şi reproducem în întregul ei (Anexa D). Povestea lui Kramer este în acord total cu ceea ce am prezentat deja, adică: existenţa crematoriilor în toate lagărele de concentrare, că unele dintre lagăre au fost confruntate cu o foarte mare rată a mortalităţii, mai ales Auschwitz, care necesita

instalaţii de incinerare pe măsura imensităţii sale. Declaraţia lui este de o mare sinceritate cu privire la aspectele mai puţin contrariante ale lagărelor, fiind o descriere cât se poate de precisă a acestora. Cu privire la atrocităţi, el declară cu fermitate:

„Sunt la curent cu alegaţiile vechilor prizonieri de la Auschwitz, care vorbesc de existenţa unei camere de gazare acolo, de execuţii în masă, de şedinţe de biciuire şi alte cruzimi ale gardienilor, afirmând că am fost prezent la astfel de evenimente sau că aş fi avut cunoştinţă de ele. Tot ceea ce pot spune despre aceste afirmaţii este că ele sunt false de la un capăt la celălalt".

După această declaraţie, Kramer face încă una, reprodusă şi ea în Anexa D, în care recunoaşte existenţa unei camere de gazare la Auschwitz, adăugând că el nu a avut niciun fel de răspundere în legătură cu ea, că exterminările erau sub directa răspundere a administraţiei centrale a lagărului Auschwitz. Cu ocazia procesului său, Kramer furnizează două motive despre diferenţa dintre cele două declaraţii:

„Primul motiv (al acestei a doua declaraţii) este că, cu ocazia primei mele declaraţii, s-a spus că aceste camere de gazare ar fi fost sub comanda mea. Al doilea şi cel mai important motiv este că Pohl mi-a cerut sub cuvântul de onoare să rămân absolut mut, să nu suflu o vorbă absolut nimănui despre existenţa acestor camere de gazare. Când am făcut prima declaraţie, mă simţeam obligat prin cuvântul de onoare. Când am făcut cea de a doua declaraţie, în închisoare, nu mai erau valabile motivele legate de persoanele faţă de care mă simţeam cel mai legat pe planul onorabilităţii (Adolf Hitler şi *reichs*führerul Himmler), căci acestea ne mai fiind în viaţă, nu mă mai simţeam legat prin cuvântul de onoare dat" 7.

Absurditatea explicaţiei că, în prima fază a

interogatoriilor, Kramer încercase să păstreze secretul asupra lucrurilor pe care anchetatorii nu încetau să i le repete, şi care umpleau până la refuz paginile presei aliate, nu l-a împiedicat, totuşi, pe acesta, nici pe avocatul său, să o prezinte, vrând-nevrând, în faţa „tribunalului”. La baza ei, logica apărării lui Kramer era identică cu cea din declaraţia lui Morgen. Kramer era într-o situaţie care-l obliga să furnizeze o versiune care să-l scoată în afara oricăror implicaţii privind exterminările în masă de la Birkenau. Adevărul adevărat, adică faptul că Birkenau nu a fost un lagăr de exterminare, nu avea nicio şansă de a fi acceptat de „tribunal”, întrucât era vorba de o imposibilitate politică. Rămânerea pe linia adevărului, din prima declaraţie, ar fi fost eroică pentru Kramer, dar, în acelaşi timp, sinucigaşă, căci aceasta l-ar fi lăsat fără nicio apărare privind rolul său la Birkenau. Chiar dacă a fost tentat să rămână pe linia eroismului, Kramer a fost supus unor puternice argumente care pledau contra eroismului. Ca toate familiile germane din acea vreme, familia sa era disperată şi avea nevoie de el. Dacă, totuşi, s-ar fi încumetat să adopte până la capăt eroismul din prima declaraţie, este probabil că avocatul nu ar fi cooperat în acest sens. Niciun avocat nu adoptă cu bună ştiinţă o atitudine sinucigaşă, când este evident că aceasta nu oferă nicio şansă de succes. Apărarea lui Kramer nu putea consta decât în aceea că, personal, nu luase parte la exterminările de la Birkenau, de care se ocupau R.S.H.A. şi Rudolf Höss. E bine să ne amintim că o astfel de tactică, de a evita condamnarea la moarte, era adoptată nu de istorici în căutarea adevărului cu privire la anumite evenimente, ci de avocaţi, care încercau să salveze viaţa unor oameni.

O altă afacere pe seama lui constă în faptul că Josef Kramer, în calitate de comandant al lagărului Natzweiler, ar fi fost implicat în gazarea a optzeci de persoane, pentru

experienţe medicale. Aceste persoane ar fi fost selecţionate la Auschwitz, după criterii necunoscute, apoi transportate la Natzweiler, pentru a fi ucise, întrucât era nevoie de cadavre proaspete la Strasbourg.

Kramer relatează acest episod în a doua declaraţie. Întreaga poveste este dezminţită de prima declaraţie, astfel încât sunt înclinat să cred că este vorba de un fals. Totuşi, cadavrele unor oameni executaţi la Natzweiler, sub un alt comandant, ar fi putut fi transportate la Institutul anatomic din Strasbourg (care, desigur, poseda cadavre, pentru cercetările sale). În orice caz, această chestiune nu are nicio legătură cu un program de exterminarea.

NOTE

1. HILBERG, p. 562; REITLINGER, pp. 137, 567; RASSINIER (1962), p. 80 n.

1.

2. T.M.N., vol. 1, p. 876.

3. NO-824 (ordin al lui Hitler), NO-846 (scrisoarea lui Faulhaber), No-844 (raport cu privire la zvonuri).

4. *New York Times*, 7 dec. 1941, p. 45.

5. T.M.I., vol. 20, p. 521 – 553.

6. Lagărul Bergen-Belsen a fost capturat la 15 aprilie 1945, iar decizia politică privind punerea în scenă a întregii procesomanii postbelice a fost luată la Londra (8 august 1945), cu o zi înaintea bombardamentului atomic, democrat şi foarte… umanist, de la Hiroşima. (N.T.).

7. FYFE, p. 157.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 299 – 306. N. red. – V.I.Z.

VI. 4. Herman Göring şi ceilalţi în faţa T.M.I.-ului

Din cauza numărului mare de acuzaţi, procesul T.M.I. este mai greu de examinat, întrucât fiecare dintre aceştia putea invoca motive proprii pentru a se disculpa de crime

reale sau imaginare. Transcrierea procesului nu este foarte potrivită pentru studiul comportamentului acuzaţilor T.M.I. Însemnările psihologului închisorii Nürnberg, dr.

Gustave M. Gilbert, publicate sub titlul *Nürnberg Diary*, completează în mod adecvat, pentru noi, transcrierea oficială a procesului. Cartea doctorului Gilbert ne dă o descriere a atitudinilor şi reacţiilor acuzaţilor T.M.I., nu numai în cadrul strict al procesului, dar şi în închisoarea din Nürnberg. Desigur, nu putem avea o încredere absolută în exactitatea povestirii lui Gilbert. Majoritatea elementelor constau în rezumate ale discuţiilor acuzaţilor în închisoare, fie între ei, fie cu doctorul Gilbert. Acesta nu nota nimic în timpul discuţiilor, dar transcria totul, în fiecare seară, după memorie.

Manuscrisul său a fost examinat critic de un membru Office du War Information, ca şi de procurorii Jackson şi Taylor. Cu cea mai desăvârşită bunăvoinţă şi cu cele mai imparţiale dispoziţii, este, însă, limpede că doctorul Gilbert nu a putut consemna totul cu perfectă exactitate. Cartea lui posedă o exactitate de ansamblu, rezervele noastre privesc numai detaliile. Acuzaţii T.M.I. fură arestaţi aproape imediat după capitularea Germaniei, în mai 1945, apoi au fost închişi separat, interogaţi şi supuşi propagandei vreme de şase luni înaintea deschiderii procesului T.M.I. (noiembrie 1945), cu care ocazie se întâlniră pentru prima oară după capitulare, ba chiar, în anumite cazuri, pentru prima oară pur şi simplu.

Patru observaţii foarte importante trebuie făcute. Prima, de loc surprinzătoare, este că toţi, cu excepţia lui Kaltenbrunner, adoptaseră în esenţă aceeaşi tactică de apărare cu privire la atrocităţile din lagărele de concentrare şi exterminarea jidanilor, indiferent de gradul de încredere pe care îl acordau sau nu acestor alegaţii. Totul era, chipurile, greşeala lui Hitler şi a organizaţiei

S.S., a lui Himmler. Bolnav şi acuzat în locul lui Himmler, care murise, Kaltenbrunner nu se întâlni cu ceilalţi acuzaţi decât după câteva săptămâni. Când şi-a făcut apariţia, ceilalţi coacuzaţi îl evitau, din care cauză el le-a spus foarte puţine lucruri pe timpul celor zece luni care au urmat. A doua observaţie este mai puţin evidentă şi i-ar putea mira pe unii. Cu excepţia lui Kaltenbrunner şi poate a încă doi sau trei, aceşti funcţionari germani de rang înalt nu înţelegeau că în cele câteva luni sau săptămâni de prăbuşire progresivă a Germaniei, lagărele au fost confruntate cu o situaţie catastrofală pe toate planurile (alimentar, medical, îmbrăcăminte, căldură etc.). Originea şi cauza scenelor teribile, fotografiate şi exploatate cu cinism de către propaganda aliată, trebuie căutată în această catastrofală prăbuşire din ultimele luni, săptămâni şi zile de război.

Se ştie că fotografiile cadavrelor găsite, ale prizonierilor care nu mai avuseseră o hrană normală de săptămâni şi poate chiar de luni de zile, au fost folosite de aliaţi drept

„Dovezi" de exterminare. Afirmaţia aceasta poate să mire pe mulţi. Consultarea cărţii doctorului Gilbert le va arăta, însă, că ea este cât se poate de îndreptăţită. (Singura explicaţie diferită posibilă ar fi că anumiţi acuzaţi s-au prefăcut pur şi simplu că nu înţeleg situaţia). Administrarea lagărelor de concentrare era ceva foarte străin şi depărtat de domeniul de activitate al aproape tuturor acuzaţilor, care fuseseră supuşi propagandei ordinare de după capitularea germană. În măsura în care ei admiteau sau se făceau că admit exterminările în masă, de care numai Hitler şi Himmler ar fi fost vinovaţi, ei îşi bazau opiniile personale pe chiar scenele teribile descoperite în lagărele germane la sfârşitul războiului şi pe care nu le înţelegeau ori se făceau că nu le înţeleg.

Acest lucru este bine ilustrat prin următorul schimb de cuvinte între Gilbert şi Göring:

— „Ce ţi-e şi cu filmele astea de atrocităţi! urmă Goering. Oricine poate fabrica un film de atrocităţi, scoţând cadavrele din morminte şi arătând, apoi, un buldozer care le împinge.

— Nu puteţi şterge astea cu atâta uşurinţă, am răspuns eu. Am găsit lagărele voastre de concentrare efectiv presărate de cadavre şi de gropi comune. Le-am văzut eu însumi la Dachau şi la Hadamar!

— Nu, însă, îngrămădite cu miile, cum a fost cazul…

— Nu îmi vorbiţi despre ceea ce nu aţi văzut. Eu am văzut căruţe de cadavre.

— Oh, un singur convoi.

— Dispuse ca lemnele care trebuie arse în cuptorul de crematiune; prizonieri pe jumătate morţi de foame şi mutilaţi, care mi-au spus (totul) despre măcelăria care dura de ani şi ani. Dachau încă nu era chiar cel mai rău dintre rele! Nu puteţi suprima toate astea cu o simplă ridicare din umeri… şase milioane de asasinate!

— Ei bine, mă îndoiesc că este vorba de şase milioane, spuse el descurajat, părând să regrete că a început această discuţie; după cum am spus-o, este suficient ca numai 5 la sută să fie adevărat”. Apoi urmă o linişte de moarte8.

Acesta nu este decât un exemplu. Lectura cărţii lui Gilbert ne arată evidenţa faptului că orice discuţie a acuzaţilor, despre atrocităţile din lagărele de concentrare, se făcea pe fondul celor descoperite şi aranjate de aliaţi la ocuparea acestora, către sfârşitul războiului. Este probabil imposibil de determinat care dintre acuzaţi nu înţelegea cu adevărat situaţia (Göring, de exemplu), sau doar se făceau că nu o înţeleg, calculând că din moment ce nu aveau nici în clin nici în mânecă cu lagărele de concentrare, era

preferabil să accepte alegaţiile aliate decât să le conteste, ceea ce ar fi însemnat să-şi bată singur cuie în tălpi.

Cea de a treia observaţie a noastră priveşte calculul pe care, în timpul procesului, şi l-a putut face fiecare dintre acuzaţi. Li se părea desigur, probabil sau în orice caz posibil, ca Aliaţii să nu fie absolut decişi de a proceda la execuţii şi de a pronunţa pedepse de ani şi ani de închisoare. Procesele acestea pentru crime de război sau contra omenirii erau o noutate absolută în istorie şi în lumea lui Dumnezeu, iar acuzaţii erau conştienţi de ostilitatea considerabilă faţă de ele în chiar sânul opiniei publice din ţările aliate, mai ales Statele Unite şi Anglia. Mulţi dintre ei au putut estima că obiectivul lor imediat trebuia să fie de a spune sau de a face orice părea necesar pentru a supravieţui valului, presupus efemer, de isterie, de după război, lăsând restabilirea adevărului pe seama viitorului, la o vreme când examenul sincer al celor petrecute va fi posibil pe fond istoric, nu isteric.

A patra observaţie este că exterminarea jidanilor era numai una dintre numeroasele acuzaţii lansate la Nürnberg. Privind retrospectiv, aceasta pare acuzaţia principală. La vremea respectivă, însă, în spiritul celor mai mulţi dintre oameni, acuzaţiile principale priveau răspunderea în „conducerea, pregătirea, declanşarea şi continuarea războiului de agresiune”, adică ceea se numea pe atunci „crimă contra păcii”.

Având în spirit aceste patru observaţii, vom constata că, fără excepţie, comportamentul acuzaţilor, în timpul procesului, a fost acela la care ne-am fi putut aştepta din partea unui astfel de grup de nazişti convinşi, tehnocraţi şi ofiţeri prusaci conservatori sau politicieni obişnuiţi. În „privat”, adică în închisoarea în care cei executaţi şi-au petrecut ultimul an şi cinci luni de viaţă, prizonierii erau la fel de circumspecţi în remarcile lor ca şi în public,

atacându-se şi criticându-se reciproc, făcându-şi unele reproşuri, inclusiv insinuări şi chiar calomnii. Din acest punct de vedere, Frank este cel care s-a dat mai mult în spectacol, practica respectivă fiind, totuşi, generală. Naziştii închişi la Nürnberg nu au format o familie mare, fericită şi unită.

Pentru a înţelege strategia apărării urmată în timpul procesului, va fi suficient să examinăm cazurile lui Speer, Göring şi Kaltenbrunner. Strategia lui Albert Speer a fost simplă şi încununată de succes, întrucât el nu a fost spânzurat. El a pretins că obligaţiile lui profesionale nu i-au permis să cunoască diversele atrocităţi de care s-a vorbit la proces. Chiar şi astăzi încă, i se permite să iasă basma curată, cu această inepţie inteligentă. De fapt, Speer şi colaboratorii lui era implicaţi din greu, de exemplu în deportarea, din primăvara lui 1944, a jidanilor maghiari apţi de muncă, spre uzinele subterane de avioane de la Buchenwald9.

Dacă lucrul respectiv s-ar fi petrecut cu adevărat, Speer şi colaboratorii lui ar fi ştiut, de exemplu, că s-ar fi dat prioritate convoaielor de jidani trimişi la exterminare, nu celor care trebuiau trimişi la muncă. Dacă Speer nu ar fi minţit, el ar fi trebuit să declare că, prin poziţia pe care o ocupa, ar fi trebuit să cunoască existenţa unui program de exterminare, dacă un astfel de program ar fi existat. Problema este că dacă nu ar fi minţit şi ar fi spus acest adevăr, Speer nu ar fi scăpat cu viaţă, ci ar fi ajuns în ştreangul aliaţilor, ca şi colegii lui.

În cartea lui, Speer nu dă decât o „dovadă" ridicolă pe care ar fi căzut în timpul războiului şi pe care ar fi trebuit să o interpreteze, spune el în prezent, ca indicând existenţa unui program de exterminări. Este vorba de sugestia care i-a fost făcută, în vara lui 1944, de prietenul său Karl Hanke10, de a nu „accepta niciodată o invitaţie de

vizită în vreun lagăr de concentrare din Silezia de Nord”. De asemenea, Speer raportează o remarcă ce i-ar fi fost făcută de Göring, exact înaintea procesului T.M.I., apropo de „supravieţuitorii” jidani din Ungaria: „Deci, încă, mai sunt pe acolo? Credeam că i-am făcut îngeraşi pe toţi.

Cineva a făcut vreo prostie” 11. Un astfel de sarcasm era de înţeles în împrejurările respective, întrucât Göring nu a recunoscut niciodată realitatea unui program de exterminare, insistând asupra faptului că nu a existat decât de un program de emigrare şi de evacuare a jidanilor în afara zonei de influenţă germană din Europa.

Introducerea lui Eugene Davidson, la cartea lui Speer, menţionează faptul (v. cap. IV) că numeroşi jidani olandezi trimişi la Birkenau „aproape de camerele de gazare”, nu aveau cunoştinţă de niciun program de exterminare, scriind scrisori optimiste către rudele şi prietenii rămaşi în Olanda12. Remarcile cu privire la exterminarea jidanilor nu existau în versiunea originală a manuscrisului lui Speer, ele fură adăugate la insistenţele editorului13.

Spre deosebire de ceilalţi acuzaţi, de-a lungul întregului proces, Göring a presupus că va fi condamnat la moarte. Mărturia lui pare să fie adevărul aproximativ, aşa cum l-a trăit el, atunci. Deşi nu a acceptat niciodată că ar fi existat vreun program de exterminare a jidanilor, Göring nu a înţeles, totuşi, ce s-a petrecut, la sfârşitul războiului, cu lagărele germane. Aşa stând lucrurile, el a putut presupune că Himmler s-ar fi dedat, probabil, la unele masacre. Totuşi, Göring niciodată nu a admis născocirea unui număr de victime apropiat de faimoasele şase milioane14.

Remarcăm în trecere că Göring nu a fost niciodată toxicoman, cum afirmă legenda şi după cum a pretins de mai multe ori Speer, în privat, de-a lungul perioadei T.M.I.

Douglas Kelley, psihiatrul închisorii Nürnberg, a încercat să restabilească adevărul în această privinţă. Göring fusese militar, as al aviaţiei germane din primul război, ultimul comandant al faimoasei escadrile sau „circ zburător" von Richthofen, „Baronul roşu". La sfârşitul primului război, Göring a refuzat să predea inamicului unitatea lui. S-a reîntors cum a putut în Germania, unde s-a regăsit în postura de erou fără slujbă, fără a avea din ce trăi. Deţinător al medaliei „Pentru merit", cea mai înaltă distincţie militară a Germaniei imperiale, odată intrat în N.S.D.A.P., era normal să devină curând unul dintre conducătorii acestuia. Ca atare, el a fost unul dintre şefii tentativei de puci din 1923, în cursul căreia a fost rănit la pulpa dreaptă. Nevoit să se ascundă, rana i s-a infectat şi în timpul spitalizării i s-au injectat cantităţi considerabile de morfină. Ca urmare, a contractat o oarecare dependenţă, de care, însă, s-a vindecat rapid, după ieşirea din spital, în 1924. Mai târziu, în 1937, suferind de dureri de dinţi, a început să ia comprimate de paracodeină, un derivat homeopatic al morfinei, prescris curent pentru astfel de cazuri, pe care l-a luat tot timpul războiului. Obişnuinţa de a lua paracodeină nu era gravă, doctorul Kelley reuşind să suprime acest medicament înaintea deschiderii T.M.I., printr-o simplă reducere zilnică a dozei15.

Revenind la acuzaţii T.M.I., situaţia lui Kaltenbrunner pare, astăzi încă, să fi fost fără de speranţă, lucru de care avocatul lui era probabil conştient. Totuşi, el trebuia să adopte un sistem de apărare. Cu privire la aspectele care ne interesează, acest sistem se baza pe două puncte principale.

Primul punct este că securitatea lagărelor de concentrare revenea şefului R.S.H.A., nu şefului W.V.H.A., care se ocupa numai de administrarea lor. Astfel, el a

pretins că, practic, aproape nici nu a avut de-a face cu lagărele. Singurul exemplu cunoscut de implicare a lui Kaltenbrunner în funcţionarea internă a lagărelor este ordinul său din martie 1945, privind autorizaţia acordată Crucii Roşii de a se instala în fiecare dintre acestea. Nu se ştie cum a ajuns el la autoritatea necesară pentru a da un astfel de ordin. În loc să încerce a restabili adevărul cu privire la cauzele situaţiei catastrofale din lagăre, la sfârşitul războiului, Kaltenbrunner şi avocatul său au insistat şi poetizat concesia făcută Crucii Roşii, prezentând-o drept un act contra lagărelor de concentrare ca atare, lagăre cu a căror existenţă el nu s-ar fi împăcat niciodată.

Al doilea argument al lui Kaltenbrunner era că, după cum fiecare o va recunoaşte, detaliile privind politica de urmat în problema jidanilor fuseseră fixate de Heydrich, predecesorul său, oricum ar fi fost această politică. El luase şefia R.S.H.A. în 1943, cu o directivă a lui Himmler care îi ordona să înfiinţeze serviciul de informaţii S.D. Apărarea lui exageră un pic, pretinzând că noile dispoziţii ale lui Himmler arătau că acesta nu va permite altcuiva să atingă notorietatea lui Heydrich şi că el, Kaltenbrunner, nu trebuia să se ocupe decât de informaţii, fără niciun control asupra funcţiunilor de poliţie şi securitate R.S.H.A., mai ales asupra poliţiei Gestapo, care trimitea prizonierii politici în lagăre şi organiza deportările, prin intermediul serviciilor lui Eichmann. Astfel, potrivit apărării sale, Kaltenbrunner nu era în niciun caz vinovat de exterminarea jidanilor, pe care însă o recunoştea că a existat, după cum afirmau învingătorii, cu diferenţa că, după el, ea ar fi început încă din 1940. Practic, Kaltenbrunner nu ar fi avut cunoştinţă de programul de exterminări condus de serviciul lui Eichman decât în vara lui 1943, când a aflat acest lucru din presa străină şi

emisiunile radio ale inamicilor Germaniei. La începutul lui 1944 l-ar fi forţat pe Himmler să recunoască acest lucru, protestând mai întâi faţă de Hitler şi, apoi, faţă de Himmler. Programul de exterminare fu stopat în octombrie 1944 mai ales datorită „protestelor lui pe lângă Hitler" 16.

Oricât ar fi de absurdă maniera în care Kaltenbrunner pretinde că ar fi înţeles existenţa exterminărilor, ea este compatibilă cu secretul extrem, despre care se vorbeşte şi astăzi, din jurul programului de exterminare. Versiunea lui Kaltenbrunner, deşi total absurdă, nu era lipsită de merite reale, ca strategie de apărare într-un proces pe viaţă şi pe moarte. Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi declarat inexistenţa unui program de exterminare? Într-o lume normală, tribunalul ar fi fost obligat să dea dovadă de clemenţă, recunoscând, astfel, implicit că alegaţiile exterminaţioniste erau false sau, cel puţin, probabil false. O astfel de sentinţă, însă, era imposibilă din punct de vedere politic, foarte multe lucruri fireşti şi normale fiind politiceşte imposibile la vremea respectivă. Pretinzând, însă, că programul de exterminare ar fi existat, dar că el nu a avut niciun amestec în asta, ba chiar s-a opus lui, apărarea lui Kaltenbrunner dădea „tribunalului", din punct de vedere politic, posibilitatea de a arăta oarecare clemenţă. În orice caz, tentativa ei în acest sens este clară. Dacă ne gândim cât de cât, înţelegem că nicio altă strategie de apărare nu era posibilă în cazul Kaltenbrunner.

Pe de altă parte, era evident că procesul nu se putea termina fără cel puţin câteva condamnări la moarte, câteva achitări şi câteva pedepse intermediare, acestea fiind necesare pentru păstrarea aparenţei unui adevărat proces. Analiza ne arată că logica de avocat a strategiei apărării lui Kaltenbrunner a fost de o perfectă justeţe. Din punctul de vedere al strategiei apărării, faptul că ea era absurdă

nu avea prea mare importanţă. Felul în care au fost tratate lucrurile acestea de atunci şi până astăzi este el însuşi o continuă şi incredibilă absurditate. Cazul Speer arată că o poveste absurdă avea şansa ei de a fi acceptată nu numai de către T.M.I., ci şi de opinia publică, chiar mult mai târziu, într-un moment când aceasta ar fi putut, în sfârşit, să deschidă ochii şi să vadă adevărul ceva mai clar. Omul de rând şi chiar un spirit critic instruit şi la curent cu aceste evenimente nu sesizează prea uşor semnificaţia depoziţiei lui Kaltenbrunner, întrucât este dificilă înţelegerea punctului de vedere al acuzatului, a cărui grijă nu se centra pe problemele de istorie, cu care ne confruntăm noi astăzi. Problema acuzaţilor de la Nürnberg era una de viaţă şi de moarte, nu de cunoaştere ştiinţifică, de istorie. Viaţa lor era în joc, iar ei considerau aceste procese, pe bună dreptate, o incredibilă manifestare de isterie judiciară. Pentru fiecare dintre ei, salvarea vieţii însemna definirea strategiei de urmat în faţa instanţei, adică adaptarea la situaţia absurdă de atunci, care de altfel continuă.

Nici strategie judiciară nu caută a înfrunta tribunalul în punctele sau elementele în care acesta crede şi nu cercetează, cum este cazul în orice religie. Lucrul acesta se produce inclusiv în multe din procesele ordinare. Odată luată o decizie, aceasta este luată cu adevărat, iar avocaţii organizează apărarea în consecinţă.

Bineînţeles, este dezolant şi penibil că, în încercarea de a-şi salva viaţa, naziştii implicaţi în procesomania postbelică au fost siliţi să mintă. Cunosc, însă, universitari capabili de minciuni enorme, pentru a beneficia de un mic spor de salariu pe timp de vară, de exemplu. Care din aceste două exemple este mai consternant decât celălalt?

Secţiune 3.22 VI. 5. Oswald Pohl la Nürnberg

La vremea procesului Kramer şi a T.M.I.-ului,

tribunalele erau convinse *a priori* că Germania nazistă a avut un program de exterminare a jidanilor. Cu ocazia proceselor ulterioare, începând cu T.M.N.-ul şi până astăzi, tribunalele sunt convinse nu numai aprioric, ci obligate prin jurisprudenţa procedurală despre care deja am vorbit, declaraţiile înseşi din judecata T.M.I. constituind „dovada faptelor enunţate" de aceste declaraţii.

Sentinţa T.M.I. declară că milioane de oameni au fost exterminaţi în lagărele de concentrare germane, în special la Auschwitz, lagăr care ar fi fost „conceput mai ales în acest scop". Mai precis, 400.000 de jidani maghiari ar fi fost asasinaţi acolo17.

Aşa stând lucrurile, acuzaţii şi martorii T.M.N. au fost obligaţi să joace după cum cântă muzica, altfel spus, să facă faţă unei situaţii asemănătoare celei în care s-au găsit acuzaţii şi martorii care îi precedaseră. Între timp, situaţia se codificase, iar strategia judiciară se standardizase. Procurorii ştiau foarte bine să atragă atenţia judecătorilor asupra acestei constrângeri legale, atunci când li se părea că există riscul ca ea să fie neglijată18. În acest scurt subcapitol, vom arunca o privire rapidă, din punctul de vedere al strategiei apărării, asupra a două cazuri: procesele nr. 4 şi nr. 6 din lista noastră, adică procesele Oswald Pohl şi I.G. Farben Industrie. Acuzatul Pohl, bineînţeles, nu a negat programul de exterminare. Negând orice participare personală la exterminări, el a beneficiat de un oarecare avantaj din faptul că acuzaţiile Aliaţilor vizau mai ales poliţia Gestapo şi funcţiile de securitate S.S., care nu erau din domeniul lui, în calitatea sa de şef W.V.H.A.19. Depoziţia şi mărturia lui Höss i-au fost de mare ajutor. Cine auzise vreodată de Wirtschafts-Verwaltungshauptamt? Totuşi, acuzatul Pohl a fost şi el spânzurat.

Depoziţia lui Münch, fost medic la Auschwitz, este şi

ea foarte interesantă. Münch a compărut ca martor al apărării în cadrul procesului I.G. Farben, după ce, în prealabil, fusese achitat de un tribunal polonez. El este martorul pe care avocatul general Minskoff l-a interogat cu privire la fiţuicile lansate asupra lagărului Auschwitz de către avioanele aliate. Între altele, Münch a declarat că în vreme ce el avea cunoştinţă de exterminări pe când era la Auschwitz, ba chiar asistase la o gazare, cei care trăiau în afara regiunii Auschwitz, adică cei din Germania, nu ştiau nimic despre asta. Totul era aranjat de o mână de maestru, astfel încât „cel care vizita vreo uzină din lagărul Auschwitz, de două sau de trei ori pe an, câte o zi sau două”, să nu-şi dea seama de nimic în ceea ce priveşte exterminările. Bineînţeles, aproape toţi acuzaţii, după Münch, aparţineau celor care nu puteau să ştie. Fără să-şi tragă sufletul după o mărturie atât de dialectică, Münch afirmă pe deasupra că toţii soldaţii şi ofiţerii S.S., ca şi prizonierii, cunoşteau foarte bine chestia exterminărilor, dar nu vorbeau despre asta cu civilii, de teamă că ar fi fost pedepsiţi.

Astfel, inginerul Faust, de la I.G. Farben, pe care Münch îl cunoscuse la Auschwitz, nu ştia nimic despre exterminări. În mai multe rânduri, Münch a afirmat că tot ce se putea percepe cu privire la exterminări era duhoarea infectă a crematoriilor, „perceptibilă peste tot”. De mirare, însă, că nimeni în cadrul acestui proces, în care erau judecaţi numai ingineri chimişti, nu şi-a riscat pielea să arate că industria chimică din regiune producea şi ea tot felul de duhori. Ceea ce este, însă, şi mai bizar în depoziţia lui Münch este că, după el, crematoriile şi camerele de gazare se găseau „la un kilometru şi jumătate sud-vest de Birkenau, camuflate într-o pădurice” 20.

Depoziţia lui Münch nu este decât o ilustraţie suplimentară a felului în care apărarea îşi organiza

strategia, pentru a salva vieţile acuzaţilor. Apărarea nu se putea limita la lucrurile asupra cărora tribunalele se pronunţaseră deja, ea trebuia să fabrice noi şi noi poveşti, cu scopul de a-i dezvinovăţi cum-necum pe bieţii oameni care îşi riscau libertatea şi chiar viaţa. De aceea, diversele apărări pretindeau invariabil că programele de exterminare comportau aspecte care puteau disculpa acuzaţii. În orice caz, a vorbi despre aspectele programului de exterminare însemna a admite *sine die* existenţa programului însuşea.

NOTE

8. Cartea lui Gilbert merită să fie citită în întregime. Paginile 15, 39, 46, 47, 64, 78, 242, 273 – 275 şi 291 sunt foarte interesante.

9. HILBERG, p. 599; REITLINGER, p. 460 – 463; TMI, vol. 16, p. 462, 538.

10. În ultimele zile de război, acesta a fost desemnat de Hitler ca succesor al lui Himmler pe postul de Reichsführer S.S.

11. SPEER, pp. 375 – 376, 512.

12. SPEER, p. XVII; DE JONG.

13. *New York Times Book Review*, 23 aug. 1970, pp. 2, 16.

14. Depoziţia lui Göring, mai ales T.M.I., vol. 9, pp. 553 – 558, 647 – 655.

15. KELLEY, pp. 54 – 58.

16. T.M.I., vol. 9, pp. 279 – 283, 344.

17. T.M.I., vol. 22, pp. 526 – 527.

18. Dezbaterea procesului nr. 6, 197.

19. T.M.N., vol. 5, pp. 664 – 676.

20. DUBOIS, pp. 230 – 231; T.M.N., vol. 8, pp. 312 – 321; Dezbaterea procesului nr. 6, pp. 14321 – 14345.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 306 – 314.

Vezi şi: Ionuţ Stănescu, „Albert Speer jr., fiul arhitectului lui Hitler, în cărţi pentru viitorul plan urbanistic al Bucureştiului”, 16 ianuarie 2013, pe http://www.riseproject.ro/articol/albert-speer-jr-fiul-arhitectului-lui-hitler-in-carti-ppentru viitorul-plan-urbanistic-al-bucureştiului/. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.23 VI. 6. Adolf Eichmann

Procesul Eichmann merită şi el să fie examinat. Reamintim că Eichmann a fost răpit banditeşte la Buenos Aires, în mai 1960, de către spioni israelieni. Apoi, Eichmann a fost expediat în Israel, unde a devenit victima unui „proces” care avea să bată toate recordurile de ilegalitate, întrucât statul care regiza sinistra înscenare judiciară nici măcar nu existase la data săvârşiri sau nesăvârşirii pretinselor fapte. Dezbaterile ilegale au început la Ierusalim, la 11 aprilie 1961. Tribunalul jidănesc a pronunţat pedeapsa cu moartea la 31 mai 1962. Pentru a determina strategia apărării lui Eichmann, să vedem mai întâi care era situaţia lui înaintea procesului, cum ar fi fost ea calificată de un avocat. În fond era vorba de situaţia politică a unei ţări, Israelul, care luase decizia punerii în scenă a unui proces spectacol.

Capturându-l pe Eichmann, Israelul călcase în picioare suveranitatea Argentinei. Din punctul de vedere al avocatului, singura speranţă de a obţine un verdict favorabil (o pedeapsă cu închisoarea, care putea fi, apoi, comutată) depindea de opinia publică mondială, care ar fi putut incita Israelul să îşi tempereze aroganţa printr-un gest de clemenţă. Totuşi, eventualitatea unei astfel de sentinţe depindea de strategia apărării, care trebuia să se menţină în limitele politice posibile, acceptabile pentru tribunal. Ca şi la procesele de la Nürnberg, nu se punea problema negării programului de exterminări, aceasta fiind în afara oricărei strategii posibile pentru apărare. Aşa

stând lucrurile, ca şi în cazul proceselor din Germania, singura apărare posibilă pentru Eichmann era negarea oricărei vinovăţii personale.

Eichmann a admis existenţa unui program de exterminare, iar prima ediţie a cărţii lui Reitlinger fu acceptată de cele două părţi ca descriere aproximativă a ceea ce se petrecuse. Esenţialul apărării lui Eichmann consta în aceea că el ar fi organizat pur şi simplu convoaie de jidani, conform ordinelor drastice, care nu puteau fi încălcate. Dintr-un anumit punct de vedere, apărarea lui fu încoronată de succes, întrucât portretul pe care şi l-a făcut el însuşi, conform adevărului, de altfel, ca simplă „curea de transmisie în cadrul maşinii" a fost mai mult sau mai puţin acceptat de toţi cei care i-au studiat procesul (vedeţi, de exemplu, cartea lui Hannah

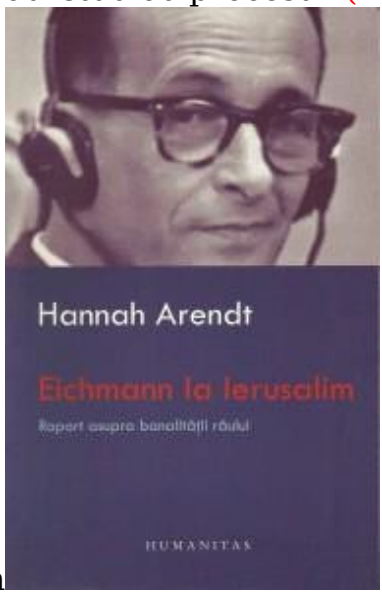

Totuşi, practic, Eichmann şi-a atribuit un rol puţintel mai important decât o simplă „curea de transmisie". Un aspect oarecum secundar al mărturiei sale arată pretenţia lui că el, Eichmann, făcuse tot ceea ce o persoană de un

rang atât de modest, ca al lui, ar fi putut face pentru sabotarea programului de exterminare. Din acest punct de vedere, el a deviat semnificaţia multor documente utilizate pe parcursul procesului său. Un foarte bun exemplu este comentariul lui Eichmann pe două documente precise. Primul dintre acestea datează din 24 septembrie 1941, fiind o scrisoare a comandantului unui lagăr de reinstalare din Łódź, care deplângea supraaglomerarea lagărului condus de el, din cauza enormelor convoaie de jidani, pe care nu avea unde să îi găzduiască: „Sunt pus în faţa *faptului împlinit*, ca să spun aşa, să absorb cât mai repede posibil încă 20.000 de jidani în ghetou, plus încă cinci mii de ţigani". Scrisoarea este adresată şefului local al guvernământului (polonez, N.T.). Al doilea document este o scrisoare a aceluiaşi şef local, datată 9 octombrie 1941, prin care transmitea la Berlin plângerea primită, adăugând că Eichmann procedase ca un „negustor de vite" trimiţând acest convoi la Łódź fără să fie autorizat, deşi pretinde că ar fi fost. În depoziţia sa de la Ierusalim, Eichman a susţinut că aceste plângeri erau justificate, întrucât, efectiv, trimisese jidani la Łódź, fără nicio autorizaţie în acest sens. A făcut-o însă, afirma el, întrucât nu erau decât două locuri posibile unde i-ar fi putut trimite pe cei 20.000 de jidani: fie la „Est", unde, spune el, ar fi trebuit să îi trimită, fie la Łódź. Întrucât, însă, după el şi, mai ales, după acuzare, la „Est" se petrecea exterminarea, a ales Łódź-ul, unde nu se făceau exterminări la vremea respectivă.

Aşadar el nu era de acord cu exterminările, făcând tot ceea ce funcţia lui modestă îi permitea, pentru a le împiedica, trimiţând convoiul respectiv la Łódź pentru a prelungi viaţa celor 20.000 de jidani21. De asemenea, acelaşi aspect al strategiei apărării lui Eichmann este ilustrat de depoziţia sa cu privire la propunerea de troc din

1944.

„Camioane contra jidanilor maghiari”. Natural, el prezentă eforturile germane de a se ajunge la un târg, în această problemă, ca datorate într-o largă măsură iniţiativei lui, motivată, bineînţeles, de dorinţa de a-i salva pe jidani22. Subliniem, însă, că interogatoriile şi contrainterogatoriile lui Eichmann, de către procurori, nu vizau ceea ce se petrecuse pe timpul războiului. Acuzarea căuta să îl oblige pe Eichmann să repete în faţa „tribunalului” ceea ce se pretindea că ar fi spus anchetatorilor israelieni în anul de detenţie dinaintea procesului. De asemenea, acuzarea ar fi vrut să-l audă spunând în faţa

„Tribunalului” ceea ce se credea că ar fi spus în Argentina, în 1957, unui anumit Sassen. Conform depoziţiei sale, Eichmann îl întâlnise pe Sassen în 1955, la Buenos Aires. Pe atunci, Eichmann era un om uitat de mulţi, nu însă şi în anumite cercuri restrânse.

Relaţiile dintre Eichmann şi Sassen ajunseră în final la proiectul editării unei cărţi despre persecutarea jidovilor în timpul războiului. Cartea pe care Sassen urma să o termine şi să o lanseze urma să fie scrisă pe baza şedinţelor înregistrate pe bandă magnetică, constând în întrebări şi răspunsuri cu Eichmann. După mărturia acestuia de pe urmă, forma de lucru prevăzută iniţial nu a putut fi menţinută: „punându-mi-se aceste întrebări, eu trebuia să răspund, din când în când, fie că nu îmi aminteam, fie că nu ştiam; a devenit, însă, repede evident că nu aceasta era cea mai bună metodă de a scrie o carte (…) şi atunci am convenit că important era nu ceea ce îmi aminteam, ci relatarea evenimentelor aşa cum sau petrecut ele; apoi am vorbit despre licenţele poetice, de acelea consimţite ziariştilor şi altor autori, care ne dau dreptul să descriem evenimente; chiar dacă nu îmi

aminteam anumite detalii, esenţialul ce rămânea era o descriere a evenimentelor aşa cum au avut ele loc, iar în final este ceea ce de fapt a fost retranscris. (Sassen) mi-a cerut să spun ceva despre fiecare punct, pentru a se obţine cantitatea necesară. (…) De asemenea, s-a convenit că Sassen va aranja, apoi, totul sub forma unei cărţi şi că amândoi vom fi coautorii acesteia.

În final, materialul de care dispunea Sassen fu publicat de magazinul *Life*, în toamna lui 1960. Este, deci, clar că obiectul şedinţelor de lucru Sassen-Eichmann era producerea unei cărţi, care, dacă nu ar fi avut vreo valoare istorică, urma să aibă, cel puţin, una comercială. În orice caz, deşi Eichmann conta pe recuperarea unei părţi din profit, mărturia lui nu precizează speranţele financiare nutrite de Eichmann şi Sassen.

Sassen a transcris anumite benzi magnetice sub o formă dactilografiată, iar Eichmann adăugă cu mâna comentarii şi corecturi pe margine. De asemenea, Eichmann a redactat 83 de pagini în manuscris. După apariţia articolelor din *Life*, acuzarea obţinu de la Sassen o fotocopie a documentului de 300 de pagini dactilografiate, cu comentariile lor marginale, pare-se de mâna lui Eichmann, document socotit a fi transcrierea a 62 din cele 67 de şedinţe înregistrate. Tot atunci, ea a obţinut şi fotocopia celor 83 de pagini, presupuse a fi fost scrise de mâna lui Eichmann. Bineînţeles, documentele originale nu au fost furnizate, ceea ce a lăsat deschisă posibilitatea unor alterări şi schimbări, mai ales în ceea ce priveşte documentul de 300 de pagini. În legătură cu benzile magnetice originale, parchetul a emis următorul comentariu:

„Nu ştim nimic despre aceste benzi. Nu ştim dacă persoanele care au luat parte la această conversaţie au păstrat banda sau dacă aceasta a fost ştearsă şi reutilizată

pentru alte înregistrări”.

Apărarea a contestat autenticitatea documentelor, arătând că cea mai mare parte a corecturilor marginale nu fuseseră incluse în document şi cerând ca Sassen însuşi să vină pentru a depune mărturie în faţa tribunalului, cu care ocazie s-ar putea dovedi că el a modificat şi deformat ceea ce spusese acuzatul, pentru a-şi îndeplini, astfel, propriile sale scopuri. El (Sassen) a vrut să producă o carte de propagandă. Putem dovedi cum şi în ce fel acesta a deformat spusele (lui Eichmann).

Acuzarea a asigurat tribunalul că dacă Sassen vine în Israel, va fi judecat pentru apartenenţă la organizaţia S.S. Tribunalul a decis să accepte cele 83 de pagini redactate de mâna lui Eichmann. Acuzarea, însă, descoperi curând că ele nu conţineau nimic care ar fi putut fi utilizat, fiind nevoită să facă o nouă ofertă tribunalului, deşi procesul era destul de avansat.

Ea manevră astfel încât tribunalul acceptă, ca „dovezi”, unele extrase din documentul dactilografiat, care conţinea o serie de corecturi şi adaosuri manuscrise.

Magazinul *Life*, care primise, aparent, aceleaşi texte de la Sassen, consideră toate acestea ca absolut autentice23.

Terminăm scurtul examen al procesului Eichmann raportând reacţia acestuia la alegaţia, foarte răspândită, după care, la sfârşitul războiului, el ar fi declarat că „ştiind că cinci sau şase milioane de jidani ar fi fost ucişi, coboară bucuros în mormânt”. Eichmann declară că, într-adevăr, făcuse cândva o astfel de remarcă sarcastică şi dezagreabilă, către cei din echipa lui, dar că nu era vorba de „jidani”, ci de „inamici ai Reichului”, adică soldaţi inamici, mai ales ruşi. Strategia de apărare a lui Eichmann nu implica contestarea realităţii programului general de exterminare. El a insistat chiar asupra faptului că nu era

nicicum în măsură să cunoască numărul aproximativ al jidanilor ucişi sau morţi de moartea lor, în ciuda remarcilor care i se atribuiau în chestiunea jidănească (de exemplu, depoziţia lui Hötl), care erau false24.

Secţiune 3.24 VI. 7. Procesele din Germania de Vest

Procesele de după război, din Germania de Vest, nu au prea mare importanţă întrucât nu au adus noutăţi documentare semnificative. În general, este vorba de depoziţiile unor oameni puţin cunoscuţi. Pe de altă parte, după cum am spus, legislaţia germană nu permite studiul acestor depoziţii (a se vedea, de exemplu, anexele I şi III din *Mitul de la Auschwitz*, de Wilhelm Stäglich). Vom spune, totuşi, câteva cuvinte, pe baza studiului

„Procesului Auschwitz" de la Frankfurt, 1963 – 1965. Seria de procese pentru crime de război, între care procesul Auschwitz fu cel mai important, a fost organizată din motive politice, ca urmare a publicităţii isterice declanşate de răpirea banditească a lui Adolf Eichmann. Una dintre victime fu Richard Baer, succesor al lui Höss şi ultimul comandant de la Auschwitz, arestat la 20 decembrie 1960, lângă Hamburg, unde lucra ca tăietor de lemne. Baer a fost închis şi interogat în închisoare şi se spune că ar fi declarat cu insistenţă că la Auschwitz nu au existat niciun fel de camere de gazare. Orice ar fi declarat, însă, Baer nu a trăit destul pentru a asista la proces, murind în vârstă de 51 de ani, la 17 iunie 1963, aparent de o boală circulatorie. Întrucât soţia lui a declarat că Baer era în perfectă sănătate când a fost arestat, moartea lui trebuie considerată ca suspectă25.

Când procesul s-a deschis finalmente la Frankfurt, în decembrie 1963, principalul acuzat fu Robert K.L. Mulka, fost căpitan S.S., care a servit o vreme ca adjunct al lui Höss, la Auschwitz. Pentru rolul său la Auschwitz, Mulka fusese deja judecat şi condamnat, imediat după război,

precum cei mai mulţi dintre ceilalţi douăzeci şi unu de coacuzaţi în procesul Auschwitz, care, toţi, erau judecaţi a doua oară, pentru aceleaşi acuzaţii, încălcându-se principiul *non bis in idem*. Bineînţeles, tribunalul nu ignora în totalitate chestiunile de legalitate. De aceea şi-a dat silinţa să explice că guvernul din Bonn se consideră succesorul legal al celui de AL Treilea Reich, fiind competent să judece persoanele care ar fi încălcat legile în vigoare în Germania, pe timpul războiului.

Uciderea jidanilor fusese, desigur, ilegală în Germania nazistă, din care cauză majoritatea acuzaţilor erau inculpaţi chiar pentru această vină. Cât despre a şti dacă organizarea acestui proces a fost normală, oportună şi rezonabilă, cel mai bun lucru este să citǎm chiar opinia tribunalului din Frankfurt, cu privire la acest proces:

„(…) Totuşi, această demonstraţie a culpabilităţii a pus tribunalul în faţa unor sarcini extrem de dificile. Pentru reconstituirea acţiunilor acuzaţilor, în afara câtorva documente foarte firave, tribunalul dispunea, aproape exclusiv, numai de mărturii. Din experienţă criminologică, se ştie, însă, că mărturiile nu constituie cel mai bun mijloc de a dovedi ceva. Lucrul este şi mai valabil în cazul depoziţiilor unor martori despre evenimente observate de ei acum douăzeci de ani sau mai bine, în mijlocul unor nenorociri şi dificultăţi inexprimabile. Chiar martorul ideal, care nu vrea să spună decât purul adevăr şi care îşi stoarce memoria, după douăzeci de ani va avea dificultăţi să-şi amintească ceva cu precizie, riscând să proiecteze asupra altor persoane lucruri pe care le-a trăit cu adevărat, sau de a considera ca experienţe personale lucruri pe care alţii, din mediul respectiv, i le-au descris cu forţă sugestivă. Pe această pantă, în legătură cu ceea ce a trăit, el riscă să confunde timpurile şi locurile.

Desigur, faptul de a-i interoga pe martori astăzi

despre ceea ce au trăit, cu toate detaliile respective, este un lucru dureros şi penibil pentru ei. Ar însemna să le cerem prea mult astăzi, după douăzeci de ani, ca martorii să-şi amintească precis şi riguros când, unde, cum şi în ce fel, cineva a făcut una sau alta. Acesta este motivul pentru care martorii şi-au exprimat în repetate rânduri mirarea că li se cere să reproducă cu o astfel de precizie evenimente învechite. Este de la sine înţeles şi de datoria apărării să ne informăm cu privire la aceste detalii. Nu ar fi absolut nedrept dacă am imputa apărării intenţia de a-i face pe martori să arate cât pot fi de ridicoli. Dimpotrivă, se cuvine să ne reprezentăm infinita minuţiozitate cu care se procedează astăzi într-un proces penal; cum se face că de la piesele mărunte ale mozaicului se reconstituie imaginea veritabilă a evenimentelor din clipa crimei. Tribunalul dispune în primul rând de cadavru, de protocolul de autopsie, de rapoartele de expertiză asupra cauzelor care au antrenat moartea, de ziua când s-a produs aceasta şi de mobilul care a determinat moartea persoanei în chestiune. Dispunem de arma crimei, de amprentele digitale care identifică vinovatul, dispunem de urmele paşilor lăsate de el când a pătruns în casa victimei. Suntem în prezenţa multor altor detalii care procură tribunalului convingerea de neclintit că acest om a fost ucis de un vinovat identificat.

Toate acestea ne-au lipsit în cadrul procesului de faţă. Pentru diferitele crime, nu avem niciun indice absolut. Nu avem decât depoziţiile martorilor. În plus, acestor depoziţii le lipseşte precizia presupusă de un proces penal. Astfel, când întrebăm martorii în care an şi în care lună a fost comis cutare act, o facem numai din nevoia unei indispensabile exigenţe în căutarea adevărului. S-a întâmplat ca aceste date să fie pentru tribunal singurul indiciu pentru a verifica dacă evenimentul descris de

martori s-a produs în felul descris de aceştia, dacă nu cumva martorii au fost victimele unor erori sau confuzii de persoane. Tribunalul şi-a dat seama că, pentru aceşti oameni, povestirea minuţioasă a lucrurilor trăite cândva, în mediu concentraţionar, fără să dispună de un calendar, de un ceas, de mijloacele cele mai primitive de reperaj, a fost o probă extraordinară. Totuşi, tribunalul trebuie să poată stabili dacă cutare acuzat a comis cu adevărat o crimă, unde şi când a comis-o, căci asta ne cere codul penal. Orice altă perspectivă i-am atribui, suntem în faţa unui veritabil proces penal. Tribunalul nu poate să îşi dea sentinţa decât conform legilor pe care a jurat să le respecte şi aceste legi ne obligă, subiectiv şi obiectiv, la stricta demonstraţie a vinovăţiei fiecărui acuzat în parte.

Faptul că cerem prea mult martorilor demonstrează imensa dificultate de a stabili evenimente concrete, pe baze solide, după douăzeci de ani. Am văzut martori care, la prima vedere, erau atât de demni de crezare încât tribunalul a lansat mandate de arestare pe baza depoziţiilor lor. Examinând, însă, mai atent depoziţiile martorilor, în cursul multor ore de deliberări, a trebuit să recunoaştem că depoziţiile lor nu erau absolut solide şi nu puteau corespunde pe de-a-ntregul adevărului. Acesta este motivul pentru care a trebuit să aprofundăm întrebările pe problema împrejurărilor temporale, să verificăm pe documente dacă acuzatul pus în cauză de un martor a fost sau nu la Auschwitz în perioada respectivă, dacă a avut sau nu posibilitatea de a comite actul de care este acuzat, dacă nu, cumva, martorul a pus acest act pe seama unei alte persoane.

Dat fiind caracterul nesigur al mărturiilor, tribunalul a fost obligat să controleze foarte de aproape depoziţiile. Vorbesc numai de martorii pe care tribunalul i-a acceptat cu deplină încredere în bunele lor dispoziţii cu privire la

adevăr, adevărul subiectiv şi obiectiv.

Acum câteva săptămâni am putut citi în ziare că un membru al lagărului din Buchenwald a fost condamnat pentru asasinarea unui deţinut, despre care se ştie, astăzi, că este în viaţă şi că nu a fost asasinat. Astfel de exemple trebuie să ne dea de gândit. Este vorba de exemple de erori judiciare care nu contribuie nici la întărirea securităţii oferite de legi, nici la consolidarea încrederii generale în drept. Acesta este motivul pentru care tribunalul a evitat tot ceea ce ar fi putut semăna cu o decizie sumară. Tribunalul a controlat cu cea mai mare grijă şi seriozitate fiecare dintre depoziţiile fiecărui martor, din care cauză nu s-a putut pronunţa cu privire la o serie de capete de acuzare, întrucât condiţiile de certitudine pentru o astfel de decizie nu au putut fi reunite. De altfel, condiţiile de control al acestor depoziţii au fost foarte restrânse. Toate urmele au fost distruse. Documentele care ar fi fost de mare ajutor tribunalului, au fost arse” (…) 26.

Deşi această mărturie a tribunalului din Frankfurt ne dă o idee despre acest proces, trebuie să adăugăm că tribunalul a rămas, totuşi, mult dedesubtul adevărului. Marea majoritate a martorilor erau cetăţeni ai ţărilor blocului sovietic, cu tot ceea ce implică aceasta în legătură cu mărturiile lor. Tribunalul se plânge, de exemplu, că „depoziţia nu este destul de fidelă şi de precisă, pe cât am fi dorit”. Trebuie să arătăm, însă, că s-a încercat influenţarea memoriei martorilor într-un mod foarte subtil: „Comitetul internaţional Auschwitz” şi-a stabilit cartierul general la Frankfurt, publicând „fişuici informative” cu privire la teribilele lucruri care se petrecuseră la Auschwitz. Martorii au luat cunoştinţă de aceste „fişuici informative”, pe care le-au studiat înainte de a-şi face depoziţiile lor. Nu departe de tribunal exista un „Comitet al lagărelor” care, de altfel, a beneficiat de sprijinul multor

persoane, de exemplu primarul din Frankfurt, care a făcut martorilor tot felul de sugestii, mai directe sau mai subtile27.

De asemenea, farsa judiciară include chestiunile pe care tribunalul le-a abordat în cursul acestui lung proces, ca şi pedepsele care fură pronunţate. Recunoscut vinovat de a fi fost personalitatea numărul doi în administraţia marelui lagăr de „exterminare”, de a fi comandat Zyklon B cel puţin odată, de a fi fost şeful echipei de automobile care transporta condamnaţii, de a se fi ocupat de anumite sarcini administrative cu privire la convoaie şi de a fi fost implicat în construcţia crematoriilor, Mulka a fost condamnat la 14 ani muncă silnică, dar a fost eliberat patru luni mai târziu din motive de sănătate.

Acuzatul Franz Hofmann, fost căpitan S.S. şi responsabil la Auschwitz I, deşi recunoscut vinovat de a fi participat la exterminări, a fost condamnat la închisoare pe viaţă pentru a fi aruncat o sticlă în capul unui deţinut, care apoi a murit din cauza aceasta. Povestea cu sticla a avut mai mare efect asupra curţii decât exterminările în masă, ceea ce nu trebuie să ne surprindă. Episodul cu sticla este lesne de înţeles. Fără niciun fel de martori, toată lumea ştie ce este o sticlă şi că există destule sticle peste tot. Exterminările, însă, sunt mai rare decât sticlele şi mai greu de recunoscut. Din cauza sticlei buclucaşe, Hofmann a fost condamnat la închisoare pe viaţă, înainte de a fi eliberat, puţin mai târziu, întrucât s-a ţinut cont de timpul deja petrecut în detenţie29!

Secţiune 3.25 VI. 8. Astfel de procese nemaipomenite au mai avut loc vreodată?

Cel care caută în cărţile de istorie proceduri judiciare comparabile cu „procesele pentru crime de război”, nu trebuie să se limiteze la procesele politice. Astfel de procese, de exemplu cel al Mariei Stuart, regina Scoţiei,

nu au cunoscut atmosfera de isterie intercontinentală a proceselor noastre pentru crime de război, reale sau imaginare. O altă particularitate a proceselor politice ordinare constă în aceea că, de obicei, nu este vorba decât de o victimă, cel mult câteva, şi că urmărirea penală nu depăşeşte două decenii.

Procesul Ioanei d'Arc, care a comportat anumite aspecte isterice, nu este comparabil cu procesele noastre pentru crime de război, întrucât este vorba de o singură persoană, nu de un stat şi o societate întreagă sub acuzaţie. În căutarea de precedente pentru procesomania şoatică şi procesele contemporane de crime de război, numai procesele de vrăjitorie oferă comparaţii satisfăcătoare. O foarte importantă similitudine rezidă în faptul că acuzaţii din procesele de vrăjitorie estimau frecvent că este oportun, în împrejurările respective, de a admite într-o oarecare măsură acuzaţiile. Practic, în numeroase cazuri, o confesiune parţială era singura strategie de apărare posibilă. Nu se putea nega existenţa însăşi a conclavurilor sau reuniunilor vrăjitoreşti de sâmbătă noaptea, numite sabaturi, întrucât imaginaţia socială decisese de mult că acestea există, că vrăjitoarele pot zbura pe o coadă de mătură etc.

Când condamnaţii acestor procese erau executaţi, se putea asista la scenele următoare:

„Pe eşafod erau cei sortiţi focului, câţiva, nu prea mulţi, iar pe un podium, mai încolo, se găsea mulţimea celor iertaţi, inclusiv eroina care şi-a regretat faptele, căreia i se citeşte spovedania. Aceasta îndrăznise tot ce se poate închipui. Nimic mai dement nu putea să existe. La sabatul vrăjitoarelor se mănâncă băieţei şi chiar fetiţe tocate mărunt. La felul doi se servesc hălci respectabile, din corpurile vrăjitorilor proaspăt dezgropaţi. Broscoii dansează, vorbesc, se plâng de broaştele care le-au sucit

minţile, sunt certaţi de tovarăşul Diavol în persoană, care, apoi, îşi conduce politicos vrăjitoarele, luminându-le calea cu făclia făcută din mâna unui copil, mort nebotezat, nespovedit, neîmpărtăşit, fără lumină, fără colivă etc.30

Situaţia era de aşa natură încât trebuiau alimentate şi întreţinute fantasmele şi pasiunile judecătorilor, ca şi ale gloatei. Existau mijloace de a devansa acuzaţia. Unele femei, de exemplu, se prezentau singure drept vrăjitoare pocăite. Apoi, acestea erau instruite cu privire la activitatea altor vrăjitoare, în păcat până peste urechi, care trebuiau demascate şi arse, pentru a le salva sufletele, nu-i aşa? Atunci, ca şi astăzi, Doamne fereşte, Biserica nu-şi permite să piardă vreun suflet. Paralela între procesele pentru crime de război şi cele de vrăjitorie frizează perfecţiunea absolută. Cele două tipuri de procese comportă o mulţime de victime potenţiale, posibilităţile de atac, anatemizare şi condamnare a lor, inclusiv ele între ele, fiind nelimitate. Suntem în faţa aceleaşi atmosfere de irealitate şi isterie socială, a aceluiaşi tip de proces. Cel care crede că un stat modern a exterminat milioane de oameni într-un centru industrial coxochimic, cu analcid, motoare Diesel şi prafuri, că duhoarea persistentă venea de la crematorii, nu de la uzinele chimice, este echivalentul contemporan al celui care, acum câteva secole, credea că nenorocirile şi calamităţile sunt cauzate de vrăjitoarele care discută cu broaştele, călătoresc pe mătură şi fac dragoste cu Satana etc.b

NOTE

a. Cf. Hannah Arendt, *EICHMANN LA IERUSALIM. Raport asupra banalităţii răului*. Editura Humanitas, Bucureşti, 2007. Vedeţi şi Prof. dr. Gheorghe Manole, „«Eichmann la Ierusalim» – Minciuna ca profesie (1)”, în revista ART-EMIS, 20 februarie 2012, pe http://www.art-emis.ro/analize/845-eichman-la-ierusalim-minciuna-ca-

profesie.html. Pe aceeaşi temă, vedeţi şi: Colonel (r.) Vasile I. Zărnescu, „Contra defăimării României”, în revista ART-EMIS, 7 martie 2013, pe http://www.art-emis.ro/jurnalistica/1474-contra defăimarii-romaniei.html. N. red. – V.I.Z.

21. Eichmann, şedinţa 78, NI-01; şedinţa 98, ŢI-W1.

22. Eichmann, şedinţa 103, Jj1; şedinţa 106, V1.

23. Eichmann, şedinţa 72, Aa1-Kk11; şedinţa 73, A1-R1; şedinţa 74, Hh1-Ii1; şedinţa 88, L1-P2 şi anexele; şedinţa 104, T1-V1; şedinţa 105, W1-Z1; *Life*, 28 nov. 1960, p. 19 sq; 5 dec. 1960, p. 146 sq.

24. Eichmann. Şedinţa 85, J1-K1; şedinţa 87, M1 – 01, Y1; şedinţa 88, G1-H1.

25. ARETZ, p. 58; NAUMANN, p. 8.

27. NAUMANN, pp. 8 – 26, 416 – 417.

28. LANTERNSER, pp. 85 – 94.

29. NAUMANN, pp. 412 – 413, 418 – 419, 422 – 423; REITLINGER, p. 551, 561.

30. MICHELET, p. 162.

b. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 315 – 324. N. red. – V.I.Z.

a.

Secţiune 3.26 VI. 9. Cum stăm cu tortura?

Un alt aspect important al paralelismului istoric dintre procesele de vrăjitorie şi cele pentru crime de război este tortura acuzaţilor şi a martorilor, utilizată cu vârf şi îndesat în ambele cazuri. Mărturiile inventate cu ocazia proceselor de vrăjitorie sunt explicate, de regulă, prin recursul la tortură, deşi citatul din Michelet subliniază că isteria gloatei furnizează ea singură un motiv foarte eficace. Ştim că anumite persoane au fost torturate în cadrul proceselor pentru crime de război şi vom examina în ce măsură tortura a contribuit la stoarcerea mărturiilor,

mai ales a acelora ce confirmă teza exterminărilor.

Dispunem de dovezi care arată că tortura a fost frecvent folosită în cadrul proceselor pentru crime de război. În primul capitol am văzut torturile prin care au trecut acuzaţii germani cu ocazia procesului de la Dachau. Sub oblăduirea britanicilor, scene asemănătoare au avut loc în cadrul procesului Bergen-Belsen. Josef Kramer şi alţi acuzaţi au fost torturaţi până ce ei înşişi şi-au implorat călăii torţionari să îi execute31.

Pe de altă parte, se pare că acuzaţii T.M.I. erau prea cunoscuţi pentru a se recurge la tortură, cu excepţia lui Iulius Streicher, despre care se spune, inclusiv, că a fost obligat să îşi mănânce propriile excremente32. Streicher s-a plâns în faţa tribunalului, de a fi fost bătut de soldaţi negri, după arestarea sa. La cererea procurorului Jackson, această mărturie a fost suprimată din procesul-verbal, altfel „curtea ar fi fost obligată să facă o anchetă". Streicher fusese redactorul şef şi editorul revistei *Der Stürmer*, un magazin cvasi pornografic despre care se zice că avea o foarte proastă reputaţie, care ataca, însă, nu numai pe jidani, ci şi pe francmasoni, clerul catolic sau protestant, inclusiv nazişti cu poziţii foarte înalte. Streicher a afirmat în *Der Stürmer*, că fata lui Göring nu era chiar a acestuia, întrucât fusese concepută prin inseminare artificială. *Der Stürmer* era considerată o publicaţie şocantă de aproape toţi conducătorii politici ai Germaniei, dar Streicher beneficia de protecţia lui Hitler, care îi era recunoscător pentru contribuţia lui la succesul nazismului în Nürnberg. În 1940, Göring a manevrat astfel încât Streicher a fost pus pe tuşă. Deşi *Der Strürmer* nu a fost interzis, Streicher a fost demis din funcţia lui de Gauleiter de Nürnberg. El nu a ocupat niciodată vreo funcţie în guvernul german, nici înainte de război, nici în timpul acestuia. Faptul că ziaristul Julius Streicher a fost

inclus în prima linie a acuzaţilor T.M.I.-ului este mai mult decât ridicol, mai mult decât o crimă, o murdărie pe obrazul celor patru magnifici33. În cadrul proceselor T.M.N., nu s-a produs niciodată o revelaţie generală sau masivă cu privire la torturarea acuzaţilor şi a martorilor. După cum am arătat, însă, în capitolul precedent, credem că acuzatorii de la Nürnberg nu au ezitat să îi tortureze pe martori, inclusiv într-un proces american aproape banal, care, însă, îl implica de-a dreptul pe procurorul Kempner. Acest lucru confirmă supoziţia noastră că tortura a fost utilizată curent la Nürnberg, mai precis contra martorilor şi a acuzaţilor care au jucat un rol în procesele de la Nürnberg.

Suntem tentaţi să credem că Adolf Eichmann nu a fost foarte torturat de răpitorii lui israelieni, cel puţin nu pentru a-l obliga să furnizeze o anumită mărturie cu ocazia procesului său. Această opinie se bazează pe simplul fapt că nu s-a plâns de a fi fost torturat, cu ocazia depoziţiei sale din timpul procesului, deşi la începutul depoziţiei se plânsese de tratamentul sălbatic din primele zile de după răpire. Se ştie că răpitorii l-au forţat să semneze o declaraţie după care ar fi venit în Israel de bunăvoie, pe care acuzaţia a avut tupeul să o prezinte ca dovadă în timpul procesului. Totuşi, secretul riguros în legătură cu încarcerarea lui în Israel indică posibilitatea că Eichmann a fost torturat cel puţin într-un anumit sens, dar că din motive tactice, sau de altă natură, a preferat să treacă peste asta în depoziţia sa oficială34.

Examinând problema mai de aproape, notăm că eficacitatea torturii pentru obţinerea unei mărturii cu un conţinut determinat este contestabilă. Nu putem crede că autorităţile judiciare de la Nürnberg şi-au făcut scrupule cu privire la utilizarea torturii.

Este, însă, foarte probabil că ele îşi vor fi zis că

oricare ar fi stadiul în care administrarea torturii este stopată, nu se ştie niciodată ce va spune victima în faţa instanţei, când va fi chemată ca martor, pentru a confirma sau infirma ceva. Există, însă, excepţii, cazul proceselor staliniste din Moscova anilor treizeci, de exemplu, ca şi a altor procese ulterioare, din ţările comuniste. În aceste cazuri, acuzaţii au fost supuşi la o astfel de

„Spălare a creierelor" încât s-au prosternat în faţa tribunalului, denunţându-se ei înşişi ca fiinţele cele mai repugnante de pe pământ35.

La Nürnberg nu s-a văzut nimic de acest gen. În ciuda mărturiilor mincinoase şi insultante pentru reputaţia regimului nazist în general, acuzaţii nu s-au preocupat decât de afirmarea inocenţei lor personale. Examinarea chestiunii torturii arată că anchetatonicălăi sau torţionari trebuie să fie foarte atenţi cu privire la întrebările pe care le pun şi concluziile care pot fi trase din răspunsuri. Evident, se pune problema de a şti dacă un om a fost sau nu a fost torturat. Apoi, trebuie ştiut dacă acuzatul sau martorul a confirmat sau nu realitatea exterminărilor. Presupunând că a confirmat, nu este sigură concluzia că tortura explică răspunsul în întregul lui. Cazul Kramer ilustrează această incertitudine. În ciuda torturii, el a spus adevărul în prima declaraţie, pe care nu a schimbat-o decât după ce avocatul său i-a explicat implicaţiile sigure ale persistării într-o direcţie care nu are nicio şansă de a-i fi acceptată de tribunal. Pe de altă parte, dacă un martor sau un acuzat a fost torturat, este limpede că nu putem avea nicio încredere în autoritatea care a organizat punerea în scenă a procesului. În acelaşi timp, nu trebuie să ne grăbim cu supoziţiile în ceea ce priveşte motivele posibile pe care le-ar fi avut temnicerii de la Nürnberg pentru a folosi tortura. Aceasta nu putea fi neapărat necesară pentru obţinerea de mărturii speciale. În

consecinţă, tortura a putut avea un caracter mai mult sau mai puţin conştient, fiind drămuită şi cu minuţiozitate de la caz la caz. Mai întâi, ea a putut fi folosită din exces de zel şi pentru simpla plăcere a brutelor şi a temnicerilor călăi. Jidanii tăiau şi spânzurau la Nürnberg, greu de găsit vreunul care nu ura la modul talmudic victimele germane. În al doilea rând, tortura a putut fi folosită pur şi simplu pe baza observaţiei că deşi utilitatea ei nu este garantată, ea nu putea prejudicia câtă vreme rămânea confidenţială. Al treilea motiv posibil al utilizării torturii este ceva mai inteligent. Deşi discutabilă şi puţin utilă pentru obţinerea de mărturii precise, tortura putea fi eficace într-un sens mai general.

Când anchetatorul ameninţă acuzatul că va acţiona contra familiei lui dacă nu cooperează, nimic nu dovedeşte că posedă puterea şi cruzimea necesară pentru asta. Se poate, deci, ca acesta să se îndoiască de intenţiile lui. Dimpotrivă, dacă prizonierul este încarcerat vreme de un an sau mai mult şi torturat în permanenţă, acesta poate să creadă că anchetatorul este în stare de orice. Deşi prin ea însăşi tortura nu este un mijloc foarte potrivit pentru stoarcerea mărturiilor, ea a putut fi, totuşi, utilizată la Nürnberg pentru intimidarea generală a martorilor şi acuzaţilor, intimidare care putea facilita ulterior represiunea şi supusenia planetară, la care s-a ajuns. Există, însă, şi anumite complicaţii. De exemplu, tortura fizică nu este o realitate suficient de bine definită. Se poate susţine că o încarcerare îndelungată, în condiţii insalubre sau cel puţin neconfortabile şi cu interogatorii zilnice, este ea însăşi o formă de tortură. O altă complicaţie este că există forme de tortură, mai ales de natură sexuală, despre care nu vom avea niciodată cunoştinţă întrucât victimele vor evita să vorbească despre asta. În sfârşit, dar nu în ultimul rând, trebuie spus că aproape nimeni printre noi,

inclusiv autorul acestor rânduri, nu a fost torturat de către profesionişti urmărind un scop precis. Acesta este motivul pentru care, pentru a spune lucrurilor pe numele lor, nu ştim despre ce vorbim când vorbim de tortură.

Esenţialul concluziei noastre cu privire la tortură este că ea ne pune în faţa unei zone de imponderabilitate. Pe cât se pare, tortura a fost utilizată pentru slăbirea generală a victimelor, cu scopul ca mărturiile lor să fie canalizate pe căi motivate de cu totul alte consideraţii decât atrocităţile, brutalitatea, cruzimea şi sadismul. Sub acest unghi am făcut analiza depoziţiilor martorilor şi acuzaţilor de mai sus. Efectele şi frica de tortură nu explică, prin ele însele, depoziţiile suportericeşti, în sprijinul tezei exterminaţioniste. De aceea, vom fi probabil în dezacord cu o bună parte dintre lucrările asupra acestei chestiuni, lucrări care acordă o prea mare importanţă ipoteticei eficacităţi a torturii la Nürnberg. Totuşi, admitem că analiza noastră asupra acestui subiect dificil nu ne permite să tragem o concluzie. Din acelaşi motiv bănuim că, deşi s-au sprijinit pe două fapte incontestabil autentice, autorii de lucrări privind procesele de vrăjitorie au putut ajunge la concluzii eronate. Faptele incontestabil autentice de care vorbim sunt: 1) victimele proceselor de vrăjitorie au fost sigur torturate, potrivit procedurii legale pe atunci; 2) foarte multe persoane au recunoscut mai târziu existenţa unor fapte imposibile. Primul, adică tortura ca atare, nu îl implică neapărat pe cel de al doilea, dar poate contribui în sensul respectiv, în măsura în care efectele lui se adaugă motivaţilor mai puternice care pot favoriza un anumit gen e mărturii.

Secţiune 3.27 VI. 10. Adolf Hitler

La momentul oportun, vom reveni asupra anumitor declaraţii făcute în cadrul proceselor pentru crime de război. Până atunci, vom menţiona câteva remarci atribuite

naziştilor de rang foarte înalt. La 17 aprilie 1943, Hitler l-a întâlnit pe amiralul Horthy, la castelul Klessheim. Cu această ocazie, cancelarul german ar fi criticat politica de clemenţă a lui

Horthy, cu privire la jidani, explicându-i, se spune, că în Polonia lucrurile se petrec cu totul altfel:

„Jidanii care nu voiau să muncească erau împuşcaţi. Dacă nu puteau munci (…), trebuiau trataţi ca bacilii de tuberculoză, prin intermediul cărora pot fi contaminate corpurile sănătoase. Dacă ne gândim că până şi creaturile inocente ale naturii, precum iepurii sau iezii trebuie ucişi dacă au contractat o boală cu care riscă să îşi infecteze semenii, nu este vorba de nicio cruzime".

Dovada că Hitler ar fi pronunţat aceste cuvinte este stenograma făcută atunci de către Paul Otto Schmidt, interpretul lui, care a depus mărturie în faţa T.M.I.-ului. Bineînţeles, Paul Otto Schmidt participa adesea la acest gen de întâlniri şi totdeauna lua note. În faţa tribunalului, el a declarat că aceste cuvinte sunt autentice, fiind notate de el însuşi. Totuşi, într-o carte publicată după aceea, Schmidt recunoaşte că deşi a fost prezent la întâlnirea cu Horthy, acesta a insistat ca el să părăsească încăperea respectivă36. O altă declaraţie, despre care se face mult caz, figurează în *Testamentul politic* al lui Hitler:

„În privinţa asta, nu vreau să las niciun fel de îndoială: dacă popoarele Europei vor fi din nou considerate simple pachete de acţiuni de către conspiraţia banului şi a finanţelor, vom face ca acest popor, adică jidanii, să suporte consecinţa de a fi fost veritabilul vinovat al acestei lupte funeste. Vreau ca aceasta să fie clar pentru toată lumea: de data asta, nu numai milioanele de bărbaţi adulţi îşi vor găsi moartea, nu numai sutele de mii de femei şi de copii, bombardaţi şi arşi de vii în oraşe, vor muri, ci şi adevăraţii vinovaţi, care îşi vor plăti greşeala, deşi prin

mijloace mai umane decât războiul”.

Această declaraţie este adesea interpretată ca o mărturisire a exterminărilor, deşi semnificaţia ei este cel puţin ambiguă. Apare foarte clar că ispăşirea de care este vorba trebuie să se realizeze prin „mijloace mai umane decât războiul”. Jidanii din Europa dominată de Hitler îşi pierduseră bunurile şi poziţiile lor, aceasta fiind probabil interpretarea corectă a frazei de mai sus. Pierderea bunurilor materiale şi a unei poziţii dominante poate să pară o ispăşire inadecvată în raport cu ceea ce le reproşează el jidanilor. Se ştie, însă, că, în momentul când părăsesc scena publică, oamenilor politici le place să exagereze importanţa acţiunii lor. Există, însă, şi posibilitatea ca textul testamentului să fi fost denaturat, întrucât descoperirea lui de către autorităţile britanice şi americane nu a fost anunţată decât la 29 decembrie 1945, singura pagină semnată de mâna cancelarului fiind cea de pe urmă. Maşina de scris şi hârtia utilizată de secretariatul lui Hitler ar fi fost suficiente pentru a provoca o alterare indetectabilă37.

Secţiune 3.28 VI. 11. Heinrich Himmler

Se vorbeşte despre un discurs al lui Himmler, pe care acesta l-ar fi pronunţat la Posen (Poznan), în 1943. Reproducem mai jos traducerea părţii care ne interesează, aşa cum figurează ea în volumele T.M.N. În anumite cazuri, vom da şi termenii originali, în germană. Iată, deci, partea aleasă de noi din presupusul discurs al lui Himmler:

„Cu toată sinceritatea şi încrederea, voi aborda aici, în faţa dumneavoastră, un capitol foarte penibil. Trebuie să-l abordăm între noi, cu toată francheţea, deşi nu vom vorbi niciodată despre asta în public, după cum, la 30 iunie 1934, fără să vorbim, nu am ezitat să ne îndeplinim datoria de a pune la zid şi a-i executa pe camarazii care se rătăciseră. Nu vom vorbi nici despre asta. (...) Ajungem la

evacuarea jidanilor (*die Judenevakuierung*), la eliminarea (*Ausrottun*) poporului jidănesc. Este genul de lucruri despre care se vorbeşte uşor. – «Poporul jidănesc va fi eliminat (*ausgerottet*)», va spune primul venit dintre camarazii de partid; «Bineînţeles, eliminarea (*Auschaltung*) jidanilor este în programul nostru, ceea ce şi facem». Iată, însă, că vin peste noi 80 de milioane de bravi germani, fiecare în braţe cu jidanul lui bun. De acord, ceilalţi sunt nişte canalii, dar acesta este un jidan foarte bun. Dintre cei care vorbesc astfel, niciunul nu a privit lucrurile mai de aproape, nimeni nu vorbeşte din experienţă. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiu ce înseamnă o sută de cadavre alungite unul lângă altul, sau cinci sute de cadavre, sau o mie de cadavre. O ştim pentru că am îndurat-o, ceea ce ne-a oţelit, fără ca pentru asta să încetăm de a fi oameni de bine, mai puţin în cazul excepţiilor cauzate de slăbiciunile omeneşti. Aceasta este o pagină faimoasă din istoria noastră, care nu a fost scrisă şi nici nu va fi scrisă vreodată, căci ştim cât ne-ar costa astăzi, când în fiecare oraş, în mijlocul bombardamentelor, greutăţilor şi privaţiunilor de război, îi avem încă pe aceşti sabotori clandestini, agitatori, provocatori şi instigatori, care sunt jidanii. Fără îndoială, astăzi suntem la nivelul anilor 1916 – 1917, când jidanii încă erau încorporaţi în poporul german. Le-am confiscat bogăţiile pe care le posedau. După cum trebuia, am dat ordinul strict, executat de către generalul Pohl, ca aceste bogăţii să fie integral vărsate Reichului. Nu am oprit nimic pentru noi. […] Avem dreptul moral, avem datoria faţă de germani să distrugem acest popor (*dieses Volk umzubringen*) care voia să ne distrugă. Totodată, nu avem dreptul să ne îmbogăţim, nici măcar cu o blană, cu un ceas, o marcă, o ţigaretă sau orice altceva. Sub pretext de a extermina (*ausrotten*) un bacil, nu vrem ca în final să ne infectăm noi înşine şi să murim

de asta. (...) Acolo unde se vor forma, îi vom cauteriza împreună" 38.

Dovada că Himmler ar fi pronunţat aceste cuvinte este foarte slabă. Presupusul text al discursului lui Himmler face parte din documentul PS-1919 şi se întinde pe 63 de pagini în volumele T.M.I. Pasajul citat ocupă o pagină şi jumătate, cam la jumătatea textului, sub titlul „Evacuarea jidanilor". Manuscrisul discursului nu poartă nicio semnătură, nicio menţiune. Conform prezentării care însoţeşte documentul procesului, discursul ar fi fost găsit în dosarele lui Rosenberg, ministrul Estului ocupat. El a fost prezentat ca dovadă în faţa TMI-ului, ca făcând parte din documentul PS-1919. În cursul procesului, nu s-a precizat unde anume ar fi fost găsit acest document şi nimeni nu l-a interogat pe Rosenberg în această chestiune. Rosenberg a fost interogat despre un alt document, PS

3428, despre care vom spune câteva cuvinte mai încolo, care, de asemenea, ar fi fost găsite în dosarele sale39. Faptul, însă, a fost dezminţit de Rosenberg. În plus, se afirmă că, cu ocazia procesului nr. 11, „dosarele lui Rosenberg fură din nou luate la bani mărunţi, descoperindu-se 44 de discuri conţinând înregistrările fonografice ale discursului ţinut de Himmler la Posen, la 4 octombrie 1943" 40. Discurile sunt socotite a fi documentul NO

5909 şi au fost admise cu titlul de dovadă în timpul depoziţiei acuzatului Gottlob Berger, general S.S., fost şef al departamentului administrativ S.S., ofiţer de legătură personal al lui Himmler cu Ministerul pentru Est, al lui Rosenberg, responsabil cu afacerile prizonierilor de război, către sfârşitul acestuia. Interogat de procuror, Berger a declarat că nu a ştiut nimic despre programul de exterminare şi că, într-adevăr, Himmler pronunţase un „interminabil" discurs la Posen, în 1943, în faţa unui public

compus din înalţi demnitari naziști, dintre care făcea parte şi el însuşi. Totuşi, el a contestat că documentul PS-1919 este o transcriere exactă a discursului, întrucât el îşi amintea că o parte din discurs tratase despre anumiţi şefi S.S. belgieni şi olandezi, prezenţi la reuniune. Iată ce a declarat Gottlob Berger:

„Aceasta lipseşte din transcriere. Pot spune cu toată certitudinea că el nu a vorbit de *Ausrottung* cu privire la jidani, reuniunea respectivă fiind consacrată aplanării şi reglării tensiunilor dintre Waffen S.S. şi poliţie” 41.

Cu ocazia contrainterogatoriului, procurorul Petersen a dispus ascultarea înregistrării fonografice a primelor rânduri ale discursului presupus. Berger a contestat, însă, că ar fi vocea lui Himmler. Apoi, după o a doua ascultare a aceluiaşi fragment, el a declarat că, totuşi, „ar putea fi vocea lui Himmler”. Discurile au fost admise ca dovadă. Alte extrase, inclusiv cel de mai sus, tratând despre evacuarea jidanilor, fură ascultate de tribunal, fără ca Berger să mai fie interogat cu privire la autenticitatea vocii şi fiind lăsat să plece imediat după terminarea audiţiei discurilor. Tribunalul a manifestat oarecare reticenţă în acceptarea acestor discuri ca dovezi:

„Preşedintele Powers: Consider că, la prima vedere, avem destule elemente care justifică admiterea acestui document cu titlu de dovadă. Dimpotrivă, nu este dovedit că acest discurs a fost pronunţat la Poznan sau într-un alt loc. Discurile sunt admise ca dovadă, dar numai în sensul de indicaţie a atitudinii generale a lui Himmler”.

Singura dovadă „la prima vedere”, privind autenticitatea vocii (într-un singur loc al discursului), a fost, pe cât îmi dau seama, declaraţia lui Berger după care vocea, în acel loc, „ar fi putut şi a lui Himmler.

În ceea ce ne priveşte, acuzarea nu a dovedit întru nimic că vocea respectivă a fost cu adevărat a lui Himmler,

nici că discursul de la Posen, care trata subiecte delicate, ar fi fost înregistrat pe disc. De aceea, autenticitatea acestor înregistrări, care nici măcar nu a făcut obiectul unei discuţii, nu a fost demonstrată.

Probabil că nu există nicio înregistrare presupusă a conţine observaţiile lui Himmler privind „evacuarea jidanilor". Pe câte ştiu, în iureşul propagandistic din jurul afacerii Eichmann, nicio înregistrare de acest gen nu a ieşit la lumină. Reitlinger pretinde că există „o înregistrare parţială, pe fonograf", a discursului de la Posen, fără să ne spună, însă, care parte există42. Nu am dus cercetarea asta mai departe, întrucât chiar dacă înregistrările ar fi disponibile, nu aş fi calificat pentru a le evalua.

Amintesc, însă, că aceste înregistrări, descoperite târziu, în dosarele unui mort, au fost admise ca dovezi în timpul „procesului", mai exact circul lui Kempner, pe care analiza noastră l-a discreditat total, pe bază de cu totul alte elemente. Pare foarte bizar că Himmler ar fi aprobat înregistrarea unui discurs conţinând lucruri despre care el „nu va vorbi niciodată (...) în public" şi apoi că, în ciuda faptului că el era şef peste Gestapo, aceste înregistrări au ajuns chiar în mâna lui Rosenberg, rivalul său politic. Ţinând cont de aceste consideraţii şi de faptul că este greu de admis că Himmler ar fi ocupat timpul atâtor şefi S.S. pronunţând presupusul text al documentului PS-1919 (o discuţie generală despre război), suntem siguri că ne găsim în faţa unui alt fals. Se poate, însă, ca unele părţi din presupusul discurs să fie autentice, anumite fragmente au fost poate pronunţate în discursul de la Posen sau cu alte ocazii. Cu ocazia procesului nr. 4, Pohl a declarat că a asistat la discursul din Posen (ceea ce este probabil adevărat) şi că Himmler formulase câteva remarci cu privire la exterminarea jidanilor. Totuşi, argumentul principal al lui Pohl a fost rizibil.

Am văzut că strategia de bază a lui Pohl consta în exploatarea faptului că acuzaţiile de exterminare fuseseră lansate contra Gestapo-R.S.H.A., folosind tot ceea ce îl putea disculpa de domeniul exterminărilor, de exemplu depoziţia lui Höss. După cum am văzut, strategia sa de apărare era pe aceeaşi logică de bază a tuturor acuzaţilor, cu singura excepţie a lui Göring.

Astfel, mărturia lui Pohl despre discursul de la Posen intervine într-un anumit context, discursul respectiv fiind prezentat de el drept primul element de informaţie pe care l-ar fi avut, cu privire la exterminări. În alţi termeni, exterminările ar fi fost atât de îndepărtate de funcţiile sale oficiale, încât i-a trebuit o declaraţie a lui Himmler pentru a lua cunoştinţă. Bineînţeles, el a declarat în faţa tribunalului că puţin după aceea protestase pe lângă Himmler, care i-ar fi răspuns că nu aceasta este „treaba lui". Pohl întorcea în folosul său tot ceea ce curtea admitea ca un fapt sigur43.

Înainte de a încheia chestiunea discursului de la Posen, iată, însă, şi un argument secundar. Se poate admite autenticitatea textului, dar arăta că prin „*Ausrottung*" Himmler vorbea pur şi simplu despre „dezrădăcinare" sau o altă formă de eliminare, mai puţin radicală decât asasinatul. Baza acestui argument constă în faptul că, în text, *Ausrottung* este un echivalent de *Judenevakuierung* şi de *Ausschaltung*. Cadavrele despre care se vorbeşte pot fi uşor asimilate ca fiind acelea ale victimelor germane ale bombardamentelor teroriste aliate, despre care naziştii pretindeau adesea că cei vinovaţi sunt jidanii. Pe de altă parte, dacă discursul este autentic, putem nota că Himmler considera un drept şi o datorie *dieses Volk umzubringen*, iar comparaţia cu epuraţia sângeroasă din 1934 pare să justifice considerarea expresiei *Ausrottung* în sensul de exterminare. De aceea,

deşi un astfel de argument ar putea fi avansat, el nu ar fi prea solid.

Concluzia este că cerându-ni-se să credem în autenticitatea acestui text-discurs, mi se cere în fapt să avem încredere în Kempner.

Secţiune 3.29 VI. 12. Josef Goebbels

The Goebbels Diaries conţine o serie de observaţii şi de remarci. „Nota editorului" ne explică, însă, că „jurnalul a fost dactilografiat pe o foarte frumoasă hârtie filigranată", apoi „trecu prin mai multe mâini înainte de a ajunge, finalmente, în cele ale lui Frank E. Masson". De aceea, deşi într-un fel sau altul se poate dovedi autenticitatea de ansamblu a jurnalului, autenticitatea întregului manuscris nu este de loc sigură. Ediţia originală a acestor *Diaries* conţine chiar o declaraţie a guvernului american, care „nu certifică, nici nu respinge autenticitatea manuscrisului". Wilfred von Oven, fost funcţionar în ministerul lui Goebbels, a devenit, după război, la Buenos Aires, directorul revistei „de dreapta" *La Plata*, în limba germană, făcându-se cunoscut ca un partizan de o ardentă curiozitate a autenticităţii *Goebbels Diaries*. Impresia produsă de comentariile lui este, însă, de-a dreptul opusă. De exemplu, el ne spune că a) jurnalul a fost dictat consilierului (*Regierungsrat*) Otte, pe bază de note manuscrise, care, apoi, au fost distruse. Otte le dactilografia cu o maşină de scris specială, ale cărei caractere aveau aproape un centimetru înălţime, maşină utilizată pentru textele lui Goebbels, când acesta rostea un discurs. b) Conform ordinelor lui Goebbels, Oven „l-a observat adesea" pe Otte care ardea paginile manuscrise „cât se poate de meticulos şi cu grijă", către sfârşitul războiului, după ce le microfilmase.

Motivul acestei ultime operaţii, după cum Goebbels i l-a explicat lui Oven şi a scris în jurnal la data de 18 aprilie

1945 (publicat la Buenos Aires în 1948 – 1949), era că Goebbels

„Supraveghease vreme de luni de zile ca secretul şi comoara lui, rezultatul unei cariere politice de peste douăzeci de ani, să fie păstrat pentru posteritate şi să nu cadă în mâini neautorizate".

Istoria cam bizară povestită de Oven lămureşte întrucâtva aluzia din *Introducerea* lui Louis P. Lochner la *Diaries*, cu privire la o maşină de scris puţin obişnuită. Dacă cele spuse de Oven sunt adevărate, este posibil ca persoane necunoscute să fi obţinut maşina de scris specială, un facsimil sau un joc de microfilme, fabricându-ne, apoi, un text. Este aproape imposibil de crezut că jurnalul lui Goebbels a fost, într-adevăr, transcris aşa cum susţine Oven44 a.

NOTE

31. BELGION, p. 80 – 81.

32. Opera lui Ţurcanu, Piteşti, Gherla, Aiud, penitenciarizarea socialului, educaţia şoatică, şcoala, presa, ne-au dezvrednicit cu o sfântă schimbare excrementţială la faţă. Din bube, mucegaiuri şi noroi / Iscat-am frumuseţi şi preţuri noi, spunea Omul din Mărţişor. Poezie arghezianã sau povestea cu albina şi musca? Făcând Dumnezeu albina şi văzând

30.

că e bine, s-a încruntat întru acestea Satana şi ne-a blagoslovit cu musca, instrumentul multor schimbări excrementţiale la faţă. (N.T.).

33. BARDECHE, p. 12; DAVIDSON, pp. 44 – 47, 51.

34. Eichmann, şedinţa 75, U1. Cu privire la măsurile incredibil de fanatice, luate pentru izolarea lui Eichmann de lumea exterioară, pe timpul detenţiei în Israel, vedeţi *Jewish Chronicle* din Londra, 2 sept. 1960, p. 15.

35. Soljenit m-a făcut descrierea finală a evoluţiei

„procesului” politic comunist. De asemenea, se poate vedea CONQUEST, pp. 82 – 147.

36. REITLINGER, p. 450 – 452; HILBERG, p. 524; SCHMIDT, p. 248.

37. Ultima pagină a *Testamentului* reprodus de TREVOR-ROPER, p. 180. Descoperirea şi textul *Testamentului* sunt semnalate de *New York Times*, 30 dec. 1945, p. 1; 31 dec. 1945, p. 1, 6. *Testamentul* figurează, de asemenea, în SHIRER (1947), pp. 180 – 181.

38. Ps-1919 în TMI, vol. XXIX, p.110 – 173 (în germană). Extras din versiunea engleză.

T.M.N. vol. 13, pp. 318 – 327.

39. T.M.I., vol. 11, p. 567.

40. TMN, vol. 13, p. 318.

41. T.M.N., vol. 13, pp.457 – 487.

42. REITLINGER, p. 317.

43. T.M.N., vol. 5, pp. 666, 675.

44. LOCHNER, pp. VIII, 126, 138, 147 sqq., 241. Remarcile lui Oven se găsesc în

Nation Europa, apr. 1975, pp. 53 – 56.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 324 – 335. N. red. – V.I.Z.

VI. 13. Formaţiunile militare *Einsatzgruppen*

Partea restantă din făcătura exterminării susţine că formaţiunile *Einsatzgruppen* i-au exterminat pe jidanii ruşi în camioane de gazare sau prin execuţii în masă. Este singurul fragment din scorneală care conţine o parte de adevăr. În momentul invadării Rusiei de către germani, iunie 1941, un ordin al Führerului anticipa viitoarea linie sovietică de conduită a războiului, declarând că războiul cu Rusia nu trebuia dus după tradiţionalele

„Legi de război”. Trebuiau luate măsurile necesare contra activităţii partizanilor, Himmler fiind împuternicit

să „acţioneze independent şi pe proprie răspundere”. Fiecare ştia că aceasta însemna executarea partizanilor şi a colaboratorilor lor.

Sarcina neplăcută a fost încredinţată celor patru *Einsatzgruppen S.D.*, despre care vom spune câteva cuvinte. Efectivul total al acestora era de aproximativ 3.000 de soldaţi, cam între 500 şi 1.000 pentru fiecare grup. Diverse autorităţi în materie, o spunem în treacăt, au recunoscut necesitatea acestor operaţiuni contra partizanilor, pe teatrul de război al Rusiei, în faţa unui inamic care nu respecta nicio „regulă” 45. În mai multe ocazii am vorbit despre ameninţarea pe care jidanii o exercitau contra securităţii spatelui armatelor germane în război. Extrasul citat din Raportul Crucii Roşii o lasă să se înţeleagă limpede. Sarcina formaţiunilor *Einsatzgruppen* era de a face faţă partizanilor prin toate mijloacele, din care cauză nu avem nevoie să ni se spună prea multe pentru a înţelege că ele au putut executa numeroşi jidani, deşi nu ştim dacă acest cuvânt, „numeroşi”, înseamnă 5.000.

25.000 sau 100.000. Desigur, unităţile *Einsatzgruppen* au executat la fel de bine alţi numeroşi partizani care nu erau jidani. Alegaţiile pe această temă ţintesc, însă, mai lung, atribuind unităţilor *Enstatzgruppen* un ol dublu. Ele ar fi fost însărcinate nu numai să facă faţă problemei partizanilor, ci şi să extermine orice jidan sau ţigan care le ieşea în cale. Simplul bun simţ este suficient pentru a înţelege că efectivul total de aproximativ

3.000 de soldaţi nu permitea celor patru *Einsatzgruppen* să îşi risipească forţele, timpul şi activitatea pe obiective fără nicio legătură cu operaţiile militare. Ni se oferă din nou un fapt căruia i se atribuie o dublă interpretare, ceea ce arată că suntem în faţa unei poveşti cusute cu aţă albă.

Fabulaţia pretinde că nu a existat un ordin scris pentru exterminarea jidanilor, comandanţii unităţilor *Einsatzgruppen* primindu-şi ordinele pe cale orală şi în momente diferite. Comandantul formaţiunii D *Einsatzgruppen*, care opera în sudul Rusiei, a fost Ohlendorf, care îşi primise ordinele pe cale verbală, în iunie 1941, de la Streckenbach. Rasch, comandantul unităţii C *Einsatzgruppen*, opera la nord de unitatea lui Ohlendorf. El nu şi-a primit ordinele înainte de august 1941. Unităţile şi B *Einsatzgruppen* acţionau în jurul statelor baltice şi la sud-estul acestora, comandanţii lor fiind Stahlecker şi Nebe46. Principala „dovadă" a exterminărilor *Einsatzgruppen* este o cantitate enormă de documente de-a dreptul comice. Între acestea, găsim celebrul document PS-501, folosit, deja, de ruşi în cadrul unui proces-spectacol pus în scenă în decembrie 194347. Parte din acesta este o scrisoare adresată lui Rauff, la Berlin, de către Becker, un sublocotenent S.S. Aparent este singurul document pe care l-ar fi semnat acest Becker, care ar fi fost deja mort la data procesului T.M.I. Iată ce putem citi în „scrisoarea" lui Becker:

„Revizia camioanelor (*Wagen*) grupelor şi C este încheiată. Camioanele (*Wagen*) primei serii pot fi încă utilizate când timpul nu este prea rău, iar camioanele (*Wagen*) celei de a doua serii (Saurer) se opresc complet pe timp de ploaie (...). Camioanele grupei D le-am camuflat în maşini-camping (*Wohnwagen*) (...) şoferii apăsând pedala până la fund. În acest fel, oamenii care trebuie executaţi mor prin asfixie şi nu prin adormire, cum este prevăzut" 48.

Textul acestui document sună cât se poate de fals. El ar fi fost scris de un obscur sublocotenent, înainte de a ajunge întâmplător în mâinile ruşilor. În Arhipelagul Gulag, Soljeniţîn menţionează cazul bavarezului Jupp

Aschenbrenner, pe care ruşii l-au făcut să semneze o declaraţie similară, conform căreia, în timpul războiului, ar fi lucrat pe camioane de gazare. Mai târziu, Aschenbrenner a putut dovedi că, în vremea acţiunii presupuselor camioane de gazare el învăţa sudura electrică într-o şcoală profesională din München49. „Dovada" mai des citată constă într-o serie de documente presupuse a fi rapoarte zilnice şi altele ale celor patru *Einsatzgruppen*, adresate lui Himmler şi Heydrich între iunie 1941 şi mai 1942. Cotele documentelor ar fi L-180 (chipurile un raport al lui Stahlecker găsit în dosarele lui Himmler50), PS-2273 (un alt raport Stahlecker asupra operaţiunilor până la 31 ianuarie 194251, „descoperit de ruşi la Riga"). Stahlecker a fost ucis în martie 1942), după cum reiese din documentul USSR-119 şi multe altele, prea multe pentru a le putea face lista aici, majoritatea având cote în jur de NO-3.000. Dincolo de activităţile normale contra partizanilor, rapoartele menţionează acţiuni individuale de executare în masă a jidanilor, cu un mare număr de victime, care se ridică, de obicei, la mai multe mii. În majoritatea cazurilor este indicat că numeroase copii au fost distribuite, uneori până la o sută. Ele sunt policopiate şi nu comportă semnături, care ar stabili autenticitatea. Există de asemenea NO-1128, care ar fi fost adresat lui Hitler prin Himmler, şi care raportează, între alte subiecte, executarea a 363.211 jidani ruşi, din august până în noiembrie 1942. Această afirmaţie figurează la pagina 4 din NO-1128, iar parafa, chipurile a lui Himmler, este la pagina 1, care nu are nicio legătură cu subiectul. În rest, parafa lui Himmler era foarte uşor de falsificat, întrucât consta din trei linii verticale tăiate de una orizontală52.

Legat de asta semnalez cititorilor că, în reproducerile imprimate de documente din volumele T.M.I. şi T.M.N., o

semnătură manuscrisă nu trebuie considerată ca atare decât atunci când este indicat expres că ea este manuscrisă. În general, cuvântul „semnat" înseamnă semnătură dactilografiată. Documentul L-180, de exemplu, este reprodus nemţeşte în volumele T.M.I., în vreme ce volumele T.M.N. nu dau decât extrase în engleză. În ambele cazuri, se indică prezenţa semnăturilor, dar documentul veritabil nu comportă de fapt decât decât „gez. dr. Stahlecker" (semnat Dr. Stahlecker), dactilografiat în două locuri53. Există două documente al căror autor ar fi Hinrich Lohse.

Reichskommisar (comisar al Reichului) Ostland, despre care am văzut că era, de asemenea, destinatarul scrisorii în care Wetzel vorbea de „remediul lui Brack" (p. 300). Unul dintre documente tratează chestiunea *Sonderbehandlung*, despre care am vorbit în capitolul IV. Ca şi Wetzel, Lohse nu a fost chemat ca martor la Nürnberg. Totuşi, spre deosebire de Wetzel, Lohse a fost judecat de un tribunal german, condamnat, în 1948, la zece ani de închisoare, apoi eliberat, în 1951, din motive de sănătate, atribuindu-se chiar o pensie, care i-a fost, apoi, retrasă din cauza protestelor publice. În legătură cu documentele care îi sunt atribuite, Reitlinger arată că acestea „l-au scăpat de tribunalul militar şi poate chiar de eşafod". Deşi ele vorbesc de atrocităţi, documentele respective sunt astfel formulate încât autorul lor apare ca fiind contra crimelor. Documentul care vorbeşte de *Sonderbehandlung* este o scrisoare datată 18 iunie 1943, adresată lui

Rosenberg, prin intermediul lui Lohse. Se pare că documentul veritabil, R-135, este o dublură nesemnată, a corespondenţei găsite în dosarele organizaţiei S.S. Fragmentul care ne interesează indică următoarele:

„Că jidanii sunt *Sonderbehandelt*, nu comportă nicio

discuţie. Că lucrurile se petrec, însă, după cum relatează raportul *Generalkommisar*-ului din 1 iunie 1943, asta pare aproape incredibil. Ce este Katyn în comparaţie cu asta54?

Trei rapoarte nesemnate, primite, pe cât se pare de Wilhelm Kube (*Generalkommisar* al Bielorusiei), sunt alăturate documentului. Al doilea document Lohse (PS-3663) este unul din cele câteva „documente" al căror principal inconvenient este de a fi trecut prin mâinile institutului Yivo (Institut ştiinţific idiş) din New York, înainte de a deveni documente oficiale în procesul Nürnberg. Aproximativ şaptezeci de documente de acest gen ar fi fost descoperite în septembrie 1945, la ministerul lui Rosenberg, de către sergentul Szajko Frydman, din Divizia 82 aeropurtată americană. Frydman a făcut parte din personalul Yivo atât înainte, cât şi după serviciul militar. Institutul Yivo a fost foarte activ în furnizarea de documente descoperite, chipurile, în ministerul lui Rosenberg, încât s-ar putea foarte bine ca el să deţină informaţii instructive şi despre originea textului discursului pronunţat de Himmler la Posen. Prima parte a documentului este scrisă pe hârtie cu antetul ministerului. Este vorba de o scrisoare adresată lui Lohse, datată 31 octombrie 1941, purtând semnătura dactilografiată a dr. Leibrandt şi viza manuscrisă ilizibilă a altcuiva. Putem citi:

„R.S.H.A. s-a plâns că *Reichskommisarul Ostland* a interzis execuţiile de jidani la Libau. Ca răspuns la această scrisoare, cer un raport asupra acestei afaceri".

A doua parte a documentului este răspunsul scris de mână, se pare de Trampedach, şi parafat de Lhose (cu o literă „L" de aproximativ 3, 5 centimetri înălţime. În acest document citim:

„Am interzis execuţiile sălbatice ale jidanilor la Libau întrucât ele nu se justificau din cauza felului în care erau efectuate. Aş vrea să ştiu dacă cererea dumneavoastră din

31 octombrie trebuie considerată ca o directivă pentru lichidarea tuturor jidanilor din Est. Oare asta trebuie să aibă loc indiferent de vârstă, sex şi de interesele economice (ale Wehrmacht-ului, de exemplu, pentru specialiştii în industria de armament)? Bineînţeles, curăţirea Estului de jidani este o sarcină necesară; ea trebuie să se armonizeze, însă, cu necesităţile producţiei de război. Până în prezent nu am fost în măsură să găsesc o astfel de directivă nici în dispoziţiile privind chestiunea jidănească din „dosarul maro" (*Braune Mappe*), nici în alte decrete".

Este evident că Lohse nu putea avea niciun motiv imaginabil pentru a contesta autenticitatea acestor documente, întrucât, deşi ele sugerează existenţa exterminărilor, în acelaşi timp îl disculpă categoric. Un alt document care provine de la Yivo poartă cota PS-3428, o pretinsă scrisoare a lui Kube către Lohse, dând seamă de expedierea jidanilor germani, polonezi şi din alte ţări în regiunea Minsk şi de lichidarea unora dintre ei.

Examenul rezumatului policopiat nu ne permite să ştim clar dacă documentul este socotit a fi sau nu semnat de mână. În ceea ce priveşte rolul institutului Yivo în această afacere, chestiunea nu are prea mare importanţă. Wilhelm Kube a fost asasinat în septembrie 194355.

Alte documente interesante sunt numerotate de la PS-3660 la PS-3669 (cu excepţia lui PS-3663). Ele sunt atribuite unora precum Kube şi Gewecke, în fiecare caz descriptivul însoţind documentul precis al cărui original nu ştim unde se găseşte, nefiind disponibilă decât o fotocopie. Semnătură manuscrisă nu există decât în două cazuri. Reitlinger pare intrigat şi el de aceste rapoarte şi a alte documente, făcând următoarea remarcă:

„Greu de înţeles de ce criminalii au lăsat mărturii atât de abundente în spatele lor întrucât, în ciuda largii lor

circulaţii, rapoartele lui Knobloch (funcţionar Gestapo care publica rapoartele) par să fi fost concepute pentru a face plăcere lui Himmler şi Heydrich. De aceea, în ciuda acestei jonglerii cu cifrele zilnice ale morţilor, pentru a furniza totaluri impresionante, este vorba de muncă de amator în materie de informaţii politice" 56.

„Munca de amator" ne lămureşte că este vorba de un fals: conţinutul acestor rapoarte este ridicol prin înseşi lucrurile care sunt raportate. Iată câteva exemple de extrase, reproduse în volumele T.M.N.

„Tactica ce constă în a opune teroarea la teroare a reuşit minunat. Împinşi de frica de represalii, ţăranii au venit pe jos sau călare de pe o rază de 20 de kilometri de subcomandamentul detaşamentului special A, pentru a ne aduce informaţii despre partizani, care s-au dovedit adesea exacte. În această privinţă, un caz poate servi de exemplu pentru justeţea principiului „teroare contra teroare". În satul Iatchnova, un raport din partea ţăranului Iemelianov, confirmat de interogatorii şi percheziţii, arăta că partizanii mâncaseră şi se odihniseră în casa Anei Prokofieva. La 8 august 1941, ora 21 să dat foc casei respective şi au fost arestaţi cei care locuiau în ea. Puţin după miezul nopţii, partizanii au incendiat şi ei casa informatorului Iemelianov. Detaşamentul trimis a doua zi la Iatchnova a stabilit că o ţărancă numită Ossipova prevenise partizanii că Iemelianov era cel care vorbise cu noi şi provocase acţiunea noastră. Ossipova a fost împuşcată, iar casa ei incendiată. În plus, doi tineri din sat, în vârstă de 16 ani, au fost împuşcaţi după ce au mărturisit că transmiteau informaţii şi scrisori partizanilor. (…) Mai mulţi jidani, care nu fuseseră scărmănaţi cum trebuie de către gărzile lituaniene, au scos cuţite şi pistolete şi s-au aruncat asupra poliţiştilor urlând „Trăiască Stalin!" şi „Jos Hitler!", reuşind să rănească şapte dintre ei. Rezistenţa lor a fost

zdrobită scurt. După ce am împuşcat pe loc 150 de jidani, am reluat transportul celorlalţi către locul de execuţie, fără alte incidente. În cadrul marii acţiuni contra jidanilor, la Minsk au fost împuşcaţi 3.412, la Vileika 302 şi 2.007 la Baranovichi. Populaţia a aprobat aceste acţiuni, mai ales când a descoperit în apartamentele goale ale acestora stocuri importante de provizii, în vreme ce ei nu aveau mai nimic. Jidanii nu încetează să-şi facă simţită prezenţa, mai ales pe piaţa neagră. În cantinele din Minsk care hrănesc oamenii subadministraţia municipală, doi jidani comiseseră deturnări importante şi distribuiseră plocoane. Hrana subtilizată era revândută pe piaţa neagră" 57.

Raţiunea existenţei acestor „documente" nu este greu de înţeles întrucât, fără ele, autorii minciunilor nu ar avea altă dovadă despre alegaţiile lor decât mărturiile. În ceea ce priveşte Auschwitz, de exemplu, am văzut că semnificaţia multor fapte materiale putea fi deformată: expedierea jidanilor la Auschwitz, dintre care mulţi nu s-au mai întors în ţările de origine, livrările de gaz cianhidric, crematoriile moderne, selecţiile, duhoarea etc.

Situaţia unităţilor *Einsatzgruppen* era diferită; nu exista decât un singur şi unic fapt, execuţiile. În el însuşi, acest fapt nu este prea impresionant ca element de dovadă şi această constatare i-a obligat pe cei interesaţi să fabrice documente în stil mare. Aceasta contrastează cu impostura de la Auschwitz, în cadrul căreia falsificările de documente sunt mult mai puţin numeroase şi realizate mai cu grijă. În cazul Auschwitz avem de-a face cu o minciună fabricată de Washington, iar în cazul unităţilor *Einsatzgruppen* este vorba de minciuni îngogonate la Moscova. În arsenalul propagandistic sovietic.

„Camioanele de gazare" nu figurează înainte de mijlocul războiului. Bineînţeles, despre masacrarea jidanilor s-a vorbit de la început, iar articolul din *New York*

Times din 6 aprilie 1942, reprodus de noi în capitolul III, este un exemplu.

Una din producţiile propagandei sovietice a fost cartea *We Shall Not Forgive* (Moscova, 1942). Cartea începe printr-un rezumat cu privire la crimele pe care germanii le-ar fi comis în cursul invadării Rusiei, rezumat prezentat de demnitarul stalinist Molotov la 27 aprilie 1942. Restul cărţii ilustrează acuzaţiile prin fotografii şi comentarii, cele mai multe fiind simple montaje. Întrucât nemţii sunt acuzaţi de aproape toate crimele imaginabile, natural că sunt acuzaţi şi de masacrarea jidanilor. Totuşi, „camioanele de gazare" încă nu figurează printre aceste acuzaţii. Pe cât ne-am putut da seama, primele alegaţii de exterminare prin „camioane de gazare" în teritoriile ruseşti (alegaţii care nu trebuie confundate cu cele privind lagărul Chełmno, din Polonia), apărură în iulie 1943, în timpul procesului de la Krasnodar a unsprezece ruşi, acuzaţi de sovietici de a fi colaborat cu nemţii. Aceasta sugerează că alegaţiile formulate de ruşi apropo de camioanele lor de gazare le-au fost inspirate de propaganda privind camerele de gazare, începută în Vest la sfârşitul lui 1942. În orice caz, apariţia tardivă a camioanelor de gazare printre acuzaţii, ca şi propaganda privind Auschwitz, constituie un alt indiciu că este vorba de o născocire58. De asemenea, există un anumit număr de mărturii care trebuie menţionate. Cu riscul de a trece prin ciur şi dârmon o observaţie cât se poate de simplă, vom repeta încă odată ceea ce am subliniat deja în mai multe rânduri: martorul care recunoaşte în faţa unui tribunal existenţa unui „X", în împrejurări pe care tribunalul deja le-a formulat în propria sa teză despre „X", nu dovedeşte absolut nimic. Mărturia la care se face adesea referinţă este aceea a generalului S.S. Ohlendorf, un economist care a avut un oarecare diferend cu

Himmler, după care s-a trezit pentru un an, din vara lui 1941 până în vara lui 1942, la comanda *Einsatzgruppen*-ului D, în sudul Rusiei. Ohlendorf era cel mai instruit printre cei implicaţi în această afacere. Cu ocazia procesului T.M.I., în vreme ce alţii erau judecaţi, Ohlendrof comparu ca martor al acuzării, depoziţia sa fiind conformă cu acuzaţiile exterminaţioniste59. El declară că a primit ordin oral de a adăuga exterminarea jidanilor la activităţile sale, camioanele de gazare fiind utilizate pentru exterminarea femeilor şi a copiilor, documentul PS-501 fiind autentic (scrisoarea sublocotenentului Becker), iar Wehrmacht era implicată în toate acestea. Această acuzaţie cu privire la *Einsatzgruppen* face, deci, parte din judecata TMI, care a mers până la a afirma că Ohlendorf însuşi exterminase jidani, în fruntea grupului său „D" 60. După cum am văzut, aceste declaraţii cuprinse în judecată constituie ele însele „dovada faptelor enunţate". Contrar aşteptărilor sale, Ohlendrof însuşi fu tradus în justiţie, ca principal acuzat în procesul nr. 9. Faţă cu constrângerile legale ale momentului, nimeni nu s-ar fi putut găsi într-o situaţie mai disperată decât aceea a lui Ohlendorf, la propriul său proces. Depoziţia lui Ohlendorf în procesul său a fost pur şi simplu contradictorie. El nu se putea depărta de depoziţia făcută cu ocazia procesului T.M.I. Procurorul, de altfel, făcu tot ce putu pentru a-l menţine pe poziţia respectivă, dar Ohlendorf manevră tot timpul într-o parte sau alta, astfel că s-a ajuns la o poveste perfect incoerentă61. El reveni asupra primei sale declaraţii, după care ar fi avut ordine explicite pentru exterminare. În cursul contrainterogatoriului declară, însă, că ucidea, bineînţeles, toţi jidanii şi ţiganii, dar că, de fapt, era vorba de operaţii contra partizanilor, care nu făceau parte din programul „pentru exterminarea tuturor jidanilor şi ţiganilor, pentru motive rasiale sau religioase". Numărul

total al celor, de toate categoriile, executaţi de către *Einsatzgruppen*-ul D, în timpul anului său în Rusia, fiind numai de 40.000, nu de 90.000, cifră susţinută în faţa T.M.I.-ului, pe care procurorul T.M.N.-ului încerca să-l facă să o confirme. Aceste cifre, mai ales prima, au desigur un sens dacă execuţiile intrau în cadrul măsurilor contra partizanilor. Dacă era, însă, vorba de executarea tuturor jidanilor şi ţiganilor, inclusiv a femeilor şi a copiilor, ele aveau un cu totul alt sens. Depoziţia lui Ohlendorf în faţa T.M.N.-ului este total şi iremediabil contradictorie. Ea nu putea fi altfel, în împrejurările disperate în care se găsea generalul Ohlendorf. De altfel, Ohlendorf nu a confirmat realitatea execuţiilor acceptate aprioric de tribunal ca reale. Singura parte a mărturiei lui Ohlendorf care are, poate, o valoare este calificarea de către el ca „false”, a rapoartelor diverselor *Einsatzgruppen*. Depoziţia lui Ohlendorf contrastează cu aceea a lui Hänsch, un locotenent-colonel S.S., care a comandat cam şapte săptămâni un *Sonderkommando* din *Einsatzgruppen* C. Faptul că el nu depusese înainte ca martor şi că, prin gradul său inferior, greutatea constrângerilor era mai mică îi asigură lui Hänsch o libertate de care nu putea beneficia Ohlendorf. El a declarat că nimeni absolut nu menţiona jidanii ca atare, atunci când primea ordine, în cadrul execuţiilor efectuate de *Einsatzgruppen*, şi că *Sonderkommando*-ul său nu a avut niciodată ca linie de conduită executarea jidanilor ca jidani. El estima că *Sonderkommando*-ul său executase, probabil, aproximativ şaizeci de persoane pe timpul intervalului sale de serviciu. Toate acestea contrazic în întregime ceea ce ni se prezintă ca rapoarte *Einsatzgruppen*, lucru pe care tribunalul l-a semnalat detaliat în judecata sa, conchizând, în legătură cu Hänsch că:

„Nu putem decât să înlăturăm ca extravagantă

declaraţia acuzatului, după care predecesorul său care ucisese, după propriile-i mărturisiri, mii de jidani, conform ordinului Führerului, şi pe care el trebuia să îl continue, nu i-ar fi spus nimic lui Hänsch despre acest program. Când Hänisch afirmă cu îndrăzneală că abia şase ani mai târziu, la sosirea lui la Nürnberg, ar fi auzit prima oară despre acest ordin al Führerului, el se plasează într-o categorie de incredulitate (sic) care sfidează orice calificare (*he entered a category of incredulousness wich de fies characterization*) 62.

Ohlendorf şi Hänsch fură condamnaţi, deopotrivă, la spânzurătoare. Primul fu efectiv spânzurat în 1951. Celui de al doilea, pedeapsa cu moartea i-a fost comutată în cincisprezece ani de temniţă. Totuşi, pe cât se pare, Hänsch a fost eliberat în cursul anilor ’50. Bineînţeles, prima justificare a tuturor acuzaţilor din procesul nr. 9, ca şi din aproape toate celelalte procese, a fost că nu au făcut decât să respecte ordinele primite, care nu puteau fi încălcate fără riscul de a fi executat. În treacăt fie spus, acest argument este perfect valabil, după mine, ceea ce a contribuit probabil ca germanii să devină martori ai acuzării în procesul T.M.I. Cel puţin din punct de vedere logic, aceasta nu implica vinovăţia lor, de vreme ce nu făcuseră decât să execute ordinele. Lucrul acesta era clar stipulat în regulamentul militar german, care era familiar tuturor martorilor.

Neîndeplinirea unui ordin, chiar ilegal, era pasibilă de sancţiuni. Oameni ca Höss şi Ohlendorf îşi făcuseră, fără îndoială, socoteala că depoziţia lor în faţa T.M.I. nu putea suscita decât reproşul de trădare, un delict pentru care ştiau că tribunalele aliate nu îi vor urmări. Încercările lui Ohlendorf de a intra în graţiile procurorilor americani nu s-au limitat la procesul T.M.I., el fiind utilizat ca martor al acuzării contra generalilor Wehrmacht, deşi era deja

condamnat la moarte, în cadrul procesului nr. 12. Este evident că vinovăţia personală nu are nicio importanţă câtă vreme este clar că acţiunile sugerate sau cerute de către acuzatori i-ar fi condus inevitabil pe acuzaţi la moarte.

Consider că toţi acuzatorii unităţilor *Einsatzgruppen* s-ar fi supus ordinelor de participare la raidurile aeriene (teroriste) ale Aliaţilor deasupra unor oraşe ca Hamburg, Dresda, Hiroshima sau Nagasaki, dacă ar fi primit astfel de ordine. Nu aş vrea să dau, totuşi, impresia că neg sau contest că, în cadrul activităţilor lor în Rusia, unităţile militare *Einsatzgruppen* au executat oameni care, aparent, erau civili, inclusiv femei şi copii.

Toate războaiele contra partizanilor, indiferent că au fost ale britanicilor, francezilor sau americanilor, arată clar şi indiferent de dovezile contrafăcute, pentru a nu spune mai mult despre „procesele” de la Nürnberg, că ele au fost confruntate cu fenomene de acest gen. În timpul războiului din Vietnam, americanii nu s-au sfiit să folosească napalmul. Abia, însă, când un obscur locotenent a fost prins că face asta cu gloanţe incendiare, s-a ajuns la scandalul cunoscut. Nu doresc să dau impresia că toată lumea este la fel de brutală. Un examen complet al problemelor implicate de asta ne-ar duce prea departe, din care cauză ne limităm la esenţial.

Din nefericire, războaiele neconvenţionale sau de partizani, cu toate cele implicate de ele, reprezintă nu numai cea mai mizerabilă nevoie sau acţiune imaginabilă, ci şi o permanenţă în cadrul tuturor războaielor din istoria secolului XX. Acţiunea respectivă este la fel de murdară, chiar şi atunci când cele două tabere sunt la fel de „civilizate”, aparţinând aceleiaşi culturi. Un bun exemplu este campania engleză contra rebeliunii irlandeze, care a avut loc între 1916 şi 1921, în cursul căreia cele două acţionară una contra alteia cu o brutalitate greu de

depăşit. Dacă adăugăm la aceasta că unul, cel puţin, dintre cei doi inamici în război, aparţinea unei populaţii relativ primitive, necivilizate, sau numai pe jumătate, ajungem la situaţia că o persoană civilizată oarecare nu poate decât foarte greu realiza despre ce este vorba, dacă este lipsită de o experienţă directă în acest sens. Aşezaţi comod într-un fotoliu, la căldurica saloanelor noastre, e foarte uşor să ne indignăm contra operaţiilor care implică asasinarea de oameni care, „după toate aparenţele, erau civili, inclusiv femei şi copii". Europenii tip din Vest ca şi americanii sadea au trăit într-o cultură în care principiile caritabile, de bunătate şi de onoare se impun de la sine, fiindu-le dificil să înţeleagă că acestea nu sunt automat respectate în Asia sau în Rusia, de exemplu, în cadrul unui război de partizani în care sălbăticia depăşeşte orice imaginaţie. Nu voi da decât un exemplu, cules printre cele petrecute în războiul american din Vietnam. Ce vei face tu, cititorule, dacă un copil continuă să se apropie de tine cerşind bomboane sau de-ale gurii, deşi tu îi ceri insistent să se depărteze, ştiind că e foarte probabil ca el să aibă un colier de grenade pe sub hainele-i zdrenţuite? Bineînţeles, în astfel de situaţii, totdeauna intervin numeroase brutalităţi inutile. Tot ceea ce putem face este să încercăm înţelegerea situaţiei.

În legătură cu unităţile militare *Einsatzgruppen*, contest că putem acorda vreo încredere poveştii a cărei trăsătură esenţială, în ciuda câtorva variante, este că aceste detaşamente, care nu au cuprins niciodată mai mult de 3.000 de oameni, pentru operaţiuni contra partizanilor din toată Rusia ocupată, ar fi avut, în acelaşi timp, o a doua misiune, fără nicio legătură cu mersul frontului. Nu putem crede că un număr atât de redus de oameni ar fi putut avea o a doua misiune permanentă, adică exterminările, fără nicio legătură cu consideraţiile militare.

Îndeplinirea unei astfel de misiuni ar fi necesitat mijloace tehnice importante şi efective considerabile. În consecinţă, respingem această a doua misiune a formaţiunilor *Einstazgruppen*, considerând-o simplă propagandă inamică, fără să uităm, bineînţeles, falsurile şi mărturiile stoarse prin cine ştie ce mijloace, pentru susţinerea alegaţiei respective. Din cauza raritătii dovezilor demne de crezare, este foarte probabil că nu vom putea înţelege decât foarte aproximativ ceea ce s-a petrecut de fapt. Din nefericire, se pare că evenimentele petrecute în Rusia nu vor putea fi niciodată stabilite cu precizie, evenimentele legate de activitatea unităţilor *Einsatzgruppen* şi numeroase altele, rămânând parţial în umbră a.

NOTE

45. VOALE, pp. 220 – 224; REITLINGER, pp. 83, 198; DAWIDOWICZ, p. 125.

46. REITLINGER, pp. 62 – 84, 199 – 201; HILBERG, pp. 187 – 188, 194 – 195.

47. REITLINGER, p. 213.

48. TMI, vol. 3, pp. 563 – 564. [Traducerea oficială franceză este atât de proastă încât îi substituim aici una fidelă, după originalul german (vol. 26, pp. 102 – 105), N.T.]; vol. 26, pp. 102 – 105; POLIAKOV & WULF (1955), p. 140 sqq.

49. SOLJENIŢÎN, vol. 1, p. 89, nota 15.

50. T.M.I., vol. 3, p. 563.

51. REITLINGER, p. 201, note 70.

52. T.M.N., vol. 13, pp. 269 – 272 (numai extrase).

53. T.M.I., vol. 37, pp. 670 – 717; T.M.N., vol. 4, p. 154.

54. HILBERG, p. 252 n; REITLINGER, p. 232 – 233. Documentele R-135 şi PS-3633, reproduse în POLIAKOV & WULF (1955), p. 190 sqq.

55. HILBERG, p. 709; REITLINGER, p. 560; PS-3428

în T.M.N., vol. 4, pp. 191 – 193.

56. REITLINGER, pp. 213 – 214.

57. T.M.N., vol. 4, pp. 168 – 169, 187, 190.

58. *New York Times*, 16 iulie 1943, p. 7.

59. T.M.I., vol. 4, pp. 317 – 364.

60. T.M.I., vol. 22, pp. 509, 522, 574.

61. T.M.N., vol. 4, pp. 223 – 312.

62. T.M.N., vol. 4 pp. 313 – 323, 547 – 555.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 335 – 346. N. red. – V.I.Z.

Secţiune 3.30 CAPITOLUL VII

„SOLUŢIA FINALĂ”.

SAU CE S-A PETRECUT, EFECTIV, CU JIDANII?

VII. 1. Politica germană şi Conferinţa de la Vannsee

Am arătat că exterminările sunt o scorneală a propagandei. Cu alte cuvinte, până acum am arătat ceea ce nu s-a întâmplat jidanilor. Pentru a trata problema în întregul ei, trebuie să arătăm ceea ce s-a petrecut cu ei în realitate. Dacă ne mulţumim cu un răspuns general, problema de a şti ce s-a întâmplat cu jidanii europeni este relativ simplă. În cazul că dorim un răspuns precis, cu cifre şi statistici matematice, problema devine foarte dificilă, probabil insolubilă. Pentru a răspunde la chestiunea de ansamblu, tot ceea ce avem de făcut este să consultăm documentele germane respective. În primul rând trebuie consultată corespondenţa internă dintre liderii germani, în legătură cu politica lor.

Natura generală a politicii germane faţă de jidani este uşor de descoperit, întrucât ea se găseşte în întregime în volumul 13 din seria T.M.N. În cadrul procesului Wilhelmstrasse, acuzaţia americană a produs un document, NG-2586, compus din mai multe părţi, fiecare constituind un document important în cadrul dezvoltării

politicii germane cu privire la jidani. Una dintre părţi, NG-2586-J, le rezumă, practic, pe celelalte, furnizând un rezumat comod al acestei politici. Cel mai bun lucru este să reproducem acest text, care este o lungă notă (*Aufzeichnung*) a lui Martin Luther (predecesorul lui Horst Wagner), datată 21 august 1942:

„1. După luarea puterii, principiul politicii germane în chestiunea jidănească a constat în favorizarea prin toate mijloacele a emigrării (*Auswanderung*) jidoveşti. În acest scop, în calitatea sa de comisar al planului de patru ani, mareşalul Göring a creat în 1939 o Centrală a Reichului pentru emigraţia jidovească (*Reichszentrale für die jüdische Auswanderung*), a cărei direcţie a fost încredinţată generalului Heydrich, în calitatea sa de şef al Siguranţei. Ministerul Afacerilor Externe este reprezentat în sânul comisiei Centralei; asupra acestui subiect, în februarie 1939, sub referinţa 83/24 B, Ministerul Afacerilor Externe a adoptat proiectul unei scrisori adresate şefului Siguranţei.

2. Războiul actual oferă Germaniei ocazia ca şi datoria de a rezolva (*lösen*) chestiunea jidovească (*die Judenfrage*) în Europa. Dată fiind derularea favorabilă a războiului contra Franţei, D III (Divisia Germania III) a propus, în iulie 1940, soluţia următoare: îndepărtarea (*entfermen*) tuturor jidanilor din Europa cu solicitarea insulei Madagascar de la Franţa, ca teritoriu de primire pentru jidani (*als Gebiet für die Aufnahme der Juden*).

D-l ministru al Afacerilor Externe a aprobat, în principiu, deschiderea lucrărilor pregătitoare expulzării (*Abschiebung*) jidanilor din Europa. Ar trebui realizat un acord strâns cu serviciile Reichsführerului S.S. (vezi D III 200/40). Proiectul Madagascar a fost adoptat cu entuziasm de către R.S.H.A., care, pentru Ministerul Afacerilor Externe, este singurul serviciu dispunând de mijloacele

tehnice necesare evacuării jidanilor (*Judenevakuierung*) la scară mare şi supravegherea celor evacuaţi. Din acest punct de vedere, serviciile specializate ale R.S.H.A. au elaborat un proiect amănunţit de evacuare a jidanilor în Madagascar şi de stabilire a lor acolo, proiect aprobat de către *Reichs*führerul

S.S. (Himmler). Generalul Heydrich a transmis imediat acest plan Ministerului de Afaceri Externe (Ribbentrop), în luna august 1940 (vezi D III 2171). Proiectul Madagascar propriu-zis este, însă, depăşit de evoluţia situaţiei politice. În chiar luna august 1940, după o conferinţă în prezenţa Führerului, ambasadorul Abetz m-a avertizat despre intenţia acestuia de a evacua toţi jidanii din Europa (vezi D III 2298).

Pentru D III, directiva fundamentală a Ministerului de Afaceri Externe rămâne, deci, evacuarea jidanilor în strâns acord cu serviciile *Reichs*führerului S.S.

3. Administrarea teritoriilor ocupate comportă problema tratamentului (*Behandlung*) jidanilor trăitori în aceste teritorii. Guvernatorul militar al Franţei a fost primul constrâns să emită, la 27 septembrie 1940, o ordonanţă cu privire la tratamentul jidanilor din Franţa ocupată, promulgată cu acordul ambasadei germane din Paris. În cursul unei întrevederi.

2.

directiva i-a fost comunicată personal şi verbal (Guvernatorului militar) de către dl. Abetz, ambasadorul Ministerului de Afaceri Externe. După modelul celei din Paris, ordonanţe asemănătoare au fost promulgate, apoi, în Olanda şi Belgia. Întrucât aceste ordonanţe, ca şi legile germane cu privire la jidani, îi privesc pe aceştia independent de naţionalitatea lor, au intervenit reclamaţii din partea puterilor străine, între altele note de protest ale ambasadei Statelor Unite, deşi guvernatorul militar al

Franţei, prin directive interne, ordonase ca aceste măsuri să nu se aplice resortisanţilor jidani ai ţărilor neutre.

Ca urmare a protestelor americane, Ministerul Afacerilor Externe a făcut publică respingerea de către el a excepţiei consimţite de autorităţile militare pentru jidanii americani. El estima că respingerea reclamaţiilor unor ţări prietene (Spania, Ungaria) este o greşeală, câtă vreme [germanii] dovedesc o slăbiciune faţă de americani. Ministerul Afacerilor Externe considera că abrogarea directivelor transmise comandaturii (vezi D III 5449) este indispensabilă. Conform acestei instrucţiuni, măsurile contra jidanilor au fost aplicate la modul general.

4. Prin scrisoarea sa din 24 iunie 1940, (Pol XII 136), generalul Reinhard Heydrich făcea cunoscut Ministerului de Externe că problema globală (*Gesamtoroblem*) privind aproximativ 3.250.000 de jidani din teritoriile sub jurisdicţie germană nu mai poate fi rezolvată prin emigraţie (*Auswanderung*), trebuind găsită o soluţie finală de ordin teritorial (*cine territoriale Endlösung*). În urma acestei instrucţiuni, la 31 iulie 1941, mareşalul Göring a însărcinat pe generalul Heydrich ca, împreună cu instanţele centrale germane interesate, să întreprindă toate pregătirile indispensabile unei soluţii globale a chestiunii jidoveşti (*cine Gesamtlösung der Judenfrage*) în teritoriile europene aflate sub jurisdicţie germană (vezi D III 709 secret). În virtutea acestui ordin, generalul Heydrich a organizat o reuniune a tuturor serviciilor germane interesate (20 ianuarie 1942), la care au participat secretarii de stat din alte ministere; pentru Ministerul de Afaceri Externe, am luat parte eu însumi. În cursul şedinţei, generalul Heydrich a declarat că, din ordinul lui Hitler, mareşalul Göring l-a însărcinat cu (această) misiune şi că Führerul a autorizat soluţia (*Lösung*) evacuării (*Evakuierung*) jidanilor, mai curând

decât a emigrării (*Auswanderung*) (vezi p. 5 a anexei la D III 29/42 secret). Secretarul de stat von Weizsäcker a fost informat despre reuniune; într-o primă instanţă, Ministerul de Externe nu fusese informat despre reuniune întrucât generalul Heydrich se gândea la o alta, ulterioară, în cursul căreia soluţia de ansamblu urma să fie discutată mai în amănunt. Această reuniune nu s-a mai ţinut, însă, din cauza afectării generalului Heydrich ca Protector al Boemiei şi Moraviei, apoi a decesului său. În cadrul şedinţei din 20 ianuarie 1942, am cerut categoric ca toate chestiunile cu privire la străinătate să fie discutate, în prealabil, cu Ministerul de Externe, ceea ce generalul Heydrich a acceptat, conformându-se în modul cel mai leal. De asemenea, serviciul competent pentru afacerile jidoveşti, din cadrul R.S.H.A., a executat de la început şi în toate punctele măsurile de colaborare convenite, fără nicio fricţiune cu Externele. În această privinţă, R.S.H.A. a procedat într-un mod deosebit de precaut.

5. Pe baza instrucţiunii Führerului menţionată (la punctul) 4, s-a început evacuarea jidanilor din Germania. A urmat, de asemenea, înglobarea resortisanţilor jidani din ţările care luaseră şi ele măsuri cu privire la jidani. Pe acest subiect, Direcţia generală a

2.

Siguranţei Reichului adresă o cerere Ministerului Afacerilor Externe. Din curtoazie, prin ambasadele germane din Presburg [Slovacia], Agram [Croaţia], şi Bucureşti [România] am cerut guvernelor locale să-şi recheme în timp util jidanii din Germania, dacă nu vor ca aceştia să fie transferaţi în ghetourile din Est. Această instrucţiune a fost aprobată de secretarul de stat, subsecretarul de stat cu divizia politică, directorul diviziunii economice şi directorul diviziunii juridice (vezi D III 536 secret). Ambasada Germaniei din Bucureşti a făcut

cunoscut prin D III 602 secret că guvernul român lăsa guvernului Reichului grija expulzării (*abschieben*) jidanilor săi, în acelaşi timp cu jidanii germani, către ghetourile din Est. El nu era interesat să-i vadă pe jidanii români reveniţi în România. Ambasada germană din Agram (Zagreb) notifica că guvernul croat mulţumea guvernului german pentru gestul său, adăugând că i-ar fi recunoscător pentru expulzarea jidanilor săi către Est (vezi D III 624 secret). Ambasada germană din Presburg (Bratislava) a făcut cunoscut prin D III 661 secret că guvernul slovac era, în principiu, de acord cu expulzarea jidanilor către ghetourile din Est. Totuşi, nu trebuiau ameninţate drepturile legitime ale slovacilor asupra bunurilor acestor jidani. De asemenea, conform uzajului, textele acestor cabluri au fost comunicate biroului de Afaceri Externe. În consecinţă, cu avizul ambasadorilor, s-a comunicat la R.S.H.A., prin D III 661 secret, că jidanii de naţionalitate română, croată şi slovacă puteau fi adăugaţi expulzărilor, bunurile acestora trebuind puse în securitate. Directorii diviziunii politice, secţiunea a IV-a, secţiunea a IX-a a diviziei juridice şi secţiunea a IV-a a diviziei economice au semnat împreună documentul. Toate acestea îndeplinite, s-a procedat la expulzarea jidanilor din teritoriile ocupate.

6. Numărul jidanilor expulzaţi către Est era insuficient pentru acoperirea nevoilor de mână de lucru. De aceea, sub instrucţiunile Reichsführerului, R.S.H.A. a contactat Afacerile Externe pentru ca acestea să roage guvernul slovac de a-i pune la dispoziţie

20.000 de jidani tineri şi sănătoşi, în vederea expulzării din Slovacia către Est. Prin D III 874, ambasadorul Germaniei la Presburg a primit instrucţiunile aferente, semnate de secretarul de stat însărcinat cu divizia politică şi secţiunea a IV-a a diviziei politice. Prin D III 1002, legaţia germană din Presburg anunţă că guvernul

slovac a acceptat proiectul în viteză şi cu nerăbdare, preliminariile putând începe. Ca urmare a acordului călduros al guvernului slovac, *Reichs*führerul S.S. a propus de a-i adăuga şi pe jidanii slovaci la expulzările către Est şi de a curăţa astfel Slovacia de toată jidănimea (*judenfrei*). Prin D III 1559 Ang. II, legaţia a primit instrucţiuni pentru acest subiect, parafate de secretarul de stat. După trimiterea lor, aceste instrucţiuni au fost aduse la cunoştinţa biroului Ministerului de Externe şi a subsecretarului de stat însărcinat cu divizia politică. Întrucât, însă, între timp, episcopatul slovac se pronunţase contra transferului (*Abstransport*) jidanilor, instrucţiunea atrăgea în mod expres atenţia asupra faptului că trebuiau evitate Slovaciei orice dificultăţi de politică internă, pe tema evacuării jidanilor. Prin cablul său D III 2006, legaţia ne-a adus la cunoştinţă că guvernul slovac îşi dăduse acordul pentru transferul jidanilor fără niciun fel de constrângere din partea Germaniei, şeful de stat aprobându-l personal. Nota telegrafică a fost transmisă biroului Ministerului de Externe. În plus, guvernul slovac a aprobat contribuţia la cheltuieli, acordând 500 de Reichsmark pentru fiecare jidan evacuat. De atunci, 52.000 de jidani au fost escortaţi (*fortgeschafă*) din Slovacia. Din cauza influenţei ecleziastice şi a coruperii câtorva funcţionari, 35.000 de jidani au beneficiat de o legitimaţie excepţională (*Sonderlegitimation*). Primul ministru Tuka doreşte, totuşi, continuarea transferului jidanilor în colonie (*Judenaussiedlung*) şi a cerut ca Reichul să facă presiuni, în acest sens, pe cale diplomatică (vezi D III 3865). Şeful legaţiei este autorizat să procure acest ajutor diplomatic sub forma următoare: el va putea informa pe şeful de stat, dr. Tiso, că excluderea (*Ausschliessung*) celor 35.000 de jidani va produce o surpriză cu atât mai mare în Germania, cu cât colaborarea

Slovaciei în chestiunea jidovească, până în prezent, a fost foarte apreciată de ea. Aceste instrucţiuni au fost semnate de subsecretarul de stat însărcinat cu divizia politică şi de secretarul de stat.

7. În principiu, guvernul croat este şi el de acord cu transferul jidanilor din Croaţia în colonie. El ţine mai ales la transferul a patru sau cinci mii de jidani din a doua zonă de ocupaţie italiană (centrele Dubrovnik şi Mostar), care reprezintă un impediment politic a cărui rezolvare ar contribui la uşurarea şi satisfacţia generală. Transferul în colonie nu va putea fi, însă, executat fără ajutorul Germaniei, întrucât se aşteaptă greutăţi din partea italienilor, mai ales pentru măsurile croate vizând pe jidanii bogaţi. În plus, şeful de Stat Major italian din Mostar a declarat că nu poate admite transplantarea (*Umsiedlung*), întrucât este garantată egalitatea de tratament pentru toţi locuitorii din Mostar. Cu toate aceste dificultăţi, conform unei comunicaţii telefonice din Agram, guvernul croat şi-a dat în scris consimţământul său pentru acţiunea prevăzută. În urma acestora, şeful legaţiei, Kasche, consideră că a sosit momentul pentru începerea transferului în colonie, în principiu pentru jidanii din întreaga ţară. Rămâne de văzut dacă, în cursul acţiunii, nu vor apărea dificultăţi în zona ocupată de către italieni. În acest sens, un proiect supus Ministerului Afacerilor Externe, (D III 562 secret), a fost suspendat de către secretarul de stat von Weizsäcker, care consideră necesare unele precizări complementare, de la ambasada din Roma. Se aşteaptă încă răspunsul. Chestiunea jidanilor italieni se prezintă în acelaşi fel ca evacuarea jidanilor din Franţa. În legătură cu transferul jidanilor, care se pregăteşte în zona ocupată din Franţa, ambasadorul Abetz atrage atenţia asupra interesului politic imperativ ca măsurile de transfer să fie aplicate mai întâi jidanilor străini. Din cauza faptului

că aceşti jidani sunt foarte detestaţi ca străini, orice privilegii li s-ar acorda ar provoca o indispoziţie şi confuzie generală, mai ales că autorii acţiunilor jidoveşti de sabotaj şi teroare au fost găsiţi chiar printre ei. După el, este regretabil că puterile Axei nu urmează o politică uniformă sub acest plan precis. În cazul că evacuarea jidanilor străini nu va fi posibilă imediat, guvernul italian ar trebui incitat să îşi retragă din Franţa resortisanţii săi jidani. Interesele economice par să joace un rol determinant pentru partea italiană. Ocrotirea acestora este, însă, perfect posibilă, astfel încât, sub acest punct, soluţia dorită să nu întâmpine nicio piedică. În legătură cu chestiunea jidanilor italieni din Franţa, Ministerul de Externe dispune de raportul D III 562 secret.

8. Cu ocazia recepţiei din 26 noiembrie 1941, de la Ministerul Afacerilor Externe, ministrul de Afaceri Externe al Bulgariei, Popoff, a abordat chestiunea tratamentului uniform al jidanilor de (diferite) naţionalităţi europene, atrăgând atenţia asupra dificultăţilor Bulgariei în aplicarea la resortisanţii jidani străini a propriei sale legi în materie. Răspunzând chestiunii abordate de dl. Popoff, ministrul de Externe a spus că aceasta nu este lipsită de interes. De pe acum, însă, îl poate asigura că la sfârşitul acestui război toţi jidanii vor trebui să părăsească (*verlassen*) Europa. Era vorba de o decizie ireversibilă din partea Führerului, dar şi singurul mod în care această problemă putea fi

2.

rezolvată global (*global*), întrucât ea necesită o soluţie de ansamblu (*umflassende Lösung*), iar măsurile individuale ar fi de prea puţin ajutor. De altfel, nu trebuie acordată prea mare atenţie protestelor pentru jidanii de naţionalitate străină. În orice caz, noi nu ne facem griji pentru astfel de proteste din partea americanilor. El însuşi – ministrul de Externe – va dispune examinarea serioasă a

problemei ridicate de dl. Popoff către Afacerile Externe. Ministrul Afacerilor Externe m-a însărcinat să întreprind examenul promis (vezi D III 660 secret) (document NG-4669). Îmi permit o trimitere la raportul meu despre conferinţa de bază din 4 decembrie 1941 sub D III 660 secret, pe care îl expediez în acelaşi timp cu piesele corespunzătoare. Secretarul de stat a reţinut acest raport întrucât considera indispensabilă viza prealabilă a serviciului juridic. Din punctul de vedere al acestui serviciu, ar exista o contradicţie între Tratatul germano-bulgar de comerţ şi navigaţie, respectiv acordul germano-bulgar propus de mine. De aceea, prin D III 497 secret, din 19 iunie, referindu-mă la sugestia ministrului de Externe bulgar, dl. Popoff, cu ocazia recepţiei, am prescris legaţiei din Sofia să ia contact cu guvernul bulgar şi să se asigure dacă acesta este dispus să încheie un acord în chestiunea jidovească, angajându-se să nu facă nicio favoare jidanilor în numele Tratatului germano-bulgar de comerţ şi navigaţie, cu garanţie de reciprocitate. Când partea bulgară va întreba dacă Germania va fi dispusă să expulzeze (*abschieben*) către Est jidanii din Bulgaria, va trebui răspuns afirmativ, rămânând, însă, evaziv în ceea ce priveşte momentul ridicării lor (*Abnahme*). Această decizie a fost semnată împreună de secretarul de stat, subsecretarul de stat, directorul diviziunii politice, secţiunea a IV-a a diviziei economice şi R [ibbentrop]. Despre acest subiect, legaţia a schimbat note cu guvernul bulgar, arătând că acesta este dispus, în principiu, să încheie un acord cu noi în chestiunea evacuării. Astfel a fost stabilită o bază pentru înglobarea jidanilor bulgari în măsurile jidoveşti (*Judenmassnahmen*). (D III 559 secret şi 569 secret).

9. Încă nu am tatonat guvernul maghiar în ceea ce priveşte transferul jidanilor în colonie, întrucât starea

actuală a legislaţiei ungureşti asupra jidanilor nu ne permite să sperăm un rezultat favorabil.

10. Conform acordului cu guvernul român, menţionat în paragraful 8, s-a început evacuarea jidanilor români din Germania şi din teritoriile ocupate. În urma acesteia, însă, au intervenit diferiţii consuli şi şeful legaţiei României de la Berlin, care nu aveau nicio instrucţiune din partea guvernului lor. S-au cerut lămuriri şefului legaţiei germane la Bucureşti, von Killinger. Se pare că legaţia l-a consultat pe consilierul în afaceri jidoveşti, Richter, căruia guvernul român i-a confirmat acordul de cuprindere a jidanilor români în măsurile germane, vice-prim-ministrul Mihai Antonescu comunicând dorinţa mareşalului ca serviciile germane să binevoiască a asigura ele însele transferul în colonie al jidanilor din România, începând imediat cu transferul celor din circumscripţiile Arad, Timişoara şi Turda. În ceea ce priveşte detaliile, îmi permit trimitere la raportul meu al conferinţei din 17 august, sub cota D III 649.

11. Conform dorinţei guvernelor interesate, pe lângă legaţiile din Presburg, Agram şi Bucureşti au fost trimişi consilieri în afacerile jidoveşti, puşi la dispoziţie de către R.S.H.A., la cererea ministerului de Externe. Misiunea acestora este limitată în timp. Ea va înceta de îndată ce vom estima că problema jidănească este rezolvată de ţările

2.

respective, în sensul german. Mai întâi, s-a plecat de la principiul că aceasta va fi situaţia de îndată ce ţările interesate vor promulga legi echivalente celor germane, cu privire la jidani. Acesta este motivul pentru care Richter a fost deja chemat din România, anul trecut, de către R.S.H.A. În urma cererii presante a legaţiei din Bucureşti şi în ciuda obiecţiilor R.S.H.A., Richter a fost pus din nou la dispoziţia legaţiei, cu condiţia expresă de a rămâne

acolo până la punerea în practică a soluţiei finale (*Endlösung*) în România. (D ÎI 1703 et 1893 secret). Întrucât toate negocierile cu Guvernul român au avut loc prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, raportul căpitanului Richter, prezentat de către Rechsführerul S.S., trebuie considerat un document intern de muncă R.S.H.A. După recepţia raportului, procedura insolită constând în certificarea prin scrisoare a concluziilor unei întrevederi de către vice-prim-ministrul român a făcut obiectul unui protest energic printr-o notă din 17 curent; fără întârziere, va trebui restabilit caracterul oficial de tratare a afacerii. Detaliile subiectului au fost deja expuse acolo în D III 659 secret. Expulzările prevăzute reprezintă un nou pas înainte pe calea soluţiei globale (*Gesamtlösung*) şi sunt foarte importante în raport cu alte state (Ungaria). Transferul către Guvernământul general (Polonia) este o măsură tranzitorie. Jidanii vor fi conduşi mai departe, către teritoriile ocupate din Est, de îndată ce condiţiile tehnice vor fi îndeplinite. Cu această condiţie, cer autorizarea în forma prevăzută a continuării negocierilor şi măsurilor întreprinse. (s) Luther" 1.

Fragmentul care începe cu cuvintele „când din partea Bulgariei" şi se termină cu fraza

„Detaliile subiectului au fost deja expuse acolo în D III 659 secret" a fost suprimat din volumul 13 al T.M.N. De altfel, în ansamblu şi după context, se pare că data de 24 iunie 1940, a documentului Pol XII 136, în secţiunea a IV-a, este o eroare; ar fi trebuit să fie 1941. Să reţinem că nu este vorba de un document izolat. Nu este vorba numai de rezumatul unor documente explicând politica guvernului german cu privire la jidani, ci de toate documentele implicate de această politică, cu excepţia celor pe care le-am identificat ca false. Toată politica jidovească a Germaniei naziste se situează în cadrul fixat de acest

document. „Soluţia finală” însemna expulzarea tuturor jidanilor din sfera de influenţă germană din Europa. După invadarea Rusiei, semnificaţia ei precisă fu reinstalarea acestor jidani la Est, acolo de unde plecaseră. Documentele germane care ne-au parvenit exprimă clar acest lucru. Este vorba de un punct dificil pentru partizanii fabulaţiei exterminării, care sunt constrânşi să declare că, şi în acest document, desigur, nemţii utilizează un dublu limbaj, codificat, care exprimă, de fapt „exterminarea” 2.

În capitolele precedente, am făcut de mai multe ori aluzie la acest program de reinstalare în Est. Expresia lui cea mai clară se găseşte în extrasul prezentat din Raportul Crucii Roşii care, în ciuda observaţiilor sale echivoce privind „exterminarea” oferă, totuşi, un tablou apropiat de versiunea expusă în NG-2596-J. La Theresienstadt, trimişii Crucii Roşii şi-au pus chestiunea de a şti dacă acesta „nu era cumva un simplu lagăr de trecere şi întrebară când a avut loc ultima plecare către Est”. În Slovacia, jidanii fuseseră supuşi la o „emigrare forţată cu destinaţia în teritoriile din puterea Autorităţilor germane”. Într-un mare număr, jidanii români fuseseră reinstalaţi la Est, dar lucrurile nu au funcţionat prea bine şi mulţi s-au întors, deşi au fost multe ocazii favorabile pentru a îi extermina, dacă aceasta ar fi fost politica adevărată. În ciuda diverselor observaţii vagi cu privire la

„Exterminare”, pe care le-am văzut în capitolul V, rezultatul net al *Raportului* confirmă cât se poate de clar că germanii făceau ceea ce este atestat de documentele lor.

Documentele germane nu sunt doar coroborate de o autoritate neutră. După cum am văzut, ele sunt confirmate chiar de către surse ostile. În capitolul IV, am vorbit de jidanii de la Theresienstadt trimişi la Auschwitz, după cum susţine Raportul W.R.B. Maniera în care aceşti jidani au

fost trataţi nu se justifică decât dacă Birkenau era pentru ei un lagăr de tranzit. În rest, sursa israeliană citată în capitolul IV raportează că jidanii din Theresiensttadt erau, efectiv, trimişi la Est. Astfel, chiar surse ostile raportează că germanii făceau ceea ce spuneau că fac. Ceea ce este scris în NG-2586-J (datat 21 august 1942 – N.T.) este programul aşa cum exista el la începutul lui 1939. Practic, din cauza presiunilor exercitate contra lor între 1933 şi 1939, în marea lor majoritate, jidanii germani şi austrieci emigraseră înainte de începerea războiului. Germanii nu s-au preocupat prea mult cu privire la destinaţia jidanilor care emigrau. În virtutea *Declaraţiei Balfour* din 1917, Palestina părea să fie o bună soluţie. Negocierile cu britanicii s-au împotmolit, însă, întrucât aceştia doreau să păstreze bune relaţii cu arabii, care constituiau, atunci, grosul populaţiei Palestinei. A existat, totuşi, o emigraţie constantă jidănească, din Europa către Palestina, deşi, din cauza politicii anunţate în *Cartea Albă britanică* din mai 19393, aceasta a rămas destul de redusă. Oricât ar părea de fantastic astăzi, proiectul Madagascar a fost luat foarte în serios de germani, deşi nu a dus la niciun rezultat. Început în iunie 1941, războiul cu Rusia a deschis noi perspective de colonizare. În această epocă a fost redactată faimoasa scrisoare a lui Göring către Heydrich, datată iulie 1941 (fără precizarea zilei – N.T.), cu privire la „soluţia finală a problemei jidoveşti”:

„Ca un supliment la sarcina care v-a fost deja fixată prin decretul din 24. I. 1939, adică obţinerea pentru chestiunea jidănească, pe calea emigraţiei (*Auswanderung*) sau a evacuării (*Evakuierung*) a celei mai avantajoase soluţii (*Lösung*) posibile în aceste împrejurări, vă însărcinez prin prezenta să faceţi toate pregătirile necesare, pe planul organizării chestiunilor concrete şi materiale pentru a ajunge la o soluţie de ansamblu a

chestiunii jidoveşti (*cine Gesamtlösung der Judenfrage*) în zona de influenţă germană din Europa. În măsura în care chestiunea priveşte şi alte autorităţi competente dintre instituţiile centrale, acestea vor coopera cu dumneavoastră. În plus, vă însărcinez să îmi supuneţi rapid un proiect de ansamblu (*Gesamtenwurf*) privind măsurile de organizare, dispoziţiile concrete şi materiale pentru realizarea soluţiei finale, la care aspirăm, a chestiunii jidoveşti (*zur Durchführung der angestrebten Endlösung der* Judenfrage) 4].

Această scrisoare este citată foarte frecvent, suprimându-se, însă, referirile la emigrare şi evacuare5. Emigrarea concertată, către teritoriile din Est, a jidanilor germani şi a celor din

„Zona de influenţă germană din Europa" era un proiect considerabil. De aceea, în acord cu aluzia lui Göring la „alte autorităţi competente dintre instituţiile centrale", Heydrich organiză o conferinţă specială, „Conferinţa de la Wannsee", care, în final, a avut loc la 20 ianuarie 1942. Au asistat la ea reprezentanţii mai multor administraţii ale guvernului german. Printre participanţii la această conferinţă, Eichmann era în penultima poziţie ca grad. Procesul-verbal al conferinţei, cota NG-2586-G, este destul de lung. Partea lui esenţială se poate exprima după cum urmează:

„Între timp, Reichsführerul S.S. şi şeful Poliţiei Germane, [Himmler], a interzis emigraţia jidanilor, din cauza pericolelor unei emigraţii în timp de război şi a posibilităţilor care se oferă la Est. Cu autorizaţia prealabilă a Führerului, emigraţia a lăsat loc posibilităţii unei alte soluţii: evacuarea jidanilor către Est.

Totuşi, aceste acţiuni nu trebuie considerate soluţii întâmplător şi conjunctural norocoase, experienţa practică dobândită în acest domeniu având o importanţă

semnificativă pentru viitoarea soluţie finală a chestiunii jidoveşti. (…) În cadrul soluţiei finale, jidanii vor fi, deci, bine păziţi şi transportaţi către Est, într-un fel convenabil, pentru a fi puşi să muncească. Grupaţi în mari colonii de muncă, bărbaţii de o parte, femeile de alta, jidanii apţi de muncă vor fi duşi în aceste teritorii, construind în acelaşi timp şosele; fără îndoială, o mare parte dintre ei se va elimina prin reducere naturală (*durch natürliche Verminderung*). Întrucât ceea ce va rămâne la sfârşit va fi partea cea mai rezistentă, aceasta va trebui tratată în mod adecvat pentru că, reprezentând o selecţie naturală, la punerea în libertate (*bei Freilassung*) acest rest va trebui considerat ca purtând în germen elementele unei noi renaşteri jidoveşti (*als Keimzelle eines neuen jüdischen Aufbaues*) (să considerăm experienţa istoriei). În cursul realizării practice a soluţiei finale (*Endlösung*), Europa va fi trecută prin sită, de la Vest la Est. Teritoriul Reichului, inclusiv Protectoratul Boemiei-Moraviei, va trebui tratat mai întâi, din cauza chestiunii locuinţelor şi a altor necesităţi socio-politice. Jidanii evacuaţi vor fi mai întâi transferaţi, convoi după convoi, în ghetouri de tranzit, pentru a fi duşi, apoi, mai departe, către Est.

În plus, generalul Heydrich a declarat că o condiţie prealabilă importantă pentru a duce la bun sfârşit evacuarea este determinarea exactă a categoriei de persoane implicate. În ceea ce priveşte jidanii de peste 65 de ani, ne propunem nu evacuarea către Est, ci transferarea în ghetouri de bătrâni – s-a prevăzut că aceasta va fi la Theresienstadt. Aproximativ 30 la sută dintre cei 280.000 de jidani aflători la 31 octombrie 1941 pe teritoriul vechiului Reich [Germania] şi în Ostmark [Austria] sunt în vârstă de peste 65 de ani. Alături de aceste clase de vârstă, în ghetourile pentru jidanii bătrâni vom plasa şi jidanii răniţi în război sau titulari de decoraţii

(EK1: *Crucea de Fier*, clasa I-a). Această soluţie adecvată şi indicată ne va permite să prevenim cu anticipaţie numeroase intervenţii. (...) Cât despre influenţa evacuării jidanilor asupra vieţii economice, secretarul de stat Neumann a explicat că jidanii care lucrează în întreprinderi importante pentru efortul de război nu vor putea fi evacuaţi înainte a le găsi înlocuitori. Însuşi generalul Heydrich a declarat, conform directivelor definite chiar de către el, privind măsurile de evacuare actualmente în curs, că aceşti jidani nu trebuie evacuaţi. Secretarul de stat dr. Bühler a remarcat că Guvernământul general (al Poloniei) va fi bucuros dacă soluţia finală a chestiunii *ar începe cu Guvernământul general*; practic, problema transportului nu a jucat un rol capital, iar argumentele privind utilizarea mâinii de lucru nu trebuie să împiedice acţiunea în curs (...). Apoi, cele aproape două milioane şi jumătate de jidani ar fi, în majoritate, inapţi de muncă (...). El (dr. Buhler) nu exprimă decât dorinţa ca problema jidovească în această ţară să fie rezolvată cât mai rapid" 6.

Suntem în faţa dovezii documentare lipsită de orice ambiguitate, că nu a existat niciun program de exterminare. Politica germană a fost de evacuare a jidanilor la Est. Nu aveam nevoie de niciun document german pentru a înţelege asta. Bine cunoscut în timpul războiului, acest fapt a fost raportat şi comentat de nenumărate ori în presa aliată, în cursul primelor faze ale programului de reinstalare. În cazul jidanilor din Viena deportaţi în Polonia, la începutul lui 1941, *New York Times* observă că jidanii „găsiseră noile lor locuinţe mult mai confortabile decât se aşteptau şi chiar decât ar fi sperat". Dările de seamă ulterioare asupra programului reinstalării nu au mai fost la fel de favorabile, dar presa raporta cel puţin, aproximativ, ceea ce se petrecea7. În treacăt fie

spus, Rothe consideră însăşi Conferinţa de la Vannsee un mit al propagandei. Principalul lui motiv pentru a afirma asta este că la 20 ianuarie 1942, Heydrich era la Praga. Totuşi, data atribuită conferinţei şi documentul prezentat ca proces-verbal al acesteia se acordă perfect cu ceea ce cunoaştem din alte surse, despre politica germană, astfel încât credem că Rothe se înşală asupra acestui punct8.

Singurul aspect real al programului de evacuare către Est, care se acordă în general cu alegaţiile exterminaţioniste, este că numeroşi jidani expediaţi în lagărele din Polonia nu sau mai întors în vechile lor locuinţe. Aceasta pare să explice de ce numeroase persoane, care aveau informaţii mai mult sau mai puţin directe despre anumiţi indivizi, au acceptat alegaţiile exterminaţioniste. Situaţia este, însă, cât se poate de simplă. Este evident că aceste lagăre serveau ca locuri de tranzit pentru programul de evacuare către Est. Am văzut că la Birkenau exista un cartier special care servea de lagăr de tranzit pentru jidanii din Theresienstadt, şi că mulţi jidani olandezi au tranzitat şi ei prin Auschwitz. Ocazional, lagărul de concentrare Maidanek juca şi el, uneori, acest rol9. Treblinka a fost un lagăr de muncă independent de W.V.H.A., servind sigur ca lagăr de tranzit, mai ales pentru jidanii din Varşovia. Ca şi pentru Auschwitz, Reitlinger consideră dificilă concilierea faptelor avansate în legătură cu gazările la Treblinka. Sobibor era clasificat oficial drept lagăr de tranzit10.

Cititorul va afla cu mirare că documentele analizate de noi, şi care constituie dovada solidă că nu a existat niciun program de exterminare, nu au fost trecute sub tăcere de către partizanii făcăturii, care, dimpotrivă ni le-au aruncat în faţă cu îndrăzneală, ca şi cum ar fi vorba de indicaţii în sprijinul tezei exterminaţioniste. Nu este vorba numai de ideea implicită dată de seria de documentele din

volumul 13 T.M.N. Reitlinger şi Hilberg, la rândul lor, sunt foarte serioşi când consideră aceste documente ca relative la un program de exterminare. Astfel, de exemplu, se pretinde că „evacuarea către Est" este, de fapt, o expresie „de cod" care înseamnă exterminare. În baza uneia dintre trăsăturile dogmatice şi imuabile ale fabulaţiei exterminării, conform căreia una dintre sarcinile unităţilor *Einsatzgruppen* în Rusia ar fi fost exterminarea jidanilor, partizanii scornelii exterminării susţin că politica de exterminare ar fi fost decisă înainte de vara lui 1941. De aceea, deşi scrisoarea lui Göring către Heydrich, din iulie 1941, enunţă foarte precis că

„Soluţia finală" este un program de emigrare şi de evacuare, deşi ea face referinţă precisă la programul care exista din 1939, care era, după cum o recunoaşte chiar şi Reitlinger şi Hilberg, un program de emigrare, cei doi autori sunt obligaţi să adopte supoziţia că, de fapt, era vorba de un ordin de exterminare. Aparent, faptul că deportările jidanilor din

Reich, către Rusia şi statele baltice, au început în toamna lui 1941, nu îi deranjează de loc11.

Fideli atitudinii lor iniţiale şi cu aerul cel mai serios din lume, ei interpretează Conferinţa de la Wannsee ca o discuţie voalată despre „exterminare", deşi programul de evacuare de care vorbeşte procesul-verbal al acesteia era, deja, în curs la data respectivă. Cei doi autori insistă asupra referinţei „ceea ce va rămâne, în orice caz, la sfârşit" şi ceea ce va trebui „să fie tratat în mod adecvat". Acest pasaj poate însemna foarte multe lucruri.

Cuvintele „la punerea în libertate" (*bei Freilassung*), au fost suprimate din versiunea procesului-verbal, reprodusă în volumul 13 din T.M.N. Aceasta dă de gândit că editorii au putut interpreta pasajul ca o recomandare că „ceea ce va rămâne" va fi pus în libertate. În comentariul

său al procesului-verbal al Conferinţei de la Wannsee, Reitlinger rarată că

„Heydrich a fost destul de discret pentru a nu menţiona restul" şi că „redactarea circumspectă a proceselor-verbale constituia una din artele de căpetenie ale Reichul hitlerist". Din punctul său de vedere, Hilberg rezolvă problema inexistentă a lipsei de claritate din semnificaţia anumitor pasaje, spunând că „noi ştim, după limbajul rapoartelor *Einsatzgruppen*, că aceasta înseamnă ucidere" 12.

Aceasta revine la afirmaţia extraordinară că Reichul hitlerist era „circumspect" în ceea ce priveşte limbajul utilizat pentru scrierea proceselor-verbale ale conferinţelor secrete, dar că nu era de loc în limbajul rapoartelor larg distribuite ale formaţiunilor *Einsatzgruppen*. Oricum ar sta lucrurile, aceste fragmente din ceea ce este procesul-verbal al Conferinţei de la Wannsee sunt singurele documente care retrasează politica germană în ceea ce priveşte jidanii, pentru care o interpretare sinistră poate fi posibilă, alături de numeroase alte interpretări la fel de posibile. Interpretarea excesiv de forţată a acestor documente este un factor în plus, faţă de cele menţionate de noi în capitolul IV, care îl împinge pe Reitlinger să declare că Höss a vrut, de fapt, să spună că, în vara lui 1942, primise de la Himmler ordinul de exterminare. Reitlinger şi Hilberg presupun amândoi că scopul deportărilor către Est era uciderea jidanilor într-un fel sau altul, camerele de gazare din Polonia fiind instalate la mijlocul anului 1942 pentru a modifica metoda de ucidere. Am văzut că această teorie contrazice calendarul lucrărilor preliminare şi concepţia crematoriilor de la Auschwitz, destinate, chipurile, pentru exterminări. De aceea, alegaţia după care documentele trebuie interpretate ca vrând să spună altceva decât ceea ce spun

duce la contradicţii şi dificultăţi insolubile. Rezultatul, însă, ar fi acelaşi dacă ar trebui să interpretăm în acelaşi fel reţetele de bucătărie, semnalizarea rutieră, formulele matematice etc.

Este inutil să insistăm asupra acestor tentative de a forţa documentele să spună altceva decât spun efectiv. În politica germană, „soluţia finală" însemna reinstalarea jidanilor în teritoriile ocupate din Est. Documentele spun exact asta, iar programul de care aceste documente vorbesc este confirmat în largă măsură de surse neutre, ba chiar şi ostile.

Pentru a adăuga încă un element de confirmare, vom cita un fragment din *History*, a lui Grayzel. El scrie că germanii făceau ceea ce documentele lor spun că făceau:

«Ei continuară cu deportările masive, alegând un anumit număr de locuri din Europa Orientală unde îi concentrară pe jidanii din alte ţări, conform politicii declarate de nazişti, de „a elibera" întreaga Europă de influenţa jidovească».

În paragraful următor, Grazyel contrazice aceste afirmaţii zicând că germanii făceau ceea ce propaganda aliată spunea că fac: exterminări, camere de gazare etc., fără să încerce să rezolve contradicţia13. Ne-am putea întreba de ce autorii înşelătoriei ne-au prezentat documentele care descriu, în termeni generali, în ce consta politica germană. Înşelătorii erau în prezenţa unui prim fapt (a) că germanii spuseseră europenilor, în momentul deportărilor, că jidanii trebuiau reinstalaţi, ei sunt în faţa unui al doilea fapt (b) că programul de reinstalare fusese raportat de către presa aliată; şi a unui al treilea fapt (c) că, faţă de documente, trebuia operată o alegere între trei posibilităţi: a nu produce niciun document de nivel înalt tratând despre politica faţă de jidani, a prezenta documente de înalt nivel sprijinite pe

nimic sau producerea unei selecţii de documente de înalt nivel, tratând despre această politică. În împrejurările respective, cea de a treia posibilitate era clar cea mai bună. Era preferabilă producerea unui document autentic, semnat de Göring şi vorbind despre „soluţia finală" a chestiunii jidoveşti, decât un document pe bază de nimic sau pur şi simplu niciun document. Deşi soluţia finală este indicată ca trebuind efectuată pe „calea emigrării sau a evacuării", s-a considerat imposibilă escamotarea faptului că naziştii îşi descriau programul în aceşti termeni. De aceea, astăzi, partizanii legendei exterminaţioniste afirmă pur şi simplu că ar fi vorba de un limbaj codificat. Nu putem trece sub tăcere importanta lucrare a lui R.L. Koehl, care este o *rara avis*: un universitar, un istoric de profesie care scrie într-un domeniu dominat de ne-istorici.

Principala valoare a lucrării lui Koehl este că situează Polonia într-o perspectivă exactă. În timpul războiului, Germania a întreprins modificarea compoziţiei populaţiei din preajma frontierelor sale orientale. Principalul instrument al acestui program a fost Ruă HA (*Rasseund Siedlungshauptamt* [(Birou central pentru rasă şi repopulare]), una dintre zecile de ramuri ale organizaţiei S.S. Politica consta în deplasarea anumitor germani din Reich şi din comunităţile germane din Europa Orientală (*Volksdeutsche*) în teritoriile din apropierea Germaniei. Jidanii şi polonezii fură expulzaţi din aceste regiuni şi trimişi în diverse locuri, uneori în chiar fermele părăsite de germanii de sânge, în ghetouri sau colonii speciale la Est, eventual în unele sate speciale din Polonia, numite

„Sate Z". Koehl subscrie explicit la realitatea programului de exterminare, dar modul în care o face este unic:

„Versiunea oficială susţinea că jidanii trebuie deplasaţi mai departe, către Est, în teritoriile cucerite de

la sovietici, pentru a-i separa cât mai deplin de spaţiul vital german. Ca numeroase declaraţii ale germanilor, aceasta conţine şi ea o parte de adevăr: (1) trenuri întregi de jidani din Reich erau trimise către Est, cât mai departe posibil, pentru a fi adesea lichidate de către non-germani, precum ucrainenii sau balţii. (2) Conform primelor planuri ale lui Rosenberg, pe când acesta era ministru al Teritoriilor din Est, polonezii trebuiau să fie reinstalaţi în zona sovietică (Smolensk), liberând, astfel, Guvernământul general pentru instalarea germanilor14. Koehl nu furnizează nicio dovadă despre asasinatele comise de către ucraineni sau balţi. Sursele pe care le citează nu spun nimic despre acest gen de alegaţii. Apoi, el se referă la lagărele de exterminare:

„De-a lungul toamnei şi iernii 1941 – 1942, ultimii 240.000 de jidani ai provinciilor anexate fură trimişi în lagărele de exterminare nou construite la Kolo, Belzec, Maidanek şi Sobibor” 15.

Lista lui Koehl exclude Auschwitz, care nu apare în cartea lui decât în legătură cu anumiţi germani trimişi acolo în cadrul unei condamnări legate de „acţiunea Reinhardt” (explicată mai încolo) sau în pasajul următor:

„[Dr. Klukowski] a declarat că dintre cele 691 de sate din districtul Zamosc, 297 fură total sau parţial evacuate înainte de iulie 1943”.

El a estimat că 110.000 polonezi şi jidani au fost expulzaţi din regiune, femeile şi bărbaţii capabili de muncă fiind trimişi la muncă forţată în uzina de hidrogenare de la Auschwitz, restul în celelalte 394 sate („Z” 16). Cititorii vor trage singuri concluzia de cuviinţă.

Recomandăm, totuşi, cartea lui Koehl acelora care doresc o informaţie amănunţită asupra politicii demografice germane, mai ales în raport cu naţionalismul german, ideologia rasială nazistă şi politica internă a

partidului nazista.

NOTE

1. T.M.N., vol. 13, pp. 243 – 249.

2. HILBERG, pp. 619 sau 621.

3. SACHAR, pp. 365 – 368, 412 – 417; JOHN & HADAWI, vol. 1, pp. 295 – 326.

4. T.M.N., vol. 13, pp. 169 – 170.

5. De exemplu SHIRER (1960), p. 964.

6. T.M.N., vol 13, pp. 212 – 213; POLIAKOV & WULF (1955), p. 119 – 126.

7. Vedeţi mai ales *New York Times* din 28 febr. 1941, p. 4; 18 oct. 1941, p. 4, 28 oct. 1941, p. 10; 9 febr. 1942, p.; 15 mart. 1942, p. 27; 6 aug. 1942, p. 1.

8. ROTHE, pp. 173 – 196.

9. NO-1611 şi NO-1882 în T.M.N., vol. 5, pp. 318, 619 sau 621.

10. REITLINGER, pp. 149, 279; HILBERG, pp. 318, 619 sau 621.

11. REITLINGER, pp. 84 – 97; HILBERG, pp. 262 – 263.

10.

12. REITLINGER, pp. 102 – 109; HILBERG, pp. 264 – 265; T.M.N., vol. 13, p. 213.

13. GRAYZEL, pp. 785 – 786.

14. KOEHL, p. 131 – 132.

15. *Ibidem*, p. 146.

16. *Ibidem*, pp. 130, 184.

a. Vezi ARTHUR ROBERT BUTZ, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Strânge, Roma, 2002, pag. 347 – 363. N. red. – V.I.Z.